thriller & mystery

NICK DRAKE

„O aventură exotică pasionantă."
EVENING STANDARD

NEFERTITI

CARTEA MORȚILOR

HUMANITAS
fiction

NICK DRAKE s-a născut în 1961, în Marea Britanie. Când a debutat ca romancier, era deja un poet și un scenarist de notorietate. Are la activ Eric Gregory Award și Forward Prize (pentru volumul de poeme *The Man in the White Suit*, care figurează și pe lista de recomandări a Poet Book Society), iar în 2005 devine unul dintre cei douăzeci de poeți reprezentativi ai noii generații aleși de prestigioasa Poetry Society. Anul 2006 este cel mai bogat în realizări pentru Drake: o dramatizare, un scenariu de film și mai ales primul lui roman, thrillerul istoric *Nefertiti. Cartea Morților* (*Nefertiti: The Book of the Dead*), care va fi publicat în mai multe țări europene și în Statele Unite.

NICK DRAKE

Nefertiti. Cartea Morților

Traducere și note de
NINA IORDACHE

HUMANITAS
fiction

Coperta
GABI DUMITRU

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRAKE, NICK
Nefertiti : Cartea Morților / Nick Drake ; trad.: Nina Iordache. – București : Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1768-2

I. Iordache, Nina (trad.)

821.111-312.4=135.1

Tatălui meu, Miles Drake

Nota autorului

Acum trei mii cinci sute de ani, Akhenaton a moștenit un imperiu aflat pe culmile puterii și bogăției. Era o epocă uimitor de sofisticată, dar și plină de vanitate și violență. Imperiul avea o puternică forță polițienească – Medjay – și o uriașă arhivă pe foi de papirus în care erau păstrate informații despre cetățeni. Cei cu dare de mână, care ajungeau la vârsta părului cărunt, se bucurau pe lumea aceasta de toate plăcerile și cheltuiau sume uriașe pe morminte, pregătindu-și astfel călătoria spre lumea următoare. Birocrația înfloritoare era susținută de o mână de lucru numeroasă formată din localnici și imigranți. Această societate complexă era dependentă de apele Nilului, care împărțea teritoriul Egiptului în Tărâmul Negru al fertilității și cel Roșu al deșertului.

Spre deosebire de alții, Akhenaton a hotărât să facă ceva nemaiîntâlnit cu bogățiile sale. El și regina Nefertiti – „Cea Desăvârșită" – au inițiat o profundă revoluție în religie, politică și artă. După ce au abolit instituțiile și zeii tradiționali și au îngrădit puterea preoțimii, au construit un oraș

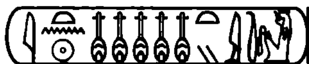
extraordinar, Akhetaten, care trebuia să fie nucleul noii credințe. În centrul noii religii se afla Aten, reprezentat prin discul solar, rămas singurul zeu oficial.

În prezent orașul aproape a dispărut. În apropierea localității Amarna se mai pot vedea urmele Căii Regale, ale palatelor și templelor lui Aten. Dacă ajungeți acolo, puteți vizita mormintele personajelor importante care s-au aflat în slujba lui Akhenaton și Nefertiti: Mahu – șeful poliției, Meri-Ra – Marele Preot, Parennefer – arhitectul orașului, Ay – „Părintele Zeului" și consilierul atotputernic al faraonului. O scară lungă coboară în mormântul lui Akhenaton, acum gol.

Nu veți putea vizita mormântul reginei Nefertiti, pentru că ea, cea mai puternică și cea mai frumoasă femeie din Antichitate, a dispărut în mod misterios în anul al doisprezecelea al domniei lui Akhenaton. De ce și ce i s-a întâmplat sunt întrebările la care încearcă să răspundă această poveste.

O, inima mea, pe care o am de la mama, o, inima mea, pe care o am pe lume, nu mărturisi împotriva mea în fața Stăpânului Lucrurilor.

Cartea Morților

CAPITOLUL 1

Anul al doisprezecelea al domniei regelui Akhenaton, Teba, Egipt

Visasem zăpadă. Mă rătăcisem într-un loc întunecat, zăpada cădea încet și tăcut, fiecare fulg părea o enigmă pe care nu reușeam s-o descifrez înainte să dispară. Când m-am trezit, mai aveam pe obraji amprenta ei imponderabilă, trecătoare, criptică. Într-un fel neașteptat, lucrul acesta m-a întristat, de parcă aș fi pierdut ceva sau pe cineva pentru totdeauna.

Am rămas așa întins câteva clipe, ascultând cum Tanefert respira încet lângă mine, în vreme ce arșița zilei creștea. Desigur că nu văzusem niciodată zăpadă, dar mi-am amintit că citisem o informare despre cineva care-o adusese într-o cutie, înfășurată în paie, ca pe o comoară, tocmai din nordul îndepărtat. Uneori aud povești cumpărate cu bani grei, povești de dincolo de orizont. Despre o lume a gerurilor, cu pustietăți de zăpadă și râuri de gheață albă și imponderabilă, pe care aproape că ai putea s-o ții în căușul palmei dacă ai fi în stare să

înduri săgetarea focului ei rece. Și e ciudat, pentru că e doar apă, iar apa nu poate fi apucată în mâini. S-a schimbat doar întruparea ei și mă gândesc că s-ar putea schimba din nou, căci depinde de lumea în care se află. Am mai aflat că după ce au deschis cutia, au văzut că nu mai era nimic în ea. Zăpada aceea misterioasă pierise cu desăvârșire. Fără îndoială cineva a plătit cu propria sa viață pentru dezamăgirea pe care a produs-o! Astfel se întâmplă cu orice comoară. Poate că așa arată și moartea, deși preoții noștri ne spun altceva. Știm cu toții pe dinafară rugăciunea „Și când se va deschide lada din mormânt, fie ca trupul să rămână nestricat în toate viețile viitoare". Oare nu au văzut, orbiți de speranțele lor absurde și de visele lor fără rost, cum se descompune și putrezește sub razele zeului-soare fermecătoarea carne a celor vii, a celor tineri și frumoși, oare n-au văzut cum se schimonosește ea în oroarea și monstruozitatea unei agonii pietrificate? Oare chiar nu au văzut niciodată chipuri încântătoare care sunt spintecate sau rănile adânci dintr-un mușchi sau așchiile unui craniu sfărâmat, sau n-au văzut în ce fel straniu se încrețește și se strânge carnea arsă după ce se topește grăsimea? Mă îndoiesc.

În meseria mea asemenea gânduri mă frământă mereu. Eu, Rai Rahotep, cel mai tânăr șef de Poliție Medjay[1] din Teba, îi urmăresc cu privirea pe copiii mei cum cântă sau se străduiesc să cânte la vreun instrument muzical, deși știu că pielea lor

---

1 Medjay, nomazi din Nubia care s-au evidențiat în rândurile armatei egiptene, apoi au format un corp de poliție care avea atribuții diverse: păstrarea ordinii publice, paza șantierelor de construcții, aplicarea pedepselor etc.

pe care o mângâiem și o sărutăm, pe care o ungem cu ulei de migdale sau cu ulei de moringa, pe care o parfumăm cu ulei de palmier și cu ulei de smirnă, pe care o îmbrăcăm cu pânză de in și o împodobim cu aur, e doar un sac de piele ce acoperă organe, oase și vase de sânge, iar nădejdea că vom rămâne vii și îndrăgostiți depinde doar de meseria aceasta groaznică de măcelar. Nu vorbesc cu nimeni despre toate acestea, nici chiar atunci când fac dragoste cu soția mea și când, pentru o clipă, trupul ei elegant care se contopește cu al meu în strălucirea lămpii nu mai e perfect conturat, se estompează până când e doar moarte și nimic mai mult... Se zice că acesta ar fi un gând destul de faimos. Poate că ar trebui să mă simt mândru că-mi vin în minte asemenea gânduri. Poate că ar trebui să fiu mai poetic, mai filozofic, măcar ca să-mi umplu cu ceva orele de intimitate. Dar, din păcate, nu am așa ceva. Apoi, când stau aplecat deasupra unui nou cadavru, a unei foste vieți – o mică poveste despre iubire și timp – curmată într-o clipă de furie sau de ură, de nebunie sau de panică, simt că doar în acele clipe știu precis care este locul meu în lume.

Desigur, așa cum îmi spune Tanefert ori de câte ori are prilejul (ceea ce se întâmplă destul de des în ultima vreme), e în firea mea să mă gândesc mereu la tot ce e mai rău. Dar în vremurile acestea absurde ale domniei lui Akhenaton din Marea Dinastie găsesc în fiecare zi justificări noi pentru atitudinea mea. Situația se înrăutățește întruna și văd asta în munca mea, în numărul crescând de trupuri schingiuite și mutilate, de morminte ale celor bogați și puternici care sunt profanate și jefuite, înconjurate de paznici nubieni cu beregata tăiată larg, ca într-un rânjet sinistru cu gura

până la urechi. Văd asta și în ostentația celor care trăiesc în lux și în mizeria fără scăpare a mulțimii săracilor. Văd asta în toată lumea noastră cutremurată de Marile Schimbări: proscrierea de către faraon a preoților Marelui Templu de la Karnak din locurile și din drepturile lor străvechi, interzicerea și uneori chiar profanarea lui Amon și a altor zei mai vechi, mai populari și mai puțin importanți, impunerea unui zeu nou și straniu pe care trebuie să-l adorăm și să-l preamărim. Văd asta în proiectul excentric și exorbitant de scump al unui nou și misterios oraș-templu, Akhetaten, clădit în deșert la jumătatea drumului de aici și până la Memphis și plasat dinadins departe de toți și de toate. Iar toate acestea apasă greu economia noastră fragilă, acum când imperiul traversează o perioadă tulbure și plină de nesiguranță. Așa că e normal să am aceste gânduri, cum aș putea gândi altfel? Și ea îmi spune că nu e normal și are dreptate. Dar am trecut demult peste acest prag și de atunci am înțeles că umbrele și întunericul trăiesc în fiecare dintre noi și am mai înțeles că nu le trebuie mult timp ca să pună stăpânire, ca niște lipitori, pe sufletele și zâmbetele noastre. Moartea e un lucru simplu.

Așadar, când m-am întors acasă pe la prânz, având înfiptă în minte tulburătoarea veste că eram chemat să investighez un delict misterios săvârșit chiar la Curtea Regală, Tanefert s-a uitat la mine și m-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi! S-a așezat pe banca din camera de primire unde nu ne așezăm niciodată, lângă pereții pictați de curând ce înfățișează o grădină pe care n-o s-o avem niciodată. Am vrut s-o ating, dar cunoștea trucul ăsta.

– Nu trebuie să mă ții de mână, nu ne cunoaștem de ieri, de azi. Spune-mi ce ai de spus.

Așa că i-am spus. I-am spus cum intrase Ahmose de dimineață în biroul meu. Gusta dintr-o prăjitură, ca de obicei, și nu vedea cum îi cad dizgrațios firimiturile printre faldurile ample ale robei. Pântecul său rotund îl făcea să se miște cu greutate, iar polițiștii trebuie să fie puternici, dar în formă (așa cum sunt eu, cred, datorită exercițiilor de gimnastică din fiecare zi). I-am povestit cum mi-a comunicat, în felul său morocănos și cu mai multă repulsie și agresivitate decât în mod obișnuit, că a sosit un ordin de sus să mă duc imediat și fără întârziere la Akhetaten pentru a-i ajuta pe dregătorii de la curte să rezolve un caz important. I-am spus că ne-am uitat fix unul la altul și că l-am întrebat: „Cum se face că am onoarea să fiu chemat chiar eu?" A dat din umeri și apoi a zâmbit la fel cum cască o pisică din necropolă:

– E treaba ta să afli.

– Dar despre ce delict e vorba?

– O să fii informat când ajungi la șeful noii divizii Medjay de acolo. Îl cheamă Mahu. Știi ceva despre el?

Am încuviințat. Mahu este un tip celebru pentru zelul cu care aplică legea. Ahmose a înghițit zgomotos ultima bucățică de prăjitură și s-a aplecat spre mine:

– Da' să știi că am și eu cunoștințe în capitală. Am auzit că ar fi dispărut cineva. Și a început din nou să zâmbească amenințător. Vorbele lui deschiseseră o capcană mortală.

Tanefert stătea nemișcată: înlemnise de frică. Știa la fel de bine ca și mine că trebuia să rezolv misterul, oricare ar fi fost el – și Ra însuși știe că în el sunt implicate multe fețe înalte –,altfel propria

mea soartă nu va fi un mister pentru nimeni. Mi se vor lua postul, cele câteva titluri onorifice, toate bunurile, și voi fi condamnat la moarte. Și totuși nu mă simțeam înspăimântat. Simțeam altceva, despre care nu-mi dădeam încă seama ce este.

M-am uitat la ea:

– Spune-mi ceva!

– Ce pot să-ți spun? Nimic nu te va opri să pleci de lângă noi. De fapt pari chiar entuziasmat!

Era adevărat, dar nu voiam să recunosc acest lucru.

– Fiindcă încerc să nu mă arăt îngrijorat în fața fetelor.

Ea, însă, nu mă credea.

– Cât timp vei lipsi de-acasă?

Nu puteam să-i spun adevărul, și anume că nu aveam nici o idee.

– Vreo cincisprezece zile. Poate mult mai puțin. Depinde cât de repede rezolv cazul. Depinde de mărturii, de existența indiciilor, de circumstanțe...

Dar ea își întorsese deja capul și se uita pe fereastră fără să vadă ceva anume. Deodată, felul în care lumina după-amiezii îi cădea pe chip mi-a făcut inima să bată mai tare și-am amuțit. Am stat așa o vreme, fără să vorbim. Apoi ea a spus:

– Nu înțeleg. De ce nu cercetează cazul detașamentul Medjay de acolo? Este o problemă internă. De ce te vor neapărat pe tine? Ești un străin, nu cunoști pe nimeni din oraș și nu te poți încrede în nimeni... Și, dacă se presupune că este ceva atât de secret, de ce au chemat o persoană din afară? Poliția locală nu te va privi cu ochi buni, vei fi un intrus aflat pe teritoriul ei. Vei deveni o țintă ușoară și nimeni nu te va apăra.

Tot ce spunea era adevărat, ca întotdeauna. Ea este agentul secret din casă, are un simț ascuțit și infailibil pentru a descoperi adevărul. Am zâmbit.

– Nu e cazul să zâmbești.

– Te iubesc.

– Nu vreau să pleci.

Vorbele ei m-au luat pe nepregătite.

– Știi că nu pot să nu mă duc.

– Ba poți. Întotdeauna mai există o posibilitate.

Am îmbrățișat-o, am simțit cum tremură și am încercat s-o liniștesc. S-a calmat și mi-a atins blând fața cu mâinile.

– În fiecare dimineață mă gândesc că este poate ultima oară când te văd. Așa că îți memorez chipul. Îți știu acum atât de bine toate trăsăturile, încât le pot duce cu mine și-n mormânt.

– Să nu vorbim despre morminte. Hai mai bine să vorbim despre ce vom face cu darul pe care mi-l va da Stăpânul când voi rezolva cazul și voi deveni cel mai celebru agent din oraș.

Ea a zâmbit, în sfârșit.

– Un dar nu e de ici, de colo. Nu te-au plătit de luni de zile.

Economia noastră se duce de râpă, recoltele au fost slabe ani de-a rândul și am auzit chiar despre tâlhării și jafuri. Valul de imigranți din nordul și sudul țării, atrași de mirajul noilor construcții, a creat un nou strat social: indivizi dezrădăcinați și lipsiți de speranță care nu mai au nimic de pierdut. Se spune că grânele sunt pe sfârșite, chiar și în depozitele regale. Nimeni nu și-a mai luat salariul, numai despre asta se vorbește în oraș. Suntem din ce în ce mai îngrijorați. Fiecare are câte o gură de hrănit și tuturor le e groază de lipsuri. Oamenii se gândesc că va veni vremea să-și dea în târg mobila lor bună fabricată în atelierele din oraș pe o ciozvârtă de carne și un sac cu grâne de la țară.

– Pot să mă descurc și o să mă gândesc mereu cum o să fie când mă întorc la tine. Îți dau cuvântul meu.

Ea încuviință și-și șterse ochii cu mâneca veșmântului.

– Trebuie să-mi iau rămas-bun de la copii.

– Pleci chiar acum?

– Trebuie.

Și Tanefert s-a îndepărtat.

Când am intrat în cameră, fetele s-au oprit din ceea ce făceau. Sekhmet și-a ridicat privirea din cartea pe care o citea. Ochii ei de topaz m-au privit de sub bretonul negru. Părea o alegere prea grea: nu ar fi vrut să piardă șirul poveștii, dar trebuia să mă și salute cum se cuvine. Am ridicat-o și am pus-o pe un scaun. Mi-am apropiat capul de fața ei și am simțit parfumul familiar al respirației ei dulci, cu aromă de lapte. Își puse brațele ușoare pe după gâtul meu.

– Trebuie să plec pentru un timp. Am treabă. O să ai grijă de mama și de surorile tale în locul meu până mă întorc?

Ea a dat din cap în semn de încuviințare și mi-a șoptit cu seriozitate la ureche că da, o să aibă grijă, că mă iubește și că se va gândi la mine în fiecare zi. „Să-mi scrii o scrisoare", i-am cerut eu. Mi-a spus că-mi va scrie. Micuța mea înțeleaptă. Anul acesta este mai preocupată de sine însăși și vocea ei a căpătat un rafinament nou, studiat. Apoi a venit Thuyu, rânjind cu dinții ei cei noi și strâmbându-se caraghios. A vrut să mă muște de nas și am lăsat-o. „Joacă!" a strigat ea și s-a rostogolit pe podea. Nejmet cea mică este o ființă hotărâtă și despotismul ei seamănă șocant de mult cu al meu. Plânsul de peste noapte lăsase loc unei atitudini de evaluare serioasă a lumii din jurul ei. Nu mai pot

s-o păcălesc la micul dejun, când încerc s-o conving că avem lipii proaspete, dar în realitate sunt rămase din cuptorul de aseară. Și, în sfârșit, Tanefert, sufletul meu, cu părul tău negru de culoarea nopții fără lună, cu nasul tău bine desenat și ochii tăi migdalați. Iertați-mă că vă părăsesc. Dacă nu am realizat altceva în viața asta, măcar am o familie. Fetele mele cele deștepte! Fie ca ele să-mi fie înapoiate la sfârșitul acestei povești. Aș depune orice pe lespedea de libații, numai să fie așa. Afli pe cine iubești atunci când trebuie să-l părăsești.

Așa cum obișnuiesc și pentru că asta e metoda mea de lucru, am să țin un jurnal în tot acest timp. Voi nota la sfârșitul fiecărei zile sau nopți ceea ce știu că știu, dar și ceea ce știu că nu știu. Voi nota indicii și întrebări fără răspuns, aspecte tulburi sau enigme. Voi scrie tot ce doresc și tot ce îmi trece prin cap, nu doar ceea ce ar trebui să notez. Dacă mi se întâmplă ceva, jurnalul meu va servi drept testament și va ajunge înapoi acasă aidoma unui câine rătăcit. În felul acesta poate că misterul se va dezvălui din bucățele și fragmente, din cioburi și nepotriviri aparente, din vise și șanse neașteptate sau din absurdități care fac parte, toate, din șirul de dovezi și din istoria unui delict și conduc la o concluzie reușită, închegată și, cine știe, poate chiar exactă, logică și construită într-un mod desăvârșit. Dar adevărul este altul: experiența mea îmi spune că unu și cu unu nu fac întotdeauna doi. Experiența mea îmi mai spune că lucrurile se prezintă mai degrabă ca un talmeș-balmeș. Așa că voi nota în registrul meu divagațiile, ideile neprelucrate, informațiile neconfirmate, cele fără sens și cele care nu pot fi descifrate. Voi încerca să înțeleg ce-mi spun toate acestea. Voi încerca să văd dacă nu cumva din mărturiile fragmentare (fiindcă

de obicei eu mă ocup de informații care par nerecuperabile) începe să apară conturul adevărului.

Apoi am făcut cel mai greu lucru pe care mi-a fost dat să-l fac vreodată. Îmbrăcat în cele mai bune veșminte de in și cu împuternicirile într-o casetă, am închinat o scurtă libație zeului casei. M-am rugat cu o sinceritate neobișnuită (știe că nu cred în el) pentru ocrotirea lui și a familiei mele. Apoi mi-am îmbrățișat fetele, am sărutat-o pe Tanefert – care mi-a cuprins fața cu mâinile –, am încălțat sandalele vechi de piele și, tremurând, am închis ușa casei și a vieții mele. Am pornit spre un destin în care nimic nu e sigur și totul este primejdios. Mi-e rușine să scriu acum că atunci m-am simțit mai viu ca niciodată, deși parcă aveam în piept nu o inimă, ci un pumn de cioburi de sticlă.

CAPITOLUL 2

Măreața Teba, cu luminile și cu umbrele tale, cu afacerile tale murdare și cu clicile tale de bârfitori, cu prăvăliile și mărfurile tale de lux, cu cartierele tale decăzute și insalubre, cu tinerii tăi frumoși și eleganți, cu tâlhăriile, cu sărăcia și cu crimele tale... N-am să știu niciodată dacă te urăsc sau te iubesc, dar măcar te cunosc bine. Peste acoperișurile joase din cartierul meu văd ridicându-se în soare fațadele albastre, aurii, roșii sau verzi ale templelor cu coloane și pilaștri împodobiți în vârf cu flori și frunze de lotus. Văd boschete de chiparoși și sicomor sfânt care înconjoară templele aidoma unor coloane de un verde întunecat. Văd livezi și grădini misterioase și lângă ele grămezi de gunoi printre cocioabe posomorâte și ulițe periculoase. În spatele vilelor luxoase și al impunătoarelor palate clădite din piatră se întinde mulțimea de adăposturi înjghebate din resturile rămase de la cei bogați, unde nenumărate suflete care mai sunt încă în viață se chinuiesc să-și ducă traiul de mizerie. Altarele zeilor casei sunt pline cu ofrandele zilnice de hrană. Se zice că în oraș ar

fi mai mulți zei decât muritori, și totuși niciodată nu am întâlnit vreun zeu care să nu fi fost alcătuit din materiale de pe lumea aceasta. Nu, nu țin cu zeii: sunt egoiști, în templele și raiurile lor. Au prea multe răspunsuri să ne dea atunci când se desfată cu durerile și nenorocirile noastre, când nu iau în seamă jalbele din sufletele noastre. Dar e un sacrilegiu să vorbesc așa și îmi voi face gândul să tacă, deși îl scriu aici și cine-l va citi va trebui să respecte încrederea mea prostească în el.

M-am plimbat pe străzile principale care duc spre docuri, pe sub copertinele albite de praf care ne apără de soarele amiezii. Am privit cum puștii din cartier alergau peste acoperișuri, strigând și pierzându-se printre grămezile de grâne și fructe puse la uscat, împiedicându-se de coliviile cu păsări și stârnind un vacarm de țipete în tonalități diferite, țopăind printre oamenii care trăgeau un pui de somn la amiază și sărind nebunește peste golurile neregulate dintre clădiri. Am trecut pe lângă tejghelele pline de mărfuri viu colorate și am mers pe Aleea Fructelor și apoi prin pasajele umbroase de sub copertinele imprimate, acolo unde prăvăliile scumpe vând maimuțe deștepte din soiuri rare, piei de girafă, ouă de struț și colți de elefant pe care sunt gravate rugăciuni. Întreaga lume își aduce tributurile și minunile sale și ne pune la picioare alesele fructe ale trudei ei fără de sfârșit. Sau măcar le pune la picioarele acelora care nu au de așteptat atâtea luni pentru darul de bani (notă pentru mine: să depun din nou cererea la trezorier pentru darurile de salariu neplătite). Îmi place mai mult haosul măreț al străzilor pline de viață decât ordinea templelor tăcute, a palatelor sau a sanctuarelor zeilor și a ierarhiei preoților. Prefer zgomotul, încâlceala, murdăria și chiar suburbii-

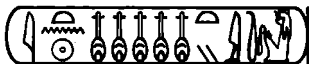
le muncitorești din est și curțile lor de porci rău mirositoare și câinii legați lângă cocioabele negricioase și amărâte pe care stăpânii lor le numesc case. Pe-acolo mergem cu prudența izvorâtă din experiență și știm că oamenii ne urăsc și că ne pasc pericole de tot felul. Legea poliției Medjay, sub jurisdicția căreia se găsesc toate provinciile Celor Două Tărâmuri, nu are nici o putere acolo, deși puțini dintre noi ar recunoaște acest adevăr. Când ne apropiem se ridică zmee din pânză pentru vele pe care sunt pictați ochii unor zei mânioși. Zmeele zvâcnesc, se desfășoară pe cer și anunță venirea noastră. Știu la fel de bine că legile noastre nu au efect nici în palate sau temple. Cei de acolo au puterea de a spune ultimul cuvânt. Fără îndoială că voi descoperi toate acestea când voi ajunge la destinație.

Am sosit într-un târziu la docuri și am zărit, printre miile de vase, corabia cu care urma să parcurg prima parte a călătoriei. M-am urcat ultimul la bord și, imediat ce m-am instalat, marinarii au împins barca de la mal, au scos vâslele și ne-am aruncat în viața de pe Mărețul Fluviu care începea să se lățească și să dezvăluie privirii acel du-te-vino de oameni și mărfuri până la orizont, acolo unde pământul negru se întâlnește cu cel roșu odată pentru totdeauna. Pentru mine călătoria pe apă este o încântare rară. Ra își arată tuturor bucuria în lumina slavei sale care scânteiază pe unde. Tărâmul strălucirii, lumea noastră scăldată-n lumină. Triumful timpului. Nenumărate ambarcațiuni, velele arcuite de un vânt invizibil, pescarii, transporturile de blocuri de piatră și de vite, bacurile care traversează fluviul între templele de la răsărit și mormintele de la apus, din zori și până la căderea nopții, cu pasagerii lor care sunt simpli

muritori. Cârduri de ibiși pășesc greoi prin apa de lângă maluri. Flori albastre de lotus sfânt se leagănă în voia valurilor printre gunoaiele de zi cu zi, resturi de mâncare, zdrențe, rămășițe netrebuincioase, pești, câini și somni morți. Continua mișcare și nesfârșitul scârțâit domol al roților de apă. Inepuizabila comoară a Mărețului Fluviu. Teba trăiește și supraviețuiește datorită lui. Sau, mai degrabă, fluviul dăruiește orașului apa vieții. Ce ne-am face dacă nu am avea apă? Nu am fi nimic, decât un deșert care s-ar teme neîncetat. Se spune că fluviul aparține zeilor și că este la rândul lui un zeu, dar eu cred că doar preoții și cei avuți, cu vilele și terasele lor unde apa rece le răcorește picioarele fine și leneșe, îl stăpânesc cu adevărat. Iar cine stăpânește apa, stăpânește orașul și, de fapt, viața însăși. Cred, totuși, că nimeni nu e stăpânul fluviului. El este mai important și mai bătrân decât noi toți laolaltă și poate decât oricare dintre zei. Ne poate distruge cu forța sa, ne poate înfometa dacă nu se revarsă an de an. E plin de moarte și duce cu el cadavre de bărbați și femei și copii care poartă pecetea verde a îmbrățișării adâncurilor, iar chipurile lor arată de parcă ar fi avut un coșmar din care nu se mai pot trezi. Uneori mi se pare că simt disperarea și emoțiile lor curmate brusc în timp ce ating suprafața apei, formând inele concentrice tăcute, ca și cum ar vrea să ne spună că au fost printre noi și-acum s-au dus spre somnul-fără-de-odihnă. Și totuși, fără toate acestea, pământul negru și fertil din care răsar toate recoltele cele verzi, orzul și grâul nostru, n-ar fi decât deșert și nimic altceva.

Iar acum, când orașul în care m-am născut și viața mea însăși se pierd undeva în urmă, părăsesc lumea pe care o cunosc, în care ne petrecem

scurtele noastre vieți la limita dintre negru și roșu, dintre tărâmul celor vii al soarelui-răsare și pământul morții și al umbrelor prelungi, dintre micile bucurii și plăceri ale vieții și deșertul de la apus unde-i ducem pe ucigași să moară și de unde revin ca demoni să ne bântuie somnul. Se spune că odată, la începutul timpului, pământul era plin de verdeață și de turme de bivoli de apă, gazele și elefanți. Îmi amintesc deodată că acum mulți ani călăream cu tatăl meu prin deșert. O furtună puternică stricase din nou conturul dunelor de nisip și dezvelise un schelet de crocodil, departe de orice albie sau luciu de apă. Cine știe ce se mai ascunde acolo? Orașe mărețe, statui ciudate, lumi pierdute, cu navele lor gata de plecare spre marea nesfârșită de nisip a Lumii de Dincolo. Vai, mă pierd din nou în detalii. Trebuie să fiu lucid. Am construit aici o lume din aur și verdeață despre care s-a dus vestea. Dar ea ar înceta să existe dacă nu ar mai fi acest șarpe uriaș care mă poartă departe de tot ceea ce cunosc și de tot ceea ce mi-e drag, mă poartă pe solzii lui întunecați și strălucitori, pe amintirile-i oarbe despre călătoria nesfârșită care începe sus, între stâncile neștiute din Nubia, și continuă la vale, printre marile cataracte, spre câmpie, prin ținutul fructelor și grânelor și vinului, până la mare și, cine știe, poate chiar până la zăpadă.

CAPITOLUL 3

Admir ordinea ce domnește pe ambarcațiune: este acea simplitate care izvorăște din necesitate. Văd tot felul de obiecte mici și precise care sunt gata să-și facă datoria. Toate stau la locul lor. Căpitanul are ochii albaștri, câțiva dinți albi și strâmbi, un pântec impozant și atitudinea de inteligență practică a celui care se simte acasă atunci când e pe apă. Pare că-i citește dintr-o privire pe cei care-și duc viața pe uscat și că le ghicește firea și gândurile, de parcă ar fi tot atât de vizibile ca peștișorii din apa de lângă mal. Și barca însăși, ce minunat e construită, ca o ecuație între vânt și apă, al cărei rezultat sunt velele arcuindu-se frumos, trăgând după ele frânghiile și întinzându-le cu o desăvârșire geometrică, executând în cele din urmă miraculoasa putere de tractare pe apă a ambarcațiunii și a pasagerilor ei vremelnici.

Iată cum taie prova coaja apei și cum se închide rana ei după ce trecem. În urma noastră, degetele albe și nevăzătoare care-și pipăie drumul la marginea unei materii necunoscute cedează neputincioase, cu mici zvâcniri și semne de rămas-bun,

scufundându-se din nou în negreala de unde au apărut pentru o clipă. Iată-mă și pe mine, detectiv-șef Medjay, omorându-mi timpul, urmărind misterele de nepătruns ale apei curgătoare. Mintea mea este ca un fluture de apă, nu se poate gândi la nimic, când de fapt ar trebui să se pregătească să rezolve cât mai repede cazul urgent care mi-a fost încredințat.

Suntem purtați de curentul fluviului care trece pe lângă Coptos, Dendera și Templul închinat lui Hathor, pe lângă Marele Templu al lui Osiris de la Abydos și, dincolo de destinația călătoriei noastre, ajunge în uriașa deltă de la Memphis și se varsă în marea îndepărtată.

Căpitanul invită pasagerii să ia masa împreună cu el, prin urmare ne strângem în jurul vasului cu jăratic, fiindcă peste ape se lasă frigul după apusul soarelui. Dineurile nu fac parte din categoria mea favorită de activități sociale și o amărăsc adesea pe Tanefert atunci când îmi găsesc de lucru ca să nu onorez invitațiile pe care le primim. Și, într-o oarecare măsură, procedez astfel pentru că nu pot să vorbesc despre primejdiile și răul din lume din perspectiva celor care duc o viață îmbelșugată, așezat comod la o masă plină de bunătăți, de parcă totul ar fi un simplu subiect de conversație.

Ne salutăm politicos, ne așezăm și ne cufundăm într-o tăcere stânjenitoare. Adevărul e că Marile Schimbări au adus în viețile noastre mai multă prudență și adesea chiar suspiciune. Cândva ne exprimam fără opreliști, dar acum oamenii se feresc să-și spună părerea. Odată râdeam și ne amuzam când cineva expunea un punct de vedere eretic, acum asemenea vorbe sunt întâmpinate cu o tăcere încordată.

Mă așez lângă un domn al cărui pântec reprezintă cea mai mare parte din trupul lui: e ca un glob uriaș și roz. Capul lui este aidoma unei mari luni albe și este înclinat tot timpul în jos, de parcă propria-i ființă i-ar produce surprize una după alta. Hrana, care e simplă și îndestulătoare, îl face să gesticuleze în semn de aprobare. Se apleacă spre mine și sparge gheața:

– Și care ar fi, domnul meu, scopul vizitei în orașul cel nou al Marelui Orizont? Îl simt mulțumit că folosește denumirea pompoasă a noii capitale. În aceste situații îmi place să joc rolul unui personaj dintr-o dramă ieftină și să-mi declar o identitate falsă.

– Sunt funcționar la departamentul de contabilitate.

– A, păi atunci trebuie să ne împrietenim, altfel n-o să ne mai primim leafa!

Se uită la ceilalți comeseni, încercând să observe dacă le-a plăcut mica lui glumă.

– Desigur, veniturile Stăpânului nostru sunt învăluite de mister, dar este lăudabil că sunt considerabile și fără de sfârșit.

Mă cântărește pe mine și conformismul vorbelor mele, aruncându-mi o privire rece. Înainte să apuce să deschidă gura, îl întreb repede:

– Și dumneavoastră cu ce treburi la Akhetaten?

– Sunt șeful orchestrei și al corpului de balet de la curte. Este o funcție ce se bucură de un prestigiu considerabil și cred că au concurat destui pentru ocuparea ei. Voi dirija spectacolul de deschidere al manifestărilor de inaugurare a orașului. Știați că toți membrii orchestrei de la Curte sunt femei? Este ceva neobișnuit.

– Vreți să spuneți, domnule, că femeile sunt mai puțin dotate decât bărbații pentru arta muzicii și dansului?

Vorbise o femeie arătoasă și cu ochi inteligenți așezată de partea cealaltă a mesei. Soțul ei, un om între două vârste, scund și cam trecut, cu o înfățișare de birocrat înnăscut, se uită la ea ca și cum i-ar fi spus: Nu e cazul să vorbești astfel. Ea îl privea însă liniștită pe Marea Lună Albă. Bărbatul se întoarse, pufni și spuse:

– Dansul va rămâne mereu o artă feminină, dar muzica cere eforturi tehnice și spirituale deosebite. Nu mă refer la frumos, ci la profunzimea sufletului.

Culese o bucățică de crevete din carapacea lui roz și o aruncă printre buzele lui năzuroase și ambițioase.

– Înțeleg. Dar oare Regina Nefertiti a noastră e un simplu obiect decorativ sau, dimpotrivă, are un suflet profund?

Îmi zâmbi ca un îndemn să mă amuz și eu.

– Nu știm prea multe despre ea, răspunse el.

– Ah, nu, domnule, zise ea. Știm că este frumoasă. Știm că e deșteaptă. Și mai știm că azi e cea mai puternică femeie în viață. Își conduce singură carul și-și tunde părul cum vrea, nu cum îi cere tradiția. Își zdrobește dușmanii asemeni unui rege și nimeni nu îndrăznește să-i spună ce are de făcut. Ea este, de fapt, însăși ideea de femeie modernă.

Printre comeseni se lăsă tăcerea, dar nu pentru mult timp, pentru că luă cuvântul Bărbatul-Lună:

– Într-adevăr, așa este, doar ne aflăm într-o lume în plină schimbare, care se transformă poate mai repede decât doresc unii dintre noi.

Conversația continua să se încordeze și miza jocului era în creștere. Femeia îi răspunse cu îndrăzneală:

– Prin urmare nu sunteți de acord cu noua religie?

Acest subiect trebuia abordat cu mare grijă atunci când vorbeai cu necunoscuți. Bărbatul se foi enervat și neliniștit, sfâșiat între dorința de a spune ce gândea de fapt și teama pentru propriul lui viitor.

– O aprob din tot sufletul. Sigur că sunt de acord cu ea. Nu sunt decât un biet muzicant și nu e treaba mea să pun întrebări. Treaba mea e să fac ce mi se cere și rezultatul să fie cât mai melodios. Doar mă întreb uneori, în sinea mea – și nu mă întreb numai eu – dacă Stăpânul nostru și Doamna Sa, cea-căreia-nu-i-se-poate-spune-ce-are-de-făcut, nu s-au întins mai mult decât le e plapuma!

Apoi vârî în gură o scrumbie mică, friptă, trăgând atent carnea de pe oase de parcă ar fi cântat la un fluier de trestie. Femeia frumoasă se uita la el amuzată, râzând de absurditatea sfârșitului frazei, și părea că vrea să-mi împărtășească și mie veselia ei. Soțul ei spuse:

– Trăim vremuri foarte agitate. De unde să știm dacă suntem binecuvântați sau blestemați? Oare oamenii vor duce dorul vechilor zei, oare preoții își vor plânge câștigul lor ușor, sau ne vom îndrepta cu toții, ca societate, spre o realitate mai bună și mai înaltă, chiar dacă drumul spre ea este anevoios?

Bărbatul-Lună vorbi din nou:

– Realitățile înalte au nevoie de finanțare, educația costă mult. Îmi face plăcere să aud (și arătă spre mine cu degetul lui gros și unsuros) că finanțele Stăpânului nostru provin dintr-o fântână nesecată. Se zvonește că recolta nu e grozavă nici

în anul acesta și că salariile unora n-au mai fost plătite de câțiva ani. Mărturisesc că tocmai garanția darurilor de la slăvitul Akhenaton m-a convins să-mi părăsesc viața de până acum și să-mi încerc norocul în noua capitală.

Nu i-am răspuns, iar frumoasa doamnă a schimbat subiectul. S-a întors către tânărul din stânga ei, care tăcuse pe toată durata acestui duel de replici. Era un ucenic-arhitect.

– Ce ne puteți spune despre construcțiile din oraș? întrebă ea. Și, mai ales, casele mai mari au grădini, pentru că nu văd ce altceva m-ar face să-mi sacrific viața și prietenii ca să mă mut în deșert?

– Cred că vilele sunt luxoase, iar grădinile au o sursă de apă impresionantă. Așa se face că orașul, deși e înconjurat de deșert și pare clădit într-un loc arid și complet nepotrivit pentru a înființa o nouă lume, este plin de verdeață și fertil. Eu mă ocup, din păcate, numai de o părticică din toate acestea. Făcu o pauză, stingherit.

– Și anume? am întrebat.

– Construiesc toaletele într-unul din Marile Temple ale Soarelui.

Am râs cu toții. Încurajat, el continuă:

– Chiar și sfinții preoți își fac nevoile, dar într-o ambianță sacră.

Bărbatul-Lună luă din nou cuvântul:

– Nu-mi spune mie despre preoți. Vocația lor e banul și nimic altceva. Măcar Akhenaton a reușit să distrugă mărețele lor temple dedicate zeilor profitului!

Se lăsă tăcerea. Era periculos să-i vorbești de rău pe preoți sau, hai să zicem, pe cei din „Vechile Familii”, care avuseseră puterea și se aflaseră la conducere timp de generații și care acum se zvârcoleau ca un monstru înfuriat fiindcă își

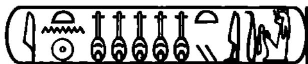
pierduseră statutul, pământurile și venitul. La fel și cu membrii diviziei Medjay – mulți spun că indivizi din rândurile noastre îi obligă pe unii reprezentanți mai puțin ortodocși ai societății să se conformeze noii religii prin folosirea vechilor metode: intimidarea, forța, teroarea și suferința. Am auzit povești despre oameni care au dispărut, despre trupuri mutilate aruncate de apele fluviului pe mal – fără brațe, cu ochii scoși. Dar sunt simple zvonuri, trupele noastre restabilesc ordinea în virtutea principiului armoniei reprezentat de Maat[1]. Așa trebuie să fie.

Ne-am îndreptat cu urări de noapte bună și mulțumiri spre hamacele și păturile noastre. Am aflat puțină liniște în culcușul meu de la pupa bărcii, printre frânghii, sub marile vâsle pentru cârmit care acum erau cufundate în mâlul de pe fundul râului. Căpitanul se odihnea în hamacul lui de la provă, cu un opaiț lângă el. Nu a trecut mult timp și toți pasagerii au început să sforăie sub corturile de pânză și plasele împotriva insectelor.

Prin urmare acum stau aici cu jurnalul în mâini și mă gândesc ce voi găsi în orașul Akhetaten. Nu am nici cea mai palidă idee. Așa-zisul gând măreț al faraonului de a crea o nouă religie și de a o interzice pe cea veche mi se pare o nebunie. Este o revoluție împotriva bunului simț și nu e nici măcar o idee originală. Mă îndoiesc că în afara constructorilor și arhitecților angajați pe viață există mai mult de o mână de oameni, și aceia în cercul apropiat al Regelui, care să creadă sincer că acesta nu și-a pierdut mințile. O religie nouă care se bazează pe el însuși și pe Regina Nefertiti ca uni-

1 Maat, mai mult un concept decât o zeiță; în Egiptul antic reprezenta adevărul, ordinea, echilibrul și dreptatea.

ce incarnări și unici intermediari ai zeului Aten, Nimbul Solar? Akhenaton a înlăturat miile de zei minori alături de care oamenii au trăit și pe care i-au idolatrizat toată viața lor, cât și zeitățile majore ale Lumii de Dincolo, ale Lumii și ale Cerului. În ultimul timp cred doar ce văd cu ochii mei sau ce îmi dezvăluie indiciile disponibile pe lumea asta, prin urmare poate că el are dreptate să renege puterea invizibilului. Și poate că are dreptate să-i bată pe preoți la jocul lor preferat, care le-a adus până acum profituri imense, vreme de generații. Dar să le ia puterea și să și-o însușească dintr-o singură mișcare, să-i alunge din vechile temple de la Karnak și (ceea ce e mai grav) să-i lase să cutreiere liberi prin țară, fără nici un alt scop decât răzbunarea? Cum a fost posibil? Și cum se va termina totul, dacă nu printr-un dezastru? Am auzit că nu prea arată a zeu. Se spune că trupul lui este la fel de ciudat ca și mintea lui. Picioarele-i strâmbe seamănă cu crengile de măslin și are pântecul ca un burduf pentru apă... Dar aceste detalii provin de la cei care nu l-au văzut cu ochii lor. Singurul lucru pe care l-a făcut cum se cuvine este că s-a născut din părinți puternici și s-a însurat cu cine trebuia: Nefertiti, Cea Desăvârșită. Se spune că ascendența ei este misterioasă, dar că toată lumea o admiră. Poate că o să mă conving eu însumi de asta. Un singur lucru e sigur: trăim vremuri schimbătoare și trebuie să ne schimbăm și noi odată cu ele sau să pierim – trebuie să ne schimbăm măcar până când o altă putere va răsturna situația și ceea ce a ajuns să se înfăptuiască se va spulbera în țărâna din care s-a ivit. Nu va dura prea mult. Preoții nu vor accepta să le fie luate bogățiile și puterile pământești. Dar ce legătură au toate acestea cu misterul pe care trebuie să-l dezleg, nu pot spune.

CAPITOLUL 4

Stăteam în lumina lunii și priveam mulțimea de stele liniștite și nepieritoare ale Lumii de Dincolo. Dar aici, jos, noaptea foșnește de lupte ascunse. Dinspre mal se auzeau păsări și animale care-și vedeau de viața lor nocturnă. Mi-am amintit deodată cum Tanefert și cu mine, atunci când ne-am întâlnit la petrecerea aceea, am fugit dincolo de lumini și vacarm ca să ne plimbăm pe malul apei, cum am încercat să ne atingem pe furiș și fiecare mângâiere întâmplătoare îmi trimitea fiori în tot trupul. Era ca și cum ne-am fi citit gândurile și nu mai aveam nevoie de cuvinte. Ne-am așezat pe o bancă și am privit luna. I-am spus că luna este o femeie bătrână și nebună care a fost părăsită acolo pe cer și Tanefert mi-a răspuns: „Nici vorbă, este doar o nobilă doamnă care-și plânge iubirea pierdută. Uite, îl cheamă pe iubitul ei". Am vorbit mult și mi-a spus adevărul despre ce purta în inimă, și bune și rele, despre primejdia care urma mărturisirilor, și mi-am dat seama atunci, grație acestei sincerități, că-mi va schimba viața cu dragostea ei. Sigur că nu a fost mereu ușor, zeii îmi

sunt martori că uneori sunt prost dispus, egoist sau trist. Am simțit că mă copleșește pierderea ei. M-am ridicat și am început să mă uit la apele întunecate. Eram neliniștit, nu-mi găseam locul și aș fi vrut ca barca să se întoarcă chiar atunci și să mă ducă înapoi la ea.

Apoi, deodată, zbârnâind prin întuneric, mai iute decât un șoim lansat în urmărire, a trecut o săgeată. Am văzut-o abia după ce i-am simțit vârful rece cum despică pânza caldă a aerului pe lângă ochiul meu stâng. Am crezut, sau poate doar mi s-a părut, că penele mi-au atins fața și am simțit pe obraji o dogoare. Apoi am văzut flăcări care se ridicau în sus și lateral din punctul în care se înfipsese în catarg, imediat sub Ochiul lui Horus pe care-l puseseră acolo în speranța unei călătorii ferite de primejdii. Mintea este mai înceată decât timpul, mai înceată decât focul sau aerul. Apoi am auzit zgomote și ele m-au scos din transă. Am început să strig ca un nebun. Focul mușca din velă și gurile lui lacome se împrăștiaseră peste tot în jurul catargului, care era acum ca un copac în flăcări. A venit căpitanul, a tras de frânghii, iar vâslașii au scos repede apă din râu cu gălețile și-au aruncat-o în gâtlejul vuitor al văpăii. Și toate acestea i-au trezit interesul, apoi l-au îmbunat și în sfârșit l-au înduplecat pe zeu.

Mi-am revenit cu greutate. Toți pasagerii se adunaseră pe punte, înveliți în păturile lor, îmbrățișându-se, plângând sau uitându-se fix la întunericul deodată amenințător care înconjura corabia fragilă și beteagă. Auzeam cum picură de pe lemnul carbonizat apa care ne salvase de la pieire. Cu toții știau că săgeata mi-era destinată, pentru că mă aflam exact acolo unde lovise. Și mai știau că moartea îi atinsese trecător cu aripa ei numai datorită

prezenței mele la bord. Știau acum și că nu eram cine spusesem că sunt.

Bărbatul-Lună rupse tăcerea.

– Dumneata, domnule, nu ai fost sincer cu noi. Un funcționar de la trezorerie nu este onorat cu acest gen de primire.

Am dat din umeri. Femeia frumoasă se uită la mine cu mai multă atenție și i-am citit în ochi o întrebare. Iar căpitanul, cu chipul întunecat de umilință și furie, privea resturile înnegrite și arse ale săgeții. „Îmi datorezi o barcă." Era gata s-o smulgă și s-o arunce când i-am strigat să n-o facă. Era o dovadă. L-am împins la o parte ca s-o cercetez. N-am reușit să-i scot vârful din lemnul catargului. Focul o mistuise aproape în întregime și se putea transforma în cenușă în orice clipă. Dar, deși era arsă, am observat imediat două lucruri interesante. Unu: vârful ei, deși înnegrit, era din metal, probabil din argint. Nu din cremene. Prin urmare nu fusese o simplă acțiune violentă, ci una în care se investiseră dibăcie, competență și bani. Și doi: încă se mai vedeau două hieroglife incrustate în lemnul ei. Cobra și Seth. Șarpele, Stăpânul Magiei, Cel-așezat-peste-Coroana Faraonului, Cel care-l amenință pe Ra în călătoria sa prin Infernul Nopții. Și Seth, Zeul Haosului și tulburării, al pământului roșu și al războiului. Era o treabă de expert și, în mod ciudat, avusesem norocul de a rămâne în viață. La fel de ciudat era că nu mă simțeam norocos. Simțeam că fusese un avertisment. Poate că supraviețuisem din pură întâmplare, dar poate că trebuia să supraviețuiesc. Poate că asasinul își ratase cu puțin ținta din pricina unei devieri norocoase datorate brizei nocturne sau fiindcă țipătul vreunei păsări îl derutase și schimbase traiectoria săgeții. Sau poate că exact acolo dorise să nimerească.

Și apoi își semnase lucrarea.

CAPITOLUL 5

Restul călătoriei s-a desfășurat într-o tăcere stânjenitoare. Deveniseră bănuitori cu toții, pasagerii și membrii echipajului, și se fereau de mine. Căpitanul a cârpit porțiunile distruse de foc cum a putut el mai bine, dar ne mișcam încet și ieșeam în evidență în traficul obișnuit de pe fluviu. Chiar și copiii de prin satele de pe maluri, mereu gata să râdă, să facă cu mâna și să strige, ne urmăreau într-o tăcere desăvârșită. I-am promis căpitanului compensații din partea Medjay, dar știam amândoi că șansele lui de a primi ceva erau mici. Dacă nu ne plăteau nici salariile, cum ar fi putut să onoreze asemenea cereri? I-am dat totuși cuvântul meu, de vreme ce numai asta puteam să-i dau. Nu a părut prea impresionat. Aveam să rezolv cumva problema asta. Și nu trebuia să uit un fapt evident: cineva de sus știa că vin și nu mă dorea în Akhetaten, acel oraș în care nu călcasem până atunci.

În timp ce coteam odată cu fluviul, brusc, după o mulțime de parcele cultivate și sătucuri dincolo de care se așternea câmpia de pământ roșu în

continuă mișcare, își făcu apariția un miraj: un oraș alb și strălucitor în formă de semilună, care se întindea de-a lungul arcului de răsărit al malului, protejat în spate de un lanț de stânci cenușii-roșcate care înconjurau și delimitau marginile de est ale teritoriului, și care avea în mijloc un wadi[1] adânc și îngust, aidoma unui nod mare în fibra unui butuc de lemn. Lanțul stâncos atingea râul cu capătul lui dinspre nord-vest, astfel că orașul era ținut ca într-un căuș pe uriașa întindere de pământ. Nu semăna cu nici un alt oraș din lumea noastră, nu era o improvizație haotică de clădiri vechi și construcții temporare, iar de pe apă părea o imensă grădină ordonată din care se ridicau turnuri, temple, coloane și vile, de la malul fluviului și până la marginea deșertului. Stoluri mari de păsări se roteau pe cer și am auzit de departe glasurile lor puternice. Părea un adevărat paradis imposibil în deșert.

Toți pasagerii stăteau împreună la prova bărcii, privind uluiți spațiul acela care prinsese toate destinele noastre ca într-un pumn. Tânărul arhitect ne-a arătat diferitele sectoare ale orașului, precum și palatul din nord și clădirile lui anexe care erau, ne-a spus el, executate conform unui nou și riguros plan de străzi și căi de acces în care se încadrau toate construcțiile. Nu părea să știe de ce toate acele secțiuni trebuie să fie separate. Satul muncitorilor se afla în spatele orașului, așa cum e firesc. Probabil că respecta și el un plan aparte. Fusese ridicat, cu siguranță, nu din generozitate, ci din motivul practic că meșteșugarii și muncitorii bine hrăniți și sănătoși reprezintă instrumentul

1 În Africa de nord și Orientul Mijlociu, albie de torent uscată, cu excepția sezonului ploios.

economic adecvat pentru realizarea construcțiilor cât mai rapid și eficient. Un instrument care trebuia să funcționeze așa cum funcționează și lumea, așa cum doreau supraveghetorii și șefii echipelor de construcție.

La debarcader m-a întâmpinat o mică gardă Medjay care mi-a dat onorul. În timp ce coboram pe pasarelă, unul dintre oameni înaintă pentru a mă saluta în mod formal. Se prezentă ca asistent al lui Mahu și-mi spuse că ar fi onorat să mă însoțească la prima mea întâlnire cu el. Cu două gărzi în fața și două înapoia mea, ne-am îndepărtat de docuri în pas de marș, lăsându-i în urmă pe partenerii mei de călătorie care ne priveau uimiți. Tânărul arhitect se înclină, de parcă abia acum își dădea seama că indiscrețiile lui fuseseră, poate, naive și inconștiente. M-am înclinat la rândul meu, încercând astfel să-l asigur că trăim într-o lume în care și preoții au nevoi lumești și că amândoi știm asta. Domnul-Lună ridică doar o sprânceană disprețuitoare, de parcă mi-ar fi zis : „Ți-ai bătut joc de noi, ne-ai crezut niște proști și abia acum îți afirmi identitatea. Mult noroc și ție!“ Birocratul părea supărat, dar frumoasa lui soție îmi trimise o privire scurtă și isteață, de parcă ar fi spus: „Poate că ne vom revedea într-o zi într-o încăpere aglomerată și ai să fii în exercițiul funcției tale oficiale, dar noi doi ne cunoaștem deja...“ M-am înclinat cu respect.

Mă uimea lipsa aglomerației pe străzi, a forfotei de oameni care-și văd de treburile lor obișnuite. Locul părea să aibă un singur scop, iar efortul susținut era motorul tuturor activităților de acolo. Și, din câte puteam să văd, efortul era orientat doar spre slujirea și preamărirea lui Akhenaton și a familiei regale. Acesta era motivul pentru care orașul părea de o stranietate conștiincioasă și

pregnantă, de parcă învălmășeala și amestecul de culori ale străzilor din Teba ar fi fost epurate și recalculate în așa fel încât să devină un spațiu în care fiecare își cunoaște locul și puterea sa și pe ale celorlalți, raportate la întreg. Părea nu atât un oraș, cât mai degrabă un complex gigantic de temple, palate și construcții cu anexe destinate necesităților vieții de zi cu zi. Era o alcătuire frumoasă, plină de o perfectă și copleșitoare artificialitate.

În timp ce înaintam prin oraș, mi-am dat seama că era mai puțin desăvârșit decât mi se păruse la început. Da, era nou, dar coloanele din curțile instituțiilor și din clădirile sacre luceau în soare doar pentru că erau văruite în alb și în multe locuri nu erau încă decorate. Textele de pe ziduri nu erau încheiate. Mari porțiuni din orașul central se aflau încă în faza de construcție. Schele urâte ascundeau ceea ce probabil avea să devină un complex de instituții și temple. Mii de muncitori lucrau la fiecare nivel al construcțiilor. Alei largi pentru procesiuni se sfârșeau brusc și se transformau în poteci prin deșert sau se pierdeau printre stânci. În suburbiile din nord și din sud am descoperit surprins vile splendide stând alături de biete cocioabe. Între ele se întindea orașul central, cu complexele lui de temple închinate lui Aten și cu celelalte instituții oficiale. Proporțiile acestor sedii (erau la fel de masive și impresionante ca templele) arătau adevărata natură a orașului și am auzit că ele conțineau cea mai mare arhivă secretă de papirusuri care a fost alcătuită până acum. Scopul culegerii atâtor informații nu poate fi decât puterea. Probabil că în ciuda înfățișării ei impresionante, această așezare este menită să-i înfricoșeze pe locuitorii săi.

Cealaltă impresie copleșitoare era că apa se află peste tot, dar era o senzație plăcută, deoarece căldura era cumplită, chiar și pentru mine. În alte locuri, părăsești răcoarea fluviului și te trezești în haos și nori de praf, dar nu și aici. Pietrele aleilor și ale zidurilor păreau proaspete, curate și strălucitoare, de parcă și ele s-ar fi hrănit cu apă. La început doar o auzeai, o auzeai cum curge tainic sub picioarele tale, invizibilă. Apoi zăreai verdeața și prospețimea grădinilor și a copacilor plantați de curând de-a lungul străzilor: portocali și lămâi, smochini și caiși, rodii și migdali. Probabil că în capitala aceasta ireală era mereu vremea culesului.

Am rupt cu îndrăzneală o smochină de pe o ramură care atârna peste zidul grădinii pe lângă care treceam. Făcând asta, mi-am aruncat ochii în curte și am văzut un bazin placat cu dale și o femeie care m-a privit surprinsă și enervată, în timp ce ramura de pe care luasem fructul revenea la locul ei. Apa era transparentă ca sticla și dalele din bazin erau dispuse într-un joc complex de albastru și auriu. Așa trăiesc cei bogați. Eu ar trebui să trudesc zeci de ani ca să-mi durez un astfel de palat pentru odihnă. Femeia era aproape goală și avea pielea de culoarea aurului, la fel ca dalele din apă. Se pare că aici femeile se relaxează în timp ce bărbații lor, înalți funcționari sau diplomați, se ocupă de edificarea lumii celei noi.

Mergând mai departe, am trecut pe lângă grupuri de salahori care trudeau agățați de schele fragile, încropite la repezeală, plasate de-a lungul zidurilor înalte ale clădirilor. Mă miră că asemenea schelării nu se prăbușesc în fiecare zi. La tot pasul se vedeau grămezi de cărămizi din pământ uscat, ca niște orașe miniaturale din deșert pentru un popor de cetățeni pitici. Și am mai observat,

ascunse pe alei umbroase, trupuri căzute, frânte, care păreau că nu se mișcaseră de mult și că nu se vor mai putea mișca vreodată.

Am fost condus direct la birourile diviziei Medjay și am intrat pe poarta de sub aripile aurii ale zeului. Sediul cel nou avea pereții placați cu marmură și calcar cu decorațiuni proaspete, mobilă funcțională și elegantă, luxos de nouă și surprinzătoare, și era plin de lăzi cu documente și cine știe ce alte hârțoage inutile despachetate pe jumătate sau nedeschise încă. Prin urmare așa s-a aranjat noua noastră putere acum? Ce diferență față de birourile noastre întunecate, vechi și dărăpănate din Teba sau din numeroasele nome[1] pe care le vizitasem până atunci. Am parcurs coridor după coridor, intrând tot mai adânc în inima acelui labirint ciudat, am trecut pe lângă o mulțime de oameni care se duceau la treburile lor, cei mai mulți aruncându-mi priviri curioase, și am ajuns la o pereche de uși înalte, decorate cu motive aurii, incrustate cu însemnele puterii și având montată deasupra lor noua emblemă a puterii divine – Aten, Nimbul Solar cu nenumăratele lui mâini întinse spre lumea pierdută-n adorare.

Un secretar ședea la o masă. Fără să-mi acorde atenție, tânărul ofițer a intrat în Marele Birou, lăsându-mă acolo să aștept. Gărzile s-au mișcat puțin, ghidul meu era jenat, iar secundele treceau una după alta. Am auzit cu toții trilul unei păsări în curtea interioară. Mi-am dres glasul, dar zgomotul n-a părut să aibă efect asupra nimănui. Soldații au continuat să se uite fix la ușă. Am început să mă simt mai degrabă ca un deținut decât ca un ofițer și coleg onorat. Până la urmă ușa scrâșni și

1 Nomă, diviziune administrativă în Egiptul antic.

se deschise (lemnul cel nou se umflase în tocuri: ce absurdă demonstrație de putere în fața unei uși pe care vopseaua era încă umedă), apoi secretarul mă invită înăuntru. M-am înclinat, zeflemitor, și am pășit spre următoarea etapă a misterului. Ușile s-au închis în urma mea.

CAPITOLUL 6

M-am pomenit într-o cameră spațioasă, aerisită, bine luminată. Un birou mare din lemn lustruit, dintr-o esență necunoscută mie, domina încăperea. Pe el se găseau câteva obiecte lucrate cu finețe: un vas cu flori albastre de lotus, o efigie a lui Akhenaton cioplită în piatră, o carafă de sticlă delicată înfățișând o pasăre care se ridică din apă, câteva pocale pe două tăvi de lemn. Se auzea un soi de gâfâit straniu care venea din spatele biroului, unde un bărbat solid începuse să citească documentul pe care tocmai îl luase din prima tăviță, ignorându-mi prezența: Mahu.

Era între două vârste, bine legat, cu mușchi puternici. Vechimea și însemnătatea funcției sale se făceau simțite în mișcările și proporțiile trupului și în forma capului său colțuros, acoperit cu păr des și sur tuns foarte scurt, dar și în veșmintele elegante, care demonstrau până în cele mai mici detalii bogăția și luxul. Purta un colier *usekh* deosebit, împletit din aur. Am avut destul timp să-l observ. Avea șase inele de care erau prinse o mulțime de alte inele de aur mai mici înșirate pe șnururi strânse

bine la capete cu clame puternice, decorate cu scarabei înaripați și discuri solare și incrustate cu pietre de lapislazuli. Purta o tunică cu mâneci din cea mai fină pânză de in, vopsită în roșu, cu filigran azuriu și verde, un brâu lat din piele fină și sandale țesute, până și ele, cu fir de aur.

Dar mai interesanți decât toate însemnele puterii erau ochii lui. Când, într-un târziu, a catadicsit să se uite la mine, am văzut că erau aparte nu prin culoarea lor de topaz, ci prin strălucirea lor lacomă: parcă ar fi vrut să mă devoreze cu tot atâta cruzime și naturalețe ca un tigru sau ca un zeu. Am simțit că privirea lui putea pătrunde până-n străfundul sufletului meu și că vedea, tăinuite acolo, slăbiciunile și chiar soarta mea. Mă întreb dacă un asemenea om mănâncă dimineața, dacă are copii, nevastă sau prieteni, dacă are o viață în care puterea mai poate fi ținută în frâu pentru a lăsa loc sentimentelor și grijilor. Mă întreb dacă tot ceea ce este omenesc, toate visele, ambițiile și orgoliile îi sunt atât de limpezi, încât asemenea nimicuri nu-l mișcă mai mult decât îl mișcă pe-un zeu muritorii nesăbuiți pe care timpul îi mătură într-o clipă, așa cum ștergi cu cârpa o oglindă pătată și aburită.

Am încercat să mă uit în ochii lui. S-a ridicat de la birou și s-a apropiat de mine, însoțit de un câine cu blana deasă și neagră – sursa gâfâitului.

– Văd că te interesează lanțul meu de aur. E un dar de la Akhenaton. Este important să te îmbraci potrivit imaginii pe care o ai despre tine, nu crezi?

– Veșmintele dumneavoastră sunt splendide, am încuviințat, sperând că mica mea ironie va merge drept la țintă. Pe de altă parte, aerul plictisit cu care îmi măsura hainele cam prăfuite părea să indice că orice ironie din partea mea ar fi fost

anulată de nepotrivirea înfățișării mele, care demonstra în același timp lipsa respectului de sine.

Am așteptat amândoi câteva clipe, gândindu-ne ce am mai putea spune în continuare. De obicei puteam să vorbesc întruna, dar acum îmi urmam propriul sfat: așteaptă în tăcere ca alții să facă prima mișcare. El părea complet imun la mica mea stratagemă. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, îmi făcu semn să mă așez pe un jilț. Prin urmare trebuia să mă așez în timp ce el rămânea în picioare. Mai aveam multe de învățat despre jocurile celor aflați la putere.

Se uită fix la mine și-și frecă bărbia. Tăcerea era apăsătoare.

– Așadar ai fost ales să anchetezi acest mister.

– Da, am această onoare.

– Și de ce crezi că o meriți?

– Nu cred nimic. Orice talent aș avea, îl pun în slujba Stăpânului nostru. Tresărisem dureros în timp ce mă auzeam declamând platitudini stupide, dar părea să fi fost de ajuns.

– Bine. Rahotep este un nume teban?

– Desigur.

– Și familia ta?

– Tatăl meu era scrib la Ministerul Construcțiilor.

Poziția mea socială modestă plutea acum în aerul dintre noi.

– Sunt gata să cercetez natura delictului.

– Akhenaton însuși dorește să te informeze despre toate datele cunoscute. Mi-a transmis sarcina să-ți prezint lumea noastră nouă de aici, să te ajut dacă este cazul și mai ales să te supraveghez.

Făcu o pauză semnificativă. Am așteptat.

– Ți-am repartizat doi dintre ofițerii noștri cei mai buni, unul cu experiență, altul mai tânăr, dar

promițător, care să te sprijine oricând este nevoie, zi și noapte. Doar așa te poți descurca pe-aici.

Câini de pază, alergând pe urmele mele. Un inconvenient gândit în mod deliberat. Mahu continuă:

– Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că nu am fost de acord cu numirea ta. Este bine să știi asta chiar de la început. De ce să chemi un om din afară, unul care nu știe cum merg lucrurile aici? De ce un om a cărui experiență de viață în privința lumii reale se referă la hoți mărunți și târfe, a cărui *experiență* se rezumă la examinarea indiciilor minore risipite în noroiul și gunoaiele de la locul delictelor patetice ale plevei din clasa de jos și ale asasinilor? Un om care numește toate acestea noua știință a investigației. În orice caz, alegerea te nu a depins de mine, ci de regele nostru Akhenaton. Te afli într-o lume nouă, nu la Teba, și-ți va lua timp, iar tu nu ai timp, pentru a învăța regulile jocului. Aici se înfruntă multe forțe. Mi-e teamă că, dacă nu le înțelegi sau nu știi cum să reacționezi, ele te-ar putea zdrobi ca pe o coajă de pâine uscată.

Ochii aceia de topaz mă străpunseră câteva clipe.

– Dar nu uita: rolul meu este să te ajut. Aș vrea să-ți strâng mâna în semn de colegialitate, ca de la Medjay la Medjay. Sunt omul care păstrează cheile acestui oraș. Îi cunosc fiecare piatră. Știu de unde provine fiecare cărămidă, cine a pus-o acolo și de ce.

În timpul acestui monolog am continuat să mă uit la el. Și, de vreme ce mi se părea că ținem amândoi discursuri, după o pauză respectuoasă m-am ridicat în picioare și i-am răspuns.

– Sunt de acord cu aprecierile dumneavoastră în legătură cu această situație și accept ajutorul dumneavoastră profesional cu recunoștință. Totuși, de vreme ce însuși Stăpânul Akhenaton m-a ales, sper că voi putea să câștig sprijinul absolut al tuturor slujitorilor săi. Cred că și el și-ar dori să fie așa. Dacă nu-mi îndeplinesc sarcina, destinul meu nu va fi o taină.

Își înclină foarte ușor capul și, timp de o clipă care mi se păru ciudat de lungă, mă privi drept în ochi.

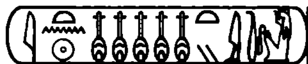
– Ne înțelegem perfect unul pe celălalt. Se întoarse la biroul său, mătură cu privirea un papirus, se uită la mine cu un aer enigmatic, situat undeva între zâmbet și avertisment, apoi îl lăsă neglijent să cadă în tăvița goală de pe birou.

– Întrevederea este fixată la asfințit.

Se așeză și începu să se uite pe fereastră. Am plecat cu sentimentul că mă urmărea, de parcă ar fi avut ochi în ceafa capului său nemilos. Am ieșit din cameră și am închis ușa după mine. A trebuit să împing cu putere ca s-o închid complet, iar scârțâitul și trosnetul a alertat gărzile, pe secretarul acela dezgustător și pe asistentul său. Acesta din urmă s-a apropiat de mine și mi-a spus:

– Acum o să vă duc la biroul dumneavoastră, apoi la întâlnirea stabilită.

Prin urmare cunoștea toate detaliile. Mă simțeam ca un animal gata pentru sacrificiu. Într-adevăr, la asfințit. La ceasul când vine moartea...

CAPITOLUL 7

Nu aveam nimic de făcut și așteptarea este o tortură pentru mine. Mai bine aș mânca nisip. Mi-au repartizat o cameră cu un pat, un jilț și o masă de scris, într-o clădire din spatele templelor principale și al sediului Medjay. De la fereastră se vedea un bazin gol cu o fântână care nu funcționa, în jurul lui o terasă și, dincolo de ea, o parcelă de pământ roșu presărat cu bolovani. Cineva încercase să îmbunătățească rapid aspectul terasei abandonate, plasând ghivece cu plante pe care nu le cunoșteam și câțiva salcâmi pitici. Pusese și o bancă, de parcă aș fi avut timp să mă așez la umbră și să mă gândesc la poezii sau la alte lucruri plăcute. Clădirea părea neocupată. Mi-am turnat apă într-o cupă și am băut-o. Era dulce și limpede. Deasupra patului se afla o nișă cu efigia lui Akhenaton însuși, Marele Rege, căruia îi voi fi prezentat în curând. Ei bine, atunci voi putea constata eu însumi diferențele dintre imaginea stranie de deasupra capului meu – gâtul lung, pântecul lăsat, ochii mari și pleoapele căzute, ceva între catâr și soacră vârstnică – și realitatea incarnării divine.

Am încercat patul și m-am mirat să simt cât e de confortabil, mai ales după ce trecusem prin experiența spinării chinuite în hamacul de pe corabie. Chiar prea confortabil, după cum se va vedea. M-a trezit brusc un zgomot puternic: se făcuse târziu și cineva bătea la ușă. Cum de mi se întâmplase așa ceva? Nu-mi aduceam aminte de nimic. Jurnalul meu zăcea pe podea, cu paginile îndoite, acolo unde alunecase și căzuse pe jos, iar șirul cuvintelor se oprise înainte ca gândul să fi fost înscris până la capăt. Ochii lui Akhenaton se uitau fix la mine de sus, de parcă deja nu dusesem sarcina încredințată la bun sfârșit. Mă simțeam ciudat de odihnit. Chiar fusesem atât de obosit și adormisem? Am cercetat încăperea. Nimic nu părea schimbat. Am examinat apoi jurnalul: nu lipseau pagini și nici nu făcuse nimeni vreo însemnare. Nimic. Și totuși simțeam că ceva este altfel, ca și cum ar fi rămas o urmă a unei alte prezențe în memoria aerului. Oare îmi fusese pusă vreo poțiune în apă? Mi-am amintit atunci de ciudata ei dulceață.

S-au auzit din nou bătăi la ușă. Am strigat: „Intră!", autoritar, sperând să-mi ascund astfel somnolența. Șeful gărzilor care mă condusese la întrevederea cu Mahu și apoi în acest birou își făcu apariția în prag. Era un bărbat poate cu cinci ani mai tânăr decât mine, cu privirea scrutătoare și cu o expresie de prudență îndelung studiată pe chipul plăcut, alert și fără personalitate. Era urmat de un bărbat mai tânăr, mai chipeș, mai îngrijit și mai elegant, cu o privire cuceritoare și cu acea lentoare deliberată a mișcărilor atât de obișnuită în profesia noastră.

– Cum te numești? m-am adresat eu celui mai în vârstă.

– Khety, domnule.

– Numele noastre ne dau putere, nu crezi?
– Așa se zice... Da, domnule!
Răspundea cu grijă, sigur în nesiguranța lui.
– De când ești pe aici, Khety?
– Chiar de la început, domnule. Am venit împreună cu Mahu.
– Încă de când s-a construit orașul?
– De când mă știu. Tatăl meu a lucrat și el pentru Mahu.
Așa se obișnuiește, desigur. Generațiile unei familii din clasa de jos sau chiar din clasa de mijloc au mult de câștigat printr-o asemenea alianță, dar ar avea de pierdut tot atât de mult dacă ar cădea în dizgrație. Dar răspunsul lui îmi spunea, de fapt, așa cum aș fi putut să-mi dau seama și singur, că trebuia să fiu atent cum mă port cu el. O să vină cu mine când anchetez, dar știu că fiecare amănunt și fiecare pas îi vor fi raportate lui Mahu. Și e perfect normal.
– Și tu?
– Tenry, domnule.
Tonul era mai puțin respectuos, dar îmi plăcea atitudinea lui și nota de bravură.
– Mă bucură să pot apela la experiența și cunoștințele tale pe durata acestei investigații.
– Este o onoare pentru mine, domnule.
Își permise să zâmbească.
– Ei, bine, am nevoie de mai mult din partea voastră: am nevoie să mă ajutați să cunosc obiceiurile și tainele acestui măreț oraș.
– Da, domnule.
– Ați venit să mă conduceți la întrevedere?
– E timpul.
– Atunci să mergem.
Într-adevăr, soarele asfințea, umbrele se lungiseră, copacii și clădirile nu mai erau scăldate de

incandescența orbitoare a după-amiezii, ci luminate doar lateral. Era o lume a înserării plină de aur, argint viu și albastru, însuflețită de corul păsărilor cântătoare. Am plecat împreună. Am ieșit din clădire și am pornit în sus pe Calea Regală, măturată cu grijă, care ducea până la districtul central ce se întindea paralel cu fluviul și stătea față-în-față cu soarele care apunea. Mergeau și alții în aceeași direcție, însoțiți de umbrele lor supuse, și având cu toții aerul că urmăresc un scop precis, de parcă nici unul nu dorea să fie suspectat că se îndeletnicește cu ceva mai puțin important decât chestiunile vitale pentru supraviețuirea statului. Umbrele lor lungi erau toate îndreptate spre Templu.

– Khety, care e principiul care guvernează partea aceasta din oraș?

– E ca o grilă, domnule. Străzile sunt linii drepte și se intersectează, prin urmare clădirile au toate aceleași proporții. Este perfecțiunea însăși.

– Sunt perfecte, dar neterminate.

Se prefăcu că ignoră comentariul meu, dar Tenry adăugă:

– Nu mai e mult până la Festivalul Sed[1]. Au adus mai mulți muncitori, dar și așa le va fi destul de greu să termine totul la timp.

Khety continuă să facă pe ghidul:

– La dreapta noastră se află Arhivele și Casa Vieții.

– Arhivele? Aș vrea să le vizitez.

– Este o bibliotecă uriașă cu informații despre orice și despre oricine.

1 Sărbătoare jubiliară care avea loc după primii treizeci de ani de domnie a faraonului.

– E singura din Cele Două Tărâmuri, zise Tenry vesel, de parcă ar fi spus o glumă bună.

– Deci ne aflăm cu toții acolo, reduși la un simplu șir de note?

– Așa cred, spuse Khety.

– Este uimitor cum doar câteva însemnări pe un papirus pot cuprinde esența vieților și secretelor noastre și că ele sunt înregistrate, citite și nu vor fi date uitării.

Încuviință ezitant, de parcă nu pricepuse sensul vorbelor mele.

– Dar construcția de acolo ce este?

– Micul Templu al lui Aten.

– Și aceea mai îndepărtată?

Privind înainte, văzusem o clădire joasă și incredibil de lungă care străjuia Mărețul Fluviu, strălucitor și plin de vele.

– Marele Templu al lui Aten, care este dedicat doar festivităților de excepție.

– Unde-l voi întâlni pe Rege?

– Am instrucțiuni să vă conduc la Mărețul Palat, dar înainte trebuie să vă arăt Micul Templu al lui Aten.

– Case, palate, temple, unul e măreț, altul e mic. Năucitor, nu-i așa? Nu era bine cum a fost până acum?

Khety încuviință, neștiind cum să răspundă. Tenry rânji. Am rânjit și eu.

Până departe, în fața noastră, se întindea un fluviu de oameni urmați de umbrele lor care curgea spre marii piloni ai templului, plasați doi câte doi până în inima clădirii de un alb strălucitor. Flamuri multicolore din pânză se legănau elegant în briza fluviului pe vârful unor stâlpi înalți, de parcă aveau tot timpul din lume pentru asta. Inscripții neterminate acopereau suprafețele de piatră lustruită

ale pilonilor scăldați în lumina aurie a asfințitului. Am încercat să le citesc, dar nu am fost niciodată priceput la această îndeletnicire.

Apoi am trecut printre pilonii centrali, luptându-ne din greu să ne croim drum prin curentul uman care se îngusta la poarta de intrare, străjuită deasupra de o altă sculptură înfățișându-l pe Aten. Mulțimea care se înghesuia și se îmbrâncea se răspândea apoi în vasta curte interioară mărginită de colonade. Oamenii se duceau, ca în fiecare zi, la treburile și îndatoririle lor. Asfințitul este un moment de rugăciune important, acum mai mult decât înainte.

Dar acesta era un templu cum nu mai văzusem până atunci. Templele de piatră de la Karnak sunt labirinturi luminate slab de câteva raze argintii orbitoare, iar încăperile din ce în ce mai întunecate apără cu străşnicie zeul ascuns adânc în inima nedesluşită a Casei Sale, departe de strălucirea obişnuită a lumii şi de torentele vremelnice de adoratori. Templul acesta fusese însă gândit exact invers: era deschis spre cer şi spre soare. Pereții uriaşi erau decorați cu mii de imagini repartizate pe panouri şi secțiuni şi toate, până departe, păreau să-i înfățişeze doar pe Akhenaton, pe Nefertiti şi pe copiii lor adorându-l pe Aten. Întreaga suprafață era înțesată de sute de altare dispuse în şiruri paralele sau pe lângă pereți. În spate erau capele, pline şi ele de altare. În centru se afla un altar principal, plasat mai sus, înconjurat de candele în formă de flori de lotus, pe care se afla o movilă înaltă de alimente şi flori provenite atât din Egiptul de Sus, cât şi din Egiptul de Jos – câtă istețime să alături ofrande din Cele Două Tărâmuri pe un singur altar şi câtă ostentație în aceste vremuri tulburi. Oriunde te-ai fi uitat vedeai statui de dimensiuni variate,

reprezentându-i pe Akhenaton și pe Nefertiti, pe rege și pe regină privind de sus la supușii lor, nu cu expresiile reci ale celor care are puterea, ci cu priviri umane și vioaie, perfect șlefuite în piatra de calcar, ținându-se de mâini, ridicând mâinile sau cu palmele căuș, încercând să capteze darurile cerești ale Soarelui care, în seara aceea, ca în fiecare seară, se prăvăleau spre ei dintr-un cer cât se poate de real. Oamenii încremeneau la picioarele lor cu ochii larg deschiși, ținând în mâini ofrandele aduse luminii: flori, hrană și, uneori, chiar prunci.

Mi-am privit mâinile și le-am văzut poleite de lumina caldă a serii. Khety recită: *De vreme ce mă-nvăluie în razele sale, dăruind viață și putere în veci și de-a pururi, voi construi Akhetaten în numele lui Aten, părintele meu, în locul acesta.*

Zâmbi.

– Zeul este mereu cu noi.

– Cu excepția nopții.

Se strâmbă: nu gustase gluma.

– Zeul călătorește prin întunecimea Lumii de Dincolo, domnule, dar revine mereu, renăscut, a doua zi.

– Fiindcă a venit vorba, n-ar trebui să ne ducem la întrevedere? spuse Tenry, amuzat și plictisit de spectacolul venerării.

I-am urmat prin mulțime.

Indiferent dacă o făcuseră cu bună știință sau nu, scena cu templul cel nou și cu adoratorii zeului mă dezorientase. Da, auzisem cu toții despre noua religie și știam că trebuie să adorăm zeul cu brațele ridicate. Da, aduceam cu toții argumente pro și contra. Da, ne gândeam cu toții la slujbele și la viitorul nostru. Pentru unii era o chestiune de

viață și de moarte, pentru ceilalți doar o cale de a îndeplini ce li se cerea și de a-și vedea mai departe de viața lor. Dar acum nu știam ce să mai cred. Nu e sănătos să stai prea mult în soare. Conformismul lor mă neliniștea.

Ne-am întors, am ieșit din templu, am luat-o pe partea stângă a Căii Regale și am ajuns destul de repede în fața Mărețului Palat. Un pod imens, acoperit, cu arcade de formă pătrată, unea palatul cu Casa Regelui. În centru, deasupra mulțimii de oameni, se afla un balcon enorm.

– Fereastra Aparițiilor.

– A, da?

– De acolo Stăpânul nostru ne oferă daruri.

– Tu ai primit vreun dar, Khety?

– Colanul acesta, domnule. Este lucrat cu măiestrie, din materiale fine.

Își trecu mâna printre șnururile aurite și mărgelele azurii: nu chiar atât de fin ca acela purtat de Mahu, dar era, fără doar și poate, o piesă frumoasă și de valoare.

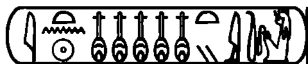
– Probabil că te-ai achitat cu succes de sarcini importante, de vreme ce ai primit un asemenea dar.

– Este foarte conștiincios, domnule, răspunse Tenry, care nu purta un asemenea colier.

– Sunt devotat, preciză Khety.

Se uitară unul la celălalt.

– Am ajuns. Iată Mărețul Palat, zise Tenry cu entuziasm, de parcă ar fi fost propria lui reședință.

CAPITOLUL 8

Am trecut prin poarta gărzilor și am intrat într-o curte interioară vastă care se întindea până la fluviu. Culorile schimbătoare ale serii și orchestra feminină a păsărilor de apă m-au remontat. Deasupra mea, privind toate spre fluviu, se înălțau alte statui înfățișându-i pe Akhenaton și pe Nefertiti. Un bărbat și o femeie sculptați ca și cum ar fi fost zei.

Am făcut la dreapta într-o curte acoperită și apoi iar la dreapta într-o anticameră deschisă. Aveam sub tălpi dale cu scene pictate: canale minunate pline cu pești, flori, stânci și spirite zâmbitoare ale apei. Înaintam spre inima palatului și pe lângă noi treceau tot mai mulți funcționari, bărbați cu rang înalt, purtând veșminte fine de in alb. Am observat că mă evaluau rapid, curioși dar impasibili, fără cordialitate, ca pe unul care era străin de oraș. În locul acesta toți se cunoșteau, cu siguranță, dar nu erau prieteni.

Khety vorbi cu un ofițer al Curții, iar Tenry îmi adresă un gest rapid și nepotrivit de încurajare. Apoi am fost condus și lăsat singur într-o grădină

privată, ca în cușca unui leu. Era nespus de frumoasă: pe margini erau obloane împodobite cu motive filigranate, care se deschideau doar înspre fluviu. Un joc de apă țâșnea dintr-un vas transparent fixat deasupra unui bazin lung. În el unduiau ușor flori și ferigi de apă. Penumbra răcoroasă scotea perfect în evidență o siluetă încadrată de rama unui oblon deschis, pe un balcon întins care domina măreața panoramă a fluviului și pe cea, încă mai măreață, a asfințitului. Bărbatul părea cufundat în contemplarea concertului orbitor de lumini și a dansului apei din fața lui. Apoi se întoarse către mine.

La început nu am reușit să-l văd prea bine în glorioasa aură orbitoare care-l învăluia.

– Viață, sănătate și putere. Mă închin Stăpânului meu și lui Ra!

Îmi țineam capul plecat. Apoi el mi-a răspuns:

– Avem nevoie de ofranda ta.

Vocea lui era limpede și delicată.

– Uită-te la mine!

Am simțit că m-a privit o vreme, apoi a coborât cu grijă și a ieșit din ultima strălucire roșie a asfințitului.

Acum puteam să-l văd cum se cuvine. Era aidoma și altfel decât îl văzusem înfățișat până atunci. Chipul lui era încă foarte tânăr, prelung, fragil și aproape frumos, cu buze bine conturate și ochi inteligenți în care se citea puterea absolută: era greu să te uiți la ei, dar era de asemenea imposibil să-ți ferești privirea. Era o față fluidă, vie, dar avea ceva care mă făcea să cred că putea să se întunece cât ai clipi și să devină expresia cruzimii însesi. Trupul îi era ascuns de veșminte bogate. Purta o blană de leopard aruncată pe un umăr. Avea mâini fine. Îmi dădea impresia că are un fizic subtil și

rafinat. Sub brațul stâng purta o cârjă lucrată cu meșteșug. Părea în același timp fragil, de parcă o atingere ușoară l-ar fi putut preschimba în pulbere, și totuși extraordinar de puternic, ca un om zdrobit sau sfârtecat care apoi a fost pus pe picioare și a devenit și mai tare după acea încercare. O ființă cum nu mi-a mai fost dat să văd, o ființă care nu era de pe lumea aceasta. O îngemănare de frumusețe și animalitate.

Akhenaton, Stăpânul Celor Două Tărâmuri, Stăpânul Lumii, zâmbi. Buzele lui au dezvelit dinți subțiri și rari. Apoi zâmbetul dispăru, ca soarele acoperit deodată de nori. Deveni brusc o ființă alcătuită din carne și oase: păși împiedicat spre un jilț, târându-și piciorul drept, și se cufundă în el cu un geamăt foarte obișnuit, omenesc, de ușurare.

– Lucrarea de a dura lumea cea nouă este plină de greutăți, dar așa trebuie să fie calea întoarcerii la strămoși și la adevărul suprem. Akhetaten, Orașul din Zare, este poarta spre veșnicie și eu deschid din nou drumul spre ea.

Făcu o pauză, așteptându-mi răspunsul. Habar nu aveam ce să-i spun.

– Este o lucrare măreață, Stăpâne.

Se uită atent la mine.

– Am auzit lucruri interesante despre tine. Ai idei inovatoare. Poți găsi cheia ascunsă a unei enigme doar cercetând indiciile. Îi convingi pe criminali să-și mărturisească vina fără să-i torturezi. Te descurci pe căile ascunse, de nepătruns și întortocheate ale labirintului care e firea omenească.

– Mă interesează cum au loc aceste întâmplări și de ce, așa că încerc să înțeleg ceea ce mi se înfățișează. Și încerc să fiu atent.

– Să fii atent. Îmi place acest lucru. Ești atent și acum?

– Da, Stăpâne.

Îmi făcu semn să mă apropii ca să nu fim auziți.

– Atunci, ascultă. S-a întâmplat ceva ciudat. Un mister înspăimântător. Regina, Cea Desăvârșită, Nefertiti a mea a dispărut.

Pentru mine era cea mai proastă veste cu putință. Era confirmarea unor gânduri care nu-mi dădeau pace și care deveniseră tot mai tulburătoare de când mă abordase Ahmose. Mă simțeam totuși ciudat de liniștit pentru un om care se trezește brusc pe marginea unei genuni fără fund. Gândurile îmi treceau șuierând prin minte ca rândunelele care se avântă pe cer.

Aștepta să vorbesc.

– Permiteți-mi o întrebare: când s-a întâmplat?

Făcu o pauză, gândindu-se ce să-mi răspundă.

– Acum cinci zile.

Nu știam dacă să-l cred sau nu.

– Am încercat să păstrez taina, dar în orașul acesta stăpânit de șoapte și zvonuri este imposibil. Absența ei a pricinuit deja multe speculații, mai ales în grupurile care ar putea profita din asta într-un fel sau altul.

– Mi-ați putea spune mai multe?

Mi s-a părut că s-a enervat brusc.

– Acesta ar putea fi mobilul, am continuat eu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că poate a fost... răpită de asemenea persoane.

– Desigur. Sunt forțe ale ignoranței care ni se împotrivesc, nouă și iluminării. Dispariția ei este pentru unii o șansă de a contesta tot ce am înfăptuit și va deschide calea de întoarcere la superstiție. Potrivirea ar fi de-a dreptul perfectă. E prea convenabil.

Probabil că aveam o privire cam fixă.

– E oare posibil ca oamenii care te-au recomandat să fi comis o eroare grosolană?

– Iertare, Stăpâne. Nu mi s-a spus nimic despre chestiune sau circumstanțele în care s-a produs. Mi s-a spus doar că Stăpânul însuși vrea să vorbească cu mine.

Își adună gândurile repede și eficient:

– În zece zile va avea loc sărbătoarea de inaugurare. Am cerut prezența și tributurile tuturor regilor, guvernatorilor și șefilor de triburi, a ambasadorilor și reprezentanților țărilor vecine. Este momentul de revelare a noii lumi. Pentru asta am trudit eu și ea ani în șir și nu accept să dăm greș tocmai acum, când ne vom acoperi de glorie. O vreau înapoi. Trebuie să aflu cine mi-a răpit-o și trebuie s-o am înapoi!

Tremura de mânie, dar mi s-a părut că mai degrabă din cauza răpirii decât a pierderii suferite. Izbi furios într-o masă cu sceptrul. Apoi scutură din cap, se ridică, clătinându-se și se întoarse cu spatele. Se calmă repede și îndreptă cârja de aur spre fața mea.

– Înțelegi cât mă încred în tine, vorbindu-ți astfel, dezvăluindu-ți asemenea taine?

Am încuviințat.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre fântână, unde a urmărit o vreme pulsația apei. Apoi s-a întors spre mine.

– Găsește-o. Dacă e vie, salvează-o și adu-mi-o înapoi pe ea și pe cei implicați în această crimă. Dacă e moartă, adu-mi trupul ei ca s-o pot reda celor veșnice. Ai la dispoziție zece zile. Cere orice crezi că îți va fi necesar. Nu te încrede în nimeni din acest oraș. Te-am ales tocmai pentru că ești străin. Rămâi un străin.

– Pot vorbi?

– Da.

– Trebuie să-i interoghez pe toți care au avut acces la Regină, pe toți cei care o cunosc și care lucrează pentru ea, pe toți cei cărora le pasă sau cărora nu le pasă de Regină. Iar unii pot face parte din familia Stăpânului meu.

De data aceasta mă privi îndelung. Fața i se întunecă din nou.

– Vrei cumva să spui că *motivele* pe care le cauți s-ar putea găsi chiar în familia mea?

– Trebuie să am în vedere orice posibilitate, oricât de ciudată sau de nebunească ar fi ea.

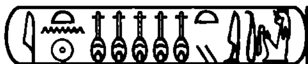
Nu i-a căzut prea bine ce i-am spus.

– Fă ce trebuie să faci, ai aprobarea mea. Îți voi da autorizații. Totuși, nu uita că autoritatea implică și responsabilitate. Dacă-mi trădezi încrederea, te voi executa. Și, dacă în zece zile nu vii cu rezultate, să știi că-i voi ucide și pe ai tăi.

Inima îmi împietri de durere: cele mai groznice temeri ale mele se adevereau. Și el știa asta. I se citea pe chip.

– Cât despre cărțulia aceea în care îți notezi gândurile, dacă aș fi în locul tău aș arde fiecare pagină imediat ce aș termina de scris. „Ceva între catâr și soacră"? Să știi că nu m-am simțit deloc măgulit. Adu-ți aminte de propriul tău sfat: ai grijă!

Mă împunse cu sceptrul, mă țintui cu privirea și îmi făcu semn să plec.

CAPITOLUL 9

Când am ieșit pe ușă, Khety era acolo și mă aștepta. A văzut că eram tulburat și a tăcut până i-am vorbit.

– Unde e Tenry?

– A trebuit să plece, l-a chemat Mahu. O să ne întâlnim cu el mâine.

Am încuviințat.

– Am nevoie să beau ceva. Unde se duce un om însetat în orașul ăsta uscat?

Mă conduse la un pavilion lângă apă, apărat de praful drumului printr-un gard de lemn și o poartă fantezistă care nu era fixată cu stâlpi. Am fi putut să trecem cu ușurință și pe lângă ea, dar, de vreme ce un om se chinuise s-o proiecteze și s-o construiască, ne-am conformat și am trecut prin ea. Înăuntru era o platformă mare de lemn care ajungea puțin și deasupra apei. Pe ea erau mese și scaune aranjate neglijent și o mulțime de grupuri și perechi având în față băuturi și deasupra capetelor lămpi și lumânări. Majoritatea fețelor se întoarseră să mă privească atent. Am observat că

proveneau din toate regiunile Imperiului. Probabil că începuseră să sosească invitații la Festival.

Am ales o masă lăturalnică, lângă apă, și ne-am așezat. Lista de vinuri era interesantă și am cerut un vas de Hatti: vin tânăr, ușor și destul de limpede pentru ceasul acela din zi, însoțit de o gustare. Servitorul s-a întors cu un platou cu smochine și migdale, niște pâine și cu vasul pe care erau înscrise data, originea, soiul și producătorul. L-am încercat. Era excelent, limpede ca sunetul unui clopoțel. Și migdalele – ador migdalele.

– De ce n-ați comandat un vin egiptean?

– Nu, Khety, îmi place vinul de Kharga și vinurile de la Kynopolis pot fi excelente, dar pentru un soldat simplu ca mine un vin de Hatti este o șansă rară. Uite, încearcă-l și tu.

– Nu mă pricep la vinuri. Eu beau bere.

– E foarte sănătoasă, dar nu prea amuzantă pentru cerul gurii.

– De fapt, vinul e bun. E limpede și ușor. Îmi place.

– Nu te sfii, mai bea.

– Da, domnule.

Mai luă o înghițitură.

– E plăcut.

– Ia și o migdală, merge cu vinul.

– Ah, nu, domnule, mulțumesc.

Cum să-l fac pe omul ăsta să-și deschidă sufletul? Mă privea ca un câine obosit și nu prea isteț. L-aș fi preferat pe Tenry în locul lui. Părea să se bucure ceva mai mult de viață.

– Khety, ne confruntăm cu o sarcină imposibilă. Încântătorul tău șef ți-a explicat natura crimei?

– Nu, domnule. Nu mi-ar divulga informații secrete.

– Ei, bine, eu o să-ți spun. Și după asta vom deveni egali măcar dintr-un singur punct de vedere, numai unul. Suntem amândoi în aceeași barcă: dacă nu rezolvăm cazul, vom suferi amândoi aceleași consecințe. Înțelegi, nu-i așa?

El încuviință.

– Bine. Iată care este misterul...

Am făcut o pauză de efect.

– Regina a dispărut și obiectul investigațiilor mele este s-o găsesc și să i-o aduc înapoi lui Akhenaton înainte de începerea Festivalului.

Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– A dispărut? Vreți să spuneți că...

Nu mai văzusem pe nimeni, de multă vreme, care să joace teatru atât de prost. Știa. Probabil că toată lumea știa. Toți, în afară de mine.

– În numele zeului, nu te mai preface! Am impresia că tot orașul vorbește numai despre asta.

Fața i se întunecă. Încercă să iasă din încurcătură, dar își dădu seama repede că fusese deconspirat. Se scuză dând din mâini, ridică din umeri și-mi aruncă un zâmbet firav și sincer.

– Bine. Acum o putem lua de la început.

Mă privi cu mai mult interes.

– Cum stau lucrurile în orașul ăsta?

– Ce doriți să vă spun?

– Chestiuni politice.

Dădu din umeri.

– Numai murdării.

– Atunci nimic nu-i nou sub poarta către veșnicie.

– Cum ați spus?

– Nimic important, doar o referire la ce mi-a spus Akhenaton.

Am sorbit din vin și am împins platoul cu migdale spre el. Mai luă o migdală, stânjenit.

– Sunt doar un ofițer Medjay de rang mediu, așa că nu știu, dar dacă mă întrebați, iată cum cred eu că stau lucrurile.

Se trase mai aproape de mine.

– Toți nou-veniții din oraș vor să prospere. Majoritatea sunt aici nu pentru că doresc să investească în viitorul lor, al familiilor lor sau în viața de apoi. Și-au dat seama că se pot ridica pe scara socială a noii administrații și a noilor autorități. Și-au dat seama că au șansa de a-și îmbunătăți statutul social. Aici se adună bogățiile din restul ținutului și din tot regatul. Un prieten mi-a spus că garnizoanele din nord-est aproape că nu mai au soldați, deși acolo pot să izbucnească oricând tulburări grave. Toți cei de-aici vin din cele patru zări și acolo de unde vin abia își duceau zilele. Pregătirile pentru Festival le-au produs tuturor o mare tulburare. Meșteșugarii cer de cinci ori prețul obișnuit pentru munca lor, din cauza condițiilor în care lucrează și ca să poată respecta termenul prea strâns, iar șefii o iau și ei pe scurtătură. Au calculat de câte mii de muncitori au nevoie și i-au adunat pe toți într-o tabără din afara orașului, dar sunt sigur că bugetul nu este cheltuit doar pentru hrana și salariile lor. Prosperitatea începe să scadă, tezaurul nu mai face față cheltuielilor exorbitante, iar reducerea veniturilor afectează și restul țării... Cred că dezastrul a început încă de pe acum.

Soarele dispăruse de deasupra fluviului și a Ținutului Roșu.

– Dar ce legătură au toate acestea cu dispariția ei?

Khety amuți.

– Nu mai fi enigmatic, e enervant.

– Uneori e primejdios să vorbești.

Am așteptat.

– Din două motive. Primul: momentul ales. Festivalul nu are sens fără ea. Al doilea: ea este mult mai iubită și admirată decât el. Cred că motivul principal pentru care religia cea nouă a prins este încrederea pe care o au cu toții în Regină, o încredere mai puternică decât sinceritatea cu care-l adoră pe Aten. Chiar și cei care găsesc motiv de bârfă în orice recunosc că este o persoană uimitoare. Nu a mai fost alta ca ea. Dar asta este o problemă: unii o văd ca pe o amenințare.

Am mai luat o gură de vin.

– Cine?

– Cei care au de pierdut din cauza puterii ei și care au ceva de câștigat din moartea ei.

– *Dispariție*. De ce ai spus moarte?

Păru încurcat.

– Iertare. Dispariție? Toată lumea zice că a fost ucisă.

– Regula numărul unu: nu trebuie să presupui nimic. Mulțumește-te să observi ce este și ce nu este. Poți trage concluzii, dar numai din observații. Cine ar avea de profitat dintr-o asemenea situație, din incertitudine?

– Nu există un singur suspect, sunt mai mulți: noua armată, vechii preoți de la Karnak și Heliopolis, personalul Haremului, noii birocrați, chiar și – se apropie de mine – familia regală. Se pare că la curte sunt mulți care spun că Regina Mamă însăși nu vede cu ochi buni frumusețea și influența de care se bucură Nefertiti, daruri pe care ea le-a pierdut cu mult timp în urmă.

Ne-am oprit și am privit cerul care se întuneca.

Vorbise bine și tot ce-mi spusese îmi confirmase temerea cea mai mare: eram prins în miezul unui mister la fel de imaterial ca pânza unui păianjen, un mister care putea să distrugă nu numai

existența mea, ci întregul imperiu. Am simțit cum în pântece mi se deschide un cuib de șerpi și am auzit în minte un glas care îmi șoptea că era o sarcină imposibilă, că n-aveam s-o găsesc, că urma să pier acolo și să nu le mai văd vreodată pe Tanefert și pe fetele mele. Am tras aer în piept și am încercat să cântăresc cu sânge-rece situația în care mă aflam. Concentrează-te. *Concentrează-te. Folosește-te de tot ceea ce știi. Fă-ți datoria. Gândește. Gândește-te la toate aspectele problemei.*

– Nu uita că nu avem un cadavru. Un asasin vrea să provoace suferință, să se răzbune, să ucidă. Moartea este moarte. Este un fapt săvârșit . Situația de față este diferită. O dispariție este mult mai complexă. Scopul ei este să creeze instabilitate. Acela care a făcut-o a introdus multă incertitudine și tulburare într-o ecuație dată. Nimic nu e mai rău pentru cei aflați la putere. În felul acesta s-au pomenit că se luptă cu niște fantasme, iar fantasmele sunt foarte influente.

Khety părea impresionat.

– Prin urmare cum procedăm?

– Toate acestea urmăresc un fir conducător, e de-ajuns să citim urmele, să punem cap la cap indiciile. Dispariția ei reprezintă punctul de plecare. Este ceea ce știm că știm. Nu știm încă de ce sau cum. Nu știm unde sau dacă este în viață. Trebuie *să aflăm*. Cum crezi că am putea proceda?

– Hm...

– În numele zeului, mi-au dat drept asistent o maimuță?

Se înroși stânjenit, dar ochii îi scăpărau de mânie. Perfect. Iată o reacție.

– Dacă ai pierdut un obiect, care e prima întrebare pe care ți-o pui?

– În ce loc sunt sigur că l-am văzut ultima oară? Prin urmare...

– Prin urmare trebuie să descoperim ultimul loc, ultima clipă, ultima persoană. Și să-i călcăm pe urme, în sens invers, pentru a putea înainta.

– Și doriți ca eu...

– Exact!

– Mâine, la prima oră, veți avea un nume pe biroul dumneavoastră.

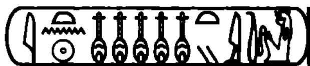
După o vreme am zâmbit, iar el s-a destins.

– Khety, devii un om tot mai înțelept cu fiecare strop din vinul acesta minunat pe care-l dai pe gât.

Nu mai părea mânios. I-am umplut paharul.

– Nimeni nu dispare pur și simplu, ca și cum și-ar scoate sandalele și ar intra în pământ. Rămân mereu indicii. Ființele omenești lasă fără să vrea semne și urme. Le vom găsi și le vom interpreta. Vom merge pe urmele ei prin țărâna acestei lumi și o vom descoperi și o vom aduce acasă teafără. Nu avem de ales.

Ne-am despărțit la intersecția dintre Calea Regală și strada care ducea spre biroul meu. M-a salutat și apoi s-a îndreptat, desigur, spre comandamentul Medjay ca să raporteze totul lui Mahu, cu fluența plină de încredere a băutorului neexperimentat. Poate că eram prea dur cu el. Păruse sincer, mai sincer decât ar fi trebuit. Nu aveam încredere în el, dar începea să-mi fie simpatic. Și urma să-mi fie un ghid folositor în lumea asta ciudată.

CAPITOLUL 10

M-am deșteptat devreme, ca un condamnat la moarte, în cântecul inocent al păsărilor. Nu-mi venea să cred că sunt tot acolo și că mă angajasem, implicându-mi și familia, într-o acțiune nebunească. O doream pe Tanefert lângă mine. Doream să le aud pe fete cum vorbesc între ele în camera alăturată. Încăperea în care mă aflam era ca o cutie goală. Ah, de-aș putea să mă întorc pe fluviul care m-a adus aici!

Khety și Tenry au ajuns în același timp. Tenry mi-a adus micul dejun și l-a așezat în fața mea: un ulcior cu bere și turte proaspete într-un săculeț de pânză. Părea mulțumit. A pus pe birou un papirus pe care era scris un nume de femeie: Senet. Un nume aristocratic.

– Cine e?

– Camerista lui Nefertiti. Din câte am putut afla, ultima persoană care a văzut-o. Ea a fost cea care a anunțat dispariția.

– Bine. Să mergem.

– Dar nu am aranjat o audiență.

– De ce trebuie să cerem o audiență la camerista Reginei?

– Pentru că așa merg lucrurile aici, e vorba de etichetă. Nu e o oarecare, familia ei...

– Uite ce-i, Khety, la Teba mă duc pur și simplu unde vreau. Eu decid pe cine trebuie să văd, când, unde și cum. Cobor în stradă, discut cu oamenii în timp ce lucrează – oameni cu vieți simple, pe care le înțeleg dintr-o privire – și ei încep să vorbească înainte de a-și lustrui mărturia așa cum ar vrea. Știu cum merg lucrurile, știu cum să-i găsesc pe cei de care am nevoie, cum să le pun întrebări și să obțin răspunsuri.

Părea îngrijorat.

– Am permisiunea să vorbesc?

– Da, dar foarte pe scurt.

Tenry rânji. Khety nu-l băgă în seamă.

– Capitala este un loc cu linii de conduită stricte. Aici trebuie să respectăm mereu ierarhia, eticheta, protocolul și conveniențele. Înregistrarea și aprobarea unei simple cereri pentru o audiență sau o întrevedere poate dura zile întregi. Oamenii sunt foarte... *sensibili,* se așteaptă să le fie acceptat și respectat statutul social. Trebuie să păstrezi mereu un echilibru delicat, iar dacă nu știi cum s-o faci și-i jignești, situația poate deveni foarte... dificilă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Khety, îți mai aduci aminte ce-am vorbit aseară? Îți dai seama cât de puțin timp avem la dispoziție? Ne-au mai rămas zece... ba nu, acum doar nouă zile. Cel mult. Dacă vom aștepta în spatele fiecărei uși, dacă vom bate politicos și vom spune: „Permiteți să intrăm, vă rugăm să ne acordați doar o clipă din timpul dumneavoastră prețios, vă rugăm să primiți expresia înaltei noastre considerații, vă rugăm să primiți sărutul asistentului meu

Khety pe onorabilele dumneavoastră sandale", nu vom reuși să supraviețuim. Și, în fond, avem o împuternicire. De la Akhenaton.

Am desfășurat papirusul cu însemnele regale – cu toate cele cinci nume ale sale pe sigilii – și i l-am arătat. Tenry a fost impresionat.

Am ieșit afară în zorii de zi și Khety m-a dus la un car într-o stare deplorabilă pe care-l procurase pentru a ne putea deplasa prin oraș.

– Iertare, domnule, e tot ce-am găsit.

– Iată ce s-a ales de statutul meu...

Am pornit. Tenry venea după noi într-un car și mai prăpădit. În aer se mai simțea răcoarea nopții, în ciuda primelor raze de soare, proaspete și tot mai puternice. Ciripitul miilor de păsări, strălucirea deja orbitoare a clădirilor, felul în care lumina se strecura printre firele de iarbă și printre frunze și se răsfrângea pe apele susurânde mă îndemnau să cred în inima mea că poate voi reuși să descifrez misterul și mă voi întoarce teafăr la Teba.

Khety ne-a condus repede dincolo de districtul central al orașului, de-a lungul Căii Regale, apoi a luat-o pe o ramificație a acesteia care s-a transformat curând într-o alee plăcută, șerpuind pe lângă fluviu, mărginită de palmieri înalți.

– Copacii erau aici când s-a construit orașul?

– Nu, domnule. Au fost aduși pe apă și au fost plantați conform proiectului.

Am clătinat din cap, uimit de stranietatea lucrurilor din lumea de azi: copaci maturi plantați în deșert.

– Ce poți să-mi spui despre Senet?

– Este camerista Reginei.

– Mai pe larg, te rog.

– Regina are încredere în ea.

– Este ceva neobișnuit?

– Nu știu, presupun că da.

– Și aici este reședința privată a reginei?

– Da. Ei îi place un cadru mai puțin formal decât cel al casei regale. Aici își crește copiii. Este destul de surprinzător.

Îmi aruncă o privire piezișă, încercând să vadă reacția mea.

– Ai copii? am întrebat eu.

– Nu, încă nu. Încercăm. Dar dumneavoastră, domnule?

– Trei, toate sunt fete.

Treceam pe lângă grădini de legume traversate de canale de irigații strălucitoare și pe lângă livezi plantate recent. Soarele se ridicase deasupra țărmului stâncos din est și-l simțeam acum fierbinte pe fețele noastre. Umbrele prelungi dispăruseră. Mii de lucrători trudeau pământul negru, producând hrană pentru oraș, dirijând apa pe canalele de pe câmp, alergând de colo-colo cu săpăligele lor pentru a le lărgi sau pentru a le astupa... Alte mii de constructori și artizani lucrau din greu la noile construcții, cu fețele și părul albite de praf, cu ritmul constant al tobelor în urechi, ca bătaia unei inimi uriașe, dar mai iute.

Într-un târziu am ajuns la porțile palatului Reginei. Am constatat, cu surprindere, că era doar o casă înconjurată de un gard înalt din cărămizi de pământ. Sigur, era o casă de dimensiuni mari, totuși nu era un palat cu coloane, cu ziduri înalte de piatră decorate cu hieroglife și statui. Era elegantă și omenească în stil și proporții. Acoperișurile lungi și joase erau plasate la diferite niveluri, cu spații deschise între ele, pentru a permite circulația aerului și trecerea de la orbitorul șuvoi de lumină la umbra cea mai plăcută.

I-am spus lui Tenry să mă aștepte afară. N-a fost prea încântat, așa că i-am explicat: „Nu vreau s-o copleșesc pe fată cu prezența prea multor ofițeri Medjay. Se va speria și nu va mai vorbi".

Dădu din umeri, dar se încăpățână să mă urmeze și n-am vrut să mă cert cu el.

Intrarea era păzită, dar imediat cum ne-am făcut apariția (fluturând autorizația), poarta s-a și deschis. Am traversat o curte pavată cu marmură și străbătută de canale mici, alimentate dintr-o fântână centrală în care pulsa neîncetat o bulboană de apă pură. Felul în care lumina juca în apă producea o senzație foarte plăcută. Pentru prima oară de când venisem în orașul acesta mă simțeam aproape relaxat. Am reacționat imediat, încordându-mă din nou. Era un reflex de vânător. Nimic nu este mai periculos decât relaxarea.

Ne-a condus în casă o fată îmbrăcată în in alb, ca toate celelalte fete care au apărut fugar în timp ce ne croiam drum printr-un șir de încăperi și curți. Fiecare încăpere curgea în cealaltă într-un fel misterios care crea varietate, juxtapuneri de forme și un joc fluid între spațiile exterioare și interioare, între piatră și lemn, între umbră și lumină, dând impresia cât se poate de neobișnuită că două lumi diferite, clădirea și natura, coexistau armonios. Acoperișurile lungi aveau console care permiteau fixarea umbrarelor deasupra teraselor. Nu pot să spun cum erau făcute, dar păreau să plutească în aer. Am văzut jucării și papirusuri cu povești pentru copii și unelte de desen împrăștiate pe jos, o mulțime de obiecte minunate pe mese și plante de tot soiul așezate în colțurile umbroase.

Ni s-a cerut să așteptăm într-o încăpere cu două bănci lungi. Nu după multă vreme, a intrat o femeie tânără care s-a prezentat. De obicei aceste fete

nu sunt excesiv de frumoase, pentru a menține contrastul în favoarea stăpânelor. Ea era zveltă, elegantă și sofisticată. Își purta părul acoperit cu modestie de o eșarfă. Mi-a plăcut din prima clipă. Avea o căldură și o sinceritate de care, am știut, nu mă puteam îndoi. Afecțiunea pentru stăpâna ei era evidentă, la fel și nervozitatea din timpul întrevederii.

Am scos jurnalul pentru că doream s-o fac să înțeleagă că voi nota fiecare cuvânt al ei. Experiența m-a învățat că această acțiune are deseori un efect util de intimidare asupra martorilor. Luă loc și-și puse mâinile una peste alta pe genunchi. Purta mănuși galbene.

– Știi de ce suntem aici?

– Știu și doresc să vă fiu de ajutor.

– Atunci trebuie să-mi spui toate lucrurile care îți par importante, dar și pe cele care nu par importante.

– Voi face tot ce-mi stă în putință.

– Să începem, atunci. Ai raportat dispariția Reginei?

– Nu mai era în cameră atunci când m-am dus s-o ajut să se îmbrace. Așternutul era neatins.

– Vorbește-mi despre relația ta cu regina.

– Sunt camerista și servitoarea ei. Mă numesc Senet. M-a ales de când eram o fetiță și m-a luat pe lângă ea s-o ajut să se îmbrace, să am grijă de copii, să-i aduc lucrurile de care are nevoie. Să o ascult întocmai.

– Deci vorbea cu tine și despre probleme intime?

– Uneori. Nu am o ținere de minte prea bună.

I-a aruncat o privire lui Khety și am înțeles de ce. Nu era bine, ba era chiar primejdios pentru ea să înșele încrederea Reginei de față cu un slujbaș din oraș.

– Să ne întoarcem la zilele dinaintea dispariției. Poți să faci asta? Spune-mi tot.

– Stăpâna mea era mereu fericită. În fiecare zi. Cred totuși că în ultima vreme nu mai era chiar așa de veselă. Mi s-a părut că o neliniștește ceva. Se gândea la ceva.

– Doar e Regina! Sigur că se gândește la ceva!

Intervenția lui Khety ne-a prins pe amândoi pe picior greșit. Până și el era surprins că se trezise vorbind.

– Ar fi mult mai bine dacă aș putea conduce discuția fără întreruperi.

– Desigur, domnule. Simțeam însă cum îi crește încordarea și parcă își ciulise urechile ca un câine de vânătoare.

– Știi de ce era neliniștită?

– Unuia dintre copii îi dau dinții și nu doarme prea bine. Știu că e ceva neobișnuit, dar ea își alăptează singură copiii.

Senet îmi aruncă o privire pe care n-am reușit s-o descifrez. Oare chiar credea că Regina nu mai avea și alte griji? Sau nu avea de gând nici măcar să facă aluzie la ele? Am continuat:

– Își iubește copiii?

– Foarte mult. Sunt viața ei.

– Deci nu-i lasă singuri prea mult timp?

– A, nu. Nici nu-i trece prin minte să-i lase singuri. Iar acum ei nu înțeleg ce se întâmplă...

Pentru prima oară ochii ei trădau o emoție profundă și era gata să plângă.

– Acum întoarce-te iar la ultima zi când ai văzut-o pe regină.

– A fost acum cinci nopți. I-am dus pe copii la culcare, apoi Regina s-a așezat pe terasa dinspre fluviu ca să privească asfințitul. Face asta adesea. Am văzut-o cum stătea acolo și se gândea.

– De unde știi că se gândea?

– I-am adus un șal. Nu avea nimic în mâini, nici o carte, nici mătănii. Se tot uita la apă. Soarele asfințise și nu mai puteai vedea mare lucru. Aproape se întunecase. Când i-am dat șalul și un opaiț aprins a tresărit, de parcă ar fi fost înspăimântată. Apoi m-a ținut de mână preț de o clipă. I-am văzut chipul și era încordat. Am întrebat-o dacă o pot ajuta cu ceva. M-a privit, a dat încet din cap în semn că nu și mi-a întors spatele. Am rugat-o să vină înăuntru, fiindcă mi s-a părut că nu era bine să rămână singură afară. A intrat, ținând în mână lampa, și s-a îndreptat spre dormitor. Atunci am văzut-o ultima oară: s-a pierdut pe coridorul care duce spre camera ei, într-o aură de lumină.

Am tăcut cu toții un timp.

– Deci nu ai însoțit-o în camera ei?

– Nu, n-a vrut.

– Ți-a spus ea asta?

– Nu, am înțeles pur și simplu.

– Așadar nu poți fi sigură că s-a întors în camera ei?

– Nu, nu pot fi sigură.

Acum era și mai neliniștită.

– Cine se mai afla în casă la ora aceea?

– În afară de mine? Copiii, doica lor și ceilalți servitori, slujnicele, bucătarii și paza de noapte.

– Când se schimbă gărzile?

– La asfințit și la răsărit.

M-am gândit ce mai puteam face în continuare.

– Trebuie să mergem pe ultimul ei traseu. Poți să ne duci pe terasă și apoi până la dormitor?

– Ne este permis?

– Da, ne este permis.

Ne-a condus la o terasă mare, cu trepte care coborau până la marginea apei, protejată de razele

soarelui și de orice indiscreții printr-un văl de iederă minunată. Sub umbrar era un scaun îndreptat spre fluviu și spre țărmul opus. Pe malul celălalt nu se vedeau construcții, doar câmpuri întinse, câteva sate și, dincolo de ele, întinderea roșiatică scânteind până la orizont. Prin acest halou de lumină întrezăream doar o singură clădire mai semeață, un soi de turn scund de piatră, poate o fortificație sau un mormânt, rătăcit în arșiță ca un miraj. Apele își întindeau limbile lor cenușii și verzui, scăldând suprafața lucie a pietrei încă nemăcinate. M-am calmat, încercând să absorb toate detaliile. Apoi am riscat și m-am așezat pe jilț. Pe jilțul *Ei*. Khety mă privi iritat – încălcasem un tabu – și fata păru sincer dezamăgită. Am palpat cu degetele marginile pernei. Nimic. Am încercat să nu mă mai gândesc la ei și la îngrijorarea lor. Doream să simt în conturul scaunului forma trupului care dispăruse. Mi se părea că acolo fusese lăsat un mesaj, un indiciu, un fir care putea să ne lege. M-am simțit însă prea grosolan și prea neîndemânatic. Nu-mi puteam potrivi corpul în forma naturală și fluidă a scaunului. Am stat nemișcat încă o clipă, cu degetele pe brațele lui, acolo unde se odihniseră și degetele ei. Am atins lemnul sculptat în formă de labe de leu fără gheare. Sub vârful degetelor mele, fibra era netedă. Vopseaua proaspătă era rece. Am încercat să mi-o imaginez uitându-se dincolo de fluviu, în strălucirea orbitoare și de nepătruns. Cum se gândea, se gândea și mintea ei era tot atât de limpede ca apa răcoroasă. Am deschis ochii și am observat ce nu văzusem mai devreme. Mormântul (dacă mormânt era) de pe țărmul opus se afla exact pe direcția privirii celui așezat acolo. A stat aici, privind peste ape, contemplând zările și un mormânt. Ce perspectivă morbidă și neobișnuită,

chiar pentru vremurile pe care le trăim. Oare ce se petrecea în mintea ei?

– Și-acum să mergem în dormitor.

Fata ne conduse pe un coridor care ducea spre stânga, apoi iar spre stânga și spre stânga din nou. Am ajuns în fața unei uși duble, simple, de lemn. Nu avea însemne heraldice, nici un Nimb al lui Aten, nici un simbol al regalității. S-a întors spre mine și mi-a cerut permisiunea. Am încuviințat și ea mi-a deschis ușa. Încăperea m-a surprins plăcut. În contrast evident cu eleganța din restul casei, aici era lumea intimă a femeii care deținea cea mai înaltă funcție publică, o dezordine vie care reprezenta o adevărată relaxare după atâta subtilitate și rafinament. Pe lângă pereți erau înșirate dulapuri cu ușile deschise, care conțineau o vastă garderobă – rochii și costume, unele pe umerașe, altele împăturite, așteptând o alegere viitoare. Sertare peste sertare de sandale asortate cu veșmintele. O oglindă mare de bronz șlefuit așezată pe o masă de marmură, înconjurată de borcănele de alabastru și vase mici din aur și argint. Cosmetice: parfumuri, farduri de ochi, unguente și creme. Palete din ardezie pentru amestecarea culorilor, una pe care se mai vedeau urme de pastă uscată de ocru. O vază din trestie plină de creioane negre de *mesdemet*[1] în număr îndestulător pentru o sută de perechi de ochi, ba chiar de-ajuns pentru un teatru. Statuete și figurine înfățișând zei și zeițe, animale sălbatice și domestice. Un colier cu

1 (*Kohl* în limba arabă) fard negru obținut dintr-un amestec de sulf și plumb (cu efecte antibacteriene) derivat din galenă, care era aplicat pe pleoape. Deoarece negrul absoarbe lumina, ochii erau astfel protejați împotriva soarelui arzător al deșertului.

pești zburători și scoici miniaturale de aur, șiraguri de mărgele roșii, verzi și negre. Și câteva antichități memorabile, mai puțin izbitoare și sofisticate decât cele din vremea noastră: un scarabeu înaripat incrustat cu lapislazuli și calcedonie; o plachetă din aur înfățișându-l pe Amenemhat depunând o ofrandă (nu era cazul să fie purtată în public în ziua de azi); brățări de aur cu pisici culcate și un scarabeu de inimă[1] montat în aur, pe care era inscripționat un vers din Cartea Ieșirii Sufletelor La Lumină[2].

Mi-am amintit de tehnicile și metodele necesare în munca mea. Aici nu fusese înfăptuită o crimă. Dezordinea era naturală și plăcută și nu vedeam nici o urmă de luptă sau de fugă. Nu fusese răpită din acest loc.

– Lipsește ceva? am întrebat-o pe fată.

– Nu am îndrăznit să mă uit și nici nu aș ști.

– Atunci îți cer în mod oficial să faci un inventar cât mai amănunțit posibil. Notează pur și simplu fiecare lucru care nu este acolo unde ar trebui să fie.

S-a dus la dulapuri și a trecut în revistă cu privirea și cu mâinile toate materialele scumpe și colorate, mișcându-și buzele ca și cum rostea numele veșmintelor.

– Lipsește un rând de haine: o tunică lungă aurie, papucii aurii și o cămașă de in. Dar îmi amintesc că asta purta atunci.

---

1 Scarabeii „de inimă" erau așezați lângă inima mortului după ce trupul lui era mumificat.

2 Este vorba despre titlul original al celebrelor texte funerare din Egiptul antic care au fost denumite *Cartea Morților* de către egiptologul german Karl Richard Lepsius, care a publicat o selecție în anul 1842.

Prin urmare acum știam cum era îmbrăcată când a dispărut.

– Acum uită-te pe masă.

A cercetat fiecare lucrușor de pe suprafața mesei. Probabil că memoria ei era de fapt excepțională. A ezitat un moment, a deschis din nou unul dintre sertare și a măturat cu privirea conținutul, de parcă acolo ar fi trebuit să se afle ceva important, dar l-a închis apoi cu grijă.

– Nu lipsește nimic, din câte îmi aduc eu aminte, cu excepția podoabei pe care o purta în ultima seară când am văzut-o.

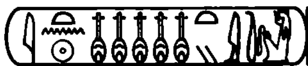
– Ce anume?

– Un colier de aur.

– Altceva?

– Nimic.

Mă pregăteam să-i pun altă întrebare, când s-a auzit deodată un ciocănit la ușă. Khety s-a grăbit să deschidă. Era Tenry și pe chipul lui tânăr și armonios se citea neliniștea.

CAPITOLUL 11

Am ieșit într-o curte laterală, unde speram să nu fim auziți.

– Un cadavru. Au găsit un cadavru.

Zăcea ghemuită pe o dună joasă, undeva pe întinderea roșie de dincolo de marginea de nord a orașului, printre altarele din deșert orientate spre răsărit. Vântul așternuse nepăsător o a doua epidermă de nisip cenușiu pe pielea și pe hainele ei luxoase – tunică lungă aurie, colier fin de aur, papucii aurii, cămașa de in. Era întoarsă pe o parte, cu genunchii strânși la piept și cu mâinile împreunate, în poziția în care doarme o fetiță. Am observat că era întinsă spre soare-apune, așa cum este obiceiul la înmormântare. În rest nimic nu era cum ar fi trebuit. Nemișcarea ei. Sunetul gol, înăbușit al deșertului, ca într-o încăpere sigilată în care totul e neînsuflețit. Arșița miezului de zi care se scurgea peste noi toți. Duhoarea respingătoare, dulce, a trupului trecut de curând în neființă. Și, deasupra, furtuna furioasă și chinuitoare a muștelor și zumzăiala lor de coșmar. Cunoșteam toate acestea prea bine.

Fața ei era întoarsă cu smerenie spre nisip. Urmărit de Mahu, de câinele lui mereu nădușit și de Khety, care se ținea la o oarecare distanță, mi-am acoperit cu o fâșie de pânză gura și nasul, i-am atins ușor umărul. S-a rostogolit spre mine fără grație și mișcarea ei mi-a spus imediat că moartea survenise la orele mici ale nopții. Apoi mărturisesc că m-am tras înapoi fără să vreau. Acolo unde ar fi trebuit să fie fața ei am văzut un clocot de muște: o mască s-a ridicat lucind în aer, deranjată de intervenția mea, s-a învârtit în jurul capului meu și-apoi a coborât și s-a recompus, un roi sălbatic și păgân care vibra cu devoțiune adâncă peste resturile însângerate ale buzelor, dinților, nasului și ochilor.

L-am auzit pe Tenry vărsând. Mahu rămăsese nemișcat, aruncând asupra mea o umbră lungă și ascuțită. M-am aplecat din nou peste cadavrul reginei, al cărei chip minunat și celebru fusese strivit cu atâta cruzime. Am înțeles repede mesajul mutilării. Această barbarie spectaculoasă ne spunea că zeii nu o vor mai recunoaște și că nu va mai putea să-și spună numele atunci când va intra în Lumea de Dincolo. Fusese omorâtă și aici *și* în viața de apoi, devenise pentru eternitate o proscrisă cu rang înalt. Dar era ceva care nu se potrivea. De ce aici? De ce acum?

– Cred că misiunea ta s-a sfârșit.

Am privit în sus. Fața lui Mahu era ascunsă în umbră. Nu avea un ton victorios, însă avea dreptate. Regina murise, eu nu ajunsesem la timp, și moartea ei o anunța pe-a mea.

Gândurile mi se învălmășeau în minte. Era cu adevărat sfârșitul? Atât de curând? Abia începusem.

Țăranul care o găsise stătea la o oarecare depărtare, încercând să nu vadă nimic, încercând să nu existe. Mahu îi făcu semn să se apropie. Omul înaintă, tremurând. Fără expresie, ca și cum ar fi avut în față un animal, fără cele mai simple preliminarii ale sacrificării, șeful poliției își mișcă brațul: sabia curbată șuieră într-un arc invizibil prin aerul limpede și trecu prin gâtul subțire al bietului om. Capul retezat căzu în nisip ca o minge care deviază de la traiectorie, iar trupul lui se lăsă în genunchi, apoi se prăbuși definitiv. Sângele curgea șuvoi din gât. Cohorta păgână a muștelor și-a reînnoit festivitățile dezgustătoare. Câinele se duse să miroasă capul tăiat. Mahu îl chemă scurt și el se întoarse supus, gâfâind, la picioarele stăpânului său.

Mahu se uită la Khety, la Tenry și la mine, provocându-ne să vorbim. Mintea mea o luase razna ca un câine înnebunit de frică. Deodată un gând nou mi-a fulgerat prin minte.

– Aceasta ar putea să nu fie regina.

Se uită lung la mine.

– Explică-te. Avea un ton amenințător.

– Trupul pare să fie al reginei, dar fața este zdrobită. Fără chip, cum să o recunoaștem?

– Dar poartă veșmintele regale. E părul ei, e fața ei.

Îi simțeam încordarea în glasul rece și apăsat. O prefera moartă? Sau, poate, pur și simplu nu voia să-i dovedesc tocmai eu că greșește?

– Sigur, sunt veșmintele ei. Da, pare că e ea. Totuși trebuie să-i examinez corpul și să procedez la o investigație completă pentru a-i confirma identitatea.

Mă țintui cu privirea lui aurie.

– Te zbați, Rahotep, ca musca în miere. Ei bine, atunci dă-i bice, grăbește-te. Dacă ai dreptate, ceea

ce mi se pare imposibil, aici se ascunde mai mult decât ceea ce vedem cu ochii. Dacă nu ai dreptate, și sunt sigur că așa este, atunci Akhenaton, familia lui și întreaga lume vor jeli pierderea Reginei. Cât despre tine, știi ce te așteaptă.

I-am luat trupul, înfășurat într-o pânză, l-am urcat într-un car și l-am dus într-o cameră de purificare, în condiții de maximă discreție. Era cea mai răcoroasă cameră pe care am găsit-o: pereții ei de calcar erau construiți direct pe pământ și emanau o răceală spectrală. Flăcările lumânărilor tremurau tăcute, producând doar lumină, nu și căldură. Am găsit bandaje de in într-un dulap, vase cu sodă uscată, ulei de cedru și oțet fermentat din frunze de palmier pe rafturi, iar dedesubt cârlige pentru extragerea creierului, bisturie pentru incizii și dălți chirurgicale. De-a lungul altui perete erau înșirate vase canopice[1], pe capacele cărora erau pictați Seth și Horus. Alături erau înșirate, ca la paradă, o mulțime de sicrie scumpe, împodobite cu intarsii de aur, cu lapislazuli și mărgele din peruzea, cu capacele nedecorate, așteptând să fie pictate pe ele portretele defuncților. Când am deschis sertarele am dat peste nenumărate perechi de ochi din sticlă, prin care sufletele celor plecați aveau să-i vadă pe zei.

Deodată la ușă se auziră zgomote: Supraveghetorul Ritualurilor Tainice solicita permisiunea să intre în biroul său. Când l-a văzut pe Mahu, a amuțit instantaneu. După ce Tenry a vorbit cu el, s-a dat înapoi și a ieșit scuzându-se. Mahu s-a întors către noi:

---

1 Vase folosite în ritualurile funerare pentru a păstra viscerele morților după îmbălsămare.

– Afară sunt paznici. Vreau să-mi raportați în cel mult o oră.

Apoi a plecat, luând cu el ceva din întunecimea și răcoarea încăperii.

M-am întors la corpul femeii de pe masa de îmbălsămare. Muștele plecaseră la alte festinuri mai îmbietoare și rănile oribile de pe fața ei se vedeau acum limpede: negru, sângeriu și ocru, cavitățile oculare goale, fruntea și nasul zdrobite, buzele și gura distruse. În câteva locuri era vizibil chiar creierul. Cum putea gelatina aceasta ciudată, de culoarea fildeșului, să fie adăpostul memoriei și al inteligenței și casa sufletului? Am examinat natura leziunilor: maxilarul și fruntea mai purtau amprenta dură a unui obiect voluminos și greu, de exemplu un bolovan. Nu se vedeau alte răni cauzatoare de moarte. Probabil că își văzuse moartea cu ochii. Avusese parte de un sfârșit brutal și nu neapărat rapid. Am turnat repede o cantitate suficientă de sodă peste fața ei pentru a curăța fâșiile de carne și sânge uscat și pentru a putea vedea structura oaselor și pielea care mai rămăsese întreagă.

În timp ce soda își făcea datoria, m-am întors către Tenry care se holba la cadavru cu fascinația unui tânăr și-am spus:

– Ce ne-am face fără praful ăsta? Se găsește pe malul lacurilor vechi, iar wadiurile de la Natrun și de la Elbak sunt zăcămintele cele mai bogate. Îl folosim la curățarea pielii, la albirea dinților și ca să nu ne mai miroasă gura și cu ajutorul lui fabricăm și sticla. Nu e interesant cum un lucru care pare de nimic are atâtea puteri?

Se uita nesigur la tot ce trăia pe viu pentru prima oară. Nu părea interesat de chestiunea virtuților sodei.

– Ce oribil! Chiar credeți că nu e ea?

– Rămâne de văzut. Așa pare într-adevăr, dar mai sunt și alte posibilități.

– Bine, dar cum o să vă dați seama?

– Observând ce se află acolo.

Am început cu picioarele. Sandalele erau din piele și fir de aur. Tălpile picioarelor nu erau crăpate și pielea era moale și curată. Femeia dusese o viață ușoară: oasele gleznelor nu erau deformate. Unghiile degetelor de la picioare erau vopsite în roșu, dar erau zgâriate și rănite. Părțile laterale ale picioarelor erau mânjite cu o materie care se uscase.

– Uite.

Își apropie fața de un picior.

– Ce vezi?

– Unghiile sunt îngrijite.

– Dar?...

– Dar sunt zgâriate. Aici s-a șters vopseaua. Și aici, pe partea exterioară a degetelor mici, văd zgârieturi și urme de sânge și praf.

– Perfect, ce deducem din asta?

– O luptă.

– Da. O luptă. Femeia a fost dusă acolo împotriva voinței ei. Ne puteam aștepta la asta. Dar aici, între degete? Ce vedem?

Am luat o probă dintre degetul mare și arătător și-n palmă mi-au căzut nu numai granule de nisip, ci și un praf mai închis la culoare: noroi de râu uscat. Am trecut la mâini. Și ele purtau semnele împotrivirii: vânătăi la încheieturi, unghii rupte și piele jupuită. Am examinat murdăria de sub unghii. Tot noroi. Dacă asasinii au dus-o pe partea cealaltă a fluviului, noroiul reprezintă dovada că au forțat-o să coboare din barcă și că trăia. Dar mai era ceva. Am extras cu o pensetă dintre degetele ei strânse pentru veșnicie un fir lung, roșcat.

Ciudat. Părul femeii era negru. Al cui putea fi acest fir de păr? Aparținuse unei femei sau unui bărbat? Lungimea lui nu era relevantă. L-am ținut în lumina lumânării: părea să nu fie vopsit și provenea de pe un cap viu, nu dintr-o perucă. L-am mirosit și cred că am simțit urma foarte slabă a unui parfum subtil, nu a unei loțiuni fixative din ceară de albine.

Am trecut la trup și tocmai mă pregăteam să examinez hainele, când ușa s-a deschis și, spre groaza mea, a apărut Akhenaton însuși. Am căzut la pământ cu fața în jos, lângă masă. L-am auzit cum a străbătut încăperea și s-a apropiat de cadavru. Încă o catastrofă. Nu găsisem nici un indiciu – acele mici firimituri de speranță de care aveam nevoie ca să dovedesc că instinctul meu era corect. Dorisem cu disperare s-o examinez și să-mi pot confirma constatările înainte de a-l informa pe Akhenaton. Acum părea că lucrasem fără știrea lui, că aveam de gând să ascund asasinatul și cadavrul Reginei, incompetența și eșecul meu. Am înjurat în minte. Îmi doream din suflet să nu fi venit în acest oraș, să nu fi părăsit Teba niciodată, dar eram acolo, prins în capcana propriei mele ambiții și curiozități.

M-am uitat repede în sus. Stătea lângă cadavru și-și trecea mâinile peste el, cu ochii larg deschiși și privirea fixă. Respira întretăiat și suspina adânc de parcă suferea cu adevărat, de parcă încerca să adulmece spiritul care plutea încă prin aer, de parcă ar fi vrut s-o readucă la viață. Părea hipnotizat de fața ei mutilată, ca și cum n-ar fi crezut nici o clipă că frumusețea e trecătoare, că și el e muritor. Mi s-a părut că în momentul acela o iubea.

M-am gândit la ironia sorții: destinele noastre se întâlneau într-un atelier de îmbălsămare. Tot ce

aveam de făcut era să pășim încet într-un sarcofag, să închidem capacul și să ne așteptăm moartea.

În cele din urmă a fost gata să vorbească.

– Cine a făcut asta?

Trebuia să-i răspund.

– Nu știm, Stăpâne.

Încuviință, plin de înțelegere, de parcă aș fi fost un școlar care nu știa să răspundă la o întrebare. A rămas calm, dar așa era mai amenințător decât dacă ar fi urlat la noi.

– Sperai să nu aflu secretul până când ai fi inventat o poveste care să-ți acopere neputința de a răspunde la această simplă întrebare?

– Nu, Stăpâne.

– Nu mă contrazice.

Dar nu puteam să tac.

– Tocmai încercam să răspund la întrebare și nu este una simplă. Stăpâne, iertați-mă că trebuie să vă spun tocmai în aceste clipe triste, dar mai există o întrebare.

Mă țintuia cu privirea lui cruntă și disprețuitoare.

– Despre ce altă întrebare ar mai putea fi vorba? Ea este moartă!

– Da, e moartă, dar este într-adevăr Regina?

Urmă o tăcere grea. Glasul lui, când a vorbit din nou, era o capodoperă de sarcasm reținut.

– Bineînțeles că e Regina. Uite-i hainele, părul, bijuteriile. Parfumul ei se simte încă pe acest trup.

Sosise momentul să mă agăț de firul subțire de trestie care mă putea salva.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

Se întoarse către mine, cu fața brusc înfometată de speranță.

– Acesta este primul lucru interesant pe care l-ai spus. Vorbește.

– Suntem cu toții oameni, suntem infinit de diferiți în forma generală a trupurilor, a culorilor și comportamentelor noastre. Dar ne putem înșela când presupunem că recunoaștem pe cineva. De câte ori am văzut un om pe stradă, în mulțime și, crezând că e prietenul din școală pe care nu-l mai văzusem de ani de zile, l-am strigat și am constatat apoi că era doar un străin ale cărui trăsături păreau să fie identice? De câte ori ni s-a părut că vedem ochii strălucitori ai unei fete pe care am iubit-o cândva și care s-au dovedit apoi a fi ochii unei străine?

– Ce vrei să spui?

– Spun că femeia aceasta arată ca Regina, are înălțimea ei, aceeași culoare a pielii și a părului și poartă aceleași haine. Dar în lipsa feței, oglinda pe care citim adevărata noastră identitate, doar cineva care o cunoaște profund – perfect – poate confirma acest lucru.

– Înțeleg.

Mi-am lăsat privirea în pământ, cu grijă, încercând să nu spulber vraja acestei clipe delicate.

– Cu permisiunea dumneavoastră, Stăpâne, ar mai fi o cale de identificare a acestui corp. Putem afla dacă este al Reginei, dar trebuie verificate unele semne personale. Semne intime.

Încercă să înțeleagă la ce mă refeream.

– Dacă greșești, am să-ți fac și ție ce i-au făcut ei. O să te dezbrac, o să-ți tai limba ca să nu poți chema moartea, o să-ți jupoi pielea fâșie cu fâșie. O să-ți zdrobesc fața cu ciocanul și apoi o să te trag în țeapă în deșert, unde o să-ți admir agonia lentă în timp ce muștele și soarele îți curmă zilele.

Ce mai puteam să spun? M-am uitat în ochii lui, apoi mi-am aplecat capul în semn de încuviințare.

– Întoarce-te cu fața la perete.

Așa am făcut. I-a deschis veșmântul și a dezgolit-o. Am auzit foșnetul șuvoiului subțire de grăunțe de nisip care cădea pe podea. Apoi tăcere, urmată de zgomotul unui vas care se izbea de perete. Khety sări în picioare. Mirosul oțetului de palmier se împrăștia repede în aerul din încăpere. Momentul care urma avea să-mi decidă soarta.

– Nu e ea. Nu e Nefertiti. E o mare înșelătorie.

Speranța îmi zvâcni în suflet.

– Asta înseamnă că e vie.

– Misiunea ta nu s-a terminat. De-abia a început. Timpul e scurt. Spune-mi de ce ai nevoie. Găsește-o.

Pe fața lui se putea citi acum exaltare, nu numai ușurare.

– Acest trup este gunoi și nimic altceva. Luați-l de aici.

Și, acestea fiind zise, ieși maiestuos din încăpere.

Khety, Tenry și cu mine ne uitarăm unii la alții. Tenry își puse mâna pe fruntea asudată.

– Prea multă tulburare. Râse puțin, stânjenit că-i fusese frică.

– De unde ai știut? întrebă Khety, uitându-se la cadavru.

Am dat din umeri. Nu i-am spus cât de mic era prețul pe care-l pusesem pe viețile noastre.

Corpul din fața noastră era frumos, chiar perfect. Dar oare ce detaliu ne salvase și îmi confirmase instinctul? Acolo trebuia să fie ceva. O cicatrice mică, aidoma unei steluțe, pe pântece, acolo unde se aflase poate un neg care fusese îndepărtat. Iată ce ne dăruise încă o zi de viață. Dar întrebările mi se învălmășeau în minte. De ce fusese ucisă o femeie care arăta exact ca Regina și nu chiar Regina? De ce au încercat să ne trimită pe o pistă falsă

și unde era Nefertiti cea adevărată? De ce nu mai erau și alte indicii?

Apoi, din obișnuință, am căutat în faldurile robei. Lângă inimă, degetele mele au atins un obiect mic. L-am scos și am văzut în palmă o amuletă de demult, lucrată în aur și decorată cu lapislazuli. Era un scarabeu. Gândacul de bălegar, simbolul renașterii, ai cărui pui apar din nisip ca prin minune. Scarabeul care împinge în fiecare zi Soarele spre lumină din Lumea de Dincolo. În mod neașteptat, pe verso nu era gravat numele posesorului, ci un grup de simboluri. Simbolul lui Ra, soarele, un cerc cu un punct în mijloc, apoi „t", și lângă el hieroglifa unei femei așezate. Dacă citisem corect, atunci semnificația grupului era Raet, *femeie/soare*. Ce vrea să spună asta?

Am pus amuleta în buzunar. Părea un indiciu sau un semn, poate singurul pe care îl aveam, în afară de fata fără-de-chip a cărei moarte înfiorătoare îmi salvase până la urmă viața. Ah, dacă aș putea înțelege cu ce aveam de-a face. M-am uitat din nou la trupul de pe masă.

– Perfect. Iată întrebările-cheie. Cine e ea? De ce seamănă atât de mult cu Regina? De ce poartă veșmintele Reginei? De ce a fost mutilată cu atâta sălbăticie?

Încuviințară amândoi, gânditori.

– Cine ciopleşte portretele reginei, toate statuile acelea ciudate?

– Thutmosis, spuse Khety. Atelierele lui se află în partea de sud a orașului.

– Bine. Vreau să-l interoghez.

– Mai e și recepția de diseară în onoarea primilor invitați care vin la Festival.

– Atunci vom lua și noi parte la ea. Urăsc petrecerile, dar poate fi ceva important.

I-am comandat lui Tenry să rămână acolo și să păzească cadavrul. Khety avea să-l schimbe mai târziu, în timpul nopții. M-a salutat țanțoș.

Khety și cu mine am pornit la drum cu carul acela ridicol. Am strigat ca să acopăr hărmălaia asurzitoare a metalului care se rostogolea pe piatră:

– Spune-mi mai multe despre artist.

– Este celebru. Nu e ca ceilalți portretiști. Toată lumea îl cunoaște și îl invită la toate petrecerile. Și e și *foarte* bogat.

Se uită la mine cu subînțeles.

– Și cum ți se par lucrările lui?

Khety tresări.

– Cred că sunt foarte... moderne.

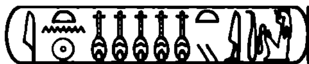
– Nu sună prea încurajator.

– A, nu, sunt impresionante. Doar că el înfățișează absolut totul, îi arată pe oameni așa cum sunt și nu cum ar trebui să fie.

– Nu e mai bine așa? Nu e mai aproape de adevăr?

– Presupun.

Nu părea prea convins.

CAPITOLUL 12

Suburbia din sud era un cartier rezidențial. Puteai vedea proprietăți întinse ascunse de ziduri înalte, clădiri construite pe suprafețe mari, înconjurate de grădini care la rândul lor erau înconjurate de ziduri, grânare, grajduri și ateliere. Între proprietăți erau spații virane pentru păstrarea discreției, dar majoritatea erau pline de moloz și chiar gunoaie. Orașul nu rezolvase problema gunoaielor. Ca de obicei, fusese ultimul lucru la care se gândiseră arhitecții. Dincolo de ziduri se vedeau plante interesante, luxuriante, hrănite din puțuri și conducte de apă: tamarisc, sălcii, curmali miniaturali, arbori de avocado, arbuști eleganți de rodii cu florile lor roșii, țepoase și cu fructele în formă de coroane. Și flori: albastre ca cerul, roșii ca sângele, galbene ca lămâia... Clădirile arătau dare de mână: grinzi de piatră pe care erau înscrise numele și titlurile proprietarilor, coloane zvelte și pictate, pergole lungi de lemn pe care se cățăra iedera.

– Mahu are o casă în cartierul ăsta, mă informă Khety. Și vizirul Ramose.

– Aici locuiesc numai oameni importanți?

– Da.

– Și e mereu liniște? Parcă am fi într-un templu.

– Da, bineînțeles. Zgomotele sunt interzise.

Absența oamenilor era neliniștitoare. Tăcerea părea să fie bântuită, ca și cum ne-am fi aflat într-un oraș de fantome înstărite.

Khety bătu la ușa unei case tot atât de luxoase și tăcute ca majoritatea reședințelor de pe stradă. În cele din urmă s-au auzit pași și un servitor imaculat ne-a poftit să intrăm. Odată ajunși înăuntru, lumea ascunsă s-a dovedit a fi foarte însuflețită. De dincolo de curte, în care am văzut câțiva copaci frumoși și bănci așezate în jurul unui bazin, se auzeau înăbușit un cor de lovituri de ciocan, strigăte, îndemnuri și alte semne de activitate intensă. Cineva fluiera. Servitorul dispăru să anunțe sosirea noastră. În cele din urmă apăru pe culoar o siluetă bine legată care se îndrepta spre noi. Era un bărbat impunător din toate punctele de vedere, cu o față rotundă, ciudată, ca o farfurie în care erau incrustați doi ochi albaștri, și un nimb de păr cafeniu-roșcat. Căsca, trezit din somnul de după-amiază.

Ne conduse în casa principală și apoi spre o curte secundară. Pe toată latura de sud a proprietății se înșiruiau ateliere, pline de oameni ocupați cu cioplitul, șlefuitul și pictatul pietrei.

– Văd că aveți mulți angajați.

– Mi-e foarte greu să găsesc destui oameni pricepuți care să execute numărul mare de comenzi. Pe mulți i-am adus de la Teba. Pe ei *și* pe familiile lor blestemate. Pe ceilalți i-am găsit în regiune sau în orașele din deltă. Uneori mă simt de parcă aș ține în spate de unul singur întreaga economie a unui regat mai mic.

În colțul de nord-est al proprietății mai era o clădire înaltă – aceasta s-a dovedit a fi chiar atelierul lui, care era un spațiu vast, deschis, înconjurat de camere și coridoare. Soarele bătea direct prin luminatorul din acoperișul înalt. Bărbatul le-a poruncit elevilor și ucenicilor să ne lase singuri și ei s-au grăbit să-l asculte. Pe mese mari și pe suporturi de lemn se aflau în diverse stadii de lucru părți din trupuri omenești ușor de recunoscut, cum ar fi degete, mâini, brațe, torsuri care se iveau din piatra cioplită marcată cu semne mari, negre. Dar am văzut cu uimire, aranjate, pe rafturi cât jumătate din perete, o mulțime de capete turnate în ipsos alb-cenușiu: tineri, oameni între două vârste, bătrâni, copii din toate clasele sociale. Erau neînchipuit de amănunțite și realiste: fire de păr de pe bărbie, gene delicate, riduri de expresie erau redate într-un mod desăvârșit. Aveau toate ochii închiși, de parcă visau împreună un vis dintr-o altă lume, o lume în afara timpului.

– Văd că vă interesează portretele mele!

– Sunt atât de realiste, încât te aștepți să deschidă ochii și să înceapă să vorbească.

El zâmbi.

– Poate că ne-ar spune lucruri interesante.

Ne-am așezat pe o bancă aurie, într-un colț al încăperii. Au fost aduse băuturi. Thutmosis sorbi încet și cu grijă dintr-o cupă și am gustat și eu dintr-a mea. Un roșu adânc, bogat. Khety a pus-o pe-a lui înapoi pe tavă. Mie mi-a plăcut, deși era cam devreme pentru vin.

– Din Oaza Dahkla?

Thutmosis întoarse vasul către el și citi marcajul:

– Așa e. Te superi dacă îți schițez portretul cât vorbim? Mâinile mele sunt fericite doar când lucrează.

Începu să lucreze, aruncându-mi din când în când câte-o privire, iar pensula părea să se miște singură și fără greș, pentru că nu a corectat nici una din liniile pe care le trasase. La început l-am întrebat despre relațiile lui cu Regina.

– Oare pot s-o numesc relație? Ea este stăpâna mea și, uneori, chiar muza mea.

– Ce vreți să spuneți?

– Ea este inspirația mea. Nu știu cum să mă exprim mai bine. Sunt creatorul imaginilor ei, adică am onoarea, cu autorizația ei, să-i personific spiritul viu în materiale cum ar fi piatra, lemnul și ipsosul.

– Cred că înțeleg.

– Chiar așa? Pentru mine este un mister permanent.

– Poate că veți reuși să-mi explicați, în termeni profani, cum funcționează procesul de creație.

Zâmbi, continuând să schițeze.

– Regina crede că este important să lucrezi cu chipuri vii, nu cu cele moarte. În trecut, creatorii s-au limitat să personifice virtuțile și perfecțiunea morților. De ce? Toate lucrările de acest fel reprezintă doar copii respectuoase care au prea puțin de-a face cu modelul lor însuflețit. Toate statuile acelea imense, atât de epice, atât de politice și atât de banale – dacă nu consideri respectul drept unică reacție emoțională la artă. Și, cu siguranță, modelele vii erau indivizi grași, vulgari și proști, dar, hei, iată-i acum, au un fizic demn numai de zei, au mușchi și avere și dispreț! Să fim cinstiți, arta de acest fel este limitată. Nu crezi?

Puse schița deoparte, își schimbă poziția și începu una nouă. Devenisem modelul artistului. Începeam să mă simt straniu sub privirea lui scrutătoare, dar eram curios să văd cum îmi făcuse portretul.

– Nu lucrați astfel, nu-i așa?

– Nu, n-aș putea. Stilul acela îl transformă pe portretist într-un servitor social și nimic mai mult. Artistul rămâne complet anonim. Lucrarea sa devine o formulă, un tip generic. Akhenaton are dreptate, acestea sunt formele moarte ale trecutului. Vezi, ambiția mea nu este să descriu o formă vie, ci s-o *creez*. Și cred că, în viitorul de neînchipuit, cei care mai adoră încă aceste imagini vor ști că e *el* sau vor ști că e *ea*. Și nimeni altcineva. Când se va sfârși lumea, ființele omenești, oricare ar fi ele, se vor uita la Akhenaton și la Nefertiti și-i vor vedea așa cum erau. *Asta* înseamnă viață veșnică.

Se uită la mine, încrezător, sperând că-i voi răspunde cu același entuziasm. Mi-am băut vinul.

– Pot să vă întreb cum procedați pentru a crea imaginea Reginei? Cu ce începeți?

– Cu multe ședințe în doi care durează ore întregi, timp de câteva săptămâni. Ea stă jos, chiar aici, și eu mă inspir direct din viață. Un studiu de viață.

– Și vorbiți?

– Nu întotdeauna. Nu-mi permit să presupun că vrea să converseze și nu pot să stau la taifas când lucrez. Concentrarea e prea puternică. Pare pretențios să mă exprim astfel, dar simți că nu mai ești pe lumea asta. Timpul trece cu repeziciune. Deodată lumina pălește, eu am mai multe fire de păr cărunt, Regina zâmbește și iată ce-a ieșit din mâinile mele: asemănare, imagine, formă.

Ceea ce era un mod inteligent de-a nu-mi răspunde la întrebare.

– Și Regina ce face în tot acest timp?
– Se gândește, visează. Îmi place asta. Îmi place să recreez felul în care gândește, misterul minții în acțiune...
– Deci nu vă amintiți ce ați discutat? Cum vi s-a părut la ultima ședință?
– Era foarte tăcută.
– Era ceva neobișnuit?
– Da, așa aș spune.
Se uită direct în ochii mei.
– La ce lucrați acum?
– Un bust superb, cea mai bună lucrare a mea, cred.
– Pot s-o văd?
Puse jos schița și reflectă cu mare grijă la cererea mea.
– Aveți toate aprobările?
– Le am, am spus și am întins o mână spre geantă. Pot să vă arăt împuternicirile, dacă doriți.
– Nimeni nu a mai văzut cum a evoluat lucrarea, cu excepția Reginei. Ea nu dorea s-o facem publică. Este o piesă intimă. Am terminat-o de curând și n-a mai avut timp să trimită după ea înainte să...
– Ce anume...?
– Ce crezi că i s-a întâmplat? Mă gândesc la ce e mai rău. Toată lumea spune că a fost ucisă.
– Nu știu, dar orice mi-ați putea spune m-ar ajuta mult. Orice.
L-am privit atent și am văzut pe chipul lui o suferință vie.
– Am simțit că se afla în primejdie.
– Ce vreți să ziceți?
Făcu o pauză și-și privi mâinile neliniștite de parcă ar fi fost niște animale dresate.
– O femeie cu o asemenea inteligență, cu puterea, frumusețea și rangul ei... Cu popularitatea ei.

– Poate fi popularitatea o problemă?

– Da, atunci când devii mai populară decât soțul tău.

Cuvinte periculoase. Îmi aruncă o privire, încercând să se asigure că n-aveam să-i înșel încrederea.

– Akhenaton însuși m-a chemat și mi-a poruncit să mă ocup de cazul dispariției Reginei.

Mă privi scurt și tăcu.

– M-ar ajuta mult să văd această ultimă lucrare.

– Chiar așa? Da, poate că da. Dacă e necesar, voi face tot ce-mi stă în putință...

Am pătruns în inima clădirii. Aici era mai răcoare, fiindcă pereții și podeaua erau mereu în umbră. S-a oprit în fața unei intrări modeste, care putea foarte bine să fie a unei cămări, și a scos o legătură de chei masive dintr-o pungă de piele prinsă la cingătoare. A descuiat mai multe lacăte și a deschis ușița care era fixată într-un cadru solid de piatră. A aprins un opaiț și am intrat.

Camera era căptușită cu rafturi de lemn și de piatră, iar pereții erau construiți din blocuri masive. Aerul era uscat, prăfos. Dincolo de penumbră, încăperea dispărea într-o beznă totală. A mai aprins câteva opaițe fixate pe pereți și, treptat, au început să apară în lumina pâlpâitoare forme imprecise, acoperite cu pânze, unele mai mici, pe rafturi, altele pe jos, mari cât un stat de om. Umpleau încăperea până la refuz. Mă simțeam ca în Lumea de Dincolo. Thutmosis așeză opaițul pe un raft și luă una dintre formele acelea.

O așeză cu respect pe o masă mică, circulară, apoi trase repede pânza și o dezvălui: era o minunăție. Roti masa, arătându-ne figura din toate unghiurile, bucurându-se sincer de uimirea noastră. Am recunoscut-o instantaneu. Părul ei era strâns

într-o coafură înaltă și semeață și era împodobit cu o coroană de un albastru închis cum nu mai văzusem până atunci. Expresia ei sugera autoritate, inteligență, forță, stăpânire de sine, un echilibru și o puritate absolut remarcabile. Chipul avea culoarea vieții și în același timp limpezimea palidă a celor care trăiesc într-o umbră îmbelșugată. Pomeții obrajilor erau înalți și buzele roșii, puternice. Ochii mari, cercetători, mândri, trădau un simț al umorului atât de fin, încât părea să apară și să dispară în aceeași clipă în timp ce te uitai la ei. Și mai era ceva: semne de suferință ascunse în forța privirii. O durere tainică, ținută în frâu, păstrată adânc în suflet. Mi se părea oare? Puteau ipsosul și vopseaua să dezvăluie atâtea?

– Ți-am fost de ajutor?

– Da, acum pot s-o recunosc dintr-o mie.

Am observat că era satisfăcut de intensitatea reacției mele.

– Am terminat lucrarea doar de câteva zile.

– Ea a văzut-o?

– Nu, lipseau ochii. Îmi mai trebuia o ședință pentru ochi. Întotdeauna las ochii la urmă. Pe aceștia i-am făcut din memorie.

Ochii. Ochii.

Mă priveau, mă străpungeau, mă sfârtecau. Și zâmbetul acela obsedant. Parcă era nemuritoare. Speram totuși că nu. De acolo nu puteam s-o aduc înapoi.

Sculptorul rupse tăcerea.

– Mai sunt și alte lucrări aici. Poate vreți să le vedeți?

Am încuviințat și m-am plimbat prin cameră, trăgând încet de pânze și descoperind imagine după imagine, toate ale Reginei. O istorie a vieții ei în piatră. O femeie cu fața mai puțin definită,

mai puțin liniștită, dar plină de forța ezitantă a tinereții. O mamă ținând în brațe primul ei copil. Nefertiti în ziua încoronării, într-o nouă versiune care le cuprindea și pe cele dinainte. O statuie pereche a statuii soțului ei, de o frumusețe naturală, într-un straniu contrast cu proporțiile ciudate ale feței și membrelor lui. M-am plimbat printre chipuri, am observat-o din toate unghiurile, încercând să descopăr, cu lampa în mână, aspectele schimbătoare ale nenumăratelor ei fețe în spațiul întunecos unde erau păstrate. Khety rămase lângă ușă, de parcă îi era teamă să pășească printre morți vii.

– Ce materiale folosiți pentru a crea aceste minuni? am întrebat.

– Calcar, de cele mai multe ori. Ipsos, lemn pentru ochi. Cristal de stâncă pentru pupile.

– Și culorile? Cum le desăvârșiți? Sunt atât de vii, atât de pline de viață.

Se oprea în spatele fiecărui portret, arătând cu degetul, dar nu atingea suprafețele.

– Pielea ei este dintr-o mixtură fină de praf de calcar amestecat cu ocru roșu, mai fin, pe care îl obțin din rugină. Nuanțele de galben sunt din pigment de aur – frumoase, dar otrăvitoare. Verdele este pulbere de sticlă amestecată cu pulbere de aramă, la care adaug și fier. Negrul este din praf de cărbune frământat cu ceară.

– Și din prafurile și pulberile acestea creați iluzia realității…

– Da, poți să-i spui și așa, dar parcă sună a machiaj. Este de fapt propria lor realitate. Ea ne va supraviețui tuturor. Se uită cu respect la munca lui.

– Și ați produs imagini similare și cu Akhenaton?

Ridică din umeri.

– Doar de curând. Mai demult a lucrat cu un alt sculptor.

– Am văzut statuile acelea. Oamenii le consideră foarte ciudate.

– El știe că trăim în Era Imaginilor. A cerut să arate altfel decât toți regii dinaintea lui, așa că artiștii au schimbat proporțiile străvechi. L-au făcut înalt cât un zeu și l-au înfățișat atât ca bărbat, cât și ca femeie, dar superior amândurora. Imaginile au o mare putere și Akhenaton știe asta mai bine decât oricine. Știe că imaginea face parte din politică. El este incarnarea lui Aten. Imaginile l-au făcut ceea ce este, indiferent cum arată trupul lui muritor. Arta nu e numai frumusețe și nu e numai adevăr. Arta este și putere.

Acoperi lucrarea cu o pânză, ascunzându-i ochii și buzele tăcute, apoi stinse opaițele.

În timp ce mergeam tăcuți pe coridor, am văzut din întâmplare o strălucire dincolo de o ușă deschisă. A observat că eram curios.

– A, este unul din bunurile mele cele mai de preț, fructul de aur al succesului pământesc.

Era un car personal splendid. Construit pentru plăcere și ostentație, era extrem de ușor – l-ar fi putut ridica un singur om – și desăvârșit. Forma lui – construcția largă, semicirculară, cu spatele din lemn curbat, ornat cu frunze suflate în aur – părea convențională, dar calitatea lucrăturii și materialele din care erau executate accesoriile erau uimitoare. M-am plimbat în jurul vehiculului, profund impresionat de perfecțiunea lui. L-am atins ușor și construcția lui delicată a reacționat imediat sub mâna mea cu o tresărire ușoară, murmurătoare.

– Pot să vă duc înapoi?

Era loc doar pentru două persoane. Khety ne-a urmat, încercând să se țină după noi. Carul era tras de doi cai negri magnifici – o pereche extraordinară – și Thutmosis îi îndemnă la trap. Covorul din împletitură de piele asigura un confort desăvârșit, în ciuda gropilor și bolovanilor de pe drum. Roțile echilibrate și elegante susurau sub noi. Puteam auzi cântul păsărilor în timp ce goneam în lumina palidă a asfințitului.

– Te simți de parcă ai atinge cerul, nu-i așa? a zis sculptorul.

Am încuviințat.

– Îți doresc mult noroc în rezolvarea acestui caz dificil.

– Da, am nevoie de noroc. Am senzația că cercetez miraje și iluzii. Realitatea îmi fuge de sub picioare la fiecare pas. Întind mâna s-o apuc și descopăr că ceea ce părea material este doar aer.

Thutmosis rânji.

– Este un mister metafizic, ca toate disparițiile. Întrebările sunt dificile: de ce, nu cum.

– Există un motiv pentru fiecare acțiune, cel puțin așa cred. Dar, pur și simplu, nu reușesc să le descopăr. Dispun de bucăți și bucățele, dar ele nu se leagă între ele. Și orașul ăsta nu-mi este de prea mare ajutor. Este complicat și straniu și toți interpretează câte un rol, așa că atmosfera e încordată, dar mai e ceva care nu-mi place deloc.

Râse.

– Trebuie să ajungi dincolo de aparențe. Pare impresionant, dar, crede-mă, în spatele acestor fațade magnifice sunt aceleași vechi povești: bărbați care și-ar vinde copiii pentru putere și femei cu inimi de șobolan.

Ne-am clătinat pe un pod temporar din scânduri ce traversa un pârâu.

– Ce puteți să-mi spuneți despre Mahu?

Thutmosis se uită pieziș la mine.

– E un om influent și se bucură de mare încredere în cercul familiei regale. L-au poreclit Câinele. Devotamentul lui este renumit, dar și mânia față de cei care nu-i respectă ordinele.

– O cred cu prisosință.

Se uită la mine atent.

– Eu îmi văd de arta mea. Politica și toate celelalte... Sunt o treabă murdară.

– Dar nu respirați același aer?

– Adevărat. Încerc totuși să nu inspir prea adânc. Sau îmi acopăr nasul.

Am mers o vreme în tăcere, trecând prin pârâiașele care traversau drumul, și am intrat în orașul atât de perfect aranjat în tiparul lui geometric.

M-a lăsat la intersecție, dar înainte să plec trebuia să-i mai pun o întrebare.

– Ar fi posibil ca o femeie care seamănă foarte mult cu Regina să facă parte din personalul Casei Regale sau să trăiască în acest oraș? Și de unde ar putea veni o asemenea femeie?

Păru curios.

– Nu am auzit niciodată așa ceva. Singurul loc unde ar putea fi ținută în taină, dacă ar locui în oraș, ar fi Haremul. Probabil că e o idee bună să-l vizitezi.

– Așa voi face.

– De ce m-ai întrebat?

– Îmi pare rău, nu pot să vă răspund.

Era gata să pornească, când îl opri un gând neașteptat.

– Orașul, alcătuirea asta nouă și splendidă, cu un viitor strălucitor... Pare măreț, dar e clădit pe nisip. Fiecare a crezut, sau a fost forțat să creadă în acest proiect pentru a-l face posibil. Dar fără ea,

fără Nefertiti, nu mai poți crede în nimic. Nimic nu mai este real. Nimic nu va mai funcționa și totul se va prăbuși. Ea este asemenea Marețului Fluviu, ea este cea care dă viață orașului. Fără ea ne vom întoarce iar în deșert. Cine a răpit-o știe acest lucru.

Apoi, cu o mișcare expertă, trase de frâie și plecă, iar strălucirea aurie a carului se șterse repede în lumina aurie a înserării.

Stăteam la o răscruce de drumuri, într-un oraș ca un cadran solar, în jocul de lumină și întuneric creat de unghiurile perfecte ale clădirilor la porunca lui Ra. După-amiaza se transforma în seară. Chipul Reginei îmi stăpânea imaginația. Am luat scarabeul în palmă și m-am uitat din nou la el. O femeie care se roagă. L-am privit dintr-o parte: strălucea. Atunci am înălțat și eu o rugăciune către straniul zeu al luminii, a cărui goană în carul său măsura timpul scurt care îmi mai rămăsese.

CAPITOLUL 13

Recepția era condusă de Ramose, Vizirul lui Akhenaton. Cei care fuseseră considerați îndeajuns de importanți și influenți pentru a fi invitați călătoriseră săptămâni întregi pe pământ și pe apă pentru a-și asigura locuințe temporare în noul oraș. Majoritatea nu făcuseră greșeala să plece cu întârziere la acest drum lung, bântuit, chiar și în zilele noastre, de primejdii și nesiguranță. Puteam să-mi imaginez lesne lunile de comunicare lentă prin corespondență, negocierea diurnelor și a prețului camerelor, problemele subtile de ierarhie și de rang.

Nici unul dintre cei care aveau o oarecare greutate n-ar fi venit pe jos la recepție, iar în orașul acesta să fii „cineva" părea a fi lucrul cel mai important. Nici noi, îmi spuse Khety, nu puteam încălca această regulă, așa că ne-am urcat în carul acela mizerabil. Calitatea și starea lui execrabile contrastau jenant cu luxul vehiculelor care se înghesuiau pe aleile și căile de acces aglomerate, iar înaintarea noastră era enervant de anevoioasă. În timp ce ne apropiam de palat, ne-am trezit prinși într-un vârtej furios și sălbatic de care și litiere de

lux închise și jilțuri de călătorie. Aristocrați, oficiali, servitori și sclavi urlau insulte, comenzi și pretenții și se luptau cu toții să învingă. Zgomotul, căldura, furia și certurile erau uimitoare. Vizitiii și cărăușii, ocărâți de pasagerii lor, se luptau să descurce carele și litierele din învălmășeală, încercând în același timp cu disperare să nu zgârie suprafețele perfecte ale vehiculelor luxoase. Caii gemeau și zvâcneau în capcanele lor de abanos, asudați sub valtrapurile sofisticate, îngroziți, cu ochii ieșiți din orbite. Mulți dintre ei erau împodobiți cu pene albe care simbolizau rangul stăpânilor și unii dintre potentați priveau cu răutate, de la înălțimea jilțurilor, la mulțimea de jos. Habar nu aveam cine erau și ce funcții dețineau. În jocul nebun al luminii lămpilor de călătorie apăreau fețe și profiluri care se pierdeau în noapte înainte să-mi pot fixa în memorie trăsăturile lor. Era ca și cum aș fi fost pe mare, într-o furtună de eleganță și vanitate.

Se pare că cealaltă jumătate din oraș se uita și ea la spectacolul stupid și extravagant: bărbați, femei și copii se holbau ca proștii de-a lungul Căii Regale, unde vălureau înghesuiți ca o mare umană ținută în frâu de o singură frânghie de siguranță, declamând rugăciuni, strigând cereri, arătând cu degetul figuri importante, mâncând dulciuri, dând pe gât ulcioare cu bere. Parcă erau la spectacol – și chiar era un spectacol: elita cu toate ifosele ei defila prin fața poporului.

În cele din urmă, carul nostru s-a oprit sau mai bine zis a fost împins lângă o platformă înaltă. Khety dădu din umeri: „Mergem?" Am pășit pe suprafața netedă a zonei de recepție, acoperită de covoare și luminată de vase mari cu ulei fumegând. M-am bucurat că încălțasem o pereche de sandale cât de cât elegante și un schimb de haine

decente, dar nivelul de rafinament al vestimentației invitaților m-a uimit de-a binelea. I-am spus lui Khety:

– E limpede că sunt cel mai prost îmbrăcat.

– Sunteți îmbrăcat cum se cuvine, domnule.

– Vreau să-i cunosc pe actorii principali. Te rog să mă prezinți, mai întâi lui Ramose.

Pe chipul său s-a așternut îngrijorarea.

– Nu pot să vă prezint lui Ramose. Nu s-ar cuveni.

Bine, atunci aveam să mă duc eu la el.

Am traversat învălmășeala de la intrare, ne-au fost verificate numele pe o listă și am intrat într-o sală de recepție uriașă, cu colonade, deschisă spre stele, plină nu numai de lume, ci și de statui ale lui Akhenaton și ale lui Nefertiti aducând ofrande. Ochii de piatră priveau în jos, aparent binevoitori, către mulțimea care se adunase în onoarea lor, sau dimpotrivă, în sus, către cerul de deasupra tuturor muritorilor.

Înăuntru era un zgomot de neimaginat, mai rău decât afară, iar muzicienii masacrau o piesă complicată și se luptau cu mugetul în tonalități grave al oamenilor care încercau să se facă auziți. Servitorii treceau cu o nepăsare eficientă prin hățișurile de coate, brațe și picioare, purtând tăvi cu băuturi sofisticate și aperitive miniaturale. Khety pocni din degete, dar nici unul dintre servitori nu-l băgă în seamă. Când o servitoare a plutit pe lângă noi, cu un veșmânt tot atât de imaterial ca fumul, am înșfăcat două băuturi pe care le-am plătit cu un zâmbet fugar. I-am oferit una și lui Khety.

Începuserăm să bem, mult prea repede, când din marea de chipuri a ieșit la suprafață o persoană impresionant de rotundă, cu un cap mare și ciudat, aidoma unui papagal care se crede vultur. Se

apropie salutându-ne formal și Khety se trase înapoi cu respect.

– Mă numesc Parrenefer, zise bărbatul și zâmbi.

I-am zâmbit la rândul meu.

– Sunt Rahotep.

– Bun venit în orașul Akhetaten. Știu cine ești. Eu sunt Supraveghetorul tuturor Lucrărilor din Palatul lui Akhenaton și mă bucur să te cunosc. Am fost informat de prezența ta aici și vreau să-ți ofer serviciile mele.

– N-am știut că prezența mea aici nu mai e un secret.

– Toată lumea a aflat, spuse el nepăsător.

L-am prezentat pe Khety – coleg din poliția Medjay și asistentul meu. Parrenefer îl salută înclinându-și abia perceptibil capul și Khety îi răspunse cu o plecăciune.

– Să mergem într-un loc mai liniștit ca să putem vorbi, sugeră el cu un gest tăios.

– De exemplu cât mai departe de muzicanți...

– Nu-ți place muzica?

– Îmi place *muzica* foarte mult.

Aprecie mica mea glumă cu entuziasmul artificial al gazdei. Ne-am așezat pe o bancă îmbrăcată în piele și imediat au apărut băuturi și aperitive, care au fost puse pe o masă, împreună cu un vas cu flori. Mi-am amintit că trebuia să beau cât mai puțin.

– Cum ți se pare orașul nostru până acum? mă întrebă el.

Acum se cerea diplomație. Dacă el era Supraveghetorul Lucrărilor, atunci era răspunzător pentru planul orașului și pentru toate proiectele clădirilor. Așa că am făcut și eu ce am putut:

– Este un loc extraordinar! Arhitectura pare să răspundă minunat peisajului și luminii.

Afișă o expresie studiată de încântare și bătu din mâinile pline de inele.

– Zei solari, un ofițer Medjay care se pricepe la arhitectură! Mă flatezi. Este *prima oară* când un arhitect a avut onoarea să proiecteze din temelii un oraș complet nou, la o asemenea scară, pornind de la nimic și având la dispoziție un buget nesecat. Sigur, a trebuit să lucrăm rapid. Akhenaton are o viziune și noi ne străduim s-o realizăm.

– Cred totuși că nu mai aveți timp să terminați până la Festival...

Se posomorî deodată.

– Greșești. Totul va fi perfect.

Și arboră un surâs deliberat, ca și când veselia ar fi putut să rezolve orice problemă. Nu i-am spus că îi mai trebuia cel puțin un an ca să desăvârșească viziunea.

– Am trecut pe la Palatul Reginei în dimineața asta. Se pare că și ea are o viziune: construcția este foarte neobișnuită, n-am mai văzut o asemenea clădire până acum. Ați proiectat-o dumneavoastră?

– Da! A fost o comandă minunată, dar adevărul este că știa exact ce vrea, încât n-am avut altceva de făcut decât să materializez ideile ei. Știi, e foarte radicală. A vrut ca totul să aibă un caracter fluid și acoperișurile să plutească. Mi-a spus: „Parrenefer, vom înfrunta legile firii”. A folosit cuvintele acestea... pline de personalitate.

Femeia era perfectă, într-adevăr.

– Am auzit multe mărturii care-i laudă calitățile.

– Tot ce ai auzit e adevărat. Este frumoasă ca un poem... Ba nu, ca un cântec, fiindcă e mult mai expresiv și emoționează până la lacrimi. Este înțeleaptă ca un giuvaier. Inteligența ei plutește peste toți ca o apă strălucitoare. Nu este un om politic

de felul celor cu care ne-am obișnuit: înțelege puterea, dar nu e îndrăgostită de ea. Știi, probabil, că își conduce singură carul. E o persoană foarte modernă.

Expresia mi-a trădat rezerva, și pe față i-a trecut un nor.

– Nu-i o laudă sentimentală. Este cu adevărat remarcabilă.

Îmi scruta chipul, dar încercam să rămân impasibil. Așteptam amândoi. Era rândul meu să vorbesc.

– Știți de ce sunt aici?

Își înclină ușor capul.

– Din păcate cred că toată lumea știe de ce te afli aici. Nu sunt multe secrete în acest oraș. Nefertiti nu a mai apărut în public de zile întregi, nici la sărbătorile religioase, nici la primirea demnitarilor străini, nici la pregătirile pentru Festival. N-a mai apărut deloc. Absența ei în seara asta a produs îngrijorare. Ei – îi arătă pe oaspeți – sunt oameni inteligenți. Prind totul din zbor, observă cea mai mică deviere de la ritual sau de la protocolul de zi cu zi și sunt capabili să citească orice semne. Nu prea au despre ce să vorbească, fiindcă lumea noastră e închisă. E ușor să crezi că nu mai există nimic altundeva. Parcă-i o vrajă, parcă am trăi într-o oglindă fermecată și ne-am privi mereu pe noi înșine. Dar uneori realitatea ne deranjează, nu crezi?

– Așa să fie? am întrebat. Cred că până acum realitatea a fost ținută la o distanță confortabilă, în mod deliberat.

– Nu ne putem permite instabilitate tocmai acum, când suntem pe cale să stabilim o nouă ordine a lucrurilor. Festivalul trebuie să fie perfect.

Își deschise brațele și ridică din umeri, un gest inocent care reușise să fie cumva ironic.

– Puteți să mă prezentați câtorva invitați? Aș vrea să-i cunosc pe cei apropiați Reginei, în special pe Ramose.

Parrenefer încuviință și l-am urmat prin hărmălaia mulțimii. Se apropie de un bărbat înalt, elegant și îmbrăcat impecabil, care se afla în centrul unui grup de acoliți și de admiratoare. În timp ce așteptam să ne ia în seamă, privirile lor curioase și reci trecură peste mine și toate gurile amuțiră. Bijuteriile și podoabele lor licăreau în lumina lumânărilor și ale lămpilor. Zorzoanele pe care le purtau oamenii aceștia ar fi umplut trezoreria unui regat mai mic, iar cu banii cheltuiți pe fiecare veșmânt ar fi hrănit o familie de muncitori timp de o lună întreagă.

Fața lui mândră, colțuroasă, accentuată de o barbă grizonată și tunsă atent, se combina straniu cu meșteșugul fin și subtil al hainelor sale. Prin urmare el era omul lui Akhenaton. Iată-l pe cel care controla totul în numele lui: politica, afacerile externe, agricultura, justiția, impozitele, construcțiile, preoțimea, armata... Ramose se afla în centrul conducerii și administrării Mărețului Domeniu, așadar era adânc implicat în Marile Schimbări. Îmi făcu semn, înclinându-și capul mândru și apoi îi numi volubil pe cei din jurul său: miniștri importanți, legislatori-șefi, contabili și, bineînțeles, nevestele lor de carieră, artificiale și prudente, cu peruci masive și zâmbete încordate. Apoi mă luă deoparte și începu un mic interogatoriu:

– Așadar... Tu ești Cercetătorul de Mistere?

– Am această onoare.

– Regina trebuie găsită și adusă înapoi. Vie.

– Abia am sosit. Ancheta e la început.

– Poate, dar îmi închipui că nu ai prea mult timp la dispoziție. Am auzit că s-ar fi găsit și un cadavru.

– Nu este al ei.

– Da, am auzit și asta. E o veste excelentă, dar te afli în fața aceleiași enigme. Ea nu a fost găsită. Vreau să spun că *tu* nu ai găsit-o încă.

S-a uitat la mine cu răceală. Ce puteam să-i răspund?

– Raportezi admirabilului nostru șef al poliției?

– Îi raportez lui Akhenaton însuși.

– Sunt sigur că îți observă atent succesele, dacă nu cumva ultimul cuvânt e prea pozitiv.

Am izbucnit:

– Desigur, dacă securitatea și-ar fi făcut datoria cum trebuie, n-ar fi fost răpită. Palatul Reginei nu este păzit noaptea. Doi gardieni și câteva fete în casă?

Se întoarse către mine, iar acum era furios de-a binelea:

– Securitatea Regală este neîntrecută. Nu ai dreptul s-o pui la îndoială. Fă-ți treaba și adu-o înapoi până la Festival.

Și cu asta îmi întoarse spatele și reveni la grupul lui de aliați.

Parrenefer mă luă de umăr și mă trase deoparte.

– Cum a mers?

– Un om fermecător.

– E un personaj extrem de important și, în plus, vede lucrurile cum trebuie.

– În ce fel?

– Se implică total în stabilitatea noii ordini, atât pe plan intern, cât și în teritoriile exterioare. A mizat mult prin angajarea sa publică la Marile Schimbări.

– Atunci probabil că nu doarme bine noaptea.

Parrenefer fu întrerupt de un bărbat elegant, cu o figură deschisă, inteligentă, care-i atinse ușor umărul.

– A, nobile Nakht! Permite-mi să ți-l prezint pe Cercetătorul de Mistere, Rahotep.

Ne-am salutat cu respect.

– Nakht are o grădină minunată aici. A adunat nouăsprezece varietăți de arbori și arbuști.

– Ei, sunt doar la început, zise bărbatul cu modestie. Frunze verzi, umbră, un iaz, puțină iederă și câteva colivii cu păsări, și simt că lumea nu e chiar atât de groaznică. Măcar pentru câteva clipe.

Îmi plăcea cum vorbea și îmi plăcea și înfățișarea lui.

– Sunt de acord cu dumneavoastră despre starea lumii, dar majoritatea oamenilor ar spune că trăim în cele mai bună timpuri, am zis.

– Atunci nu gândesc cu propriile lor capete. Părerea mea este că grădina măreață a țării noastre este amenințată de forțe care nu sunt luate în serios, mai ales la nivel înalt. La curte sunt oameni puternici care se străduiesc să construiască acest oraș și prin urmare să-și umfle averile personale. Nu le pasă nici cât negru sub unghie de mulțimea problemelor cu care ne confruntăm în ziua de azi: poporul dezrădăcinat și neliniștit, preoțimea contrariată și dezmoștenită, și nici de mica chestiune a tulburărilor externe serioase pe care le creăm noi înșine la frontiera de nord și în regatele supuse sau aliate. Avem responsabilități serioase acolo și le neglijăm, riscându-ne propria ființă. Am citit scrisori disperate de la vasalii loiali și de la comandanții de garnizoană care vorbesc despre asasinarea șefilor locali și atacuri violente, despre fărâmițarea și prăbușirea autorității. Toți ne cer urgent ajutorul și sprijinul, ne cer să întărim armata, dar oare

le răspunde cineva? Nu, nimeni. Îi lăsăm să se descurce singuri. Nu numai că suferă oameni nevinovați, nu numai că toate căile comerciale sunt amenințate, dar însăși puterea Regelui e contestată și atacată în aceste ținuturi. Politica noastră este neamestecul în treburile lor interne, dar sunt convins că aceste mici războaie și confruntări nu se vor stinge de la sine. Sigur, Festivalul este minunat dacă îți plac petrecerile, însă nimeni nu-și va mai aminti de el peste un an, când grânarele regale vor fi goale, când muncitorii vor fi înfometați și barbarii vor bate la poarta grădinii noastre.

– Barbarii la poarta grădinii, ce să zic! repetă un glas rece și sarcastic pe care l-am recunoscut imediat. Mahu ni se alăturase.

Nakht îl salută pe Mahu, înclinând din cap aproape imperceptibil.

– Unde ți-e câinele, Mahu? Te așteaptă acasă?

– Nu-i plac petrecerile. Se simte mai fericit în propria lui companie.

Erau ca două animale sălbatice care se dușmănesc: leopardul elegant al intelectualității aristocrate și tigrul din rangurile inferioare, nevoiți să împartă același teritoriu doar datorită unui acord fragil de pace care putea fi încălcat oricând.

Parrenefer, dorind să evite o confruntare, se folosi de ocazie pentru a-și lua rămas-bun, abandonându-mă în compania unui bărbat care nu mă simpatiza din cale-afară. Nu aveam să uit asta.

– Sper că ne vom mai întâlni, spuse el. Lumea e mică.

– Dar nu aș vrea să mă pună s-o pictez, i-am răspuns.

Era o vorbă de-a lui Pentu, fostul meu partener. Nu știu cum de mi-a venit chiar atunci în minte.

Nakht râse, dar Parrenefer mă privi încurcat, dădu din umeri și dispăru pe valurile petrecerii.

Nakht continuă:

– În vremurile ciudate de azi este încurajator să avem de partea noastră un om inteligent. Se întoarse către mine. Sper să ne mai întâlnim. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ceva. Asistentul tău știe unde să mă găsească.

Apoi ne părăsi. Îmi părea rău că plecase. Simțeam că pot avea încredere în el și un prieten în interior era bine-venit. Mahu, care până atunci fixase amenințător silueta lui Nakht, se întoarse spre mine:

– Ai un mic admirator.

Am dat din umeri.

– Pare un om bun.

– Este nobil, îi vine ușor să fie bun. Nu face nici un efort. Ei toți moștenesc bunătatea odată cu puterea și averea.

Am tăcut amândoi timp de câteva clipe.

– N-ai venit să-mi spui ce s-a întâmplat, zise în cele din urmă Mahu.

Bineînțeles că nu, o făcusem în mod intenționat. Încălcasem totuși protocolul și asta îl irita. Din nou.

– M-am gândit că și Khety sau Tenry ar putea să vă informeze.

– Cine e fata moartă?

– Nu am aflat încă.

N-am mai spus nimic, sperând că o să plece, dar a continuat să se holbeze la oameni ca și cum ar fi fost o turmă de gazele, iar el un vânător deprimat de lipsa lui de apetit.

– Ce concluzie tragi din toate astea? zise, făcând un semn cu capul în direcția mulțimii.

– Încearcă și ei să se descurce cum pot. Înotăm cu toții în aceeași apă.

Îmi aruncă o privire scurtă și cinică.

– Majoritatea nici nu știu că s-au născut și își închipuie că cel mai rău lucru care li s-ar putea întâmpla ar fi ca un sclav să le fure o mână de bijuterii. În timpul ăsta noi ne spetim să ținem deșertul departe de casele lor.

– Așa e meseria asta! Deșertul nu are sfârșit.

– Vreau să știu de partea cui ești, Rahotep. Vreau să știu ce gândești.

– Nu sunt de partea nimănui.

– Atunci să-ți spun ceva: în orașul ăsta, atitudinea ta e cea mai periculoasă. Mai devreme sau mai târziu va trebui să alegi. Am impresia că în clipa asta nici măcar nu știi cine împotriva cui este.

– Tocmai asta încerc să aflu.

Râse fără veselie.

– Ar fi bine să-i dai bătaie, să afli ce se întâmplă și cine trage sforile. Chiar și pe ale tale. Altfel, îți doresc noroc să le descâlcești. Să nu uit, am invitat câțiva prieteni la vânătoare pe fluviu, mâine după-amiază. Tu vânezi, Rahotep?

A trebuit să-i mărturisesc că da.

– Atunci insist să vii cu noi. Voi putea să-ți evaluez activitatea.

Mă bătu disprețuitor pe spate și porni cu pasul de felină prin mulțime.

M-am întors spre Khety, care în tot acest timp stătuse nemișcat în spatele meu, ignorat de toți, și m-am mirat când am văzut că îi străluceau ochii de mânie.

– Nu-l luați în serios, e un biet bădăran de modă veche. Nu-l lăsați să vă umilească. Și, mai ales, să nu vă fie frică de el.

– Dar ție nu ți-e frică de el, măcar puțin?

– Eu doar îi traversez teritoriul. E un leu bătrân și plictisit și nu-i place asta.

Am schimbat subiectul.

– Dar Akhenaton nu-și face apariția în seara asta?

– Nu cred. Am auzit că nu apare la evenimente după căderea întunericului. Și-apoi invitațiile fuseseră trimise în numele lui Ramose. Mă așteptam totuși să vină ca să arate că nu sunt probleme.

– Dacă Regina nu-l însoțește, ar confirma bănuielile tuturor.

Deodată mi-am dat seama de ce era sala atât de animată și de zgomotoasă. Era ca și cum legile curente – adorarea și respectarea noii religii – s-ar mai fi îndulcit. Începusem să mă relaxez și eu. A apărut altă servitoare, am interceptat-o și am mai luat două băuturi. Simțisem deodată nevoia să beau și am sorbit recunoscător din cupă. Khety s-a uitat la mine.

– Ce e?

– Nimic.

Tocmai atunci orchestra își încetă munca extenuantă și dansatoarele dispărură, scuturându-și sistrumurile[1]. Explozia trâmbițelor tăie conversația, oficialii se grupară și toate capetele se întoarseră spre platforma ridicată în centrul sălii.

Se auzi o nouă rafală de trompete și Ramose urcă pe platformă. Sala amuți. Vizirul privi în jur câteva momente, apoi vorbi: „Ne-am adunat cu toții în seara aceasta în noul oraș al Celor Două Tărâmuri. E un oraș nou pentru o lume nouă. Aici vom celebra Lucrările și Minunile lui Aten și în zilele care urmează îi vom întâmpina bucuroși pe regi, pe vasalii noștri credincioși, pe șefii de triburi și pe toți conducătorii. Vor veni aici de pe tot cuprinsul Imperiului pentru a slăvi Mărețul Domeniu al lui Akhenaton în care recunoaștem adevărul,

---

1 Instrument muzical din bronz sau aramă, asemănător într-o oarecare măsură cu tamburinele de azi.

dreptatea și înțelepciunea. Le urez bun-venit distinșilor oaspeți care au sosit deja printre noi. Celor care au norocul să trăiască aici și să fie în slujba Măreţului Domeniu, le spun: alăturați-vă mie și urați-le bun-venit oaspeților noștri. Iar întregii lumi care ascultă vorbele mele îi spun, în numele lui Akhenaton și al Familiei Regale: adorați-l pe Aten aici, în Akhetaten, orașul luminii".

La sfârșitul discursului se lăsă o tăcere ciudată și stânjenitoare, ca și cum toți se așteptau să mai urmeze ceva, de exemplu să-l vadă pe Akhenaton la Fereastra Aparițiilor. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am observat că oamenii își aruncau priviri întrebătoare, comunicându-și fără cuvinte părerea în legătură cu mesajul lui Ramose – de o platitudine îngrijorătoare și transmis pe un ton nepotrivit. Toți știau că lipsea ceva. Ramose coborî de pe platformă pentru a primi felicitările oficialilor. Zgomotul conversației crescu treptat, dar acum avea un alt ton: al speculației.

Îmi ajunsese pentru o seară. Trebuia să mă întorc la birou, să mă gândesc, să dorm. M-am uitat iar la statuile lui Nefertiti. *Unde te afli? De ce ai plecat tocmai acum? Ai fost răpită, și, dacă da, cine te-a răpit? Ai dispărut, și, dacă da, de ce? Cine ești tu, de fapt?*

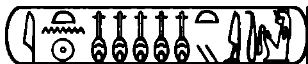
Khety și cu mine ne-am îndreptat spre ieșire. Afară, de-a lungul Căii Regale, mai erau cetățeni răbdători care așteptau să vadă dacă apare cineva important. Din fericire nimănui nu-i păsa de noi, așa că ne-am urcat în car și am plecat.

Acum stau întins și mă gândesc la diferitele informații din seara asta. La capul meu se află iconița ciudată cu imaginea lui Akhenaton. Mi-am amintit cuvintele lui Parrenefer: orașul este o vrajă minunată. Acum nu mai părea atât de simplu.

În ciuda mesajului luminos, aceleași umbre întunecate, umbrele nemăsuratei ambiții umane, ale avariției și cruzimii, pândeau și aici o ocazie. Deodată am crezut că înțeleg: Akhenaton stătea în lumina soarelui pentru că se temea de umbrele nocturne, care strângeau tot mai tare cercul în jurul lui cu fiecare nouă zi.

Și eu mă aflam acum la întretăierea acelor umbre. Mahu avea dreptate: nu reușisem încă să extrag din speculații adevărul, din povești faptele, din minciuni onestitatea.

M-am dus la fereastră și m-am uitat la curtea mică și posomorâtă. Măcar se îmblânzise puțin arșița. Vecinătatea deșertului face ca orașul să devină plăcut în timpul nopții; briza trece pe fața lunii și, astfel răcorită, suflă pe sub uși și pe coridoare, peste fețele noastre și peste visele noastre neliniștitoare. Mâine trebuie să încerc să aflu cine este fata ucisă. E uimitor că am ajuns să cercetez mai multe versiuni ale aceleiași posibilități. Alerg după copii cu speranța că voi descoperi originalul pierdut. Dar măcar știu care e mișcarea mea următoare. O să așez scarabeul și jurnalul acesta sub pernă spre bună păstrare. Fie ca zeii să-mi binecuvânteze fetele și soția și să mă ajute să mă trezesc iar în lumina zorilor. Simt deodată cum dorul de ele îmi cântă în piept.

CAPITOLUL 14

Încă nu se luminase de ziuă când m-a trezit o bătaie la ușă. Era Khety, și fața lui albă de spaimă mi-a spus că se întâmplase ceva îngrozitor. Am pornit la drum prin beznă, tăcuți.

Am deschis ușa camerei de purificare. Înăuntru era foarte întuneric și aproape frig. Am aprins un opaiț și am pășit cu grijă, căutând să nu ating nimic. Am ridicat flacăra slabă. Trupul fetei, pe care umbrele dansau, se afla în aceeași poziție, și în aerul rece se simțea un iz de putreziciune. Toate lumânările din suporturi arseseră complet. Am străbătut încet camera, încercând să observ fiecare detaliu conform metodei mele, împărțind suprafețele și spațiile în pătrate, memorând tot ce era într-un loc și trecând apoi mai departe. Încăperea era la fel cum îmi aminteam că o văzusem prima dată: dulapurile închise, instrumentele la locul lor, vasele canopice pe rafturi. Seth și Horus se holbau de sus la mine. Am mers de-a lungul peretelui cu sarcofage goale, ținând lampa cât mai sus. Deodată m-am tras înapoi: unul dintre ele era deschis.

Înăuntru era un trup, proptit în picioare, ca o glumă proastă și macabră.

Lumina lămpii s-a liniștit încet și m-am apropiat. Tenry stătea în sarcofag, drept, cu ochii deschiși și cu un zâmbet subțire încremenit pe fața frumoasă și palidă. Am trecut lumina lămpii peste chipul lui și am surprins o licărire stranie în ochii căscați. M-am uitat mai atent: sticlă. Cineva îi scosese ochii. Am coborât lampa și am văzut că mai era ceva la picioarele lui. Un vas canopic. Pe capacul lui era pictat un scarabeu albastru înaripat.

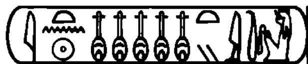
Khety și cu mine l-am ridicat cu mare grijă și l-am așezat ușor pe o masă. Nu ne puteam privi în ochi. Cu câteva ceasuri în urmă, alcătuirea aceasta de mușchi și oase fusese un tânăr fermecător, cu un viitor promițător. Am făcut mai multă lumină și i-am examinat fiecare părticică din trup. Ochii de sticlă străluceau. Cu excepția unei pânze înfășurate în jurul coapselor era gol, dar spălat și curat. Avea răni sălbatice, roșii și albastre în pielea și carnea galben-cenușii de la încheieturi, de pe mijloc și piept. Fruntea îi era brăzdată de o urmă adâncă și purpurie, ca o bandă în relief. Fusese legat strâns. Se luptase din răsputeri pentru viața lui, cu o spaimă teribilă. Pe nări erau alte urme și picături dintr-o substanță pe care m-am ferit s-o numesc. Mi-era groază de ce-aveam să găsesc acolo. I-am deschis gura, încleștată ca o capcană, și am tras afară o fâșie roșie și lipicioasă de pânză și ceea ce mai rămăsese din limbă: un rest de mușchi sfârtecat, zdrențuit, care nu se mai putea numi instrument al vorbirii. Am continuat să lucrez, deși ceea ce mi-aș fi dorit cel mai mult ar fi fost să ies din camera aceea și să plec cât mai departe, să mă opresc, să nu mai descopăr nimic. Era clar că fusese viu atunci când îl torturaseră. Totul

dovedea că trecuse printr-o agonie îngrozitoare, lentă, chinuitoare. Am privit în sus și am văzut instrumentele negre ale mumificării care atârnau în cârligele lor. Am încercat să-mi fac curaj și am deschis vasul canopic. Înăuntru era creierul lui zdrobit, un terci de un albastru palid, și peste el, ochii cu corzile rupte.

Priveam și nu puteam să cred ceea ce vedeam. Cineva îl legase când încă mai era viu și îi scosese creierii prin nări, de parcă ar fi lucrat pe un cadavru gata de înmormântare, folosind cârligele de fier care atârnau acum nevinovate în suporturile lor de pe perete. Fusese o mână de expert, meticuloasă. Iar asta se întâmplase când noi ne aflam la recepție, când mâncam și beam și discutam. Se întâmplase aici.

Am încercat să-mi controlez emoțiile și am examinat mai departe cadavrul. Am văzut destule lucruri urâte la viața mea. Am simțit în nări izul dulceag de oase omenești arse și duhoarea aburindă care se ridică din viscerele proaspăt smulse din burți sfârtecate. Am văzut multe, dar nimic care să semene cu această demonstrație de precizie inumană și barbară.

Nu mai puteam face nimic pentru el. În fața unei asemenea orori nici o rugăciune pentru morți nu aduce mângâiere. Mi-am amintit că îi ordonasem să rămână. Acum era mort. Am închis pleoapele delicate și reci peste ochii strălucitori de sticlă. Am ieșit împreună cu Khety din cameră, ne-am scuturat de răceala ei îngrozitoare și am rămas lângă ușă, tăcuți. Se crăpa de ziuă. Păsările cântau.

CAPITOLUL 15

I-am cerut lui Khety să se întoarcă la sediul Medjay pentru a raporta asasinatul, iar eu am rămas acolo. Aveam nevoie să stau singur o vreme, înainte să înceapă agitația și strigătele. Și trebuia să mă gândesc, deși mintea mea era mai goală și mai pustiită decât nisipurile cele roșii. Imaginea a ceea ce-i făcuseră acestui tânăr promițător bloca orice gând înainte ca el să se nască.

Am urmărit cum se trezea la viață strada. Un bătrân care ținea îm mâini un ulcior cu apă s-a desprins din cadrul întunecat al unei uși și a stropit cu duioșie un lăstar care prinsese rădăcini. Părea să aibă tot timpul din lume pentru a duce treaba aceea simplă la bun sfârșit. A ridicat câteva resturi din jurul copăcelului și le-a aruncat ceva mai departe, apoi a dispărut în întunecimea casei lui. Pe urmă s-a ivit soarele și odată cu el tot mai mulți oameni, care și-au părăsit casele și au plecat grăbiți la treburile lor zilnice.

În clipa aceea m-a cuprins furia: față de mine însumi pentru că-l trimisesem la moarte, față de deșertăciunea vieții, față de zădărnicia dezgustătoare

a acestui oraș, față de cruzimea rafinată cu care fusese comisă crima. Știam că fusesem direct vizat. Asasinatul era semnat, la fel ca săgeata de pe corabie. Iar cel care îl înfăptuise mă anunța astfel că „ei" îmi cunosc fiecare mișcare. Voiau să știu că sunt urmărit îndeaproape. Și mai voiau să știu că puteau să-mi provoace suferințe încă și mai îngrozitoare dacă aveau chef. Era în asta ceva nespus de batjocoritor și cinic. Distrugeau încet și cu meticulozitate fundamentul autorității pe care mă sprijineam. În curând aveam să mă trezesc abandonat pe o insuliță în mijlocul unei ape amenințătoare. Venisem în oraș să cercetez dispariția unei persoane și ajunsesem să anchetez crime.

Bineînțeles, a apărut și Mahu. Aproape că nu s-a uitat la mine când a intrat în cameră. Abia când era pe punctul să iasă și-a vărsat toată furia asupra mea. Era jenant, desigur, căci o făcea în fața tuturor, dar mă simțeam ciudat de nepăsător. După moartea lui Tenry, strigătele și furia lui mi se păreau lipsite de importanță și zadarnice. Apoi a plecat, nu înainte de a-mi arunca alte amenințări. Avea să-l anunțe pe Akhenaton, dar nu-mi păsa. Voiam să-l prind pe bărbatul sau pe femeia care făcuse asta. Acum aveam un motiv de răzbunare, acum ancheta devenise o chestiune personală. Trebuia să aflu cine putea face asta unui seamăn de-al său. Era oare un monstru, sau avea inimă și creier, emoții și gânduri, ca noi ceilalți?

După ce au plecat cu toții, am rămas acolo cu Khety și o vreme nici unul dintre noi n-a scos o vorbă.

– Este cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viața mea, spuse Khety în cele din urmă.

– Am avut de-a face cu două crime barbare în numai două zile. Nu avem motive să credem că

se vor opri. Dimpotrivă, avem toate motivele să presupunem că ele au legătură cu investigația noastră. Ne urmăresc.

– Și nu lasă nici o urmă, adăugă el.

– Nu e chiar așa. Felul în care au murit ne spune o poveste pe care trebuie doar s-o înțelegem. Apoi trebuie să aflăm cine e fata aceea. Am o idee. Hai să mergem în satul muncitorilor.

– De ce? întrebă el.

– Dacă ar fi fost o persoană importantă, dispariția ei ar fi fost observată și poate raportată până acum. Cineva din oraș ar fi făcut legătura cu crima.

Dădu din cap, în semn că pricepuse.

– Și trebuie să ne oprim pe drum. Trebuie să vorbesc cu camerista Senet.

Clădirea era tăcută când am ajuns. Gardienii ne-au lăsat să intrăm și am așteptat să fie chemată Senet. A apărut în scurtă vreme și s-a înclinat adânc în fața mea.

– Putem merge undeva să discutăm în liniște?

Ne-a dus în anticameră. La fel ca prima dată, era îmbrăcată imaculat, avea părul strâns și purta mănuși fine galbene.

– Vreau să-ți arăt ceva. Te rog să nu spui nimic, doar dă din cap dacă îl recunoști. Ai înțeles?

Fata încuviință. Am deschis pumnul și i-am arătat scarabeul.

Groaza, și nu durerea, se așternu pe fața ei. Îi tremurau mâinile de tulburare.

– Nu este ceea ce credeți.

Ochii ei mari m-au privit cu speranță.

– De ce nu mi-ai spus adevărul?

– Ce adevăr?

– Despre scarabeul care lipsea dintre bijuteriile Reginei.

Încercă să găsească cât mai repede un răspuns.

– Iertați-mă, dar nu știam cine sunteți... Vreau să spun cine sunteți cu adevărat.

– Adică nu știai dacă poți avea încredere în mine? Într-un ofițer Medjay?

Dădu din cap că da, recunoscătoare că rostisem eu ceea ce ea nu putea.

– Vreau să știu dacă poți să-mi zici ceva despre acest scarabeu.

Se uită la el.

– Spuneți-mi, vă rog, de unde îl aveți?

– Îl purta altcineva. Altă femeie.

Păru uimită.

– Cum se poate? a șoptit, întorcându-l pe toate fețele.

– Nu știu, dar am să-ți dezvălui ceva: femeia care îl purta arăta exact ca Regina.

Se strădui să înțeleagă ce-i spusesem.

– Arăta?

– E moartă. Nu pot s-o identific. Ai ceva să-mi spui, acum?

Își feri brusc privirea.

– Locul acesta este plin de întuneric.

Rostise cuvintele cu forță, nu ca până atunci.

– Adică?

– Oamenii sunt animale, nu credeți? Regina spune că oamenii au suflete bune, dar eu le văd chipurile când zâmbesc și când spun cuvinte rele și când râd de nenorocirile altora. Cred că limba este un monstru care sălășluiește în noi toți.

– De ce spui asta?

– Pentru că vorbele rănesc și ucid mai ușor decât pumnalele.

Am lăsat gândul acela să plutească între noi.

– Mai spune-mi despre scarabeu. Ce înseamnă hieroglifele?

– Sunt mai multe feluri de a le citi. Dumneavoastră ce vedeți? întrebă ea.

– Mai întâi văd că nu e nici un nume. În locul lui sunt simboluri. O femeie, așezată, privindu-l pe Ra, soarele. Presupun că se roagă. Spune-mi ce vezi tu.

Luă scarabeul în palma ei delicată și îl scutură ușor, încercând parcă să afle astfel înțelesurile semnelor de pe el.

– Văd speranța unei vieți noi proclamată în aurul etern. Văd cum renaște mereu ființa cea mai neînsemnată dintre toate, gândacul. Văd învierea din josnicia acestei lumi. Văd soarele din care se ivește totul. Văd misterul puterii lui Ra în punctul din mijloc. Văd un copil în pântece. Văd o femeie care așteaptă și se roagă. Văd lucrul acesta purtat ca un semn de speranță. Simt cum stă pe pielea caldă, deasupra unei inimi curate.

Deodată se strânse toată, ca și cum ar fi săgetat-o o durere înfiorătoare, izbucni în plâns și hohoti multă vreme, tremurând din tot corpul. Khety și cu mine ne-am privit uimiți. Apoi suferința se stinse și Senet se liniști. Susurul slab al apei fluviului care scălda terasa umplea tăcerea care se așternuse între noi. Aștepta să-i răspund, cu capul plecat.

– Ai vorbit bine. Nu vom uita nimic, i-am spus.

Am dat să plec, dar brațul ei s-a întins înainte să trec de pragul ușii.

– Și copiii? Cred că suferă mult acum, fără mama lor.

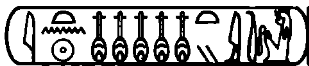
– Unde sunt?

– Au fost duși la bunica lor.

Privirea ei neliniștită mi-a spus tot ce trebuia să știu despre acest aranjament.

– Oricum va trebui să vorbesc cu ei toți. Vrei să le transmit un mesaj când îi văd?

– Vă rog să le spuneți că-i aștept acasă.

CAPITOLUL 16

Satul muncitorilor se afla la răsărit de oraș, la o distanță respectabilă, între coamele joase ale dealurilor. Am înaintat cât am putut mai departe pe drumul pavat. Ra, în toată gloria sa – prea multă după părerea mea – lovea fără milă, de la zenit, stâncile și nisipurile. Nu găseai adăpost nicăieri. Toate umbrele se retrăseseră în obiectele lor. Khety ridică copertina pentru a ne apăra capetele de arșiță și am continuat să mergem așa, având deasupra noastră doar un cerc mic și tremurător de umbră.

Pe poteci se vedeau și alte urme, radiind spre deșertul de la răsărit, unele ducând către altarele din nisipuri, altele la mormintele din stâncă și la punctele de control. Tineri obosiți stăteau la intretăierile drumurilor, ca niște fantome subțiri, și am văzut, din loc în loc, figuri miniaturale care păzeau marginile strălucitoare ale orașului. Păreau că se află acolo mai degrabă pentru a-i opri pe localnici să plece decât ca să prevină incursiunile barbarilor din Tărâmul Roșu.

I le-am arătat și lui Khety.

– E slujba cea mai rea. Stau acolo toată ziua și au drept adăpost doar umbra unei colibe din trestie. Tot ei păzesc și mormintele săpate pe înălțimile dealurilor.

Mi-a arătat stâncile din depărtare, albe, roșii și cenușii, și mi-am umbrit ochii cu mâna ca să le văd mai bine, dar mi s-au părut pustii.

– Lucrează la un drum prin stâncă. Cu cât sapă mai adânc, cu atât este mai cald, zise el.

– Câte morminte se construiesc?

– Nu știu. Multe, cred. Oamenii cu dare de mână investesc bani grei în acest proiect.

– Probabil că se gândesc că investiția merită? Se gândesc că locuiesc aici și vor fi înmormântați acolo?

– Da, dar vor să vadă toți cum se gândesc ei la asta.

Acestea sunt necazurile celor avuți. Obsesia vieții de dincolo mi se pare ridicolă. Vom dispărea cu toții în Măreața Lumină a Soarelui, vom fi măturați așa cum apa mătură câmpurile inundate și nu-i vom lăsa în urmă decât pe copiii noștri. Apoi vor dispărea și ei din această viață. Știu cât de cinic le pot părea altora atunci când vorbesc așa. De la moartea lui Tenry sunt într-o dispoziție sumbră. Mi-am amintit deodată un vers dintr-un poem de demult:

Ce-a mai rămas din palatele lor?
Pereții s-au fărâmițat,
Casele lor au pierit
Și-acum totul este iarăși
De parcă nimic n-ar fi fost.

Nu era încă ceasul de odihnă și mai aveam timp de pierdut până când se întorceau muncitorii pentru masa de prânz. Simțeam tulburarea provocată

de moartea lui Tenry până în măduva oaselor, dar știam că acțiunea era unicul remediu, așa că m-am hotărât să dau o raită pe la pietrele de hotar înșirate de-a lungul marginii de răsărit a orașului.

Khety nu prea voia:

– Nu credeți că e prea cald să ne cățărăm acolo?

L-am ignorat, am luat frâiele în mâini și am pornit-o la drum în timp ce Khety îmi ținea copertina deasupra capului. După aproximativ cincisprezece minute de mers pe un drum anevoios și din ce în ce mai abrupt, am lăsat carul și am continuat pe jos pe pământul acela uscat, până când am ajuns la stânci și am început să urcăm. Ne-am trezit la picioarele unei pietre de hotar uriașe și noi, cioplită în stâncă și flancată de figurile lui Akhenaton și Nefertiti care-și priveau noul tărâm. Asudasem din plin și cămașa de in mi se lipise de spate. Am băut fiecare câte o gură de apă din ulciorul pe care Khety îl luase, prevăzător, cu el, apoi am examinat inscripția și am citit-o cu voce tare:

Akhetaten aparține pe deplin părintelui meu Hor, căruia Aten i-a dat viață nemuritoare, cu dealurile, munții, mlaștinile, noile ținuturi, iazurile, pământurile umede, câmpurile, întinderile de apă, orașele, malurile, oamenii, vitele și toate cele pe care Aten, părintele meu, le ființează neîncetat și veșnic.

– Asta descrie cam totul, zise Khety, privind atent în jur din noul nostru punct de observație.

Ne-am așezat amândoi la umbră și ne-am uitat la câmpia largă și joasă. Puteam ghici în depărtare fluviul licărind printre arbori și orașul alb, copt la soare și uscat, de-a lungul malurilor verzi, luxuriante. Părea ireal, un miraj. Flamurile templului atârnau nemișcate și lipsite de viață în liniștea

după-amiezii. Câmpurile proaspete, cultivate cu orz, grâu și legume, formau un mozaic în nuanțe de verde și de galben, incrustat în pulberea neagră a pământului fertil. De partea cealaltă a fluviului, dincolo de plantațiile de pe malul de vest, străluceau orbitor amăgitoarele pământuri roșii. Mi-am pus mâna la ochi, dar acolo nu era decât pustietate.

– Îți place aici? l-am întrebat pe Khety.

El mătură peisajul cu privirea.

– Sunt un norocos: am o funcție, sunt la adăpost, avem grijă unii de alții. Și am cumpărat o bucată de pământ.

– Ai o familie numeroasă?

– O soție. Locuim cu tata și cu bunicii mei.

– N-ai copii?

– Încercăm, dar până acum... Tăcu câteva clipe. Am nevoie de un fiu. Dacă nu voi avea un fiu, nu voi putea continua relațiile de familie cu Mahu și cu Medjay. Doar așa putem supraviețui. Soția mea crede în farmece și în vrăjitorii. Se tot duce la un vraci care a convins-o că un amestec de distilat de flori și de rahat de liliac, o lună plină și câteva ofrande ne vor aduce un băiat. Ea zice că eu sunt de vină. Se încruntă și dădu enervat din cap. Mahu s-a oferit să ne recomande Doctorului Palatului, o persoană care se pricepe cu adevărat la lucrurile astea, dar ne-am temut să nu ne îndatorăm.

Pentru că își deschisese inima, m-am hotărât să-l tratez ca de la egal la egal.

– Eu am trei fete. Soția mea, Tanefert, parcă a înnebunit înainte să se nască Sekhmet. Eram încordați și ne tulbura fiecare semn. Ea nu e excesiv de superstițioasă, dar într-o seară am surprins-o când urina în două vase, unul cu grâu și altul cu orz. Am întrebat-o: „Ce faci?" Ea mi-a spus: „Voi

aștepta să văd care din ele crește și atunci vom ști dacă va fi băiat sau fată". N-a crescut nici unul dintre ele, deși se jura că orzul era mai înalt, așa că ne-am așteptat să avem un băiat și a venit pe lume Sekhmet, țipând cât o ținea gura, frumoasă și întru totul ea însăși.

Deodată am auzit un strigăt.

Doi gardieni se uitau în sus la noi de la baza stâncilor. Am coborât cu grijă. Erau amândoi tineri, poate să fi avut șaptesprezece-optsprezece ani, erau morți de plictiseală și nu aveau nimic altceva de făcut cât era ziua de lungă decât să arunce pietre, să viseze la femei și să aștepte schimbul.

– Ce faceți acolo?

Le-am arătat autorizațiile mele. S-au uitat la ele, dar se vedea că sunt analfabeți.

– Suntem Medjay, spuse Khety.

Se retraseră imediat. I-am însoțit până la refugiul lor, unde ședeau sau dormeau pe o rogojină de trestie. Adăpostul mizer părea nepotrivit în comparație cu mărețele pretenții înscrise pe piatra de hotar. Și-au sprijinit armele, două sulițe amărâte, de peretele colibei. Mai erau acolo un ulcior cu apă, un vas cu ulei, o grămăjoară de cepe și, pe o poliță, o turtă proaspătă de orz ruptă în două. M-au întrebat de unde sunt. Când le-am spus că sunt din Teba, unul dintre ei a zis:

– Într-o zi o să mă duc acolo și-o să-mi încerc norocul. Am auzit că e grozav. Viață, ce mai! Petreceri, festivaluri, locuri de muncă. Viață de noapte...

Celălalt se lăsa când pe un picior, când pe celălalt, stânjenit și nesigur, ferindu-și ochii de noi.

– E un loc grozav, am zis, dar nu e atât de simplu. Ai grijă de tine când ajungi acolo.

– Ne ducem oricum. Aș face orice să scap din gaura asta puturoasă.

Cel tăcut părea tulburat de sinceritatea prietenului său, dar acesta prinsese și mai mult curaj:

– Ne ducem să ne înrolăm în noua armată.

Era o noutate pentru mine. Care armată?

– Nu este decât o singură armată, am zis eu prudent. Armata Regelui.

– Mai e un bărbat, care a urcat iute în rang. El vede altfel lucrurile și o să treacă la fapte.

– Cum îl cheamă?

– Horemhab, spuse el cu respect, ba chiar cu venerație.

Apoi se auzi un strigăt slab de la celălalt post de gardă. Băieții își ridicară brațele, salutară și urlară un răspuns. I-am lăsat acolo, după ce ne-am luat rămas-bun în grabă, și ne-am dus în sat.

– Ai auzit ceva despre Horemhab? l-am întrebat pe Khety.

– Schimbările au deschis noi căi de acces la putere pentru bărbații care nu fac parte din familiile alese. A dat din umeri. Am auzit, numele lui, s-a căsătorit cu sora Reginei.

Iată o informație nouă. Un militar parvenit care s-a însurat cu o femeie din Familia Regală.

– Prin urmare va veni și el la Festival?

– Va trebui să vină.

Mă gândeam la toate acestea în timp ce ne croiam drum printre stâncile sparte.

– Și unde se află sora Reginei?

– Nu știu. Se spune că ar fi cam ciudată.

– Adică?

Ridică din umeri.

– Am auzit că odată a plâns timp de un an întreg și că nu prea vorbește.

– Și totuși s-a căsătorit cu ea.

Khety dădu iar din umeri. Părea să fi fost singura lui reacție la moravurile lumii. Tare aș fi vrut să nu mai facă așa.

În contrast cu rafinamentul și proporțiile enorme ale orașului central, locuințele meșteșugarilor erau foarte modeste, funcționale și construite în grabă. De-a lungul zidurilor de incintă din lut se vedeau din loc în loc altare și capele mici clădite la repezeală, printre cocine de porci, grajduri și anexe; viața domestică se mutase și în lăcașurile de rugăciune, unde animalele se hrăneau în voie și femeile coceau pâine în cuptoare.

Am intrat pe poartă. Casele păreau aproape identice: aveau câte o curte mică în față, plină de animale și oale cu provizii și, dincolo de ea, o cameră centrală destul de mare, aerisită, urmată de alte încăperi mai mici. Arhitecții acestor barăci identice uitaseră să adauge treptele spre acoperișuri, așa că locatarii și le construiseră singuri: erau niște zigzaguri aiurite din resturi de lemn adunate de cine știe unde. La fel ca în Teba, acoperișurile reprezentau un spațiu vital al casei: erau împodobite cu plante cățărătoare și pe ele se uscau la soare fructe și legume.

Casele erau paralele și aveau între ele alei înguste, care se îngustau și mai mult din cauza grămezilor de gunoaie, materiale și vechituri depozitate acolo. Porcii, câinii, pisicile și copiii alergau și se strecurau printre picioarele noastre. O femeie a țipat la noi, câțiva și-au lăudat marfa. Nomazi în zdrențe, invalizi cu membre infectate și șomeri scheletici zăceau la umbră, așteptându-și moartea. Ne luptam să ne croim drum printre catâri de povară și cohorte de oameni. Contrastul cu zonele rezidențiale din suburbii era copleșitor, dar vă mărturisesc că mă simțeam acasă pentru prima oară

de când venisem aici. Era grozav să mă aflu în mijlocul acestei activități haotice și în iureșul vieții obișnuite, departe de fețele înalte și ierarhia artificială a puterii.

Khety a pus câteva întrebări precise și am ajuns la Supraveghetor. Am ciocănit în tocul ușii și am scrutat interiorul întunecat. De la o masă se uita la noi un uriaș aspru, cu fața colțuroasă, lucitoare din pricina bărbii nerase.

– Nici la masă nu poate omul să stea liniștit? Ce naiba vreți?

Am intrat în camera fierbinte, nu prea înaltă, și m-am prezentat. Omul a mormăit ceva și m-a invitat fără tragere de inimă să iau loc pe o bancă joasă.

– Nu vă mai holbați la mine cum mănânc. Nu se cuvine.

Khety a rămas afară, lângă prag. M-am așezat și m-am uitat la funcționar. Era un constructor tipic care reușise în viață, cu un burdihan care se sprijinea pe un trup bine legat, cu un lanț de aur ieftin în jurul gâtului gros și mâini mari care trudiseră din greu de când se știa, cu unghii rupte și pătrate înfipte în degetele puternice și butucănoase, împodobite și ele cu mai mult aur ieftin. Rupea nepăsător din pâine, fără vreo urmă de plăcere. Mânca întruna, automat, cu toate degetele, ca animalele. În spatele lui, de după o perdea care separa camera de curtea-bucătărie, trăgeau cu ochiul la noi o femeie și o fată. Când m-am uitat la ele m-au privit intens, asemenea pisicilor de pripas, apoi au dispărut.

I-am arătat autorizația. Putea citi, la fel ca majoritatea meșteșugarilor, fiindcă trebuia să fie capabili să înțeleagă planurile și instrucțiunile de construcție și să graveze hieroglifele. Atinse sigiliul

Regal și mormăi bănuitor și alarmat – deși se ferise s-o arate pe față.

– Ce caută o persoană cu autorizație de la Rege într-o gaură ca asta?

– Îmi pare rău că-ți întrerup odihna, dar am nevoie de ajutorul tău.

– Sunt un biet constructor. Cum pot eu să ajut un om ca tine sau pe oricare dintre maimuțele acelea de bâlci care trec drept domnii și stăpânii noștri?

Mi-a plăcut curajul și disprețul său. Acum îl simțeam mai deschis.

– Caut pe cineva. O fată. O fată care a dispărut.

A continuat să înfulece cu lăcomie.

– Dar de ce o cauți aici? Nimănui nu-i pasă aici de fetele dispărute, le pare bine că au scăpat de ele. N-ar trebui s-o cauți în oraș?

– Mă gândesc că familia ei ar putea locui aici.

Împinse pâinea către mine.

– Nu ți-e foame?

Am luat o bucățică și am mestecat-o încet. Uitasem că nu apucasem să mănânc de dimineață.

– Spune-mi ceva despre fata dispărută.

– E tânără și frumoasă. Probabil că a ajuns într-o poziție bună la oraș.

Își șterse mâinile și fața.

– Nu-mi spui prea multe.

– Probabil că i se simte lipsa.

– Ce culoare au ochii ei? Cum e la chip?

– Nu mai are față. Cineva i-a zdrobit-o.

Se uită la mine, fluieră și-și scutură capul încetișor, de parcă informația îi confirmase teoria personală despre lume. Se ridică brusc și arătă către ușă:

– Vino.

Mulțimile se dădeau repede la o parte de-a lungul aleilor înguste, făcându-ne loc să trecem:

bărbatul era respectat și temut. Era Supraveghetorul, putea să ofere și să refuze privilegii, locuri de muncă și dreptate. Aici era tot atât de puternic ca Akhenaton însuși și acesta era micul lui regat. Am ajuns la singurul loc deschis din sat, acoperit cu copertine decolorate din pânză de in imprimată care aruncau umbre complicate pe podeaua tare și murdară și pe băncile lungi. Sute de muncitori din tot imperiul, din Nubia până la Arzawa, din Hatti până la Mitanni, ședeau tăcuți, vorbeau sau strigau, iar unii chiar cântau pe limba lor. Mâncau repede, servindu-se din vasele mari așezate pe bănci lângă ei. Băieții de la piatra de hotar habar n-aveau de toate astea. Femeile alergau încolo și încoace, servindu-le bere groasă de orz. Zgomotul și căldura erau de nedescris.

Supraveghetorul se așeză în capul băncii din mijloc. Lovi de trei ori în lemn cu bastonul său oficial și se lăsă liniștea. Toate capetele se întoarseră către el, cu priviri atente, dar se vedea că oamenii abia așteptau să-și continue masa.

– Avem un oaspete important și ar vrea să știe dacă i-a dispărut cuiva vreo fată.

Se auziră râsete, care se stinseră repede când bastonul lovi iar cu putere lemnul băncii. Acum se uitau cu toții la mine să vadă cine întreabă și de ce. Știam că îmi venise rândul să vorbesc.

– Numele meu e Rai Rahotep. Sunt un Medjay din Teba și cercetez un delict. Nimeni dintre voi nu a făcut ceva rău, dar este de mare importanță să găsesc familia fetei care a dispărut. Cred că lucra la oraș și că era de-aici. Iată ce vreau să vă întreb: cunoașteți vreo familie care e îngrijorată că le-a dispărut fiica sau sora? Bărbații se holbau la mine. Orice mi-ați spune, o să rămână secretul nostru.

S-a lăsat o tăcere deplină, dușmănoasă. Nu mișca nimeni. În cele din urmă se ridică încet un tânăr.

L-am condus la o bancă din margine, departe de ceilalți. Supraveghetorul ne-a lăsat singuri, dar mi-a spus înainte să plece:

– Vreau să se întoarcă la lucru imediat ce terminați.

Ne-am așezat față în față. Băiatul se numea Paser. Avea fizicul acela precis și aspru al muncitorilor calificați, păr ondulat albit de praf, mâini deformate și bătătorite de la cioplitul pietrei – cioplitul neîncetat care îi va marca viața și va fi cea mai firească activitate a lui, mai firească decât să-și mângâie nevasta sau copiii. Mă privea cu ochi scăpărători, poate nu chiar inteligenți, dar gânditori și liberi.

– Spune-mi câteva cuvinte despre tine.

Era bănuitor.

– Ce vreți să știți? Lucrez în construcții de când eram un copil, ca tatăl meu și ca tatăl tatălui meu înaintea lui. La urma urmei, de ce puneți întrebările astea?

– De ce te-ai ridicat după ce am vorbit?

Privi în jos, încrucișându-și degetele în poală.

– Am o soră. Se numește Seshat. Am crescut la Sais, în delta de apus, dar orașul se ducea de râpă. Nimic de făcut toată ziulica, tot așteptam să primim vreo comandă care nu mai venea. Am venit aici cu toții, rugându-ne să găsim de lucru. Am avut noroc. Când am ajuns aici, tata și cu mine ne-am angajat imediat, pentru că tata este văr cu Supraveghetorul. Seshat s-a dus la Palatul-Harem.

Khety și cu mine ne uitarăm unul la celălalt. În sfârșit ceva interesant.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– N-aș vrea să vă spun.

– De ce? Ezita. Nimic din ce-mi spui nu va trece de pereții ăștia.

– Sunteți Medjay, de ce să mă încred în dumneavoastră?

– Pentru că trebuie.

Nu prea avea de ales. L-am țintuit cu privirea și în cele din urmă a vorbit:

– Am lucrat la noile birouri de la Palatul-Harem. Uneori puteam să ne vedem și să vorbim. Găseam un colțișor tihnit și câteva minute... Tăcu o vreme. Aranjasem să ne vedem de mai multe ori pe săptămână, dar ultima oară nu a mai venit. M-am gândit că era probabil ocupată. În fiecare săptămână le trimite părinților câte ceva, dar atunci... Clătină din cap. Unde e?

M-a dus la casa părinților lui. Erau stânjeniți de prezența mea. Au început să se agite, alergau încolo și încoace, nu erau siguri dacă trebuie să stea jos sau în picioare. Am intrat în camera din spate, unde lucrau bunicii. M-au salutat politicoși și și-au reluat lucrul. M-am bucurat să văd că zeii cei vechi erau așezați la vedere pe altar: amulete reprezentându-i pe Bes și pe Taweret, statuete înfățișându-i pe Hathor, pe zeii protectori ai familiei și pe cei ai fertilității. Iconoclasmul noii religii nu cucerise încă această căsuță.

Tatăl ei, un om între două vârste, începu să vorbească despre fată, despre nestemata lui, să-mi spună ce bine o ducea, cum frumusețea și grația o ajutaseră să-și găsească un loc la Palatul-Harem. Mândria lui de părinte, bucuria lui, viitorul lor strălucit... Și în tot acest timp, deși nu puteam fi sigur, simțeam dureros, până la oase, că fiica acestui om zăcea moartă, mutilată, cu fața zdrobită, pe o lespede rece. Am văzut-o pe maică-sa după o perdea, privindu-ne pe furiș, intimidată de prezența mea

și de toate acele întrebări. Dar nu aveam nici o dovadă și din acest motiv mă aflam aici. Nu puteam să mă pierd în efuziuni sentimentale, nu acum.

– N-ați mai avut nici o veste de la ea în ultima vreme?

– Nu, dar e foarte ocupată. Nici nu ne așteptăm să ne trimită vești. Cred că muncește prea mult. Știți, muncesc din greu acolo. Bărbatul zâmbi, încurcat.

– Trebuie să vă pun o întrebare personală. Fiica dumneavoastră avea semne din naștere? Avea vreun semn pe trup?

Omul m-a privit nedumerit.

– Semne din naștere? Nu știu. De ce vă aflați aici și ne puneți toate întrebările astea? Ce caută un ofițer Medjay în casa mea și de ce-mi pune întrebări despre fiică-mea?

Acum părea îngrijorat.

– Pentru că sper s-o găsesc.

– Dacă vreți s-o găsiți de ce nu vă duceți la Palatul-Harem să întrebați de ea acolo?

– Fiindcă mi-e teamă că nu e acolo.

Începeau să bănuiască adevărul. Mama ei stătea în picioare în pragul ușii, tăcută și nemișcată ca o statuie. Îmi arătă cu degetul pântecele ei.

– Are un semn aici, ca o steluță.

Am ieșit din casa aceea într-o tăcere din care știam ca nu-și vor reveni niciodată. Fața blândă a tatălui era zdrobită de durere, de parcă l-aș fi lovit cu un bolovan. Se întreba probabil de ce a trebuit să intru în casa lui și să-i spulber liniștea. Mama refuza pur și simplu să creadă. Amărăciunea fiului se va distila, cu timpul, transformându-se în ură împotriva zeilor care îngăduiseră nimicirea unei vieți curate. Le spusesem doar că

fusese ucisă, dar nu reușisem să găsesc curajul de a le dezvălui și restul adevărului. Le-am promis să le trimit cadavrul pentru înmormântare. Tot ce puteam să le mai las, ca să le îndulcească agonia, era scarabeul. Speram că va acoperi costurile unei înmormântări cum se cuvine și ale celorlalte ritualuri necesare. Și, din câte știam, îi aparținuse fetei. Nu puteam s-o las să putrezească într-un mormânt din deșert, după ce ea și familia ei se chinuiseră atâta.

Am ieșit din satul tăcut acum. Până la urmă am rupt tăcerea.

– Măcar avem un răspuns. Ceva ce știm că știm.

– Legătura dintre fată și Palatul-Harem.

– Exact. Du-mă acolo imediat. Trebuie să-i interoghez pe toți.

– Avem autorizațiile, dar trebuie oricum să-i informăm pe cei de la Biroul Haremului despre ce vrem să facem.

Am oftat. Nimic nu era simplu.

– Nu avem timp de pierdut, hai, vino!

Khety chicoti ca un copil prins cu o minciunea.

– Ce e?

– Probabil că ați uitat. Invitația...

Atunci mi-am amintit: invitația lui Mahu. La vânătoare, în după-amiaza asta. Mi-am blestemat prostia de a fi acceptat.

– Uite-mă cum stau atârnat deasupra unui mormânt deschis, cu primul indiciu ca lumea de când am venit, și tu crezi că mă duc să-mi pierd vremea la vânătoare? Și tocmai cu Mahu ? La naiba cu el!

Dădu din umeri.

– Nu mai da din umeri! Ne ducem direct la Palatul-Harem!

Arăta tare necăjit, dar se supuse și conduse carul înapoi spre oraș.

Tocmai intram pe poartă când, ca din senin, dintr-o străduță laterală a răsărit Mahu. Își conducea singur carul. Câinele lui urât și sălbatic, ca o copie perfectă a inimii stăpânului său, ședea lângă el pe planșeul carului și se sprijinea cu labele din față de parapetul de lemn. M-am întors furios către Khety:

– I-ai spus unde mergem?

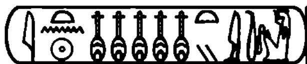
– Nu i-am spus *nimic.*

– Știu că lucrezi pentru el. Uite-l cum apare tocmai când urmărim o pistă serioasă! Pare o coincidență stranie, nu crezi?

Khety mi-a aruncat o privire furioasă, dar în aceeași clipă Mahu a strigat:

– Ai sosit la țanc pentru vânătoare! Eram sigur că n-o să uiți!

Smuci cu brutalitate frâiele și o luă înainte.

CAPITOLUL 17

Membrii partidei de vânătoare se adunaseră pe cheiul fluviului: o construcție nemaivăzută până atunci, lungă și îngustă, din scânduri de lemn, sprijinită pe suporți de piatră și lemn. Se afla cam la cincizeci de cubiți[1] de mal și avea cinci sute de cubiți în lungime. Tocmai se descărcau câteva barje care aduseseră blocuri de piatră și un bac se pregătea să treacă fluviul, de la est către vest, cu încărcătura lui de oameni, copii, animale și coșciuge. Altfel, la ora aceasta, pe apă nu se vedeau decât corăbii de agrement și una din ele era chiar foarte elegantă, cu o cabină pe două niveluri, cum nu mai văzusem până atunci, cu catargele coborâte și odihnindu-se pe suporturile lor. Printre corăbii pluteau bărci mici cu pânze de in vopsite în nuanțe de roșu sau albastru viu. Glasurileeducate, frânturile de conversație civilizată și râsetele studiate

1 Unitate de măsură echivalentă cu lungimea antebrațului faraonului, de la cot până la vârful degetului mijlociu.

se auzeau ca un clinchet, legănându-se peste apele mișcătoare.

Zgomotele care veneau dinspre grupul de vânători erau diferite. Vocile erau apăsate, masculine, încercau să câștige întâietate pe fundalul unor tăceri pline de subînțelesuri, a unei tensiuni palpabile. Era un grup de tineri tipici din familiile de vază și o mână de ofițeri Medjay, cu toții fanfaroni și misogini, țanțoși, agresivi și războinici.

Khety încercă să insiste că nu avea nimic de-a face cu apariția lui Mahu. Nu-mi venea să-i dau crezare.

– Începusem să am încredere în tine, i-am spus și m-am îndreptat spre grupul de bărbați. Îmi simțeam picioarele grele ca mâlul fluviului. Mă prinseseră în capcana protocoalelor tocmai când începusem să cercetez o pistă nouă. Mahu făcu prezentările.

– Mă bucur că ai putut veni cu noi, zise el cu un sarcasm apăsat. Iată un om care reușea să transforme în amenințare tot ce rostea.

– Mulțumesc pentru invitație, i-am răspuns cu cel mai scăzut entuziasm de care eram în stare.

N-a luat în seamă afrontul.

– Aud că ai râcâit în stânga și-n dreapta prin satul muncitorilor. Ai o femeie dispărută și un ofițer mort de rezolvat și nu prea mai ai timp la dispoziție.

Degeaba, n-aveam de gând să-i vând nimic.

– E uimitor cum lucruri aparent fără nici o legătură au de fapt multe în comun.

– Chiar așa? Atunci măcar poți face legătura dintre o săgeată și o rață în zbor.

O rafală de râsete batjocoritoare tună dinspre ceilalți bărbați. M-am uitat la fețele lor calme și reci. Parcă încercau toți, cu mai mult sau mai puțin suc-

ces, să imite rânjetul de tigru al lui Mahu. Erau îmbrăcați în costume de vânătoare tradiționale, ca și când urmau să participe la un bal mascat. Mușchii lor bine reliefați trădau vanitatea și nu efortul unei activități. Vânătoarea era pentru ei o trecere de timp ca oricare alta, o simplă distracție. Nevoia, această zeitate simplă și reală, nu-i încercase vreodată. Iată-i deci pe miniștri, pe vlăstarele Marilor Familii, pe membrii elitei puterii. Deși sunt în mod fățiș împotriva Marilor Schimbări, trebuie totuși să recunosc că acum sunt promovați oameni din toate categoriile sociale. Oameni ca mine, care se trag dintr-o familie „obișnuită". Ce nepotrivit este totuși cuvântul acesta: obișnuiți sunt oamenii cărora le pasă unii de alții, care improvizează noi căi de a răzbi, de a trăi mai bine, de a se bucura de viață. Aceste familii din elită, fiu după tată, fiu după tatăl tatălui, s-au agățat cu ghearele de rangurile puterii lumești, de bogățiile din trezoreriile sigilate ale țării, și o vor face mereu, cât timp va picura apa în clepsidre. S-au ținut strâns de ele de parcă îi puteau apăra de orice și de toate. Și, de fapt, îi apără: de sărăcie, de griji, de lipsuri, de orizonturi strâmte, de neputință, de foame, de lipsa speranței... Dar nu și de suferință sau de vulnerabilitatea în fața nenorocului, o parte inevitabilă a existenței noastre ca ființe omenești.

Mahu îmi taie șirul gândurilor, de parcă mi le citise:

– Timpul zboară. Hai să mergem la bărci. Vânătoare plăcută!

Ne-am îndreptat spre un șir de bărci din trestie roșie. Servitorii care aveau să ne ajute la vânătoare ne așteptau cu vâslele pregătite. Crescusem de mic pe asemenea bărci frumoase, simple și atât de elegante. Ne-am împărțit pe grupuri. Khety își

făcu deodată apariția, cu un aer neliniștit, dar, în clipa când încercă să se urce în barcă lângă mine, un bărbat îl opri cu o grosolănie care ne-a uimit pe amândoi. Nu aveam însă intenția să petrec o oră întreagă cu Khety și să-i ascult plângerile. Străinul cel aspru se prezentă: îl chema Hor. Avea cu el o pisică de vânătoare într-o lesă de piele. Pisica sări imediat în barcă și se așeză pe locul din față, spălându-și lăbuțele și privindu-mă critic.

Hor, care nu părea interesat să înceapă o conversație, scoase un arc superb dintr-o tașcă de in. Își folisi inelul de la degetul mare pentru a vedea dacă coarda era bine întinsă; firele fine de mătase, probabil în jur de 60 pentru o armă de această calitate, erau bine strânse la capete cu spire de tendon, un mod iscusit de a preveni deșirarea corzii. Am găsit într-o cutie de lemn un baston sculptat pe care-l puteam folosi, fiindcă eu nu aveam, bineînțeles, nici unul la mine. Mai erau în cutie și o plasă groasă cu greutăți și un harpon, în caz că am fi vânat ceva mai mare. Erau obiecte simple, fără nimic din sofisticarea și forța arcurilor cu săgeți.

Așteptam deja cu disperare să se încheie vânătoarea. Mahu dădu semnalul și începurăm să alunecăm în tăcere în largul fluviului liniștit și unduitor, ca un drapel, în briza ușoară, spre o zonă mai mlăștinoasă, cu trestii, aflată la nord de oraș. Pisica stătea atentă și pregătită la prova, hipnotizată de muzica îndepărtată și de zgomotele înăbușite ale mlaștinii. Orașul se pierdu după o cotitură largă a fluviului, mărginită de copaci. Faleza de la răsărit în care sunt săpate mormintele se înălța în dreapta noastră și forma o barieră naturală pe cursul apei, dar la apus fluviul se lățea și cobora la șes printre mlaștini și desișuri de papirus întunecate.

Păsările scoteau țipete de alarmă ascuțite în timp ce se roteau în lumina din înalturi.

Bărcile au pătruns tăcute, una câte una, în zidul de trestii nemișcate din mlaștina parcă pictată în verde, roșu și argintiu. În timp ce mă chinuiam să îndepărtez trestiile, încercam să văd unde se aflau ceilalți, dar mi-era greu să-i urmăresc printre pâlpâirile verticale ale tulpinilor. Pisica se ridicase în patru labe și patrula pe minusculul teritoriu al provei, adulmecând aerul cu botul ridicat. Hor se ridică și el, pregătindu-și arcul și privind atent printre trestii, de parcă ar fi căutat ceva anume. M-am uitat înapoi și l-am văzut pe Khety timp de o clipă, la mare distanță în spatele nostru. Încerca să se țină după noi. Am început să vâslesc mai rar. A ridicat o mână, încercând să-mi transmită ceva, dar a dispărut din nou după desișul gros de trestii. Hor a zis cu un glas răgușit: „Ține pasul, nu vreau să pierdem distracția". M-am uitat în jos ca să mă asigur că aveam la îndemână plasa și bastoanele.

Deodată am ajuns într-un luminiș și am văzut toate bărcile care se oglindeau simetric cu imaginile lor alungindu-se și revenind la forma inițială. L-am văzut pe Mahu, în picioare, privind trestiile și cerul. Domnea o liniște deplină. Toți vânătorii ascultau.

Apoi Mahu bătu brusc din palme de câteva ori, lansând astfel semnalul de începere, și aerul serii se umplu de sunetul a mii de păsări care-și luau zborul spre cer. Bărbații și-au aruncat bastoanele în aer în același timp, și zeci dintre ele au izbit violent șuvoiul de păsări care se înălțase deasupra noastră. Cei care aveau arcuri și-au trimis și ei săgețile șuierătoare în acel haos. Am țintit și eu și am aruncat bastonul. Pisica înnebunise, dansa ca un

obiect în voia valurilor unei furtuni. Se auzeau strigăte și chemări, bărcile se despărțiră ca să urmărească prada și tot cerul se umplu de fluturarea și plesnetul trupurilor înaripate care cădeau, împroșcând stropi de apă. M-am aplecat să iau o suliță și, în timp ce făceam asta, am simțit ceva în spatele meu. M-am ghemuit imediat. Intrasem iar într-un desiș de trestii. Celelalte bărci dispăruseră. Mi se păruse? Pisica apăru dintre trestii cu o rață sângerândă în gură și o izbi de marginea bărcii, fără s-o lase din colți. Culorile irizate ale penelor erau mânjite cu sânge sub aripi, dar altfel era perfectă chiar și în moarte.

Am privit în sus și m-am trezit față în față cu Hor. Țintea cu arcul drept spre pieptul meu. Coarda vibra și am putut vedea că săgeata avea vârful de argint.

– Nu m-ai nimerit data trecută, i-am zis, amintindu-mi de călătoria cu corabia.

– N-am vrut.

– Da, așa zic toți.

Nu gustase deloc gluma și întinse coarda la maximum.

Nu putea să nu mă nimerească. Zâmbi. Mi s-a tăiat răsuflarea. M-am gândit: *prostule, ai căzut în capcana lor*! Avea să pară un accident de vânătoare, aveau să constate că fusesem atins de-o săgeată rătăcită. Am închis ochii. În aceeași clipă, Hor se prăbuși într-o parte: un ciomag venit de nicăieri îl doborâse. Săgeata zbură aiurea, oarecum comic, și făcu un *pleosc* printre trestii. M-am luptat să-mi mențin echilibrul și aproape am căzut în apă. Apoi a apărut brusc Khety, gesticulând, cu ochii plini de spaimă. Hor se zvârcolea pe fundul bărcii, gemând și ținându-se de cap. Pe trestii erau urme de sânge. Am aruncat plasa peste el și, când

a încercat să se ridice, l-am împins peste marginea bărcii, în apă, unde s-a zbătut ca un pește, încurcându-se tot mai tare în țesătura fină. Nu aveam de ales. Am înfipt sulița adânc în pieptul lui și l-am împins spre fundul apei. Vârful a trecut prin mușchiul încordat și s-a izbit de os. Am tras sulița, l-am lovit din nou, și de data aceasta lama i-a trecut prin trup și a ieșit pe partea cealaltă. Am scos-o și m-am pregătit să repet lovitura, dar nu mai era nevoie. Deși se scufundase, m-a privit amețit, apoi dezamăgit. Apa s-a tulburat, întunecată de un nor roșu-sângeriu, apoi corpul s-a răsucit cu fața în jos.

Am întors barca și am început să vâslesc, încercând să-mi salvez viața. Am privit înapoi. Trupul se legăna chiar sub oglinda apei. Trestiile loveau prova și mă izbeau în față. Din fericire, eram mai rapid acum, când rămăsesem singur în barcă. L-am văzut pe Khety, și el singur în altă barcă, ceva mai departe înaintea mea. I-am făcut semn să nu se oprească. L-am văzut și pe Mahu în spate, uitându-se spre mine, apoi am auzit țipete și chemări. M-am pierdut din nou printre trestiile care foșneau. Pisica era neliniștită, dar se juca cu pasărea moartă și mai înșfăca din când în când o gură de pene. Câștigam distanță și mă apropiam de Khety. Mi-a făcut semn să păstrez tăcerea și mi-a arătat ceva în fața noastră. Avea dreptate: dinspre fluviu se auzeau alte bărci și, mult mai tare, glasurile oamenilor care strigau.

Nu aveam de ales. Nu puteam să cred că printre ei nu erau complici la această nouă încercare de asasinare sau că nu o comandase Mahu însuși. Nu era de mirare că insistase atâta să vin la vânătoare. Intrasem mai adânc în desișul mlaștinilor și i-am făcut semn lui Khety să încetinească. Ne-am

oprit într-un stufăriș și am așteptat, cu sufletul la gură, ascultând atenți. Am auzit bărci venind din ambele direcții, strigăte de avertizare și răspunsuri de recunoaștere, și le-am văzut apoi apropiindu-se. Era clar că se împărțiseră în grupuri și că scotoceau mlaștina în căutarea mea. Am privit în jur. Se întuneca și mi-era imposibil să spun încotro era malul și dacă aveam să mai ajungem teferi la el.

M-am luptat să smulg pasărea din gura încleștată a pisicii – animalul blestemat mi-a zgâriat încheieturile mâinilor – și i-am rupt gâtul. Am mânjit repede cu sânge laturile și fundul bărcii, apoi am aruncat leșul în desișul de trestii. Pisica s-a uitat la mine furioasă că-și pierduse prada și s-a apucat să miaune lugubru și să adulmece sângele, căutând înnebunită vreo rămășiță de vânat. I-am făcut semn lui Khety să se apropie de mine și m-am urcat în barca lui. Am împins barca mea cu piciorul, fără zgomot, departe, printre trestii. A dispărut treptat în ceața care se ridica, cu pisica la provă, care mă privea cu dușmănie.

Am cârmit barca cu prăjina și am înaintat cât de tăcut am putut în desișul de trestii întunecat, apoi ne-am oprit și am așteptat. Am șoptit:

– O aruncare perfectă.

– Mulțumesc.

– Unde ai învățat să ținteșți atât de precis?

– Vânez de când mă știu.

– Din fericire pentru mine.

Apoi am auzit cum se dau la o parte trestiile ca să treacă o barcă. Era la maximum douăzeci de cubiți de noi, dar nu vedeam nimic. Am luat arcul și am pregătit o săgeată. Energia pură a coardei cânta sub degetele mele. Am așteptat din nou, ținându-ne răsuflarea. Apoi s-a auzit un schimb scurt și agitat de cuvinte: găsiseră cealaltă barcă,

mânjită de sânge. Ne-am ghemuit și ne-am așteptat soarta. Oare or să muște din momeală? Îi auzeam vorbind de parcă ar fi fost într-o cameră alăturată. În cele din urmă glasurile lor scăzură în intensitate în timp ce se îndepărtau. Plecaseră trăgând și barca mea după ei.

Am stat acolo multă vreme, nemișcați, așa cum stau crocodilii pe fundul apei. Treptat, vocile oamenilor și lămpile bărcilor s-au cufundat în întuneric și am rămas singuri în seara plină de chemări a mlaștinilor, apoi în lumina stelelor care se aprinseseră pe cer și, din fericire pentru noi, și a lunii care răsărise parcă mai devreme. Era destulă lumină ca să ajungem acasă și umbrele care se înteţeau aveau să ne apere.

– Mulțumesc că mi-ai salvat viața, am spus. Aș fi putut jura că zâmbește. Cred că cineva de-aici nu prea mă simpatizează, Khety.

– Nu i-am spus nimic lui Mahu, credeți-mă.

De data aceasta m-am hotărât să-l cred.

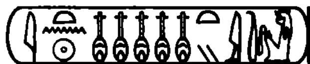
– Dar de ce a riscat atât de fățiș? Dacă voia să mă scoată din joc, putea oricând să găsească o cale mai subtilă decât să mă invite la o partidă de vânătoare.

– Nu e atât de inteligent, spuse Khety cu satisfacție.

– Să ne întoarcem, i-am zis.

– Și-acum ce facem?

– Urmele duc la Harem. Le facem o vizită nocturnă.

CAPITOLUL 18

Orașul ne apăru în față, cu clădirile lui noi încă strălucind. Deșertul întunecat din jur era punctat de stânci și bolovani care licăreau, de parcă înapoiau ceea ce primiseră de la soare în timpul zilei.

Am sărit pe mal în umbra deasă de lângă chei.

Khety a luat-o înainte, mergând doar pe părțile întunecate ale străzilor sau aleilor.

– Sunt trei Palate Regale: Măreţul Palat, Palatul de Nord și Palatul de pe Țărm. Măreţul Palat cuprinde și clădirea unde locuiesc femeile.

– Și unde doarme Akhenaton noaptea?

– Nu știe nimeni. Se mută din palat în palat, respectând Datoriile Zilei. Se arată oamenilor fie atunci când participă la ritualul din templu, fie când merge la treburile lui oficiale sau la recepții. Presupun că are în fiecare palat încăperi unde poate dormi.

– N-are o viață ușoară.

Khety rânji.

Am traversat Calea Regală și am intrat în Măreţul Palat. Era enorm, cu o structură destul de șubredă, de formă alungită, paralel cu latura de vest

a Căii Regale. La poarta principală erau postați doi paznici.

– Avem noroc, șopti Khety, îi cunosc.

– Nu e cam târziu? spuse cel mai tânăr, bătându-l pe umăr. Încă la muncă la ora asta? El cine e?

– Avem instrucțiuni și împuterniciri de la însuși Akhenaton.

Încercase să fie cât mai serios posibil. Gardienii păreau nehotărâți.

– Aveți autorizație? zise cel mai în vârstă.

Am scos-o din geantă, fără să spun un cuvânt. S-a uitat la papirus și a dat încet din cap, nesigur și nelămurit. Până la urmă a încuviințat:

– Bine, mergeți.

Se uită la mine, observând arcul.

– Pe ăsta trebuie să-l lăsați aici. Nu puteți intra în palat cu arme neautorizate.

N-aveam încotro, i l-am dat.

– Ai grijă de el. Sper că știi cât de valoros este.

– Sunt sigur că a costat o grămadă de bani, domnule.

Acestea fiind spuse, am intrat în curtea principală a palatului, înconjurată de ziduri înalte din cărămizi de lut. Curtea propriu-zisă mi-a amintit de sălile cu coloane din Teba, doar că aceasta era deschisă și din loc în loc se vedeau pâlcuri de copaci. Khety cunoștea drumul și înainta repede printre umbrele aruncate de lumina lunii, în tăcere, ca un adevărat hoț.

– Locul ăsta este uriaș! i-am șoptit.

– Așa este. În mijloc sunt sălile pentru sărbătoriri și altarele private. Aripa de nord e formată din birouri, reședințe oficiale și depozite. De fapt toți se plâng de locuințe, spun că sunt prea mici și că au început să se prăbușească. Tencuiala se crapă

și cade, gângăniile mișună peste tot... Lumea zice că lemnul este ieftin, dar că l-au vopsit în așa fel încât să pară de esență rară și că a devenit deja un ospăț pentru termite.

Parcurgeam sală după sală, afundându-ne în inima Palatului. Părea pustiu și era tăcut. Auzeam uneori frânturi de voci și la un moment dat ne-am ascuns după o coloană de piatră pentru a lăsa să treacă un grup de bărbați prinși într-o conversație. Unele săli dădeau spre alte încăperi, dar toate păreau nelocuite.

– Unde sunt cu toții?

Khety ridică din umeri.

– Orașul a fost construit pentru o populație numeroasă, dar mulți n-au sosit încă. Sălile și birourile de-aici îi așteaptă și pe cei care nu s-au născut. Și nu uitați că trebuie să vină o mulțime de oaspeți pentru Festival.

Am ajuns la marginea unei grădini superbe, plină de aromele nopții răcoroase. Am privit în jos și am văzut că pavajul era decorat cu o scenă de atmosferă înfățișând un iaz înconjurat de flori albastre și argintii de mlaștină.

– Iar călcăm pe apă.

Khety se uită și el în jos.

– A, da! spuse surprins.

– Ce au oamenii ăștia de pictează mereu peisaje acvatice? l-am întrebat.

– E Lumea de Dincolo. Trebuie s-o vadă peste tot pe unde merg.

Orice ar fi fost, am străbătut-o cu bine și am ajuns la o ușă impunătoare, lată de cincisprezece și înaltă de douăzeci de cubiți. Avea tăblii frumoase și în ea mai era fixată o ușă, de înălțimea unui copil, care avea un oblon batant cât o fereastră mică. Fresca de sub picioarele noastre continua să

înfățișeze doar apă. Khety bătu încet în oblon. Am așteptat și am avut din nou senzația iritantă că suntem urmăriți. M-am uitat în jur: Nu se vedea nimeni. În cele din urmă oblonul a fost deschis dinăuntru.

– Arătați-vă fețele, porunci un glas ciudat, ascuțit. Khety îmi făcu semn să mă apropii de oblon și, când am ajuns în fața lui, m-am trezit cu o rază de lumină în ochi. Apoi ușa cea mică s-a mișcat în balamalele ei bine unse și un petic de lumină a căzut pe podea. Am pășit înainte, trecând prin portal.

Înăuntru, lumina a continuat să mă orbească. Mi-am pus mâinile la ochi și mi s-a părut că văd, multiplicate straniu, o puzderie de luminițe, replici ale unor luni mici care se mișcau încolo și încoace. Deodată mi-am dat seama că erau lampioane decorative din hârtie prinse pe tulpini de trestie atât de subțiri, încât se balansau. Lampioanele erau purtate de fete. Fete tinere și drăguțe. Lampionul din fața mea a coborât și am văzut un chip cam lătăreț dar elegant, cu genele și buzele vopsite și pielea îngreunată de pudră. Femeia avea un trup care se potrivea cu fața, îmbrăcat într-un veșmânt sofisticat care prin mărime putea aparține unui luptător de circ sau unui conducător de care de război.

– E nepoliticos să vă holbați așa, spuse ea. Glasul i se potrivea cu corpul, nu cu fața.

– Te rog să mă ierți.

– Apreciez *interesul* dumneavoastră. Rostea cuvintele tărăgănat, de parcă le-ar fi lins dintr-o farfurie.

– Bună seara. Suntem Medjay. Am venit să vorbim cu femeile din Harem.

– La ora asta?

– Ora nu contează.

Acum părea supărată.

– La care femei vă referiți? Avem tot felul de femei aici, cusătorese, cameriste, fete în casă, dansatoare, muzicante, chiar și fete străine. Nu cred că vreuna dintre ele ar vrea să vă întâlnească la ora asta.

– A, da? Păi, să vedem. Una dintre ele lipsește. A dispărut. E o fată foarte specială, un fel de oglindă. Surorile ei știu ce vreau să spun. Probabil că sunt îngrijorate, poate chiar înspăimântate. E mai rău să nu știi ce s-a întâmplat, nu crezi?

Mă privi intens, măsurându-mă de sus până jos, apoi ne lăsă înăuntru.

– E o femeie-eunuc! murmură Khety.

– Știu, am șoptit.

Văzusem tot ce poate oferi viața de noapte din Teba, toată decadența din cârciumile și speluncile pline de bețivani, și alte locuri unde bărbații se duc să-și caute și să-și împlinească cele mai tainice dorințe: băieți deghizați în femei, femei îmbrăcate bărbătește, bărbați cu bărbați, femei cu femei.

Femeia-eunuc mergea înaintea lui Khety și a mea, iar fetele ne urmau, chicotind și sușotind, scuturându-și lampioanele în timp ce se apropiau sau se depărtau de noi. Din cauza dansului acela straniu și continuu de lumini și umbre am început să-mi pierd simțul de orientare și n-am mai știut în ce direcție mergeam. Coridoarele și pasajele coteau la stânga, la dreapta, iar la dreapta, iar la stânga și aveam senzația că ne afundăm într-un labirint întunecat. Am trecut prin saloane de primire pline de canapele și divane goale, prin încăperi de lucru cu tavane joase, unde, la lumina opaițelor, chinuindu-și ochii, ființe ghemuite brodau sau coseau, prin spălătorii tăcute unde vasele pentru rufe erau aranjate frumos unul peste altul și lenjeria albă se usca pe suporturi nesfârșit de lungi, pe lângă

birouri încuiate, pe lângă dormitoare întunecate din care ieșeau sau în care intrau femei obosite, cu pletele desfăcute, unele mai îmbrăcate, altele mai puțin... Femeia-eunuc pășea ușor și elegant înaintea noastră și, din când în când, privea peste umăr să vadă dacă o urmăm.

Ne-am oprit brusc în dreptul unei uși. Fetele s-au strâns în jurul nostru, flecăreala și jocul lampioanelor au încetat și s-a așternut liniștea.

– Nu putem merge mai departe. Nu avem voie.

Femeia a ciocănit la ușă și a șoptit ceva pe un ton ferm, apoi m-a poftit înăuntru. Lui Khety nu i-au dat voie să intre. Ultima imagine a lui în momentul acela mi l-a înfățișat stând în picioare, scăldat în lumină și înconjurat de un grup de fete drăguțe și triste care-i zâmbeau. Apoi peste ușă a căzut o draperie și el a dispărut.

– Bună seara. Vocea era fină, educată, amuzată. Scuzați-le pe fete, sunt prostuțe și foarte emoționate. De obicei nu avem vizitatori la ora asta, dar eu așteptam pe cineva.

Era îmbrăcată într-un veșmânt fin cu dungi strălucitoare, purpurii și verzi, care părea să se muleze pe corpul ei și-i scotea în evidență sânul drept, care era expus în toată splendoarea goliciunii lui. Avea în picioarele perfect îngrijite papuci aurii și părul ei lucitor și parfumat era strâns într-un coc înalt deasupra creștetului. Nu se deosebea prea mult de femeia pe care o văzusem sculptată și pictată peste tot în oraș.

Numele ei era Anath. Ne aflam într-un salon confortabil, care era mobilat cu scaune de lemn sculptat cu spătar înalt și divane joase aurii cu incrustații și picioare terminate cu capete de lei. Pe jos erau platforme scunde de lemn îmbrăcate în piele, acoperite cu perne și cuverturi. Pe masa

dintre noi era o tablă pentru jocul de *senet*[1], ea însăși o splendoare, cu toate cele treizeci de pătrate din alabastru și fildeș. Piesele sculptate erau pregătite.

– Jucați? întrebă ea.

– Da, acasă, cu soția mea și fetele mele. Fiica mea cea mare e mai isteață decât mine, câștigă aproape mereu. Memorează toate mișcările, se concentrează asupra fiecărei mutări și nu renunță niciodată.

– Fetele sunt mult mai inteligente decât băieții. Trebuie să se descurce singure din ziua când vin pe lume.

M-am așezat și i-am povestit tot ce se întâmplase. În timp ce vorbeam, alte femei s-au desprins treptat din umbră și s-au apropiat, una câte una, apoi s-au așezat pe scaune și pe canapele ca să mă asculte. Încercam să mă concentrez și să urmăresc expresia femeii din fața mea. Era foarte atentă.

În cameră s-a așternut o tăcere înspăimântată, apoi s-a auzit un murmur de tristețe punctat de gemete de suferință. Am privit chipurile celorlalte femei, șase cu totul, și am simțit deodată că universul s-a dezechilibrat. Uitându-mă pe rând la fiecare chip luminat de pâlpâirea lumânărilor și a opaițelor, mi s-a părut că intrasem din greșeală într-o lume a oglinzilor vii. Femeile acestea, deși se deosebeau în mici detalii una de alta, aveau o înfățișare aproape identică. Prin ținuta și atitudinea lor, oricare dintre ele ar fi putut să treacă drept una și aceeași persoană: Regina.

În sfârșit, Anath vorbi:

– Am fost crescute aici, în acest harem din interiorul Haremului, unele încă din copilărie,

---

1 Joc foarte popular în Egiptul antic, asemănător jocurilor cu pioni și zaruri din prezent.

fiindcă ne-am născut toate cu același dar. Mai sunt și alte încăperi în Palatul-Harem, și ele slujesc altor scopuri. Dar aici, în fiecare dintre noi, oricât de neclar, se reflectă spiritul perfecțiunii Reginei și ne străduim și lucrăm ca toate elementele trupurilor noastre – ochii, nasurile, picioarele sau sunetul râsului nostru – care nu sunt asemenea ei să devină cât mai asemănătoare cu originalul. Este un țel înalt, nu credeți?

N-am știut ce să-i răspund.

– De ce faceți asta?

– Ca s-o protejăm. Să fim sosiile ei când are nevoie de noi.

M-am uitat la ele, uluit.

– Este aici, printre voi? Regina este una dintre voi? Dacă v-ați ascuns aici, vă rog să vă arătați. Vă duc acasă în siguranță, vă dau cuvântul meu.

Am privit în jur, am scrutat fețele serioase și tăcute în lumina tremurătoare a lămpilor. Voiam cu disperare s-o văd în sfârșit, s-o recunosc, voiam să facă un pas înainte și să spună: „Eu sunt. Ai găsit-o pe Regină și căutarea ta a luat sfârșit”.

Dar nu se mișca nici una din ele. Apoi mi-am dat seama că erau toate îngrozite. Se uitau îngrijorate la Anath, care părea stânjenită.

– De ce s-ar afla printre noi?

– Fiindcă a dispărut. Am fost trimis s-o găsesc și s-o aduc înapoi.

Tăcerea din cameră se adânci.

– Vă rog pe toate să-mi spuneți: ce s-a întâmplat în noaptea când a dispărut Seshat?

Femeile se apropiară de mine, iar Anath spuse:

– Acum trei nopți a sosit un mesaj sigilat din partea Reginei. Conținea instrucțiuni amănunțite și nimeni altcineva nu trebuia să știe despre asta, nici chiar noi.

– Nu ni s-a părut ceva neobișnuit, zise altă femeie. Primim mereu asemenea porunci de la Regină.

– Instrucțiunile o desemnau în mod clar pe Seshat, interveni Anath.

– Și cine a adus mesajul?

Se uitară una la alta și Anath dădu din umeri:

– Nu știm. Imediat ce ieșim pe ușă, totul devine secret. Sigur că la înapoiere povestim cum a fost, dar nu și de data asta. Seshat nu s-a mai întors.

Când le-am descris scarabeul, mi-au spus că nu știu nimic despre el și nu credeau că i-ar fi aparținut lui Seshat. Eram totuși mulțumit că îl oferisem familiei ei îndurerate.

– Ce fel de oameni ar ucide-o pe sora noastră cu o asemenea cruzime înspăimântătoare? întrebă una dintre femei.

O voce furioasă îi răspunse din spate:

– Ce fel de oameni ar vrea s-o omoare pe Regină?

– Este ceea ce încerc să aflu.

– Un monstru.

– Nu, zise o alta, nu există monștri. Doar oameni.

Le-am spus rămas-bun femeilor din încăpere. Anath m-a luat de braț și m-a condus pe o alee întunecată mărginită de chiparoși tunși cu grijă, până la o grădină mică luminată de lună și de câteva lămpi. La capătul unui bazin trona silueta albă al lui Osiris, încoronat și însoțit de zeița Maat. Zeul privea fix, atoatevăzător și atoateștiutor, la apa întunecată de la picioarele sale. Ne-am așezat pe o bancă și am ascultat câteva clipe cântul solitar al unei păsări de noapte. Anath a rupt tăcerea:

– Aici în Harem, unde locuiesc, avem puține legături cu lumea de-afară. Știu, oamenii cred că haremul este un loc tainic al dorințelor. Pentru unii

așa și este: probabil că-și imaginează lucrurile pe care le-ar putea afla în lumea secretă a femeilor. Dar pentru noi, care trăim aici, nu este așa. Noi avem țelurile, ritualurile și sarcinile noastre zilnice. Uneori mă simt de parcă aș fi un vas plin cu tăcere, neatins, departe de lume. Veștile aduse de dumneavoastră mi-au spulberat liniștea. Vasul acela s-a spart. Ce amăgire, să crezi că oamenii sunt buni și binevoitori.

Ce puteam să-i spun? Nu avea nici un rost să-i mărturisesc că violența, așa cum învățasem prea bine, se afla ascunsă adânc în fiecare dintre noi, ca un mesaj gravat în miezul oaselor noastre, și era ceva ce împărtășeam cu toții, chiar și zeii.

– Nu știu ce o să se întâmple cu noi dacă până și Regina a fost omorâtă. Dacă au ucis-o pe Regină, nouă ce ne vor face? Cui vom mai fi noi de folos? Cine ne va mai dori? Nu vom mai fi decât reflexiile palide ale celei moarte. Vom deveni doar niște spirite prinse în capcana vieții.

– Nu cred că Regina e moartă, am spus ca s-o liniștesc. Cred că se ascunde.

– Să dea zeii să aveți dreptate, zise ea, ușurată să-mi audă vorbele. Îmi luă mâna într-ale ei, cu palma în sus. Mi se pare că văd ceva aici.

Am simțit că mă încordez: nu pot suferi stupizenia ghicitului sau a horoscoapelor, nici vrăjitoriile, poțiunile magice și celelalte escrocherii. Nu înțeleg cum poți să cauți un fir conducător și înțelesuri acolo unde nu există nici unul. Este împotriva educației pe care am primit-o și a instinctului meu.

A înțeles imediat și a zâmbit:

– Nu vă supărați. N-am de gând să vă dezvălui soarta ca o ghicitoare de la bâlci. Vă spun doar

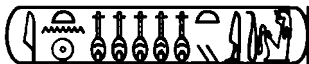
ceea ce simt: sunteți un om bun și vreți să vă întoarceți acasă.

Mă simțeam ca o bucată de sticlă traversată brusc de lumină. Ridicol. Statuia Stăpânului Lumii de Dincolo medita nepăsătoare deasupra iazului negru de la picioarele sale.

– Poate că o să vă vegheze pe drum, șopti, de parcă știa că aveam să trec printre umbre negre înainte de a ajunge, de îmi era dat, în locul acela râvnit care se îndepărta cu fiecare pas și cu fiecare zi care trecea.

– Nu te voi uita, am spus.

A zâmbit amar, apoi a deschis ușa care dădea spre clădirea principală. Am ieșit. Adierea fantomatică dar pătrunzătoare a parfumului ei a rămas o clipă cu mine, apoi s-a împrăștiat.

CAPITOLUL 19

Khety mă aștepta pe partea cealaltă a drumului. I-am cerut imediat să mă ducă la casa lui Nakht cel nobil și am ajuns acolo fără să fim văzuți. Strada pe care ne aflam era umbroasă și tăcută, iar vilele neluminate și curțile tăcute se ascundeau după ziduri înalte de cărămidă. Aerul era greu de arșiță. Totul era nemișcat. Am bătut încet la ușă și, spre surprinderea mea, se deschise imediat și în cadrul ei apăru chipul blând al lui Nakht. Părea teribil de mulțumit. Ne făcu semn și intrarăm în sanctuarul casei sale, fără să vorbim.

Ne-am așezat în grădină, în jurul unei singure lumânări. Aromele unor flori necunoscute umpleau aerul cald al nopții.

– Ne poate vedea cineva? am întrebat.

– Nimeni. Am construit casa aceasta pentru a mă bucura de o intimitate deplină.

Zidurile erau înalte, dar corul broaștelor din jurul iazului ne acoperea glasurile. Ne-a turnat vin.

– Mă simt onorat să vă ofer adăpost.

– Doar în noaptea asta.

– Prin urmare ai supraviețuit vânătorii lui Mahu. Din câte se vede, chiar tu erai vânatul.

– Se vorbește prin oraș despre moartea mea?

– Desigur. Moartea ta a întărit părerea multora că nimeni nu mai controlează nimic. Mai întâi Nefertiti, apoi tânărul ofițer Medjay, acum și tu. Toată lumea crede că Ea a fost ucisă. Este limpede că orașul nu-i pregătit pentru acest Festival improvizat. Invitații sunt cazați în apartamente neterminate, nu au tot ce le trebuie și, culmea, îi întâmpină un Rege fără Regină! Totul se prăbușește în haos.

– Cineva controlează haosul, dar nu e Akhenaton, am zis.

– Nici Mahu, dacă asta crezi. Se pot spune multe despre el, însă nu și că n-ar fi devotat. E binecunoscut pentru loialitatea lui și nu e nici atât de prost încât să te ucidă la propria lui partidă de vânătoare.

– Atunci, cine?

Mi-am amintit de săgeata de pe corabie, aidoma celei de la vânătoare. Nakht a clătinat din cap.

– Nu știu, dar probabil că te apropii de țintă de vreme ce ești tratat cu atâta atenție.

– Am impresia că nu reușesc să descopăr nimic și timpul se scurge prea repede. În curând, iazul va fi gol și secat.

– Cunoaștem identitatea fetei ucise și știm ce s-a petrecut în noaptea aceea, interveni Khety încurajator.

– Cine vrea s-o îndepărteze pe Nefertiti? Cine vrea să destabilizeze toată ordinea? l-am întrebat pe Nakht. Ramose?

– Nu-mi vine să cred. Ramose este chiar motorul noii ordini. El o admiră și mi se pare că preferă să trateze cu ea și nu cu Regele, pentru că Regina are o înțelegere mult mai pragmatică a afacerilor

Marelui Domeniu decât el. Stăpânul este obsedat de marele său proiect și de noua lui religie.

Am reflectat la toate acestea, cântărind din ochi puținul vin ce-mi rămăsese.

– Dar vechea preoțime? Amunienii? De câtă putere se mai bucură aici?

– Scopul construirii acestui oraș a fost acela de a duce capitala cât mai departe de Teba și Memphis, unde ei își au temelia puterii. Îmi umplu paharul.

– Dar preoții își mai păstrează puterile, nu-i așa? Akhenaton poate să-i alunge, dar nu poate distruge familii și generații întregi. Nu se vor da bătuți fără a lupta.

Nakht încuviință și privi într-o parte, spre frunzișul întunecat al grădinii.

– Și eu am fost unul dintre ei, totuși acum sunt aici. Mulți dintre noi au ales calea pragmatică a convertirii la Aten. Însă nu e vorba numai de pragmatism. Preoții lui Amun nu erau doar preoți, deși venerau zeul, îndeplineau ritualurile și organizau sărbătorile: după cum știi, controlau și mari interese comerciale. Posedau o bună parte din pământuri și din bogățiile acestora. Interesele lor politice și comerciale s-au ciocnit violent cu cele ale Curții Regale. Era inevitabil ca, la un moment dat, una dintre părți să ia o inițiativă decisivă și să încerce să pună mâna pe puterea absolută. Sigur, am îndoielile mele în legătură cu Marea Dinastie și melodramele ei interne, dar – zâmbi ușor – m-am gândit că până la urmă va fi mai interesant atunci când Akhenaton ne va fi luminat pe toți. Poate că mulți o vor duce mai bine. Vechiul regim le trântea ușa în nas oamenilor înzestrați care nu făceau parte din elită, cel nou le-a deschis posibilități de afirmare. A scos la lumina zilei activitățile religioase care au fost până acum bine ferecate între

pereții templelor și le-a mutat în văzul tuturor. Și mai e ceva: credința nouă, în aspectele ei cele mai rafinate, îi învață pe oameni să nu se teamă să trăiască. Să nu uităm că clica lui Amun este în general respingătoare și consideră că supremația ei e de la sine înțeleasă. Ți-ar fi făcut plăcere să vezi șocul și uimirea de pe chipurile lor arogante când Akhenaton și Nefertiti i-au deposedat de putere și de bogății. Bun venit în mijlocul seminției omenești!

Nu părea stânjenit de mărturisirea lui.

– Desigur, dar convertindu-vă la Aten ați reușit să vă păstrați averea, am spus. El a zâmbit:

– Nu văd de ce mi-aș distruge viața sau de ce aș renunța la munca strămoșilor mei doar ca să-mi expun punctul de vedere, mai ales că este diferit de al lor. Mi s-a părut calea potrivită de a transforma eforturile înaintașilor mei în ceva nou și mult mai generos. Am dorit să merg pe căi nebătute încă. Crezi că am greșit?

– Nu, ați făcut doar ce era necesar.

– Dar nu și ce era *drept*.

– M-am săturat de cuvintele „drept" și „greșit". Le folosim cu prea multă ușurință când judecăm fapte pe care nu avem competența să le judecăm. Nu pot să spun că ceea ce am văzut aici, la Akhetaten, este *drept*. Oamenii sunt tot oameni: zgârciți, ambițioși, egoiști. Așa e de când lumea.

– Ai dreptate, încuviință el. Drumul e greu. Când idealurile coboară în haosul omenesc, se deformează și se complică. Sunt mulți oameni pe-aici care-și pun întrebări serioase în legătură cu ce s-a întâmplat în ultima vreme și care văd cum idealismul se transformă în fanatism. Au loc aceleași lupte pentru putere pe care le cunoaștem prea bine. Dar să ne întoarcem la întrebarea despre Amun: este po-

sibil ca ei să se afle aici, sub acoperirea convertirii. Poate că așteaptă instrucțiuni, poate că se pregătesc să răstoarne regimul.

Ne-am oprit iar să reflectăm și să sorbim din cupe. În clipa aceea mi-a venit în minte un nume:

– Și Horemhab?

Nakht s-a ridicat în picioare.

– Ei, acum mai vii de-acasă.

– Am vorbit cu niște soldați care pur și simplu păreau să-l venereze.

– Nu mă surprinde. A venit de nicăieri, a făcut o carieră strălucită, s-a însurat cu sora nebună a Reginei și acum își croiește drum în ierarhia militară, entuziasmând întreaga armată.

– Cine e sora cea nebună?

– Mutnedjmet. La Palat joacă rolul unei domnișoare de onoare, dar a fost mereu ținută departe de Curte. I s-a întâmplat ceva când era mică, așa se spune, și suferă dintotdeauna de isterie sau depresie.

– Și totuși s-a căsătorit cu ea?

– Probabil că își dorește cu disperare să obțină ceva. Nu-mi pot imagina că a fost o căsătorie izvorâtă din cerințele inimii.

– Va veni și el aici?

– Cred că mâine sau poimâine. Va veni și Ay.

– Cine e Ay?

– Un curtean care apare rar în public. Provine dintr-o familie veche, foarte apropiată Marii Dinastii, dar cel mai înalt titlu pe care l-a primit până acum este acela de Maestru al Cailor. Se pare totuși că Regele îi acordă atenție. Nu l-am întâlnit niciodată. De altfel puțini dintre noi l-au cunoscut.

– Înțeleg. Lupii se adună...

CAPITOLUL 20

Lumina zorilor și glasurile însuflețite ale oamenilor n-au reușit să alunge tulburarea adâncă a visului urât din care m-am trezit cu o tresărire. Trebuia să mă mișc, să înfrâng coșmarul prin activitate. Așadar m-am îmbrăcat în grabă și mi-am stropit fața și mâinile cu apă dintr-un vas de lut, ca să mă apropii cât mai mult de realitatea unei noi zile. Simțeam în gură gust de lapte acru. Mi-era foame. Trebuia să urinez.

– Ai dormit bine? mă întrebă Nakht, care mă aștepta.

– Minunat, dacă nu mă gândesc la visele stranii pe care le-am avut.

– Care vis nu e straniu? Tocmai asta e frumusețea și misterul lor. Crezi că e cazul să consultăm Cartea Umbrelor ca să interpretăm visul?

Am dat din cap că nu. Zâmbi.

– Ce planuri ai acum?

– Luând în considerare popularitatea mea în oraș în clipa de față, probabilitatea ca istoria așa-zisei mele morți să nu mă protejeze doar pentru puțin timp și certitudinea necruțătoare a zilelor care

se scurg rapid, m-am hotărât să-i cer o audiență lui Akhenaton. Cred că a venit momentul să-i dezvălui noile informații. Și-apoi nu pot să-mi duc sarcina la bun sfârșit alergând întruna deghizat prin oraș.

Nakht clătină din cap, gânditor.

– Azi are loc o ceremonie în onoarea lui Meri-Ra, care urmează să fie numit Mare Preot al lui Aten. S-ar putea ca Akhenaton să fie prea ocupat ca să te vadă.

– Mare Preot? Credeam că Akhenaton este singurul Mare Preot al lui Aten. Nu asta era ideea?

– Da, mi se pare interesant că și-a ales tocmai momentul acesta pentru a-și numi un înlocuitor. Meri-Ra îl ascultă și e de o cruzime desăvârșită. În plus, el este și rivalul de frunte al lui Ramose care de multă vreme încurajează o abordare mai conservatoare a actului de guvernare a Mărețului Domeniu. Meri-Ra îl va sprijini pe Akhenaton împotriva lui Ramose. Religia a devenit acum o chestiune politică.

Khety ne asculta cu o expresie de profundă neliniște.

– Dar chiar dacă ajungeți să-l vedeți, ce o să-i spuneți lui Akhenaton? Nu sunteți prea aproape de cheia misterului.

– Am să-i spun adevărul.

– Da, dar nu puteți să vă duceți la el și să-i ziceți: „Da, și pentru că tot a venit vorba, credinciosul dumneavoastră Șef al Poliției, Mahu, care se bucură de tot atâta putere ca și dumneavoastră, îmi vrea pielea pe băț". Și apoi, dacă începeți cu acuzațiile, voi fi pierdut. Mă va ucide.

– Ei bine, a încercat asta deja.

– Nu, domnule, a încercat să vă omoare pe *dumneavoastră*. M-ar omorî pe mine și mi-ar omorî

întreaga familie. Nici măcar nu suntem siguri că a fost el.

Avea dreptate.

– Khety, nu sunt atât de prost încât să mă înfățișez la curtea lui Akhenaton fără probe și să încep să scuip acuzații care nu au o legătură dovedită cu delictul doar ca să-i alertez tocmai pe cei pe care vreau să-i țin departe de ancheta noastră. Ce trebuie să facem este să-i prezentăm un soi de raport al descoperirilor noastre și să-i arătăm că ne aflăm pe drumul bun, chiar dacă nu e așa. Apoi, după ce am câștigat ceva timp și mi-am reînnoit autoritatea, trebuie să-i cer permisiunea să le interogăm pe Regina Mamă și pe prințese.

– Tiye! De ce vreți s-o vedeți și pe ea?

– Pentru că vreau să ajung în inima acestei familii stranii. Vreau să aflu ce știe.

– Se zice că are un suflet urât. Se mai zice că are dinți de aur și că răsuflarea ei miroase a fructe stricate.

– Cu toate acestea, ea e soacra femeii dispărute și, din această perspectivă, are un punct de vedere propriu cu privire la întâmplările din ultima vreme. Ne putem ține respirația atât cât va fi nevoie.

– E o scorpie plină de cruzime. Transmite-i salutările mele cele mai călduroase, rânji Nakht.

Străzile erau pline de oameni care se duceau la lucru. Tarabele și chioșcurile vindeau prăjituri cu miere, pâine într-o varietate infinită de forme și bere. Majoritatea oamenilor mâncau și beau în timp ce mergeau, fiind deja prea ocupați – ca și noi – pentru a mai avea timp de un mic dejun tihnit. Khety cumpără prăjituri, smochine – care erau divine – și bere și am mâncat ca lupii în spatele unei clădiri, de-a lungul unei alei pe unde treceau doar muncitori. Nu ne băgau în seamă, îngrijorați cum

erau de perspectiva îngrozitoare a unei noi zile de muncă grea sub arșița atotstăpânitoare a soarelui.

Hrana m-a binedispus de când mă știu. Este una din slăbiciunile mele. Aș vrea să fi fost genul de om care rezistă timp de șapte zile și nopți fără nici un dumicat de mâncare, gândindu-se doar la adevăr și glorie. Dar nu sunt omul acela. Îmi place să mănânc, cât mai des posibil. Chiar și la înmormântări mă gândesc la festinul care urmează. Tanefert gătește binișor, dar trebuie să recunosc că eu mă pricep mai bine. Mă apuc de gătit ca și cum aș cerceta o crimă, urmărind condimentele rare, evaluând complexitatea misterioasă a aromei și analizând elementele, uneori surprinzătoare, din care este compusă, și știu în ce piețe și în ce prăvălii găsesc carnea cea mai bună, verdețurile cele mai proaspete și mierea cea mai fină. Felul meu de mâncare preferat este pulpa de gazelă marinată în vin roșu cu smochine. Aș vrea să-l pot pregăti acum. Viața mea de odinioară, când frăgezeam carnea în timp ce fetele băteau bobii, Tanefert vorbea cu mama la o cupă de vin și tata moțăia, viața aceea în care mă simțeam acasă mi se părea acum o lume pierdută. Durerea provocată de absența lor m-a fulgerat până în măduva oaselor.

În timp ce mâncam, l-am întrebat pe Khety cum și unde îl puteam găsi pe Akhenaton.

– Depinde. Dimineața trece uneori prin mulțime, pe Calea Regală. Se duce să se închine la Templul lui Aten, de obicei la cel mic, apoi îi primește pe miniștri, ia hotărâri politice, acordă audiențe și ascultă petiții...

– Ce fel de oameni?

– De toate soiurile: funcționari de stat, guvernatori ai provinciilor, reprezentanți ai consiliilor

judecătorești, comandanți de armată... Oricine, chiar și vizirii din nord și din sud.

– Pe urmă?

– Pe urmă ar putea oferi daruri de la Fereastra Aparițiilor. Puțini știu că există două Ferestre: cea principală dă spre pod și e folosită pentru marele public, iar cealaltă, mai mică și mai puțin cunoscută, este în Mărețul Palat, unde se întâlnește cu demnitarii, cu ambasadorii și cu solii străini.

– Extraordinar. Și dacă nu iese?

– Ei bine, de obicei iese, dar dacă nu, atunci nimeni nu știe unde poate fi. Sunt o mulțime de palate și reședințe în oraș și am auzit că se mută dintr-un loc în altul, din motive de siguranță. Pesemne că se află în palatul de lângă fluviu, care-i înconjurat de ziduri foarte înalte. Nimeni din administrație nu se duce vreodată acolo. Se spune că are un lac artificial imens, cu pești și păsări, și un parc cu toate animalele din Regat. Se mai spune că acolo îi place să-și petreacă timpul liber, în plin centru al lumii.

Khety îmi aruncă o privire ca să vadă ce credeam despre toate acestea.

– Sunt doar vorbe pe care le aruncă oamenii, i-am spus, zâmbind, pentru că nu puteam încă să avem încredere deplină unul în celălalt.

Trecând repede prin mulțime, am ajuns la o alee care se deschidea spre Calea Regală și ne-am ales un loc bun pentru a observa ce avea să urmeze.

– De obicei când apare?

– De fiecare dată la același ceas, dacă nu-i vreo sărbătoare în ziua aceea. Atunci preferă să-l salute pe Zeul-Soare în intimitate și își începe plimbarea doar când acesta s-a ridicat la înălțimea ceasului al nouălea din zi. Acum lumina e cum se cuvine. După audiențe, pe la prânz, când Ra va fi chiar

deasupra creștetelor noastre, se va îndrepta spre Curtea Marii Dinastii. Probabil că ceremonia pentru Meri-Ra va avea loc până atunci.

– Așadar dacă așteptăm aici și se hotărăște să treacă, îl vom vedea?

Khety încuviință.

– Desigur că va fi ceva neobișnuit, pentru că va lipsi Regina. Ea își conduce singură carul. Uneori prințesele îi însoțesc în carele lor mai mici. Oamenilor le place foarte mult spectacolul. Probabil însă că azi nu o să vină.

Am așteptat. Ra se ridicase pe cerul veșnic senin cu carul său orbitor, care mergea în voia lui și care mi se părea îngrozitor de lent. Mi-am omorât timpul observând oamenii care alergau încolo și încoace, urmărind scopuri aparent vitale, și gândindu-mă din când în când la mâncare. Apoi am auzit în sfârșit, dinspre Calea Regală, tropot de copite, huruit de roți și un freamăt prelung. Oricine mergea pe Cale era împins repede într-o parte, iar o avangardă de soldați călare, sunând puternic din trompete, deschidea drumul, deși nimeni nu îndrăznea să stea prea aproape. În schimb, ca prin minune, o mulțime de oameni apăruseră pe străzile laterale, înghesuindu-se, îmbrâncindu-se, căutând să ocupe un loc cât mai bun, strigând, urlând cu entuziasm, ridicându-și mâinile rugătoare spre carul care se ivise în sfârșit, însoțit în față și în spate de carele mai joase ale gărzilor înarmate. Când Akhenaton însuși a trecut îmbrăcat în albul cel mai pur, în picioare pe podiumul înalt al carului, nemișcat și imperturbabil în hărmălaia de glasuri și muzică ceremonială, răcnetele au ajuns la apogeu și brațele întinse s-au unduit ca trestiile în bătaia vântului. Arăta într-adevăr ca Regele Lumii, dar

îmi aminteam și de omul pe care îl văzusem în intimitate, gemând de durere.

Nivelul de securitate afișat cu pompă în această paradă a puterii era uimitor. Atât pe carele din față cât și pe cele din spate stăteau arcași nubieni înarmați cu ultimul tip de arc asiatic, cu săgețile îndreptate în sus, spre acoperișuri, sau în jos, către mulțimea adoratoare. Soldații purtau veste de zale și scuturi solide și erau înarmați cu sulițe lungi bine lustruite. La curba din fața Mărețului Palat falangele au format un zid impenetrabil între el și popor. Suita a trecut repede printre coloane și a dispărut în curte. Gărzile au rupt rândurile și, ca o cortină trasă rapid, s-au postat în fața intrării. Era o desfășurare de forțe impresionantă, un exemplu de instrucție militară precisă, un exercițiu îndeplinit perfect – aceștia nu erau oameni adunați de cine știe unde și nici recruți ocazionali. Imediat ce a trecut, porțile au fost ferecate și liniștea a revenit. Ce spusese Khety era adevărat: mulțimea observase absența Reginei. Priviri complice, comentarii șoptite în urechile cunoscuților, la care aceștia răspundeau încruntându-se sau clătinând din cap...

Cel puțin îl găsisem. Mi-am croit drum prin gloată, iar Khety s-a ținut după mine cu greu. Am mers un timp de-a lungul zidului. Nu păreau să existe și alte intrări, dar până la urmă am găsit ce căutam: o ușă mică, o intrare pentru furnizori și personalul de serviciu. Lângă ea zidul era străpuns de-o ferestruică, iar în spatele ei un portar – care abia avea loc într-o cămăruță cât o cutie – supraveghea atent drumul.

– Lasă-ne să trecem!

Portarul își întoarse încet capul. Era solid, trecut prin multe și nepăsător ca o stâncă. M-a cântărit cu privirea.

– E ceva important. Uite autorizațiile mele.

Am scos papirusul și l-am ținut în fața zăbrelelor de la fereastră. Mi-a făcut semn să-l strecor printre ele, ceea ce am și făcut, iar el s-a apucat să-l citească cu grijă, respirând zgomotos în timp ce urmărea cu degetul fiecare cuvânt.

– Aveți toate autorizațiile și totuși doriți să intrați în Palat prin poarta mea?

– Da.

Mă privi din nou, atent.

– Nu.

Khety se repezi la fereastră.

– Este șeful detectivilor Medjay, iar eu sunt asistentul lui Mahu, șeful poliției. Nu ne mai pune întrebări prostești și lasă-ne înăuntru.

Portarul își coborî sprâncenele și, respirând încă mai zgomotos decât înainte, împinse autorizația prin grilaj. Am smuls-o din mâna lui asudată și m-am grăbit să intru.

Am coborât pe trepte largi și ne-am trezit în curtea bucătăriei. Puii scurmau în colb, iar în colțuri erau grămezi de legume frumos aranjate. Am trecut apoi prin încăperile bucătăriei, pe lângă oameni care tăiau câte ceva cu o iuțeală uimitoare sau supravegheau tigăi imense așezate pe focuri deschise, apoi prin încăperile servitorilor, printr-o sufragerie oficială tăcută, cu tavan înalt, cu o masă foarte lungă și o mulțime de scaune identice cu brațe aurite. În cele din urmă, afișând o încredere în noi înșine pe care nu o simțeam, am intrat printr-o ușă dublă și ne-am trezit într-o sală imensă, cu piloni în centru. Pe dalele de piatră perfect șlefuite ale podelei ardeau pete de lumină solară. Câteva uși dădeau spre încăperi mai mici. Tăcerea părea grea de putere. Doar în câteva clipe, de la puii care scurmau în colbul curții la sălile

impresionante ale autorității... Ce stranii alăturări în palatul acesta!

Apoi, din spatele unei uși închise a răsunat vocea mânioasă a lui Akhenaton și alta, puternică și liniștită, care parcă încerca să calmeze un copil, dar care avea în același timp un ton subtil de amenințare. Glasul acela îmi era cunoscut, dar nu reușeam să-l identific. Al cui era oare? Cel puțin nu al lui Mahu…

Ne-am apropiat ca să auzim mai bine conversația. Vocea lui Akhenaton se auzi din nou, insistentă, imperativă și tăioasă, iar cealaltă i-a răspuns de parcă i s-ar fi cerut imposibilul sau ceva ce însuși Akhenaton nu putea sau nu dorea să aprobe. Discuția a continuat și, în sfârșit, am înțeles o parte din cuvinte: *îmi atacă autoritatea... e o umilire publică*... Câteva replici pe care nu le-am auzit bine, apoi *slăbiciune* și *rapoartele informatorilor arată... ocazia să închidem... acum...* În cele din urmă s-a așternut o tăcere tensionată, ca și cum discuția continua pe un ton șoptit. S-a trântit o ușă.

Khety mi-a aruncat o privire. Auzise și el frânturile de conversație. După câteva clipe de tăcere desăvârșită, ușa s-a deschis și a apărut silueta impresionantă a lui Ramose, înveșmântată în haine luxoase. A trecut repede pe lângă noi și s-a îndepărtat, iar furia lui era evidentă.

În clipa următoare am fost înconjurați. Gărzile care apăruseră de după coloane ne-au aruncat la pământ cu o brutalitate excesivă, strigându-ne să nu ne mișcăm. Am auzit cum pașii se opresc, se întorc și se apropie de mine. Picioarele lui Ramose s-au oprit la nivelul feței mele, care era lipită de piatra rece. Gambele lui lungi erau noduroase și pline de varice albastre, într-un contrast ciudat cu sandalele din piele moale și fir de aur.

– Ce faci aici? Cum ai trecut de gărzi? Lăsați-l să se ridice în picioare! strigă el și soldații mă eliberară imediat.

M-am scuturat.

– N-a fost greu. Așa cum v-am mai spus, securitatea de-aici lasă de dorit.

Acum avea o expresie nimicitoare. Omul ăsta mă scotea din sărite, deși știam foarte bine că era un impuls prostesc.

– Ce să zic ! Îmi dă sfaturi unul care s-a pierdut la o *vânătoare de rațe.*

Apoi se auzi alt glas, limpede și autoritar. Era al lui Akhenaton.

– Te rog să observi cât de ușor a pătruns până aici. Ce se întâmplă cu țara asta? Vino! îmi spuse el și-i concedie pe toți cu un semn disprețuitor, inclusiv pe Ramose, care părea și mai furios.

Am intrat în cabinetul lui particular și ușile s-au închis încet în urma noastră. Regele s-a întors repede către mine:

– Atât de lungă a fost tăcerea ta încât am crezut cu adevărat că ai murit. Ceea ce s-ar putea întâmpla oricum. Vorbește.

– Se pare că cineva de-aici mă vrea mort.

Se uită fix la mine câteva clipe, apoi îmi făcu semn să-l urmez printr-o arcadă, până la o grădină înconjurată de ziduri. Am mai mers puțin pe o potecă până am rămas singuri.

– Palatul a fost construit să mă apere, dar este și un instrument perfect de ascultare. Se întâmplă să simți din când în când un curent de aer care pare să vină de nicăieri și asta îți spune că în apropiere este un mic orificiu în perete, prea mic ca să-l poți vedea și totuși atât de bine meșteșugit, încât orice șoaptă și orice informație ajunge la urechile

lumii întregi. Cuvintele sunt foarte puternice, dar și foarte periculoase.

Stăteam așezați unul în fața celuilalt pe două scaune de lemn și genunchii noștri aproape că se atingeau. Arșița era înspăimântătoare și sudoarea țâșnea din mine. Lui părea să nu-i pese. Era ca o șopârlă la soare.

I-am spus cine era fata ucisă. I-am atras atenția că era o descoperire majoră, cu multe alte implicații, una din cele mai importante fiind că Regina nu murise. Nu a reacționat prea mult la vestea asta, s-a mulțumit să clatine ușor din cap. I-am descris oroarea asasinării lui Tenry și apoi i-am povestit despre vânătoare și despre atentatul ratat la viața mea, dar m-am ferit să-l numesc direct pe Mahu. L-am lăsat să tragă singur concluziile. Am subliniat totuși că în oraș existau forțe care doreau moartea mea. În clipa următoare a fost cuprins de o mânie regală:

– Zilele ți se scurg ca apa printre degete și tu stai aici și-mi torni nimicuri. Tot ce ai reușit până acum a fost să-ți faci dușmani. Încă nu mi-ai spus nimic despre locul unde se află Regina, despre soarta ei sau cine a răpit-o.

L-am lăsat să se calmeze, apoi am zis:

– Sunt mai aproape de dezlegarea misterului decât înainte, dar mai am nevoie de alte autorizații și, odată cu ele, de o anumită protecție.

– Cum ar fi?

– Aș dori să-i pun întrebări Reginei Mame și fiicelor dumneavoastră.

– De ce? Crezi că propria mea mamă mi-a răpit soția?

Am continuat să plusez pentru că nu-mi mai rămăsese altceva de făcut:

– Trebuie să vorbesc cu toți cei care știu ceva sau care au văzut ceva și nu-i dau importanță. Merg pe firul acestui mister prin țărâna trecutului. Toate indiciile sunt vitale.

Reflectă o vreme, apoi se hotărî într-o clipă.

– O să ți le dau. Dar amintește-ți promisiunea mea: dacă nu reușești, tu și familia ta veți avea de suferit. Îți spun pentru ultima oară: timpul tău nu stă pe loc.

Din fericire am fost scutit de obligația de a-i răspunde. Se auzi un zgomot ușor, *toc-toc-toc*, pașii cuiva care se apropia sprijinindu-se într-un baston. Pe potecă venea un băiat. Semăna izbitor cu Akhenaton, de la fața carismatică, colțuroasă și corpul slab, până la cârja sofisticată pe care o ținea sub braț. Privirea i s-a plimbat încet peste chipul meu. Am simțit un fior. Arăta ca un suflet bătrân în trupul bolnav al unui copil.

Akhenaton îl salută cu răceală pe băiat. Acesta ne-a privit pe amândoi și s-a întors apoi cu o mișcare sigură și elegantă ce trăda o infirmitate suportată încă de la începutul scurtei sale vieți. L-am auzit cum număra treptele cu cârja în timp ce se îndepărta. Akhenaton nu a comentat această apariție stranie.

– O să-ți dau toate autorizațiile de care ai nevoie. Le poți vedea pe Regina Mamă și pe fiicele mele în seara asta. Îți voi da și un sfat. A tăcut, iar eu am așteptat. Am creat multe alianțe și multe prietenii, dar, inevitabil, am și mulți dușmani. Îți poți imagina și singur cine sunt ei: preoții decăzuți din rang ai cultelor parazite, vechile familii din Karnak, nobilii din Teba ale căror averi strânse prin corupție sunt cheltuite acum pentru a întrupa în piatră viziunea acestui oraș. Și, dacă pe mine mă dușmănesc, imaginează-ți cât o urăsc ei

pe Regină. Un bărbat puternic aflat la cârma lumii este una, o femeie puternică este cu totul altceva. Acum trebuie să plec. Vreau să participi la prezentarea lui Meri-Ra la Marele Templu, ca să vezi cât de departe am ajuns pe drumul Adevărului. Este un slujitor foarte credincios și singurul preot, în afară de mine, căruia îi revine onoarea să mijlocească între lume și Zeu. Vor vedea cu toții cum va fi onorat.

M-am simțit iar abătut. L-am însoțit înăuntru, iar acolo ne aștepta Parrenefer – fermecătorul, vorbărețul, puternicul Parrenefer. Se înclină adânc în fața lui Akhenaton, care îi porunci să mă însoțească la prezentare. Regele plecă fără vreun cuvânt de rămas-bun. Am rămas câteva momente așa, cu capetele plecate respectuos.

– Ei, bine, spuse Parrenefer după o pauză scurtă, aud că ești un om foarte ocupat.

CAPITOLUL 21

Parrenefer ne-a condus pe Khety și pe mine în curtea principală, unde am așteptat să se formeze și să se organizeze Procesiunea Regală. Ultimii servitori și oficiali întârziați și-au ocupat locurile, gărzile s-au plasat pe poziții și, după o scurtă intervenție a tobelor și a fluierelor de trestie, tot grupul s-a întors și a traversat curtea, îndreptându-se spre treptele care duceau la Fereastra Aparițiilor situată între Palat și Marele Templu. Jos, pe Cale, o mare mulțime de oameni aștepta și cânta în soare. Ne-am oprit. Akhenaton, care purta acum un brâu magnific cu capete de cobre brodate și cu franjuri multicolori, împărțea Daruri reprezentanților și demnitarilor mai puțin importanți care se adunaseră acolo. Îl însoțea o fată, îmbrăcată în haine la fel de strălucitoare.

– E Meritaten, cea mai mare dintre Prințese. Azi îi ține locul mamei sale. Parrenefer dădu din cap cu subînțeles.

Acolo, la Fereastră, Akhenaton trebuie să fi părut puternic, curajos, sigur de sine. De unde priveam eu, puteam să văd cât de greu îi era, fizic

vorbind, să întrețină această impresie. De fapt, deși de jos aveai impresia că stă în picioare, era susținut de un soi de baldachin invizibil pentru mulțime. În jurul lui se strânsese la umbra binecuvântată de lângă pod o galerie de capete – o mostră reprezentativă a Imperiului – și toate urmăreau cu atenție desfășurarea ceremoniei, dar se întorceau din când în când unele spre altele, ca și când ar fi evaluat și ar fi judecat totul, și mai ales poziția lor în acea structură. Cei de pe margini se uitau peste umerii celor aflați mai aproape de miezul acțiunii, de parcă ar fi privit o lumină splendidă, și chipurile lor trădau invidia și nerăbdarea. Și ce chipuri! Nu numai ale celor veniți de la Teba sau Memphis, dar și fețele calme, puternice și frumoase ale familiilor regale nubiene, arzawite și hitite, ale prinților asirieni și ale diplomaților babilonieni.

Parrenefer îmi dădu un ghiont și-mi șopti la ureche:

– Acum vezi cât de complexă e lumea în care trăim. Fiecare lucru are legătură cu toate celelalte. Orașele noastre cresc într-un ritm amețitor. Cu noile proiecte de construcție și cu influxul de muncitori imigranți, Regatul a devenit un monstru înfometat, cu un apetit uriaș, așa că trebuie hrănit de întreaga lume, fără nici o clipă de răgaz. Ei bine, din cauza asta se întâmplă toate.

Am încuviințat, de parcă aș fi fost de acord. A fost o greșeală, pentru că a continuat:

– Avem Mărețul Fluviu, dar fără el ce-am mai fi decât nisip în vânt? Nu ne putem hrăni cu nisip. Nu, dacă vrem să ne îmbrăcăm cu haine fine de in, dacă vrem să avem tămâie, lemn rar pentru podele și mobile, tinichele de la Punt sau aur din minele îndepărtate ale Nubiei, atunci trebuie să semnăm pacte și să încheiem tratate cu toată

lumea. Uită-te la oamenii aceia, cred că sunt o delegație de negutători și speculanți din Alashiya. Mica lor insulă este vitală pentru importurile noastre de aramă și cherestea. Și, desigur, își trimit fetele ca mirese, iar pe fii ni-i dau zălog să învețe la școlile de aici. Da, sunt norocoși! Sigur, e adevărat că sunt luați din casele lor când sunt tineri, dar câștigă o lume nouă și infinit mai de seamă decât cea în care s-au născut. La Palat este o grădiniță. E o babilonie de limbi străine, dar când sunt atât de tineri învață repede limba noastră și încep foarte iute să țipe unul la altul destul de fluent. Prietenul cel mai bun al fiului meu este kushit. Ca să vezi!

Lungul lui monolog încetă pe moment și, până să găsească un alt subiect de conversație, m-am grăbit să-l întreb:

– Și noi ce le dăm în schimbul tributului?

Se uită la mine neîncrezător.

– Este evident, de ce mai întrebi? Statut și securitate. Da, au nevoie de aur ca să-și păstreze autoritatea, de soldați sau de amenințarea intervenției noastre atunci când li se clatină tronurile. Dar cel mai mult țin să strălucească în fața popoarelor pe care le conduc, iar strălucirea lor este reflectarea gloriei noastre. Au tot interesul să ne slujească bine. Nu vor mușca mâna care-i hrănește. Prin urmare, atunci când apar tulburări, să zicem între orașe din Palestina, Meggido, Tanaach sau Gath, când își arată colții și încep să se încaiere ca proștii, avem mari probleme pe rutele comerciale. Cum rezolvăm, așadar, asemenea chestiuni?

Am dat din umeri, plictisit de superioritatea pe care o afișa.

– Îi lăsăm pe localnici să ducă greul! Le spunem că trebuie să se ocupe ei înșiși de afacerile lor interne și să negocieze pentru a-și rezolva problemele.

Dacă nu... Iar ei se supun fiindcă altfel adio aur! Adio relații de prietenie! Adio invitații de la Marea Dinastie! Uneori se plâng sau trimit cereri de ajutor, în ultima vreme chiar disperate, dar adesea e vorba numai despre mici probleme locale și nu putem, nici nu trebuie să intervenim. Mai sunt și excepții, iar pe acestea le numim pe șleau „dușmani"! Desigur, nu-i cruțăm. Nu. Ne întoarcem spre ei chipul nostru necruțător și-i ucidem pe capete... Râse, amuzat de gluma lui macabră.

Apoi mulțimea izbucni în osanale, iar asistența se ridică în picioare. Akhenaton era susținut la fereastră de brațe puternice pe care toți pretindeau că nu le văd și procesiunea își urmă calea, traversând Podul și coborând spre Marele templu.

– Vino, spuse Parrenefer, începe spectacolul.

Și ce spectacol! Când am ajuns la pod, am văzut că treptele coborau spre curtea principală a templului, ceea ce ne oferea o perspectivă amplă. Acolo se aflau mii și mii de oameni, așteptându-l pe Rege și scandând laude oficiale la adresa lui. Erau partide și delegații naționale și internaționale care așteptau toate să se alăture procesiunii și se mișcau de colo colo, împingându-se pe furiș pentru a-și menține sau pentru a-și schimba poziția, în timp ce se chinuiau să-și păstreze aerul demn. Deși se adunaseră atâtea fețe înalte într-un singur loc, nu era o priveliște plăcută. M-a cuprins brusc dorința de a pleca de-acolo, cât mai repede, dar eram prins într-o capcană.

Suprafața deschisă era uriașă, de douăzeci de ori mai mare decât curțile templului de la Karnak. Mai întâi a pornit avangarda, care a fost salutată de gărzile templului. Apoi au înaintat și supușii mai puțin importanți de pe tot cuprinsul imperiului: un nubian cu pene în păr, un hitit cu barbă deasă,

un libian tuns scurt, cu tradiționalele lui bucle laterale... Și alții, fiecare purtându-și însemnele. În mijlocul tuturor se afla Akhenaton, așezat în lectica lui. Am asistat la ceremonii mai puțin însemnate la Teba, unde antagonismul vechi de când lumea dintre preoți și autoritatea regală era foarte evident. Nu și aici. Akhenaton părea să controleze totul. În fond se proclamase incarnarea Zeului pe pământ, iar acum nu-i mai rămânea decât s-o dovedească.

Am trecut printr-o curte impunătoare, pe sub ochiul arzător al soarelui și pe sub umbra precisă a unei porți cu piloni, și am ajuns iar sub cerul liber, printre flamuri, într-o curte de dimensiuni și mai mari, ca o arenă pentru întreceri, unde se afla un altar uriaș în mijlocul căruia erau mese cu ofrande. Aici așteptau sute de alți oameni care formau rânduri atent exersate, înconjurând altarul, iar în mijlocul primului rând se afla Meri-Ra, avându-i alături pe membrii suitei, ai familiei și pe prietenii săi. Purta un veșmânt alb cu un brâu decorat al cărui capăt era susținut de un servitor îngenuncheat. În spatele lui venea suita lui personală: șiruri de oficiali cu plăcuțe de ardezie și cu bețe de trestie în mâini. Erau scribii care urmau să noteze toate anunțurile și cuvântările. Și mai în spate stăteau ofițerii Medjay înarmați cu bastoane. Fiecare persoană avea alături un servitor care ținea o umbrelă ca s-o apere de soare.

– Am auzit că Ramose și Meri-Ra nu prea se înghit, i-am spus eu lui Parrenefer.

– Ei bine, ai observat fără îndoială că Ramose nu e prezent. Pentru el toate acestea reprezintă o lovitură publică de imagine. Oamenii spun că Meri-Ra a fost promovat tocmai pentru a tempera

influența tot mai mare a lui Ramose. Se pare că între ei sunt dezacorduri în probleme-cheie.

– Cum ar fi?

– Finanțele, politica externă. Și, ascunsă printre ele, o altă dispută mai serioasă despre direcția în care a apucat-o Măreţul Domeniu.

– Și?

– Nu acum, mai târziu. Uite!

Lectica lui Akhenaton se oprise și fusese așezată pe un suport de lângă altar. S-a lăsat o liniște absolută. Până și rândunelele tăcuseră. Akhenaton și Meritaten s-au apropiat de altarul înalt. Regele și-a ridicat brațele spre soare, ținând în mâini un vas – cu lumină, sau cel puțin așa părea, fiindcă metalul bătut strălucea ca și cum ar fi fost chiar vasul Creației din care Aten însuși putea să-și soarbă lumina. Toți, până la unul, l-au urmat. Mii și mii de mâini s-au înălțat să primească darul Luminii. Tărâmul Luminii, Tărâmul nostru de Lumină, *Lumină, lumină, lumină,* scandau ei.

Nu suport lozincile și conformismul prostesc, dar am descoperit cu uimire cât de inteligent fusese Akhenaton: răscumpărase Zeul din întunecime și mister și-l adusese la lumina zilei. Nu mai era o imagine tainică, ascunsă într-un altar întunecat, accesibilă numai prin intermediul preoților, ci devenise Zeul căldurii și al luminii, întâiul foc în absența căruia n-ar putea exista viață, cântece, recolte, absolut nimic. Mi-am ridicat și eu brațele cum făceau toți, dar fără prea multă tragere de inimă și fără să afișez expresia de adorație tâmpă pe care am observat-o cu dispreț la mulți în jurul meu. Trebuie totuși să mărturisesc că m-a scuturat un fior de credință. Iată, puteam vedea și simți ceva, nu eram obligat să cred doar pentru că așa ne cere autoritatea tradiției. Am crezut o clipă că și eu aș

putea face parte din povestea aceea măreață, că și eu m-aș putea închina minunii Zeului și a Cuvântului Său, ființei divine care ne dăruiește viața...

Mi-am revenit iute: în fond, ființa măreață, izvorul luminii și vieții nu avea nevoie de adorația mea și văzusem la fel de bine lucrările sale mai puțin reușite, cele care nu sunt pomenite în ode și imnuri, în rugăciuni și poeme. Și, riscând să cad în erezie, nu are nevoie nici de venerația oamenilor, care-și ridică brațele în adorație nu fiindcă sunt credincioși, ci fiindcă trebuie să fie văzuți făcând asta dacă vor să supraviețuiască. Nu... Cel care are nevoie de adorație este bărbatul straniu din inima ceremoniei, care se strâmbă de durere.

Am stat așadar o vreme, ca niște descreierați, în arșița cumplită a după-amiezii. Apoi, în timp ce soarele începuse să coboare infinitezimal de la zenit, Akhenaton lăsă vasul și brusc începu activitatea. Mânuitorii de evantaie și purtătorii de umbrele înaintară, iar preoții traseră după ei un bivol cu coarnele împodobite cu o vâlvătaie de panglici colorate și cu o ghirlandă împletită în jurul gâtului. Preoții i se închinară, intonară o rugăciune și unul dintre ei păși în față cu un cuțit în mână. Blândul animal nu bănuia ce-l așteaptă. Lama s-a ridicat, a strălucit o clipă și a coborât în diagonală, spintecând gâtul alb și puternic și provocând un spectacol pe care măcelarii îl cunosc prea bine: sânge roșu aprins a stropit pietrele încinse și a gâlgâit în vasul de ofrandă. Animalul nu părea disperat, ci mai degrabă neliniștit. Apoi, cu un muget de reproș care s-a transformat în geamăt, a alunecat încet în propriu-i sânge amestecat cu petale de flori, apoi s-a prăbușit. Imediat, alți preoți trecură la treabă. Ceea ce fusese doar cu câteva clipe înainte o ființă vie era acum un leș hăcuit cu precizie,

împărțit în bucăți care au fost așezate pe mesele de ofrandă. Sânge și flori, deliciul zeilor! Mi-am amintit de Tenry și de trupul lui mutilat.

Au început apoi muzica și dansul. Dansatoarele se mișcau în față și în spate, îmbrăcate în voaluri și veșminte fine de in, scuturându-și tamburinele și sânii, iar o trupă de cântăreți orbi și un harpist băteau în podium cu palmele pentru a marca ritmul. Erau niște bătrâni cu chelii și rânduri de grăsime atârnându-le pe burțile mari, pierduți în vraja melodiei, cu ochii închiși, dar în urechile mele sunau mai curând ca o haită de câini – sinceri, e drept, dar fără pic de simț muzical.

Apoi a pășit în față Meri-Ra, însoțit de trei preoți. A urcat încet treptele, apoi a îngenuncheat la picioarele Stăpânului, cu brațele ridicate. Podoabele lui străluceau orbitor în soare. Regele se aplecă spre el și-i mai puse un colier în jurul gâtului, unul care părea mai prețios și mai mare decât celelalte.

Meri-Ra rămase îngenuncheat și Akhenaton vorbi:

– Eu, Stăpânul Celor Două Tărâmuri, așez aur pe gâtul și pe picioarele sale Comandantului Tezaurului și Marelui Preot al lui Aten în Templul din Akhetaten, drept răsplată pentru supunerea sa față de Casa Regală. Eu, care trăiesc în puterea Adevărului, Stăpânul Celor Două Tărâmuri, îți spun: te numesc pe tine, Meri-Ra, Mare Preot al lui Aten în Templul din Akhetaten. Și îți mai spun: tu ești slujitorul meu care ai ascultat Învățătura și care mi-ai bucurat inima și te vei îmbelșuga cu toate Darurile Regelui din Templul lui Aten.

Liniștea deveni și mai grea. Apoi Meri-Ra răspunse:

– Belșug și sănătate Mărețului Fiu al lui Aten. Să-i dea Zeul viață de-a pururi și în veci. Nenumărate

sunt darurile pe care Aten știe să le facă dacă sufletului său îi place, Viul și Mărețul Aten, Stăpânul Nimbului Solar, Stăpânul Cerului, Stăpânul Pământului.

Au urmat și alte discursuri mai puțin importante, ale unor figuri, firește, mai puțin importante. Până și Parrenefer părea plictisit și înfierbântat, tocmai el, căruia îi plăceau aceste formalități. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, se aplecă și-mi șopti:

– Ceremoniile fac gloria oricărei civilizații, dar asta chiar că nu se mai termină!

S-a sfârșit totuși, într-un târziu. Căldura era nimicitoare și mai ales persoanele în vârstă sufereau cumplit. Am privit mulțimea: unii încercau să-și șteargă frunțile pe furiș sau să se strecoare la adăpostul unei umbre cât de mici, alții se clătinau gata să cadă, iar alții erau susținuți de propriii lor servitori. Deodată am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă: doi ochi de topaz străluciseră peste drum. Am văzut chica cenușie, compactă și strălucirea aurului pe umeri... Mahu. Nu și-a schimbat expresia câtuși de puțin când mi-a întâlnit privirea.

Parrenefer, Parrenefer cel deștept, mi-a remarcat reacția instantaneu și a observat imediat cauza ei. S-a prefăcut că îndrugă o remarcă pioasă, dar mi-a șoptit:

– Ce aveți de împărțit voi doi?

– Ei bine, probabil că-mi preferă absența mai curând decât prezența și ar folosi orice mijloace.

– Să știi că e un om foarte puternic și ai interesul să nu-l superi.

– Se pare că-l supără până și faptul că exist.

Iar Parrenefer cel deștept nu a găsit de cuviință să-mi răspundă.

Când ceremonia s-a sfârșit, Akhenaton și Meritaten au condus procesiunea în sens invers, afară din curtea templului, pe sub poarta cu piloni și

peste pod. L-am urmat cu toții. Marea de oameni părea că nu se mai sfârșește. Mahu mergea înaintea mea, în locul cuvenit din spatele Stăpânului nostru. Îmi ațintisem privirea pe părul lui metalic, pe umerii și spatele lui puternic. Știam că e atent la tot ce se întâmplă: scruta aparent nepăsător mulțimea și zidurile înalte din jur, așa cum fac toți ofițerii în misiune. Aș fi jurat că are un ochi la ceafă.

Am încetinit și am lăsat mulțimea să ne-o ia înainte. Măturătorii se apucaseră deja să încerce domolirea prafului din curte, stropindu-l cu apă, pentru ca demnitarii care mai urmau să sosească să nu se murdărească.

– Ce faci acum? mă întrebă Parrenefer.

– Am o întâlnire, înainte de asfințit, cu Regina Mamă și cu copiii.

– A, chiar așa? și tăcu subit.

– E ceva ce nu puteți să-mi spuneți?

– Nu, nimic, doar să ai grijă.

Se apropie, întorcând spatele mulțimii, și șopti ca un actor de comedie:

– Este pur și simplu îngrozitoare.

Zâmbi, satisfăcut că îndrăznise să încalce legile politeții. L-am văzut pe Khety cum încuviința, de parcă mi-ar fi spus: „V-am averizat și eu..."

– Nu-i așa că mai târziu mă vei însoți la petrecere?

L-am privit năucit.

– Petrecerea de la vila lui Meri-Ra, la ea mă refer. Se intră numai pe bază de invitație și mă gândeam că vrei probabil să vii.

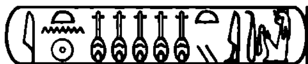
Părea important să-l cunosc pe acest nou stâlp al societății, dar mai înainte trebuia să mă spăl și să mă pregătesc pentru întrevederea cu Regina Mamă. Parrenefer ne-a oferit propria lui casă, care se afla în apropiere, și am acceptat bucuros să folosesc umbra protectoare a influenței sale. Mahu

dispăruse, însă aveam senzația că mă privea din spatele zidurilor. Nu aveam nici un chef să mă întorc la modestul meu birou pustiu.

De-ar fi fost doar baia și tot ar fi meritat să intri în casa lui Parrenefer! Era o încăpere mare, pătrată, cu grilaje prin care intra lumina. Pereții aveau la bază o friză cu modele geometrice multicolore, iar deasupra erau zugrăvite scene de pe fluviu și fete aproape goale. În pardoseala de piatră erau canale și guri de scurgere – nu mai văzusem așa ceva decât la baia comunală de la Teba. În mijloc tronau două căzi din aramă pline de apă rece și parfumată, în care ne-am cufundat amândoi. Ne-am lăsat pe spate și am ascultat păsările din colivii care cântau în curte, în timp ce reflexele apei jucau pe mozaicul de pe tavanul boltit.

– Ei bine, n-aș fi crezut nici în visele mele cele mai nebunești că o să fac o baie tihnită într-un palat ca ăsta! zise Khety.

Nu aveam chef de vorbă. Stăteam întins, încercând să nu mă gândesc la nimic. Mi-ar fi plăcut să fiu un crocodil leneș. Într-un târziu, când apa mi-a încrețit pielea, am ieșit și m-am privit în mozaicul de sticlă lustruită de deasupra unui bazin, apoi m-am bărbierit cu o lamă de bronz al cărei mâner înfățișa o femeie goală, numai curbe atrăgătoare. Pe o policioară erau înșirate o mulțime de borcănele cu unguente și poțiuni, un sortiment impresionant de sticluțe cu tot felul de parfumuri și lingurițe cu care se aplicau pe piele toate acestea. Khety a început să experimenteze și până la urmă a încercat toată gama, dar s-a potolit când i-am spus că miroase ca o femeie.

CAPITOLUL 22

O umbră s-a alungit peste mine. Am sărit în sus, mi-am scuturat capul și am încercat să-mi revin. Lumânările fuseseră aprinse în suporturile lor lustruite. Adormisem ca prostul satului după-amiaza. Timp de câteva clipe n-am putut să-mi amintesc unde eram.

– E timpul, zise Khety amuzat.

Am văzut un vas plin cu smochine și curmale și am mâncat lacom câteva fructe. Ceva dulce în după-amiezile târzii îmi dă impresia că sunt plin de energie.

După ce ne-am aranjat hainele cum am putut mai bine, Parrenefer m-a dus încet și cu multe opriri spre Palatul Regal în carul său, Khety urmându-ne la mică distanță în spate. Era unul dintre acei conducători care nu păreau să vadă dincolo de nasul cailor și pe care obstacolele de pe un drum aglomerat îl luau mereu prin surprindere.

Îmi aruncă una dintre privirile lui piezișe și amabile.

– Ți-au spus ceva despre Tey? mă întrebă el.

– Aud că nu stă prea bine cu frumusețea în ultimul timp.

– Nu știu dacă-i așa, dar se află aici doar ca să participe la Festival. Deși regele a construit un palat și un templu special pentru ea, până acum n-a catadicsit să vină în orașul nostru. Se zvonește că nu e de acord cu mutarea capitalei, cu schimbările și așa mai departe, dar că în public le aprobă. Știm cu toții că vorbele ei încă au mare greutate în urechile lui Akhenaton.

– Ei, știi cum e relația dintre mamă și fiu, i-am răspuns, gândindu-mă la propria mea mamă și la puterea ei de convingere.

– Da, și asta, dar nu numai, strigă el, de parcă nu învățasem bine lecția la școală. În primul rând are și ea statut regal ca soție iubită a lui Amenhotep, tatăl lui Akhenaton, Magnificul și Ziditorul Monumentelor. În al doilea rând, și nu în cel din urmă, propria ei familie s-a aflat în slujba casei regale timp de generații întregi. De exemplu, tatăl ei, Yuya, care și-a început cariera ca ofițer, a avansat repede și a devenit consilierul cei mai de seamă al lui Amenhotep. Fratele ei, Ay, este Mare Preot și apropiat al lui Akhenaton.

– Am mai auzit de acest Ay. Ce știi despre el?

– E cunoscut doar într-un cerc restrâns, se pare că preferă să rămână anonim pentru marele public. Familia lui a crescut pe lângă familia regelui, ca o iederă, până când, înrudindu-se prin căsătorii, a ajuns să nu se mai deosebească de aceasta. Este o alianță puternică.

Aceste genealogii complicate îți zăpăceau mintea. Cine știe dacă în viitor șirul complicat al drepturilor dobândite prin naștere și al înrudirilor pentru putere va mai putea fi descâlcit? Cine știe dacă se va afla că o fată sau alta a fost vândută unei

puteri străine în schimbul unei păci efemere sau al unui război neînsemnat? Ce nume vor supraviețui? Ale cui povești se vor preface în colb împrăștiat de vânt? Dar trebuia să limpezesc aceste lucruri dacă voiam să nu fac vreo greșeală stupidă în fața femeii pe care urma s-o întâlnesc.

– Deci Tiye este Regina Mamă. Tatăl ei era un tânăr promițător dintr-o familie bine plasată care a devenit foarte puternică. Fratele ei, Ay, face parte din cercul interior al puterii.

– Da, zise Parrenefer. Tatăl lui, care era un om bun și cinstit, i-a asigurat fiului poziția în centrul puterii încă de la o vârstă fragedă. Cred că a fost cel mai tânăr Maestru al Cailor.

– Și care este relația dintre acest bărbat și Nefertiti, Măreața Soție Regală? am întrebat.

– Nu știu.

Acestea fiind spuse, și-a încleștat gura și fața lui a devenit de nepătruns, ca un mormânt sigilat.

Am încercat să-mi pun ordine în gânduri în timp ce ne-am continuat drumul pe străzile acum haotice, în lumina tot mai slabă a serii. Iată un om înfipt adânc în inima palatului regal. Familia lui făcuse tot ce era necesar pentru a-i asigura succesiunea și a întări această alianță. Reușise surprinzător de bine. Cu toate acestea, nu știam nimic despre acest bărbat sau cât de întinsă era influența lui.

– Se află și el în oraș? l-am întrebat pe Parrenefer.

S-a uitat la mine de parcă s-ar fi mirat că mă gândeam tot la Ay.

– În clipa asta, nu cred. Am auzit că își împarte timpul între Teba, Memphis și noua capitală. Are propria lui corabie oficială, dar puțini îi știu drumurile. Eu nu fac parte dintre ei, desigur.

Am ajuns în sfârșit la Palatul Regal. Parrenefer s-a grăbit să treacă pe sub portal, ridicându-și mâinile cu pompă spre gărzi, care deveniră imediat invizibile. Am mers apoi pe lungi coridoare și am înaintat tot mai adânc în inima palatului. Tocmai intram pe un nou coridor, când m-a tras la o parte într-un colț întunecat.

– Ai grijă ce spui când o să te afli în fața Reginei Mame. Îi place să se hrănească cu frica pe care o inspiră. Are o limbă de crocodil. Poate să te transforme în praf și pulbere. La întâlnire vor lua parte și prințesele. Se pare că a insistat să fie prezentă când vei vorbi cu ele.

– Bine, dar e ultimul lucru pe care intenționam să-l fac! am spus, blestemându-mi prostia și lipsa de prevedere.

Am ajuns la o ușă, a ciocănit și ne-au primit înăuntru. Am auzit sunetul familiar al vocilor de fete care țipă și se ceartă, punctat de indicațiile aparent lipsite de consecințe ale unui glas femeiesc. Doici și servitoare alergau de colo colo cu chipurile încordate și obosite.

– Probabil că e ora de culcare a prințeselor noastre, constată Parrenefer. Acum părea mult mai neliniștit ca înainte. Minunat. Eu o să plec acum. Te las în grija pricepută a guvernantei. A, uite-o că vine. Se uită din nou la mine și spuse încet: Am ajuns mai devreme. M-am gândit că e mai bine așa.

L-am înțeles. Spera să ne lase puțin timp singuri cu Prințesele înainte de venirea lui Tiye. I-am strâns mâna și i-am mulțumit.

O femeie între două vârste s-a apropiat tulburată de noi. Nu se aștepta să venim atât de devreme și era evident că nu se pregătise. Tocmai deschisese gura să ne salute, când a fost întreruptă de un țipăt ascuțit: o minge mică de piele cu dungi

albastre și roșii a zburat printr-o ușă deschisă cu toată imprecizia furioasă a unei crize de nervi copilărești și a nimerit un ghiveci de plante care s-a spart. Pământul din el s-a împrăștiat pe jos. S-a trântit o ușă.

Femeia roși. Acum era și mai nervoasă.

– Hai, curățați aici, repede.

Servitoarele s-au repezit să adune murdăria.

– Prințesele au o poftă de viață atât de mare, încât ideea că trebuie să meargă la culcare le îndurerează. În cele din urmă obosesc și nu mai pot să se stăpânească așa cum, fără îndoială, doresc de fapt s-o facă.

Am tradus în minte înțelesul vorbelor ei și am încercat s-o ajut.

– Fetele mele sunt la fel, dar promisiunea unei povești le mai liniștește un pic.

Încuviință.

– Trebuie să avem grijă în privința asta. Bunica Regală crede că literatura poate să le țină treze toată noaptea.

– Îmi este permis să le văd acum, înainte de culcare?

– Mi s-a spus că întrevederea va începe doar în prezența Reginei.

– Înțeleg, dar dacă tot sunt aici, iar ele sunt gata de culcare, n-aș putea să le vorbesc câteva clipe?

Încă mai clătina din cap, temătoare, când în prag a apărut Meritaten, fata pe care o văzusem la ceremonie.

– Adu-l aici, acum, spuse tăios și, întorcându-ne spatele, ieși cu o încredere în sine pe care n-am găsit-o prea atrăgătoare.

Am intrat în camera copiilor. Era o încăpere lungă și înaltă, cu ferestre și uși care dădeau spre o terasă și care acum erau acoperite cu draperii. În centru se afla o masă lungă de lemn, iar în pere-

ții laterali erau alcovuri cu paturi. O mulțime de jucării de o inventivitate și o măiestrie a construcției remarcabile se revărsau din dulăpioare în care nu mai aveau loc. Pe unele rafturi erau nenumărate papirusuri cu povești, pe altele șiruri de statuete și figurine votive. Pe pereții de lângă fiecare pat erau agățate desene sau rugăciuni și poezii scrise pe papirusuri frumos ilustrate. Servitoarele încercau fără prea mare succes să facă puțină ordine în haosul multicolor și viu din cameră.

La masă stăteau trei fete pe scăunele joase. Meritaten se așezase în capul mesei. Cum am intrat, s-au întors și mi-au aruncat priviri întrebătoare. Erau toate bucățică ruptă din mama lor. Aveau chipuri fine și maiestuoase, păr negru strălucitor, pielea albă ca laptele și ținute elegante și perfecte. Ședeau acolo de parcă pozau pentru un tablou, cu spatele drept, conștiente de importanța lor, în nici un caz cu nepăsarea leneșă a fetelor mele.

Guvernanta mi le-a prezentat. Meritaten era cea mai mare, apoi veneau, în ordinea vârstei, Meketaten, Ankhesenpaaten și Nefernefruaten.

– Nu știu dacă voi putea să țin minte numele voastre, am spus.

Meritaten se uită de sus la mine:

– Atunci probabil că ești prost.

A urmat o scurtă tăcere, iar celelalte fete s-au uitat la mine ca să vadă cum reacționez. Am întrebat-o pe Meritaten câți ani are.

– Paisprezece.

– Și voi?

– Doisprezece.

– Zece.

– Șapte, dar nu sunt cea mai mică. Nefernefrure nu-i aici.

M-am așezat lângă ele, la același nivel, pe un scăunel. S-a așternut din nou tăcerea. Fetele păreau nesigure. Mi-am dat seama că în cameră erau o mulțime de femei care așteptau, trebăluiau și observau totul. Am întrebat-o în șoaptă pe guvernantă dacă aș putea rămâne singur cu prințesele.

– Bărbaților nu le este îngăduit să rămână singuri în camera copiilor.

– Atunci vă rog să le spuneți servitoarelor să plece și să rămâneți doar dumneavoastră să le supravegheați.

Încă se mai gândea la cererea mea când Meritaten încuviință brusc și bătu din palme. Servitoarele se încolonară, ieșiră din cameră și închiseră ușa după ele.

Fata se mai relaxase puțin. Meketaten se ridică de la masă și se așeză cu picioarele încrucișate pe divanul ei. Părul fin îi căzuse pe frunte și s-a străduit să-l aranjeze din nou pe creștet.

– Aș putea să vorbesc puțin cu voi?

– Nu de asta ai venit aici? zise Meritaten. Acum se uita la mine cu o evidentă curiozitate.

– Tu ești Cercetătorul de Mistere? întrebă Ankhesenpaaten.

– Sunt un detectiv Medjay din Teba și tatăl vostru mi-a ordonat să vin aici. Poate știți și de ce?

– Pentru că a dispărut Regina, răspunse Meritaten.

Astea au fost chiar cuvintele ei, rostite cu amărăciune. Nu precizase că era vorba chiar despre mama lor. A observat fără îndoială surpriza de pe chipul meu, pentru că și-a acoperit repede urmele:

– Așa spune lumea.

– Dar tu ce crezi? am întrebat-o.

– Cred că ai venit aici pentru că vrei s-o găsești, ceea ce înseamnă că a fost răpită sau furată.

– Sau că e moartă, adăugă Meritaten nepăsătoare.

Am fost șocat de tonul glasului ei.

– Trebuie să fiu sincer cu voi și să recunosc că nu știu ce i s-a întâmplat, dar cred că trăiește și sunt hotărât s-o găsesc și s-o aduc înapoi. Probabil că îi lipsiți tot atât de mult pe cât vă lipsește ea vouă.

Am auzit în spatele meu un foșnet slab. Apăruse Nefernefruaten și lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji.

– Uite ce-ai făcut, spuse Meritaten.

Guvernanta luă copila în brațe și o mângâie. Lacrimile secară și fetița mă fixă bănuitoare de sub bretonul negru.

– Știu cât vă este de greu să vorbiți, dar am vrut să vă întâlnesc pe toate pentru că am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să-mi spuneți orice vă amintiți despre mama voastră din zilele dinainte ca ea să dispară. Sau orice știți despre Mama voastră și credeți că este bine să-mi spuneți. Se poate?

Toate fetele o priviră pe Meritaten, de parcă ar fi stabilit pe tăcute o înțelegere între ele. Meritaten luă un titirez de ceramică și-l lansă pe masă. Se mișca pe singurul punct de contact și culorile lui vii se amestecau, așa că acum apăruse imaginea unui chip zâmbitor acolo unde în nemișcare nu erau decât linii. Era un obiect rar și uimitor.

– E o jucărie frumoasă. Cine ți-a dat-o?

– Mama noastră, spuse Meketaten cu glas ascuțit.

Am privit jucăria în tăcere. Prințesele erau ca vrăjite. Treptat a pierdut viteză, a început să se clatine, a încetinit, apoi a căzut pe masă.

Meritaten părea că trage concluzii profetice din comportamentul jucăriei sau cel puțin cred că titirezul o ajutase să ia o hotărâre, pentru că nu s-a mai

gândit prea mult înainte să-mi răspundă. Atunci veniră toate mai aproape de mine. Meritaten începu să vorbească prima:

– Se purta ciudat. Avea chipul întunecat, trist, plin de umbre și de griji.

Lumina lumânărilor i-a strălucit în ochi.

– Știi de ce?

Meketaten, care se întinsese pe divan, strigă:

– Ea și cu tata s-au certat.

– Nu, nu s-au certat, zise sora cea mare.

– Ba da. I-am auzit. Apoi ea a venit și ne-a spus noapte bună, dar voi dormeați. Plângea și nu voia s-o vadă cineva. Am întrebat-o de ce plânge și ea mi-a spus: „Așa, fără motiv, draga mea, fără motiv". Mi-a spus că e secretul nostru și nimeni nu trebuie să-l afle. Apoi m-a sărutat și m-a îmbrățișat, ca și cum aș fi fost o păpușă, și apoi mi-a spus să mă culc și să nu mă mai gândesc la asta că o să rezolve ea totul cum trebuie.

– Și când s-a întâmplat asta? am întrebat.

– Nu-mi aduc aminte ziua. Nu demult.

– Și v-a spus și vouă, celorlalte prințese, același lucru?

S-au uitat una la alta și au dat din cap în semn că nu. Meritaten era furioasă, dar n-a scos un cuvânt.

– Parcă ziceai că e un secret și acum îl spui în gura mare.

Se uită urât la sora ei, care se uită și ea la rându-i, dar se topi sub privirea grea a surorii mai mari. S-a întors spre mine:

– Se ceartă. Toată lumea se ceartă. Nu înseamnă nimic.

– Se ceartă des?

Meritaten a refuzat să răspundă.

Ankhesenpaaten se juca cu o figurină mecanică înfățișând un bărbat cu un câine mare. Întoarse o

cheiță și bărbatul își ridică mâinile să se apere în timp ce câinele sărea la el să-l atace. Din nou și din nou, câinele îl mușcă pe bărbat. Avea colții albi și ochii mari roșii și i se ridicaseră firele de blană pe spate. Fetița râdea și arăta cu degetul spre mine.

– Uite, spuse ea, ești tu!

Mă fâstâcisem. Apoi mi-a venit o idee.

– Am un mesaj pentru voi toate. Este de la Senet. Vă transmite că îi e dor de voi.

Fața lui Meritaten se întunecă.

– Spune-i...

Chiar atunci se deschise ușa din spatele meu. Fetele se ridicară și se grăbiră să se întindă pe divanele lor. Guvernanta tremura ca o trestie în bătaia vântului.

– Cine i-a dat voie acestui *bărbat* să intre în Camera Copiilor și să vorbească cu Prințesele în lipsa mea?

Glasul ei era ca scârțâitul unei unghii care zgârie o scândură.

S-a lăsat o tăcere oribilă. Stăteam cu toții nemișcați, asemenea unor statui, și priveam în jos. Câteva clipe m-am simțit din nou ca la școală, dar trebuia să vorbesc.

– Înălțimea voastră, eu sunt vinovatul.

Sunetul mersului ei greoi mi-a arătat că avea picioarele slăbite și bătrâne. I se tăiase respirația de furie. Toate parfumurile fine ale țării nu-i puteau acoperi duhoarea. Era putoarea dulceagă și respingătoare a cărnii intrate în descompunere.

Apoi se repezi și mă apucă de față. Am fost șocat de atingere și am sărit în sus. Mă prinse cu o mână osoasă, ca un clește, și a trebuit să stau nemișcat în timp ce mă zgâria pe față cu unghiile ei lungi și scârboase.

– Prin urmare tu ești nebunul care crede că o va găsi. Uită-te la mine!

M-am supus. Timpul îi veștejise frumusețea și fața îi era o mască încrețită de mânie. Deși purta o rochie de o opulență nemăsurată, cu voaluri și trene care-i acopereau oasele, deși avea părul vopsit, părea nebună și semăna cu o nomadă sălbatică din deșert. Avea o gură ca a unei pungi vechi de piele și ochii lăptoși, de culoarea Lunii. În timp ce vorbea, ochii i se mișcau în orbite. De câte ori râdea, emitea un șuvoi de miasme de mlaștină stătută. Rânjea de parcă ar fi putut să-mi vadă reacția și avea buze scorojite care dezvăluiau un șir de dinți falși din aur înfipți în gingiile negre și putrede.

Se mișca printre fete ca un animal bătrân sau ca un profet în zdrențe de lux. Prințesele s-au tras instinctiv înapoi, ferindu-se de ea. Meketaten s-a apucat de nas și s-a strâmbat în spatele Reginei Mame. Deodată, cu o precizie șocantă, bătrâna a plesnit copila peste față cu o putere nebănuită. Fetița își trase pe nas lacrimile care-i izvorau din ochi. Femeia era un monstru. Am simțit cum inima mi se umple de-o ură fierbinte și copleșitoare.

– Ei, acum că am făcut efortul să vin până aici, ce dorești să le întrebi pe fetele astea? Hai, repede, e târziu.

Mi-am stors mintea să găsesc un răspuns.

– Mă faci să pierd timpul. Vorbește.

– Înălțimea voastră, nu mai am întrebări. Am vorbit deja.

S-a încruntat, apoi s-a întors către fete.

– La culcare! Acum! Cine mai scoate un cuvințel va fi pedepsită!

Nefernefruaten se puse din nou pe plâns. Scorpia bătrână se apropie de fetiță, care avea chipul răvășit de durere, și-i strigă:

– Termină cu smiorcăiala! Lacrimile nu au nici un rost. Nu mă impresionează câtuși de puțin.

Nici una dintre celelalte fete nu avu curajul să-și apere sora mai mică.

Bătrâna m-a luat iar în primire.

– Tu și sclavul tău idiot! Urmați-mă. Femeie, încăperea este mizerabilă. Vezi să se facă ordine.

Și ieși din încăpere. Khety își umflă obrajii, ca și cum mi-ar fi spus: „Vezi?". Avea dreptate. Timpul se răzbunase îngrozitor și își croise drum prin fiecare os al ei. Părea un cadavru viu, dar în mintea ei, asaltată fără încetare de teamă și de viziunile teribile ale vieții petrecute la vârful puterii, supraviețuiseră o inteligență ascuțită și refuzul de a ceda fără luptă în fața morții. Asta nu-i justifica însă cruzimea și ticăloșia. Era ca și cum orice emoție omenească ar fi putrezit de mult în pieptul ei și s-ar fi transformat într-o umoare neagră și rea care-i picura în inimă. Poate că doar atât o mai ținea printre cei vii.

Păstram o distanță respectuoasă. În timp ce străbăteam coridoarele răcoroase toți se dădeau la o parte, își plecau capetele cu respect și apoi se uitau la Khety și la mine cu aceeași curiozitate cu care ar fi privit cina pentru crocodilii din Bazinul Sacru. Părea să cunoască perfect drumul și nimeni nu s-a oferit s-o ajute. Când a ajuns la o scară nu a ezitat deloc: picioarele ei încălțate cu papuci au zburat pe trepte cu o îndemânare izvorâtă dintr-o lungă experiență. În cele din urmă am ajuns în fața unei încăperi particulare. De-o parte și de alta a ușii stăteau doi soldați în poziție de drepți. A trecut

printre ei, făcând un gest nepăsător, și ușa s-a închis fără zgomot în urma noastră.

Camera în care ne aflam era total lipsită de obiecte personale, un simplu salon pentru vizite mobilat cu un jilț așezat pe o platformă înaltă. A urcat, dar nu s-a așezat, ci a rămas în picioare deasupra noastră.

– Am să vă acord câteva clipe din timpul meu care e scurt din toate punctele de vedere. Fac acest lucru doar pentru că mi-o cere fiul meu, Regele. Nu am intenția să discut afaceri de stat cu un amărât de Medjay, ambițios, coate-goale și încurcă-lume. Vorbește!

Iat-o pe femeia care participase la jocul puterii timp de zeci de ani, femeia care influențase din umbră cea mai puternică domnie din dinastie și care încă îl mai influența pe Regele de azi. Aștepta, cu ochii ei încețoșați larg deschiși. Privindu-i, am avut o senzație ciudată și tulburătoare.

– Înălțimea voastră, vă rugăm să ne descrieți relația dumneavoastră cu Regina Nefertiti.

– Este soția fiului meu și mama celor șase nepoți ai mei. Nepoți de parte femeiască.

– Mai aveți și alții?

– Desigur. Există un harem și alte soții.

– Și alți nepoți?

– Da.

Pietrele ar fi vorbit mai blând, dar duritatea ei ascundea, poate, informații de natură mai delicată. Alți copii. Alte pretenții la tron. Ezitam, nesigur de felul în care să continui, și puteam să jur că ochii ei aproape opaci luceau cu un soi de amuzament. Nu trebuia să mă las dominat. Am încercat o nouă abordare:

– Majestatea voastră s-a aflat în inima Regatului timp de mulți ani, prin îndurarea lui Ra.

– Da, și?

– Înălțimea voastră cunoaște mai bine decât oricine provocările pe care trebuie să le înfrunte o Regină. Bărbații sunt privilegiați încă din naștere, dar femeile trebuie să lupte pentru privilegii. Câștigarea lor este, la fel ca în cazul dumneavoastră, o nobilă împlinire.

– Nu-ți permit să mă lauzi! Cine te crezi?

I se tăiase din nou răsuflarea de mânie. Într-un târziu spuse:

– M-am născut într-o familie foarte puternică. Sexul meu a fost mereu un privilegiu. L-am făcut să fie astfel. A devenit o mască folositoare pentru inteligența mea și mi-a permis să împlinesc tot ceea ce am împlinit. Majoritatea bărbaților se tem de femeile puternice, dar sunt și unii care le doresc. Soțul meu era unul dintre ei. Fără mine, orașul acesta și zeul lui n-ar fi existat.

Khety și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Deși era aproape oarbă, simțeam că vede tot.

– Și Regina? am întrebat.

– Ce-i cu ea?

M-a țintuit cu privirea și mi-am dat seama că așa nu voi obține nimic de la ea.

– Oare orașul ar fi existat fără ea?

– Până acum se pare că s-a descurcat. A tăcut câteva clipe. Te-ai pierdut definitiv, a zis ea tăios. Nu știi nimic. Nu ai ce să mă întrebi pentru că nu ai descoperit nimic și nu înțelegi nimic.

Era adevărat, iar asta m-a enervat și mai tare.

– Am găsit o femeie tânără, am spus, care pare să fie copia perfectă a Reginei. E moartă și desfigurată. Nu am dovezi că Regina ar fi fost luată cu forța, fără voia ei. Îmi vin în minte multe motive pentru care ar fi dorit ea însăși să dispară. Mă întreb cum a fost posibil.

În loc să-mi răspundă a rânjit, dezvelindu-și dinții de aur, dar a fost cuprinsă imediat de o tuse chinuitoare. A scuipat flegmă, fără să-i pese unde. Khety și cu mine am continuat s-o privim. Într-un târziu a spus:

– Poți ține în palmă gânduri și vise? Poți să-mi spui de ce au nevoie oamenii de zei și de ce sunt strâmbe picioarele care calcă pe drumul puterii? Poți să-mi spui de ce nu pot fi oamenii cinstiți? Poți să-mi spui de ce timpul e mai puternic decât iubirea? Sunt prea multe întrebări la care metoda ta nu poate da răspunsuri.

Fără îndoială, nu-i puteam răspunde. Mi-am jucat ultima carte:

– Nu a murit.

Fața ei a rămas neclintită.

– Sunt încântată să constat că ai rămas optimist în ciuda atâtor dovezi că lucrurile stau cu totul altfel.

– De ce credeți că a dispărut?

– Dar *tu* ce crezi?

– Cred că a ales să facă asta și că trebuia s-o facă. A ales fuga, nu lupta pe față. Poate că doar așa putea să supraviețuiască.

Chipul ei se schimonosi de furie. Șuieră:

– Atunci este o biată ființă lașă! Crede că e mai simplu să dispară când a dat de greu? Și-a făcut bagajul, și-a luat cu ea sentimentele tandre, și-a abandonat copiii și soțul și s-a dus să plângă fără rost? Blestemate să-i fie egoismul, vanitatea și slăbiciunea!

Ecourile mâniei ei au răsunat în camera rece. Apoi s-a clătinat, și-a dus o mână la față și a căutat brațul tronului cu cealaltă. Nu l-a găsit, și-a pierdut echilibrul, picioarele n-au mai reușit s-o susțină și a alunecat de pe platforma de piatră. N-a

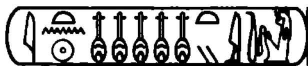
scos nici un sunet. Voalurile îi căzuseră de pe umeri și zăceau lângă ea ca niște șerpi de in aurii și albi. Câteva clipe a rămas absolut nemișcată. M-am repezit s-o ajut și a început să respire șuierător și să se zbată, luptându-se cu faldurile propriilor ei veșminte. Roba i-a alunecat de pe piept. Pliuri de piele cafenie, lipsite de formă, atârnau peste oase subțiri. Părea mai degrabă o păpușă grotescă din lemn, piele și sfoară, decât o ființă vie. Apoi am văzut oripilat două plăgi negre, două răni deschise care înfloreau acolo unde ar fi trebuit să-i fie sânii. Fără să vreau, i-am atins umărul.

A urlat. Zgomotul a părut să perforeze zidurile de piatră. Am auzit pași grăbiți care alergau spre noi pe coridor. Când m-am aplecat s-o ridic, m-a apucat de cap și m-a tras către fața ei putrezită. Avea o forță supranaturală și mi-a șoptit la ureche cu glas umed:

– Timpul însuși se hrănește cu mine. Se hrănește alene. Timpul e puternic, dar ura mea va supraviețui. Adu-ți aminte de asta când vezi ceva încântător, căci astfel sfârșesc frumusețea și puterea. Acesta este ultimul meu răspuns la toate întrebările tale.

Ochii ei lunari, lipsiți de darul vederii, rămăseseră nemișcați și cu o stranie concentrare în craniul de păpușă cu vălul fantomatic al unui smoc de păr albit. Apoi mi-a dat drumul și o lăsară puterile.

M-am grăbit să acopăr priveliștea oribilă, dar a urlat și mi-am dat seama că orice atingere îi producea o suferință insuportabilă. În curând ochii aceia vor fi înlocuiți cu alții, din sticlă și aur. Prin ei se va putea uita la zei. Nu mai era mult până atunci, iar cel care o va îmbălsăma își va sfârși repede treaba.

CAPITOLUL 23

Am pornit spre vila lui Meri-Ra. Pe măsură ce se apropia Festivalul, populația orașului se mărea și devenea mai pestriță. Și atmosfera se schimbase: aerul era mai încărcat și plin de o încordare nouă, în parte din pricină că oamenii se înghesuiau într-un loc care nu era încă gata să-i primească. Dar mai era ceva, un curent invizibil de spaimă pe care nu-l simțisem înainte. Am văzut mai mulți Medjay pe străzi – unități întregi, nu doar patrule de doi inși – și aproape toți erau călare, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un eveniment deosebit. Am avut brusc senzația că toate clădirile, templele și birourile proaspăt construite se cutremură, se clatină și se prăbușesc în țărână fără vreun motiv anume. Lumea nu mai părea solidă, devenise trecătoare. Simțeam sub tălpi vibrațiile nesiguranței.

Am ajuns la vila lui Meri-Ra tocmai când procesiunea de sărbătoare intrase pe stradă. El însuși era purtat pe sus, pe un tron așezat pe umerii preoților de rang inferior și lângă el ședea soția lui, care purta o perucă lungă și un veșmânt plisat din in. Păreau amândoi extrem de satisfăcuți de

ei înșiși și de onoarea de a fi fost plasați mai sus decât ceilalți. Lumina după-amiezii târzii cădea pe colierele lui de aur. Meri-Ra era fără îndoială omul zilei. Parada a înaintat spre clădirea principală în strigăte și urale și Meri-Ra a fost lăsat jos și condus în casă, probabil ca să-și schimbe hainele, urmărit de laude, felicitări și petale de flori.

Deodată lângă mine a apărut chiar Parrenefer.

– Cum a mers?

– Tot ce ai spus despre ea e adevărat.

Privi mulțimea, înregistrând cine era prezent și cine nu era.

– Bineînțeles că Ramose n-a venit. Probabil că nu a fost invitat, dar a trimis un mesaj spunând că are afaceri de stat care nu suferă amânare. Evident că nimeni nu-l crede.

A făcut o pauză semnificativă.

– Lasă-mă să ghicesc, am spus în timp ce ne strecuram printre gărzi și intram în curtea descoperită a vilei. E gelos pe Meri-Ra pentru că a fost promovat.

Curtea în care ne aflam era pavată cu piatră și mărginită de copaci. În mijloc era și un bazin lung care scânteia în lumina lumânărilor. Parrenefer plescăi din buze și-și frecă mâinile.

– Da, și asta, dar nu numai asta. S-a ivit o dilemă. Politica lui Meri-Ra este contrară politicii lui Ramose și acum, când a devenit favoritul public al lui Akhenaton, va avea puterea să influențeze deciziile și evenimentele.

– Și, mă rog, care e politica lui?

– Se concentrează asupra afacerilor interne. Nu-l interesează decât să-l lingușească pe Rege. Ramose, în schimb, crede că Mărețul Domeniu este amenințat de barbarii care ne înconjoară. Crede

că nu dăm suficientă atenție situației instabile din teritoriile exterioare și că trebuie să rezolvăm această problemă prin campanii militare. Meri-Ra consideră că vom rezolva atât problemele externe cât și pe cele interne invitându-i pe toți la Festival. Aduceți-i aici, țineți-le un discurs, chemați-i la o petrecere, arătați-le cine ține frâiele puterii și așa mai departe. Ramose zice că e ca și cum ai invita la cină o haită de profanatori de morminte și le-ai oferi propriile tale cuțite și pe nevastă-ta la desert.

– Cred că Ramose are dreptate, i-am spus.

Parrenefer oftă.

– Știu, dar Akhenaton ține seama doar de părerea lui Meri-Ra. Trebuie s-o aducem înapoi pe Nefertiti. Cine știe ce se va mai întâmpla în timpul Festivalului dacă ea lipsește sau, și mai rău, dacă se află că a fost ucisă? Prestigiul manifestării va suferi o lovitură grea și asta se va petrece în public. Vor ieși la suprafață toate greșelile politice ale puterii tocmai acum, când avem atâta nevoie să ne afirmăm supremația.

Am hotărât să nu pomenesc despre incidentul dintre Akhenaton și Ramose și să nu menționez frânturile pe care le auzisem și care acum păreau să-și fi găsit locul într-un discurs care ar fi putut suna cam așa: „Nu înțelegi în ce primejdie ne pui invitându-i aici pe reprezentanții acestor puteri străine aflate în conflict, și încă în cel mai nepotrivit moment?“ Dar dilema lui Akhenaton era acută: pregătirile și negocierile duraseră luni de zile, dacă nu cumva ani, invitații călătoriseră săptămâni întregi ca să ajungă la timp, iar alții erau așteptați în zilele următoare. Dacă ar fi renunțat la Festival acum, consecințele ar fi fost catastrofale pentru autoritatea și pentru prestigiul său.

Dușmanii ar fi tras concluzia că puterea îi slăbise în mod vizibil. Nu, anularea sărbătorii nu era o soluție. M-am întrebat cum mai putea dormi noaptea.

Deodată am auzit un urlet prelung. Am privit în sus și am văzut o mogâldeață înnebunită ieșind în fugă pe poarta principală a casei și năpustindu-se orbește în mulțime. Flăcările albe și intense care o cuprinseseră trosneau și, din când în când, se zăreau în aer dârele luminoase ale brațelor și picioarelor care zvâcneau în acel infern. Oamenii se fereau din calea ei, urlând îngroziți. Silueta arzândă alerga în zigzaguri scurte, disperate, agonizante. Aerul era sfâșiat de țipete ascuțite. Un fum negru și acru se ridica de acolo unde ar fi trebuit să fie capul. Am alergat spre ea, am înșfăcat o cuvertură decorativă de pe o bancă și am îmbrățișat corpul acela, domolind flăcările care se întețiseră neîncetat. Khety mi-a urmat exemplul și am reușit să stingem focul abia după ce am folosit a doua cuvertură. Cineva a adus o oală cu apă. Ceea ce rămăsese din trupul pe care îl susțineam cu greu a mai zvâcnit sacadat câteva clipe.

Am așezat cadavrul pe jos. Duhoarea de păr, carne arsă și bumbac fumegând era dezgustătoare. Am cojit încet materialul care începuse deja să se lipească de trup. Pielea feței era neagră și carbonizată, iar dedesubt se vedea carnea alb-rozalie. Ochii erau de un alb-lăptos, ca ai unui pește fiert. Mi-era imposibil să-l identific. Am dat la o parte cuvertura și am văzut colierele de aur. Era Meri-Ra.

Apoi din clădire a apărut soția lui. Peste curte se lăsase o tăcere plină de spaimă. Femeia pășea ca într-un vis, venind spre noi. Când a văzut corpul

ars, ochii i-au ieșit din orbite, apoi a leșinat. În aceeași clipă s-a iscat furtuna și oaspeții, cuprinși de panică, au dat bir cu fugiții ca o turmă de antilope urmărită de lei. Femeile și-au aruncat sandalele și papucii pentru a alerga cât mai repede.

Parrenefer stătea deoparte, șocat, și fața îi strălucea de sudoare.

– Cum s-a putut întâmpla așa ceva? a zis el, apoi a repetat iar și iar cuvintele.

Îmi venea să-l plesnesc. Era încă o lovitură în inima noii puteri, oricum slăbită. Înaltul Preot al lui Aten, recent consacrat, asasinat chiar în noaptea triumfului său. Înaltul Preot al luminii ucis de foc. Cum făcuseră asta? Cum ajunsese focul la o asemenea incandescență? Cum făcuseră asta în timpul atât de scurt pe care-l petrecuse în camera lui? Am rupt o bucată din rămășițele arse ale robei sale și am mirosit-o. Mai persista un iz înțepător, ca al vinului care s-a acrit: poate că folosiseră o soluție distilată, foarte inflamabilă – doar așa s-ar fi explicat temperatura ridicată și dificultatea stingerii flăcărilor. Vinovat era cineva din casa lui.

Apoi, brusc, curtea a fost luată cu asalt. Medjay stând în picioare pe carele lor tunătoare au intrat pe poartă în galop, s-au năpustit spre noi și s-au postat în jurul nostru și al cadavrului. Alții au primit ordinul să se împrăștie, să ocupe și să cerceteze vila și anexele ei. În miezul întunecat al acestei operațiuni spectaculoase se afla o siluetă înaltă și solidă: Mahu. Se oprise lângă cadavru și nu mă băga în seamă. A cercetat atent totul, apoi, fără să mă privească, a spus doar atât: „Luați-l".

Mi-au legat mâinile, m-au înșfăcat ca pe un porc și m-au aruncat într-o căruță care a fost apoi mâ-

nată cu mare viteză prin oraș. Umbrele clădirilor treceau peste mine. M-am uitat la acoperișurile caselor și la stelele nemișcate din înalt. Știam unde mă duceau.

CAPITOLUL 24

Am fost târât pe coridoare întunecate, cu picioarele împleticindu-se sub mine, până când am ajuns din nou la ușile oficiale, impresionante, cu emblema lui Aten fixată pe grinda de deasupra lor.

Mintea este un lucru ciudat: în momentele cele mai grele îți revin în memorie, obsedant, tot felul de scene. Mi-am amintit de vechiul meu partener, Pentu. Eram din același oraș, umblam pe aceleași străzi, învățasem la aceeași școală și terminasem cu aceleași note proaste. Odată am fost chemați să anchetăm un jaf la prăvălia unui bijutier din cartierul de jos, lângă piața principală. Ne-am croit drum prin dezordinea din prăvălie, călcând pe așchii de lemn și vaze și bibelouri sparte care scrâșneau sub picioarele noastre. Pentu mi-a făcut semn că se duce să verifice camera din spate și a înaintat prudent. Un timp n-am auzit nimic, apoi s-a ivit în cadrul ușii. „E goală", a zis și a ridicat din umerii lui lați. În clipa următoare vârful ascuțit al unui pumnal i-a ieșit din piept și sângele a țâșnit prin cămașă. A părut șocat, apoi dezamăgit. S-a prăbușit în genunchi. În spatele lui stătea un tânăr de

vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani, cu o expresie de teamă amestecată cu furie. Fără să stau pe gânduri, mi-am aruncat pumnalul, care a vâjâit prin aer și s-a înfipt adânc în inima lui. Tânărul a căzut fără un sunet. Am alergat la prietenul meu și i-am întors fața către mine. Era încă viu. Sângele se scurgea din el în șuvoaie. Prea mult sânge. „La naiba", a murmurat. „La naiba." „La naiba", am spus. N-am putut găsi cuvintele potrivite. Am stat așa o vreme, ascultând zgomotele înăbușite ale după-amiezii care răzbeau până la noi din stradă. Totul părea atât de îndepărtat. Apoi a șoptit: „Îți amintești povestea lui Amasis?" Am dat din cap că nu. „Partea în care regele spune *Vreau să beau o vadră de vin egiptean* și apoi bea vinul și toată țara strigă *Regele e beat turtă* și el spune *Nu voi putea primi pe nimeni în audiență astăzi, nu pot să muncesc.*" A zâmbit, apoi și-a dat sufletul. Pur și simplu. Acestea au fost ultimele lui cuvinte. Prostii. Murim, toți, cu același gând: *Bine, dar mai am atâtea de făcut!*

L-am așteptat cu amintirile acestea inutile în minte și le-am notat nu pentru că ar fi fost cine știe ce intuiții deosebite, ci pentru că nu mă puteam aduna. Mintea mea ar fi trebuit să rezolve dilema în care mă aflam și care, știam prea bine, era extrem de gravă. În schimb, mă gândeam la trecut. Oare așa depășim momentele înspăimântătoare? Oare așa, cu mințile pustii, intrăm în Lumea de Dincolo să-i întâlnim pe zei? Sau așa sunt eu, un visător?

Apoi ușile s-au deschis și am fost aruncat înăuntru. Mahu se așezase la birou. A rămas cu capul plecat, ocupându-se de ceva mult mai important. Iar jocurile lui... Până la urmă și-a ridicat privirea și ochii lui de tigru s-au ațintit asupra mea.

Nici urmă de zâmbet. Tăcerea s-a prelungit, pentru că nu aveam chef să deschid eu discuția.

– Ți-aduci aminte că ultima oară când ne-am întâlnit în biroul meu ți-am spus: „Rahotep, vreau să-ți ofer ajutorul meu. Poate că nu sunt de acord cu tine, poate că nu-mi placi, dar lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor în semn de respect profesional".

Nu i-am răspuns.

– Te-ai hotărât totuși să-mi ignori generozitatea când ea ți-ar fi fost un sprijin atât de necesar.

– Nu cred că asasinarea mea poate fi considerată un sprijin.

Se ridică, înconjură biroul – enervant de precis ca întotdeauna – și apoi, din senin, mă lovi puternic peste față.

Am clipit de câteva ori, umilit și furios. Eram totuși mulțumit: îl scosesem din sărite. Asta era bine. Respira sacadat.

– Dacă Akhenaton, și nu înțeleg de ce, n-ar avea o atât de mare încredere în tine, pentru o acuză de felul ăsta te-aș trimite imediat în lanțuri la minele de aur din Ținutul Kush, unde ai pieri încet de arșiță și epuizare și unde ai ajunge să crezi că o înțepătură de scorpion e un dar al Zeilor.

Tăcerea mea a părut să-l irite și mai tare. Mi-am șters o picătură de sânge din colțul gurii.

– Dacă te-aș fi vrut mort, nu crezi că ți-aș fi pregătit un sfârșit mult mai comod, mai puțin chinuitor pentru tine și mai puțin stingheritor pentru mine? Puteai să mă întrebi: „Cine-i bărbatul acela nobil care a încercat să mă omoare?" Aș fi putut să-ți spun câte ceva despre el. Dar nu, n-ai făcut-o. Ai fi putut să ai în mine un prieten. Ai preferat să-ți faci un dușman.

S-a depărtat de mine. Recunosc, începea să aibă dreptate. Dar am continuat, incapabil să mă mai abțin:

– Ai vrut să mă înlături încă de la început. De ce? Din gelozie profesională? Mă îndoiesc. Poate că ascunzi ceva.

S-a întors iute spre mine și s-a apropiat. I-am văzut fiecare rid, am văzut furia și dispreţul strălucind în ochii lui aurii și am simțit încordarea în glasul lui șuierător. Respirația lui nu mirosea prea plăcut.

– Află că numai protecția lui Akhenaton – și știm amândoi cât de șubredă devine ea pe zi ce trece – mă împiedică să te ucid!

Câinele lui bălos a început să latre.

– Tăcere! urlă el, dar n-am înțeles dacă la câine sau la mine. Animalul s-a retras, tremurând. Am zâmbit.

A ridicat mâna să mă lovească din nou, dar s-a abținut în ultima clipă. A clătinat din cap.

– O, Rahotep, tu crezi că viața e minunată, dar ascultă ce-ți spun. De când ai venit aici, nimic nu mai e cum a fost. Am respectat dorințele și poruncile Regelui, te-am lăsat să acționezi și uite unde am ajuns. Fete mutilate. Ofițeri Medjay morți. Preoți arși. Văd cum ne prăbușim în haos și cred că e doar vina ta. Acum trebuie să rezolv toate astea până nu e prea târziu.

– Nu poți să faci absolut nimic, i-am spus. Dacă ai fi fost în stare s-o găsești pe Regină sau să rezolvi crimele astea, ai fi făcut-o până acum.

Se făcu foarte palid. Când vorbi din nou, glasul lui era liniștit:

– Nu face greșeala să mă subestimezi. Pot să te amuțesc pentru totdeauna. Pot să te fac să vorbești. Pot să te fac să cânți asemenea unei fete, dacă

vreau. Am să-ți sugerez o soluție ușoară: pleacă din oraș diseară. O să-ți dau o escortă înarmată. Poți să te întorci la Teba, să-ți iei familia și să dispari. Te voi proteja de mânia lui Akhenaton. Sau, dimpotrivă, poți rămâne, dar atunci voi fi dușmanul tău cel mai înverșunat. Orice ai alege, gândește-te la familia ta. Gândește-te la frumoasa Tanefert, la drăguțele tale Sekhmet, Thuyu și Nejmet care cred că viața e doar muzică și dans și vise frumoase. Nu uita: știu totul despre ele.

Felul în care a rostit numele sfinte pentru mine mi-a umplut pieptul cu o furie neagră. Nu l-am lăsat s-o vadă. Nu voiam să-l las să câștige partida. Deodată mi-a venit o idee și, înainte să analizez consecințele, cuvintele mi-au și ieșit din gură:

– Dacă mă amenințí, te pot amenința și eu.

– Cam în ce fel? a zis nepăsător.

– Nu lucrez doar sub protecția lui Akhenaton. Îți mai pot spune un nume: Ay.

Am așteptat ca vorbele mele să-și facă efectul. Am riscat enorm, pentru că habar n-aveam ce relație era între ei.

Nimic nu s-a citit pe fața lui, cu excepția unui gând trecător, un început de reflecție, o umbră de idee în ochii aurii. Făcusem, în sfârșit, prima mișcare inteligentă în jocul pe care-l conducea. Eram sigur că văzusem asta.

– Mă bucur că am putut să pălăvrăgim puțin. Data viitoare când ne întâlnim, dacă ne vom mai întâlni vreodată, va fi mai interesant pentru amândoi. Îți doresc mult noroc pe calea pe care-o vei alege.

Deschise ușa cu o politețe ostentativă, îmi făcu loc să trec, apoi o trânti cu putere în urma mea. Gestul n-a avut un rezultat prea spectaculos, fiindcă, așa cum observasem data trecută, ușa nu se potrivea în cadru.

Am fost escortat afară din Cartierul General, printre șirurile de birouri noi în care recruți lipsiți de experiență așteptau să le spună cineva ce au de făcut, apoi am ieșit din acest labirint neterminat și am ajuns iar pe Calea Regală. Se făcuse târziu, străzile se goliseră și erau scăldate în lumina lunii. În alt oraș ar fi fost înțesate noaptea întreagă, pline de tarabe luminate unde-ai fi putut cumpăra de mâncare și orice altceva ți-ar fi trecut prin minte, iar bețivii s-ar fi perindat de colo-colo, clătinându-se pe picioare, jucându-și rolul tragic sau comic sau declamând splendidele lor monologuri despre nedreptate și nenoroc. Dar în seara asta, în orașul dominat de fațade impunătoare și de aparențe, oamenii se temeau. Erau cu toții acasă, la adăpost. Pe străzi domneau doar tăcerea și umbrele, și ele m-au însoțit neîncetat în timp ce treceam pe lângă clădirile monolitice din acest coșmar al puterii alcătuit din cărămizi de lut. Mi-era dor să aud un câine și răspunsul altuia venind de departe, dar cred că aici câinii sunt uciși pentru că unora nu le place să audă zgomote în noapte.

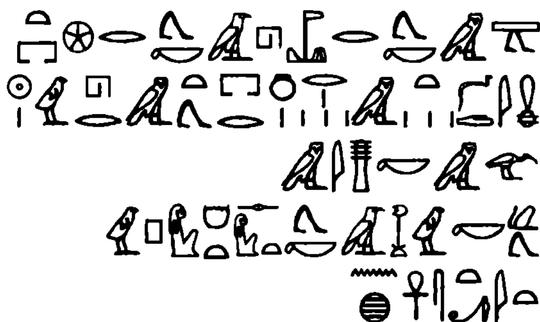
Gărzile m-au însoțit până la camera mea și mi-au spus că vor face de pază toată noaptea în fața ușii. Nu ca să mă apere, desigur. Am intrat în spațiul acela pătrat în care nu mai călcasem de trei zile. Îmi dăduseră câteva lumânări și m-am uitat în jur să văd dacă se schimbase ceva. Cupa era lângă divan. Am mirosit apa: stătută, cu o peliculă de praf la suprafață. Așternutul era neatins. Statueta lui Akhenaton – la locul ei. Am cercetat podeaua de la stânga la dreapta, încercând să observ dacă erau urme străine. N-am văzut nici una. Am pus opaițul pe masă, am luat jurnalul și am notat tot ce mi-am amintit din ziua aceasta ciudată.

Îmi revenea în minte un singur lucru: privirea lui Mahu, fulgerul de nesiguranță, umbra care

trecuse peste fața lui atunci când rostisem numele lui Ay. Cine era omul acela? Puteam oare să mizez pe forța necunoscută a acestui nume, măcar câteva zile? Poate. Știam însă că pun rămășag pe viața mea și pe cea a familiei mele pornind de la o simplă presupunere.

M-am uitat la curtea scăldată în lumina lunii pline, însoțitoarea dintotdeauna a lui Osiris și a misiunilor mele nocturne. Oare câte nopți petrecusem sub razele ei, căutând urme printre umbre? Viața de noapte a lumii noastre, când Zeul se plimbă cu Barca lui printre pericolele Lumii de Dincolo și eu fac același lucru în lumea mea – pe jos, desigur. Aș fi putut să dorm liniștit alături de Tanefert, dar cheltuiam prea multe nopți rătăcind printre resturile jafurilor, crimelor și tragediilor. Regretul ne cuprinde doar atunci când e mult prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Și, după ce epuizasem toate ipotezele și posibilitățile, când am întors pagina, am găsit în jurnalul meu, dar scrise de altă mână, aceste hieroglife:

Am cercetat iar încăperea cu privirea. Puteam să jur că nu intrase nimeni acolo de curând. Fuseseră scrise – era probabil să fi fost scrise – oricând în timpul ultimelor trei zile. Eram obligat să

deduc că intrusul scrisese cuvintele știind că le voi citi acum, în seara asta, că încercase să-mi transmită ceva ce nu putea sau nu dorea să-mi spună altfel. Dar cum? Și cine?

Am interpretat cu grijă simbolurile și iată ce am citit:

Oare te duci în mormânt. Cobori în Lumea de Dincolo
Așa cum se spune în Cartea Ieșirii la Lumină
Oare găsești acolo liniștea
Când ajungi la ceea ce cauți e o femeie
Viața e semnul ei

Ce instrucțiuni enigmatice! Aproape că nu aveau sens. Le-am citit din nou. Văzusem cimitirul de lângă satul muncitorilor, dar trebuia să iau în calcul și mormintele nobiliare și regale care erau construite pe colinele din nordul orașului. Totuși, cum ar putea cineva să coboare în Lumea de Dincolo, urmând instrucțiunile și rugăciunile din Cartea Morților, fără să fie el însuși mort? Apoi am observat două detalii care mi-au dat speranță. Primul era simbolul pentru „liniște" sau „stabilitate" – coloana puterii înălțată în fața zeilor pentru ca ei să restabilească ordinea în lume – gravat și pe amuletele care însoțeau morții. Al doilea era ultimul rând, „Viața e semnul ei". Simbolul vieții, *Ankh*[1], pe care îl văzusem pretutindeni în oraș, binecuvântarea lui Aten pentru întreaga creație.

„Semnul ei." Oare „ea" era sursa acestui mesaj? Acesta să fi fost indiciul cel mai limpede că trăia și că dorea s-o găsesc? Poate. Dar de ce în felul

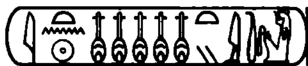
1 *Ankh* este una dintre cele mai cunoscute hieroglife egiptene; seamănă cu crucea creștină, dar are o buclă în locul barei superioare; semnificația ei este „viață".

acesta misterios?

Posibil. Dar pe urmă m-am gândit la ceva și mai tulburător: poate că Mahu se juca cu mine, poate că mă ademenea prin intermediul acestui mesaj cifrat și mă conducea spre propria mea pieire. Și ce puteam face altceva decât să mă arunc înainte? Nu puteam ignora mesajul. Trebuia să acționez imediat, cât mai aveam avantajele nopții și surprizei.

Cei doi soldați se postaseră la ușă, dar nu puteau vedea și terasa de sub fereastra camerei mele. Am ascultat atent și i-am auzit vorbind încet în timp ce patrulau pe coridor. M-am dus la fereastră și lumina lunii mi-a arătat pe unde s-o iau: pe terasă și peste zid.

Am scris aceste cuvinte fără să știu dacă voi mai scrie altele vreodată. Ar mai fi ceva de spus? Poate că acest jurnal îți va fi trimis ție, iubită Tanefert. Ce mai pot scrie la sfârșit, pe această pagină goală, decât un mesaj pentru tine și pentru fete? *Vă iubesc*. Este oare de-ajuns? Nu știu. Am pus jos tocul și am lăsat jurnalul, cu speranța vie că va fi acoperit mai târziu cu alte însemnări și cu alte istorisiri din viitorul meu. Cu voia lui Ra, nu vor rămâne nescrise din pricina morții mele!

CAPITOLUL 25

Există pe lume înțelepți și clarvăzători care susțin că în viziunile lor au vizitat Lumea Morților. Se înfometează singuri, se învârt cu mare iuțeală sau cântă pe limba păsărilor... Și tot ce putem face noi, muritorii de rând, este să-i credem. Sau nu, și-atunci să spunem: „Oamenii ăștia sunt nebuni, închideți-i în temnițe de piatră, amuțiți-i, ca să nu ne mai înspăimânte cu viziunile și poveștile lor". Acum sunt și eu unul dintre ei și trebuie să caut cuvintele cu care să dezleg misterul.

Paznicii de la ușă jucau o partidă de senet și mutau piesele pe șarpele cel lung al norocului, în căsuțele favorabile sau cu ghinion. Era ocazia perfectă, căci erau cufundați în joc. Astfel, luând cu mine doar geanta de piele, am sărit peste tocul ferestrei și am aterizat fără zgomot afară. Am rămas ghemuit câteva clipe într-un con de umbră. Luna era plină și lumina ei argintie transforma copacii și clădirile în negative fantomatice și făcea ca totul să pară un simulacru gigantic și perfect, până în cele mai mici detalii, al lumii reale.

A fost bine că am așteptat: chiar atunci a trecut pe lângă mine un soldat, la o distanță cât un stat de om. Se uita la stele. Plictiseala este cel mai mare dar al Zeului Norocului. Am observat că ar fi trebuit să se mai tundă, că sandalele îi erau cam ponosite și că picioarele lui bătătorite și acoperite cu praf păreau argintate sub razele lunii. S-a oprit, s-a uitat într-o parte o clipă, a tras aer adânc în piept, gândindu-se la ceva – la soarta lui, sau poate la datorii –, apoi și-a continuat drumul. Puteam să-l înșfac chiar atunci, să-i sucesc iute gâtul și să-l trimit în lumea tăcerii veșnice, dar nu era necesar. M-am gândit că are și el o familie care l-ar jeli amarnic. Pentru mine era doar un chip trecător, pentru ai lui era unic și de neînlocuit. Vouă, care spuneți „ești prea moale", vă răspund: de ce să adăugăm durere la durerile lumii? Și mai era ceva: trupul lui sau absența acestuia i-ar fi alertat pe ceilalți. Era mai bine să mă fac nevăzut în tăcere și fără să las urme. Oamenii observă urmele mai repede decât orice altceva.

Prin urmare el a trecut și eu am înaintat tiptil, într-o tăcere deplină. Aveam zei în picioare în noaptea aceea și corpul meu era posedat de o energie ciudată, un fel de ușurință desăvârșită: m-am cățărat pe zidul înalt de aproape zece cubiți ca și cum ar fi fost un simplu gărduleț, ca și cum legile lumii s-ar fi schimbat numai pentru mine.

Am aterizat ușor la capătul îndepărtat al zidului și m-am pomenit în grădina unei case. M-am ghemuit lângă un altar și m-am uitat atent în jur. Proprietarii își luau cina. Pe masa lungă de lângă bazin, acoperită cu o pânză albă, ardeau lumânări și apa limpede strălucea în lumina generoasă. Dintr-odată m-am aflat în altă lume, una în care liniștea era tulburată doar de clinchetul vaselor și de

murmurul oamenilor care mănâncă și vorbesc în tihnă. Am privit o vreme micul spectacol care se desfășura într-un halou de lumină sub vasta cupolă împodobită cu stele – invizibile pentru ei din cauza licăririi câtorva biete lumânări.

Am pornit spre marginea grădinii, având grijă să rămân în umbră și rugându-mă să nu aibă câini de pază. Simțeam că zidul înconjoară toată proprietatea. Nu aveam de ales, trebuia să ajung în fața casei și apoi să ies în stradă. Cât timp am înaintat, nu i-am pierdut din ochi pe meseni. Femeia s-a ridicat și a dat cuiva o replică probabil foarte inteligentă și hazlie, fiindcă a provocat hohote de râs. A părăsit masa și a intrat în casă. Am profitat de această ocazie pentru a mă mișca și eu iute de-a lungul marginii opuse a grădinii și apoi pe lângă casă. În fața mea se întindea un coridor lung și complet întunecat, cu excepția unui pătrat de lumină la capăt, unde era o ușă. Am ezitat și m-am oprit să ascult. Puteam s-o aud: a făcut câțiva pași, a început să fredoneze o melodie, le-a dat instrucțiuni servitorilor pentru următorul fel de mâncare. Apoi am auzit aceiași pași mai aproape, pe dalele coridorului... Am rămas nemișcat. A apărut brusc în conul de lumină, și-a ridicat privirea și m-a văzut. I-am pus repede mâna peste gură și în aceeași clipă o cupă i-a alunecat dintre degete. Am încercat disperat, dar nu am reușit să-l prind. A căzut și a făcut un zgomot infernal.

Am încremenit amândoi. O voce de bărbat strigă: „S-a întâmplat ceva?" Ochii femeii se rostogoleau, înnebuniți de spaimă, și trupul îi era încordat ca un arc. Apoi m-a văzut mai bine și s-a liniștit. Își dăduse seama că mă cunoștea. Era femeia de pe corabie, aristocrata inteligentă și frumoasă.

Mi-am luat mâna de pe gura ei, încet, rugând-o din priviri să păstreze tăcerea. Mi-a făcut semn că a înțeles. I-a răspuns bărbatului ei: „Nu, am scăpat ceva pe jos". Brusc, mi-am dat seama cât de aproape, cât de strâns o țineam. Nu se mai împotrivea, dar se uita la mine uimită.

– Ce ai de gând? șopti. Ești unul din hoții aceia de lux?

– Iartă-mă, dar nu pot să-ți spun.

– A, bărbatul misterios care vine și pleacă și nimeni nu știe pe unde-o să treacă.

– Chiar trebuie să plec. Îmi pare rău.

M-a măsurat de sus până jos.

– Vino la masă, hai să bei un pahar de vin.

Am zâmbit.

– Poate altă dată.

– Sper să ne vedem din nou, oftă ea. Mi-ar plăcea să aud mai multe istorisiri atunci când vom avea timp de povestit și de ascultat. Strada-i acolo.

Vă mărturisesc că m-a sărutat ușor pe buze, apoi mi-a dat drumul și m-am strecurat iute prin beznă. Încă mai zâmbeam.

Am ajuns pe o alee întunecată care ducea spre fluviu. Între timp ochii mi se obișnuiseră cu întunericul și mi se ascuțiseră și celelalte simțuri. Cunoșteam această senzație, acest mod straniu de a străbate lumea; era ca și cum aș fi trăit prin animalul din mine. Simțeam lucrurile înainte să le văd, ființele înainte să le aud: amenințarea unei crengi mai joase, invizibile în întuneric, schimbările în relieful cărării, bolovanii de pe drum, câinii din spatele zidurilor înalte, apropierea trecătorilor... Am mers în zigzag prin acel cartier, mai mult ghicind în ce direcție mă îndreptam, până când am auzit fluviul și corul neîncetat al păsărilor de apă.

Dar fluviul se afla de partea cealaltă a Căii Regale, așa că trebuia s-o traversez. Chiar și la ora aceasta târzie riscam să întâlnesc trecători sau patrule de noapte. Pe de altă parte, de ce să-mi fie frică? Puțini oameni din oraș mă cunoșteau din vedere. Chiar dacă m-aș fi întâlnit cu cineva care m-ar fi recunoscut, puteam să încropesc o poveste plauzibilă... Nu, realitatea era cu totul alta: fără vreun alt motiv decât ceea ce aflasem în timpul anchetei, eram convins că nu trebuia să mă vadă nimeni. Trebuia să dispar fără urmă.

M-am lăsat așadar în voia zeilor care mă ajutaseră și până atunci și am înaintat fără șovăială pe aleea întunecată, apoi am ajuns pe Calea Regală, acum pustie și palidă în lumina lunii. Am privit repede la stânga și la dreapta: nimeni. Riscând totul, am pornit drept înainte, chiar pe mijlocul drumului. O îndrăzneală vecină cu nebunia îmi însoțea acum hotărârea de a paria totul pe norocul meu. Am auzit deodată un fâlfâit de aripi și o clipă am crezut că sunt înconjurat de spirite. Era doar un cârd de păsări de noapte care au zburat repede pe deasupra capului meu, înainte de-a se roti tot mai departe pe cerul înstelat și de-a se întoarce spre cuiburile lor ciudate din copaci, în formă de butoaie. Eram într-o asemenea stare încât, deși sunt cel mai puțin superstițios dintre oamenii pe care-i știu, am hotărât că este fără îndoială un semn de bun augur.

Am ieșit de pe Calea Regală. Lumina lunii cădea albă pe unul din ziduri, iar cel de pe partea opusă era cufundat în beznă. Am auzit glasuri care se certau și am trecut repede mai departe. De undeva a răsunat scâncetul unui copil. Apoi am văzut o pereche de tineri care se sărutau, pe jumătate luminați de razele lunii. Trupul bărbatului îl apăsa

cu forță pe cel al femeii. Degetele ei fine, împodobite de inele și cu unghiile lăcuite, alunecau pe gâtul și pe spatele bărbatului. Nici sunetul pașilor mei, nici curentul de aer nu i-a smuls din intimitatea lor. Încurajările ei șoptite, în timp ce el se mișca ritmic înăuntrul ei, mi s-au părut atât de apropiate, încât o clipă am avut senzația că femeia se afla în brațele mele. Am simțit brusc că aș putea fi oricine, un spirit trecător prin trupul și sufletul oricui aș dori. M-a cuprins un soi de încântare, o beție plăcută născută din libertatea pe care mi-o dădea întunericul.

Cimitirul de lângă fluviu era doar un mare spațiu deschis, un teren gol înconjurat de un zid înalt din piatră și cărămizi de lut. Majoritatea cimitirelor din orașele pe care le știu sunt plasate pe malul de vest al fluviului, mai aproape de asfințitul soarelui. Probabil că acesta era temporar sau poate că poziția orașului, atât de departe de civilizație, mai vulnerabilă la atacurile din afară, îi obligase pe arhitecți să amplaseze locul de odihnă al morților alături de casele celor vii. Nu puteau risca să înmormânteze rămășițele și bunurile lumești acolo unde nu puteau fi apărate de jefuitorii de morminte.

Nu muriseră încă destul de mulți în acest oraș nou pentru a umple cimitirul, dar erau deja acolo câteva pietre funerare și altare și aproximativ douăzeci de morminte mai mari, în diferite stadii de construcție. Nici unul dintre ele nu era pentru nobilime: mormintele potentaților erau săpate în stânca de pe colinele de la răsărit de oraș, mai aproape de zei. Nu erau înmormântați aici nici muncitorii, care aveau un cimitir lângă satul lor, și nici preoții. Aici erau aduși toți cei care nu intrau în aceste categorii, și anume birocrații care murise-

ră departe de pământul lor natal, reprezentanții claselor de mijloc, funcționarii, oamenii care-și dedicaseră viața sclaviei mai tihnite a birourilor și a pupitrelor de scris, cărora familiile lor încercaseră să le asigure veșnicia în spațiul acesta nou, fără istorie, dar omenesc.

Și acum? Nu știam ce să fac, dar ceva trebuia să găsesc aici. Rătăceam printre pietre, încercând să nu fac zgomot și să mă țin departe de lumina lunii care arunca pete albăstrui pe pământul negru. La scurtă vreme după ce mă însurasem și începusem să fac patrule de noapte, Tanefert insistase să port o amuletă care să mă apere de spirite și, cu toate că nu aș fi recunoscut, acum mă bucuram s-o simt la piept. Cred că începusem s-o urăsc pe femeia pe care o căutam. Dispariția ei semăna din ce în ce mai mult cu un simplu caz de fugă din lașitate. Tiye avea dreptate, probabil. Nimic din ceea ce aflasem până acum despre viața ei nu părea atât de îngrozitor și insuportabil încât să justifice abandonarea copiilor și abdicarea de la responsabilități, ca să nu mai vorbesc despre consecințele pentru mine, un om la care nu avea de ce să se gândească, dar al cărui destin era acum strâns împletit cu al ei. Frumusețea ei părea blestemată și i s-ar fi potrivit mai degrabă titlul de Regină a Dezastrelor.

În timp ce mintea îmi rătăcea astfel, mi-a atras atenția o mică vânzoleală în beznă și am devenit conștient de prezența până atunci tăcută a pisicilor. Fiecare cimitir are populația lui de pisici de pripas, dar în casele noastre le adorăm, le împodobim cu *udjat*[1] și cu inele de aur și în mormintele noastre le pictăm pe pereți sub înfățișarea lui Ra însuși,

---

1 Amulete cu Ochiul lui Horus, lucrate din ceramică sau din pietre prețioase.

omorându-l pe Apofis cel cu capul de șarpe, iar în cele din urmă le înmormântăm lângă stăpânii lor, mumificate, înfășurându-le cu grijă trupurile mici în fâșii de pânză și de papirus.

Apoi am simțit o împunsătură ciudată în ceafă: o pisică neagră mă privea fix din vârful unui mormânt impunător, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Trebuie să recunosc că animalul acesta nu avea aerul de superioritate comun speciei sale. Dimpotrivă, a sărit jos și-a alergat la mine, salutându-mă prietenos și sunând din clopoțelul agățat de zgardă. Blana ei deasă și neagră strălucea în lumina lunii, dar când se afunda în beznă dispărea cu desăvârșire, cu excepția ochilor ei argintii ca două luni care mă fixau neîncetat. S-a frecat de picioarele mele, încercând să comunice cu mine pe limba ei și, fără să vreau, m-am aplecat și am mângâiat-o pe spate. Coada ei arcuită ca un semn de întrebare mi-a mângâiat mâna.

Ce căutam oare aici, în locul acesta pustiu, la miezul nopții, mângâind o pisică? Îmi pierdusem mințile. M-am ridicat în picioare și am continuat să explorez sistematic cimitirul, încercând să mă comport ca un profesionist și să găsesc cheia mesajului atât de enervant și de amăgitor. Pisica se ținea după mine. „Nu am de mâncare", am șoptit, gândindu-mă în același timp ce prost eram. A continuat să toarcă încet. M-am dus mai încolo, dar când m-am uitat în urmă am văzut că își reluase poziția rituală în lumina lunii, adulmecând, dând din coadă și gândindu-se la ale ei. Parcă mă aștepta. M-am întors și asta i-a plăcut, fiindcă s-a luat după mine, cu coada în sus, cu spatele ușor arcuit și, tropăind pe drum, s-a uitat înapoi să vadă dacă o urmez. Pentru că oricum habar n-aveam încotro să o apuc, invitația ei imprevizibilă, care făcea

parte din același joc în care mizasem pe norocul meu, mi-a făcut plăcere. M-am dus așadar după ea. Mărturisesc că eu, Rai Rahotep, detectivul-șef al poliției Medjay din Teba, Cercetătorul marelui mister, am renunțat la toată pregătirea mea și m-am hotărât să urmez instrucțiunile unei pisici negre care se plimba printr-un cimitir scăldat în lumina lunii. Auzeam în minte râsetele isterice cu care ar fi fost primită istorisirea acestei întâmplări în vechiul meu birou.

Pisica sărea sprintenă, urmându-și drumul printre pietre și monumente funerare. Uneori se pierdea în beznă, dar de fiecare dată apărea din nou, ca o absență neagră și elegantă pe fundalul întunecat al cimitirului. Am încercat să mă concentrez și să descopăr ceva, orice. N-am găsit nimic.

Apoi pisica s-a oprit lângă un mormânt și, după ce mi-a aruncat o privire, a intrat în capela pentru ofrande și a dispărut. Era o construcție relativ nouă, una dintre cele mai mari din cimitir. Am împins ușa întredeschisă și am intrat. Înăuntru, un dreptunghi mare desenat de lumina lunii alunga întunericul. Pisica stătea în nișa altarului și mânca delicat din vasele cu ofrande. Cineva le umpluse de curând. Părea o hieroglifă vie peste tăbliile de piatră sculptată și peste picturile de pe masa *hetep* – ulcioare și vase pline, pâini, păsări, fructe, ale căror imagini țineau locul proviziilor reale pentru cei morți.

Am rămas pe loc și am privit-o. Nu doream s-o ating și s-o deranjez. Ce făceam acolo? Nu aveam ofrande pentru ocupantul acestui mormânt și, de fapt, nici nu exista vreun ocupant, fiindcă era o construcție nouă, clădită pentru cineva care se afla încă între cei vii. Lumina lunii m-a ajutat să descifrez, cu vârfurile degetelor, șirurile de hieroglife

ale formulei de ofrandă. Începea în modul obișnuit, *hetep-di-nesw*, un dar pe care Regele îl oferă lui Osiris, și continua cu lista uzuală de hrană. Un bărbat al cărui spirit era pe gustul meu, presupunând că monumentul era închinat unui bărbat. Și, în timp ce ochii și degetele mi se plimbau peste panou, am văzut pe el, vă rog să mă credeți, un bărbat de vârstă și statură mijlocie, așezat la masa de ofrandă. Alături era scrisă invitația formală pentru recitarea formulei, astfel ca hrana să se materializeze. Nu-mi venea s-o rostesc, mai ales că mormântul nu adăpostea încă spiritul celui plecat dintre noi.

Privirea mea a continuat să scruteze panoul și a ajuns în locul unde este înscris de obicei numele și titlul celui decedat. Mă așteptam să fie gol. Nu era. Acolo fusese gravat un nume.

Luna îmi mângâia ceafa cu razele ei reci. Pe panou era inscripționat propriul meu nume. *Rai Rahotep*. Sub el, *Cercetător de Mistere*. M-am uitat la fața bărbatului. Chiar și în lumina aceea slabă am observat imediat că semăna cu mine. Purta hainele mele. Ținea într-o mână jurnalul meu. Mă privea cu ochii mei. Aveam în fața mea un geamăn de piatră, care mă saluta cu mâna ridicată.

Pisica și-a întrerupt festinul și s-a uitat la mine liniștită, de parcă mi-ar fi spus: „În fond, la ce te așteptai? Ești aici. A venit clipa Cântăririi Sufletului". S-a lins pe bot, apoi s-a strecurat iute printr-o nișă din Poartă și a dispărut.

Nimerisem într-o capcană evidentă, împins de nevoie și de propria mea naivitate. Cum am putut să fiu atât de idiot? Mahu mă amăgise cu povești care-i vrăjesc doar pe copii, pe femei și pe preoți. Trebuia să plec imediat de-acolo. Limba îmi era grea și uscată. M-a cuprins panica, am simțit

în gură amestecul ei amar de spaimă și fiere. Am văzut în minte chipurile fetelor mele, apoi m-a copleșit un sentiment de pierdere ireparabilă și pielea mi s-a înfiorat de atingerea ușoară a zăpezii, rece, veșnică și tăcută...

CAPITOLUL 26

Am alergat la ușa mormântului, am trecut de ea și am ajuns iar afară, unde m-am străduit să-mi trag sufletul și să mă liniștesc...

Dar m-am oprit. Trebuia să fac aceeași alegere. Dacă plecam acum, nu aveam să aflu niciodată. Enigma ar fi rămas neatinsă și nerezolvată. Am lovit peretele mormântului cu pumnii, încercând să revin la realitate și, după multe strigăte și izbituri, am atins o stare vecină cu luciditatea care m-a făcut să mă opresc. Mi s-a părut că aud în minte glasul lui Tanefert care mă îndemna: „Nu lăsa teama să pună stăpânire pe tine. Folosește-o. Gândește!"

Mi-am luat inima în dinți – halal ofițer Medjay, halal detectiv care se sperie deodată de întuneric! – și am intrat din nou în mormânt. Pisica dispăruse. Dacă ea găsise o cale de ieșire, poate că trebuia s-o urmez. Am cercetat peretele. Panoul central era, potrivit obiceiului, împins puțin într-o parte, cât să lase un pasaj îngust pentru spiritul mortului care putea astfel să intre sau să iasă. Am pipăit nișa în care stătea geamănul meu de piatră. Doar moloz și praf. Iată ce materiale folosim pen-

tru veșnicie! Am pipăit apoi marginile panoului. Erau ceva mai reci la atingere și parcă ușor umede. Mi-am lins degetul și l-am ținut aproape de piatră. Era doar o închipuire? O adiere foarte slabă de aer călduț acolo unde ar fi trebuit să fie doar nemișcare?

Am încercat panoul, sprijinindu-mă de el, mai întâi ușor, apoi cu toată greutatea corpului. Am împins din ce în ce mai tare, cu disperare, convins că trebuia să trec pe acolo. Nimic, nici măcar un scrâșnet de piatră pe piatră, de pulbere pe pulbere. M-am dat înapoi, dezamăgit. Geamănul meu de piatră se uita liniștit la mine, salutându-mă cu mâna lui rece și țeapănă. Mi-am ridicat și eu mâna și am pus-o peste palma lui deschisă. Degetele mele de carne și oase erau identice cu degetele lui împietrite. Cineva se străduise mult să mă copieze. M-am întrebat o clipă cine ar fi fost în stare să mă înfățișeze atât de precis. I-am întors salutul, fără să vreau am apăsat mai tare și, în clipa următoare, am auzit un geamăt și panoul s-a rotit ușor în beznă, dezvăluind un gol negru și prea puțin îmbietor. Mici rafale de aer călduț, cu miros de piatră, de țărână și beznă umedă, s-au împrăștiat în lumina palidă asemenea ultimei răsuflări îndelung reținute a morților.

În lumina slabă am văzut pisica. Aștepta. S-a întors, coada ei s-a arcuit elegant – parcă era degetul unei dansatoare de la templu care mă chema –, a coborât, mai mult alunecând, câteva trepte de piatră și a dispărut. Torțe lungi ardeau în suporturi elegante de aramă fixate în zid. Fuseseră aprinse de curând. Lângă ele era o lampă fină, alt semn că eram așteptat și că ieșirea se afla nu prea departe. Iar acolo mă așteptau oameni, prieteni sau dușmani, care făcuseră efortul să mă aducă pe

acest drum și să mă ajute să-l parcurg. Lampa era lucrată cu o măiestrie ieșită din comun. Îmi aducea aminte de obiectele sofisticate și elegante pe care le văzusem în oraș, dar le întrecea prin frumusețea ei aparte, desăvârșită. Am notat această observație într-un colțișor al minții.

Am aprins lampa. Flacăra a pâlpâit, apoi a îmbobocit și mi-a dezvăluit calea. Însoțit de licărirea unduitoare, am coborât câteva trepte în necunoscutul întunecat și răsunător care mi se deschidea în față. Știam că scara ducea la camera de înmormântare, așa cum cerea tradiția încă din timpuri străvechi. Era abruptă și îngustă. În mod surprinzător, aerul era cald. Am coborât cam zece trepte și am trecut pe sub o arcadă scundă, cu simboluri inscripționate pe ambele laturi, dar n-am stat să le descifrez pentru că lumina lămpii era destul de slabă. Ușa dădea într-o cameră strâmtă, în care fuseseră depuse sicriul și darurile de înmormântare, așezate pe o măsuță de piatră. Nișele din pereți erau goale. Pisica stătea pe masă și se spăla. Am salutat-o.

Șoapta mea a răsunat straniu în spațiul acela închis. Am mângâiat-o după urechi, dar ea a continuat să se spele fără să mă ia în seamă. Am observat că pe lanțul de aur de la gât avea, pe lângă clopoțel, un scarabeu-de-inimă micuț dar splendid, din calcedonie, cu o inscripție pe spate: *O, inima mea, pe care o am de la mama*... Cuvintele îmi erau cunoscute, erau din Cartea Ieșirii Sufletelor La Lumină, din capitolul în care Toth, Judecătorul Adevărului, cântărește sufletele.

Apoi pisica țâșni, sări elegant de pe masă și se opri în fața unui panou de lemn din zid. L-am împins. S-a deschis ușor și am intrat într-un alt tu-

nel, mai rece și mai umed, care se pierdea în beznă ca un miraj ciudat, argintiu. Am ridicat lampa și am văzut nenumărate picături de apă care se condensau pe tavanul de piatră. Mărturisesc că am fost hipnotizat preț de un minut de mulțimea de picături – aparent inevitabile, întotdeauna identice – care străluceau, se îngreunau și cădeau, stârnind după o clipă replica muzicală a apei de dedesubt. M-am uitat în jos și am văzut că podeaua era acoperită cu o peliculă subțire de apă care se așternea în beznă ca un pârâu subteran.

Flacăra lămpii se lupta cu o adiere slabă care s-a întețit pe măsură ce înaintam. Nu mai aveam prea mult timp la dispoziție pentru a străbate acest labirint și-a ajunge la capătul lui. Călcam prin apă fără să-mi mai pese că mă ud, și curând sandalele s-au îngreunat și tălpile lor au devenit alunecoase. Doar teama îmi forța picioarele să mă poarte înainte.

Drumul nu era drept, ci șerpuitor, uneori sinuos, alteori în zigzag, iar simțul meu de orientare s-a pierdut repede. Se spune că Lumea de Dincolo e populată de șerpi care bântuie coridoarele ei înspăimântătoare și vămile ei înșelătoare. Cartea Porților conține rugăciuni și descântece puternice care te apără de ei și paznicii monstruoși se dau la o parte numai dacă rostești numele lor tainice. Dar puteam oare să-mi amintesc măcar o singură rugăciune în aceste clipe? Nu, îmi era imposibil. M-am înfiorat, sperând că din întuneric nu va țâșni nici un monstru invizibil care să-mi blocheze calea și să-mi ceară să rostesc o incantație.

Lampa începea să se stingă. După ce am calculat în minte cu aproximație distanța pe care o parcursesem, mi-am dat seama că mă aflam cam la jumătatea drumului pe sub albia fluviului. Apoi

flacăra a tresărit, s-a luptat o clipă să supraviețuiască, dar a murit. Lumea de Dincolo s-a șters și m-am cufundat într-o orbire mai adâncă decât oricând până acum. În cea mai neagră noapte, chiar și la capătul unei alei înguste sau în cea mai dosită cameră a unei case părăsite, se insinuează un firișor de lumină. Nu și aici. Ochii mi s-au umplut de nălucirile și plăsmuirile ciudate și amețitoare ale minții. Am aruncat obiectul acela frumos, acum inutil, care a izbit pardoseala de piatră cu un zgomot înfricoșător, destul de puternic pentru a deștepta morții din somnul lor, și ecoul s-a zbătut nebunește între pereții tunelului nevăzut.

M-a cuprins iar disperarea. Mi-am întins mâinile în față, dar erau invizibile și nu le mai simțeam, ca și cum întunericul le-ar fi amorțit. Apoi am atins piatra și, la fel ca un orb care pipăie lumea doar cu vârful bastonului și nu cu mâna care îl ține, am început să înaintez ezitant în haosul acela negru.

Am încercat să-mi număr pașii, fiindcă nu aveam altă cale de a aprecia înaintarea mea în timp și în spațiu, dar numerele mi s-au topit în minte și numărătoarea lentă m-a dezorientat. Încercam să mă consolez spunându-mi că totul era intenționat: lumânările aprinse, pisica – acum dispărută –, chiar și faptul că mormântul purta numele meu. Toate începeau să aibă mai mult sens.

Apoi, privind înainte, mi s-a părut că zăresc o stea licărind în beznă. Am pornit drept spre ea, cu mâinile mele nevăzute întinse în lături și călăuzindu-mă printre pereții de stâncă. Într-o asemenea întunecime nu puteam fi sigur că nu era o amăgire. Cu cât îmi doream mai mult să se lumineze, cu atât se lumina mai tare. Sau, cine știe, poate sosise clipa morții mele, poate era lumina aceea stră-

lucitoare despre care vorbesc cei care s-au apropiat de pragul veșniciei și s-au întors apoi printre vii? Mi se părea acum că steaua se oglindește în miile de picături de apă care se adunau, se umflau și cădeau în jurul meu. Treptat steaua căpătă formă, un dreptunghi de lumină, iar în el o siluetă care mă aștepta, sau așa mi se părea în nebunia mea. Am început să mă tem că ușa s-ar putea închide înainte să ajung la ea, că steaua s-ar putea stinge. M-am chinuit să înaintez mai repede, zdrelindu-mi mâinile de pereții umezi. Mi-am lins sângele și gustul sărat m-a înfricoșat, dar am revenit cumva la realitatea omenească.

M-am pomenit alergând, și așa, cu respirația zvâcnind nebunește în piept, am gonit în sus pe râul de piatră, pe râul de lumină, spre steaua schimbătoare și tot mai mare, spre silueta care în cele din urmă s-a dovedit a fi a unei femei. „*Tanefert*?" m-am auzit că-i strig numele. „Tanefert! Tanefert!"

Apoi m-am prăbușit peste prag, într-o lumină orbitoare.

CAPITOLUL 27

Lumea s-a întunecat. Cuvintele mi se învălmășeau în minte ca un vis fără rost, ca o rimă pentru copii: *O, inima mea pe care o am de la mama. O, inima mea la felurite vârste...*

Apoi mi-am revenit, am deschis ochii și m-am ridicat. Pisica îmi adulmeca delicat mâna. M-am chinuit să mă ridic în picioare și am început să mă uit în jur. Mă aflam într-o încăpere săpată în stâncă, plină de lămpi. Erau sute. Pereții și tavanul erau decorate cu șiruri de hieroglife și picturi care-l înfățișau pe Aten, cu mâinile lui mici întinse în jos și darul ankh oferit deopotrivă adoratorilor divini și regali. În nișele din pereți erau așezate figurine solitare sau în grupuri și statuete mascate și încoronate pe care le-am recunoscut imediat: erau cele patruzeci și două de zeități, purtând simbolurile judecății. Mă aflam prin urmare într-o încăpere oficială, ceva între mormânt și templu.

În centru se afla o balanță mare, mai înaltă decât un stat de om, făcută din abanos și aur, care avea în vârf statueta unei femei așezate: zeița Maat. O văzusem de nenumărate ori pe cea care veghea-

ză mersul anotimpurilor și al stelelor, al justiției pământești și divine, înfățișată pe colanele de aur purtate de judecători cu slăbiciuni atât de omenești, cu chipuri supte sau gușate, urâțite și schimonosite de brutalitate, desfrâu și ani.

Balanța se afla acum într-un echilibru perfect. Aerul era nemișcat. Apoi s-a întâmplat ceva. Pisica și-a ridicat privirea verde și limpede și în clipa următoare a dispărut.

Lângă balanță apăruse o siluetă înaltă, cu o cingătoare din aur și purtând pe cap o mască din aur și argint înfățișând un șacal: Anubis. Avea de gând să mă ucidă? Silueta părea că mă privește și așteaptă. Mi-am luat inima în dinți și am vorbit:

– Unde mă aflu?

– În Sala Celor Două Adevăruri.

Glasul nu venea de sub mască, ci din umbrele adânci ale încăperii. Era glasul unei femei, sigur, direct și plăcut. Am știut imediat că o găsisem. Sau mă găsise ea pe mine?

– Credeam că adevărul este unul singur, am zis.

– Sunt multe adevăruri. Aici, de pildă, sunt două: al tău și al meu.

– Mai este și Adevărul, pur și simplu.

Parcă-i vedeam zâmbetul, invizibil în umbră.

– Ce înțelept ești, a zis. Tu și voi toți care vorbiți despre lucruri precum Adevărul. Mă întreb ce ai scris despre mine în jurnalul tău? Ce adevăruri ai scris acolo?

Știa deja totul. Am încercat să țin pasul cu ea.

– Nu neapărat adevăruri. Povești.

– A, povești. Și cum ne pot fi ele de folos?

– Sunt doar versiuni, am spus. Posibilități. Despre dumneavoastră.

– Dar câte versiuni poate avea povestea? Cred că foarte multe. Probabil un număr infinit de versiuni.

Oare avea dreptate?

– Se poate.

– Prin urmare, continuă ea, fiecare poveste are un număr infinit de versiuni. Poate e ca un cerc. Oare toate poveștile sunt cercuri?

– Da, toate poveștile adevărate.

– Și atunci când ajungem la sfârșit ne dăm seama că totul abia începe.

Am tăcut amândoi. Totul se petrecuse foarte repede și între noi se instalase intimitatea. Fiecare putea să completeze gândurile celuilalt. Am simțit brusc dorința să privesc fața femeii aceleia enigmatice, dispărute de prea mult timp.

– Vreți să vă arătați chipul?

A rămas tăcută câteva clipe, apoi de sub mască s-a auzit un sunet care putea fi la fel de bine geamăt sau râs.

– Poate. Dar trebuie să-mi răspunzi mai întâi la câteva întrebări. Trebuie să fii judecat. Adevărul tău trebuie să fie judecat. Și păcatele tale. Și inima. Sper că ai o inimă bună, una adevărată.

Zeul-șacal îmi făcu semn să mă apropii și-mi spuse:

– Inima ta nu trebuie să mintă în fața Zeului.

Glasul îi era puternic, ferm și cu un accent care nu se regăsea prin Cele Două Tărâmuri, ci de mult mai departe, de dincolo de cataracte. Din Nubia. Am înțeles. Am încuviințat. Era un joc, un joc cu măști și scene. Era în același timp la fel de serios ca moartea. Puneam în scenă scrierile și semnele din Cartea Morților. Știam că răspunsurile pe care aveam să i le dau îmi vor pecetlui destinul.

– Nu voi minți.

– Vom începe cu Confesiunea Negativă.

Începu să recite:

– *Voi, Zeii Casei Sufletului care judecați Pământul și Cerul... Adorați-l pe Ra în Barca Soarelui...* Apoi alte incantații despre Șarpele de Foc și despre Copiii Neputinței și despre viziunea Nimbului Solar și a Nimbului Lunar... *Fie ca Sufletul meu să poată ieși și să călătorească în orice loc dorește, fie ca numele meu să fie rostit, fie să mi se afle și mie loc pe Barca Soarelui atunci când Zeul plutește pe Cerul Zilei, fie să mă primească Osiris pe Tărâmul Adevărului.*

Când a rostit numele lui Osiris m-a cuprins spaima și am simțit că viața mea întreagă atârnă doar de firul acelei clipe, că se adună ca apa de pe tavanul tunelului prin care trecusem, o picătură îngreunându-se, tremurând, așteptând să cadă. Pe un taler al balanței erau faptele vieții mele: copilăria, soția mea, fetele mele, dragostea mea pentru lumea noastră mică și prețioasă, toate cele bune și rele și fără importanță pe care le-am gândit, le-am simțit și le-am făcut și tot ceea ce am fost. Pe celălalt taler era viitorul, intangibil, necunoscut ca zăpada din cutia aceea adusă de departe.

Silueta cu mască de șacal mi-a făcut semn să mă apropii de balanță. M-am uitat în jur. Colțurile îndepărtate ale camerei se pierdeau în beznă, dar acum am putut vedea două statui în stânga și în dreapta mea: Meskhenet și Renenutet, zeițele norocului și destinului, care aveau să vorbească în numele morților. În fața lor era o fiară ghemuită, un leu cu fălci lungi de crocodil, pline de colți înspăimântători, gata să mă sfâșie laolaltă cu bietele mele minciuni. Părea cioplit din piatră, dar nu puteam fi sigur.

Nefertiti vorbi din nou:

– Cum te numești?

– Rai Rahotep.

– De ce te afli aici?

– Caut cheia unui mister.
– Ce fel de mister?
– Caut pe cineva care a dispărut.

Tăcere. Apoi Șacalul se apropie și-mi ceru să rostesc răspunsurile într-unul din talerele de aur ale balanței.

Întrebările veneau rapid, una după alta, insistente, fără să-mi dea o clipă de răgaz, și din gură îmi ieșea o litanie de răspunsuri: „Nu, n-am mințit, nu, nu mi-am înșelat nevasta, da, am ucis, nu, nu am furat..." și așa mai departe, până când m-am pomenit că torn de-a valma faptele mele bune și rele în vasul blestemelor.

Apoi Anubis a lăsat să cadă o pană mică, albă, care a plutit spre celălalt taler al balanței. Dispozitivul părea să fie potrivit pentru a măsura până și greutatea aceea infimă și a vibrat ușor când pana a atins talerul. O clipă mi s-a părut că balanța se va înclina sub greutatea unor îndoieli atât de serioase și astfel va pecetlui sfârșitul meu. A rămas nemișcată. Aerul din jurul meu își ținuse până atunci respirația. Acum începuse din nou să răsufle.

– Ești Cel ce Rostește Adevărul. Bine ai venit! Închide ochii și înaintează.

M-a luat de mână și o apăsare mai puternică mi-a dat de înțeles că trebuia să mă opresc. Am simțit că se mișca în jurul meu.

– Acum nu-ți rămâne decât să te întorci în tine. Dacă ai fi murit cu-adevărat, sufletul tău ar fi devenit o pasăre și-ar fi zburat între cele două lumi. Sufletul tău zboară?

Nu-i puteam răspunde.

– Cel ce Rostește Adevărul nu mai găsește cuvintele?

– Nu orice poate fi exprimat în cuvinte.

– Adevărat. Dar acum a sosit timpul să-ți recapeți cele cinci simțuri. Nu mă refer și la celelalte,

adică la simțul umorului, al onoarei și așa mai departe.

M-a condus la o bancă și m-am așezat.

– Conform ritualului, ar fi trebuit să stai în picioare într-un sicriu, dar cred că ar fi fost prea melodramatic. Recunoști acest obiect?

Am încuviințat după ce l-am pipăit și mi-am dat seama că era o lamă de cremene în formă de coadă de pește.

– E un cuțit *peseh-kef*.

– Se spune că în trecutul îndepărtat Preotul îndrepta spre tine piciorul drept al unui bivol abia sacrificat pentru a încerca să toarne o parte din spiritul lui puternic în trupul tău renăscut. Eu nu voi folosi piciorul drept al unui bivol.

Îmi așeză cuțitul peste gură și am simțit sărutul rece al lamei pe buze. Sorbeam parfumul cald al trupului ei. Am simțit brusc că mă cuprinde căldura, am simțit o șansă de viață. Am început din nou să cred că îmi voi putea îndeplini misiunea și că mă voi întoarce acasă, la viața mea dinainte. A mai ținut o vreme lama pe buzele mele, în timp ce alte emoții se trezeau înlăuntrul meu, apoi a ridicat-o și mi-a pus-o pe ochi, întâi pe cel drept, și pe urechi. Din nou sărutul rece. Am simțit că roșesc ca un îndrăgostit.

– Acum poți vorbi, mânca și asculta. Ești iarăși viu.

Am deschis ochii.

CAPITOLUL 28

Umbrele s-au dat la o parte ca o cortină și am putut s-o văd.

Eram într-o anticameră. Mi se părea că pereții și podeaua erau din argint, dar probabil că acesta era efectul cumulativ și subtil al mulțimii de lămpi. Oricum, în clipa aceea aș fi putut crede orice, atât de tulburat și de încântat eram.

În cameră am văzut doar o scară simplă care dispărea în umbră, o bancă joasă, o masă mică plină de mâncăruri și băuturi și două scaune. Pe unul din ele stătea ea. Avea părul strâns sus, deasupra creștetului, la fel ca statuia din atelierul sculptorului, iar coafura îi scotea în evidență formele pure ale gâtului și umerilor și-i accentua frumusețea chipului. Purta un veșmânt alb, cu falduri ample, ca al unui preot, decorat cu păsări așezate pe ramurile răsucite ale unui copac înmugurit. În țesătura fină se împleteau fire aurii, argintii, verzi, roșii și indigo, iar efectul lor era uimitor: o adiere de lumină juca pe trupul ei la fiecare mișcare pe care o făcea. Păsările cu ochii lor atenți, rubinii, păreau atât de reale, încât te așteptai să înceapă să cânte.

Dar toate acestea păleau în fața privirii ei amețitoare.

Stătea cu mâinile pe genunchi, uitându-se la mine amuzată și bucurându-se, sper, de mulțimea de gânduri și emoții care mi se citeau, fără îndoială prea lesne, pe chip. În clipa aceea i-aș fi spus orice. Mi s-a părut că a ghicit și asta, pentru că mi-a zâmbit imediat. Surâsul ei fugar m-a vrăjit, m-a încălzit, m-a... Dar unde aș putea găsi cuvintele care să descrie asemenea clipe, când suntem cu adevărat vii și ne bucurăm atât de intens de prezența altei ființe? Cum să descriu spiritul misterios care pune stăpânire pe alcătuirea complicată a trupului nostru și care se strecoară până în miezul ființei noastre fizice și trece dincolo de ea, până când uităm că suntem din carne și oase și simțim că facem parte din tot ceea ce există? Nu sunt decât un biet ofițer Medjay, un detectiv, o ființă trecătoare prin spectacolul enigmatic al lumii și totuși, o clipă efemeră, privirea ei m-a transformat într-un zeu eliberat de îndatoririle lui față de timp și lume. Apoi zâmbetul s-a stins și am știut că tânjeam să zâmbească din nou, mi-am dat seama că aș fi fost în stare de orice pentru ca surâsul să apară din nou pe chipul ei frumos, mândru și deschis.

– Câte ceasuri sunt? am zis în sfârșit și mi-am dat seama prea târziu că doar un prost ar fi putut să-i pună o întrebare atât de lipsită de importanță.

– Este ceasul lui Akhet. Vocea ei era liniștită și limpede.

– Vreți să-mi amintiți ce înseamnă? Lângă ea mă simțeam un biet sălbatic.

– Înseamnă ceasul dinaintea zorilor. Este și ceasul pe care cărțile îl numesc al hărniciei. Un alt fel de a-l descrie ar fi că *akh* este numele pe care îl dăm

reunirii individului cu sufletul lui după moarte. Unii zic că reunirea aceasta este veșnică.

– Veșnicia durează prea mult.

A răspuns la ironia mea cu o privire prudentă și mi-a adus astfel aminte că nu avea rost să mă joc de-a ofițerul Medjay. Miza era mult prea mare. Trebuia să fiu eu însumi.

– Și încă un fel de-a înțelege asta este că în limbajul sacru semnul *akh* este Ibis cea care poartă o creastă, pasărea înțelepciunii... Gândește-te la ea ca la vestitoarea din zorii noii tale vieți.

Ne-am privit o clipă. Parcă se uitau la mine și toate păsările țesute pe veșmântul ei. Ce se întâmpla?

– Aceasta este noua mea viață? Am murit oare? M-am născut din nou?

– Poate, dacă privești lucrurile din perspectiva corectă – din perspectiva adevărată...

Și-a întors capul ca să mă vadă mai bine. Ce voia să spună?

– Mă simt onorat că v-am întâlnit, i-am spus.

– O, te rog, nu e cazul să te simți onorat. M-am săturat de onoruri. Îmi pare rău că am complicat totul. Atâta dramatism!... Toate încercările prin care ai trecut... Probabil că te-ai simțit ca un personaj dintr-o legendă, dar trebuia să aflu dacă pot avea încredere în tine, dacă ești cu adevărat cel potrivit. Nu ți-e foame? Nu ți-e sete?

A făcut semn spre masă și mi-a turnat apă într-un pahar. Am băut și abia atunci mi-am dat seama cât de uscată și amară îmi era gura și cât de cald se făcuse. Probabil că din cauza asta spuneam atâtea prostii. A umplut din nou paharul de la fântâna mică din perete și l-a pus în fața mea. Fiecare gest, fiecare mișcare era perfectă. O femeie cu o desăvârșită stăpânire de sine. Chiar și apa părea să se

bucure de întreaga ei atenție și plăcere. Era deschisă în tot ce făcea.

– Pe-aici apa e dulce?

– Da, în spate e un izvor, unul din motivele pentru care am ales acest loc.

– L-ați ales pentru ce?

– Pentru a-mi fi adăpost.

– Adăpost împotriva cui?

Nu mi-a răspuns imediat.

– Nu trebuie să uit nici o clipă că ești omul care dezleagă cele mai încâlcite mistere punând cele mai simple întrebări. Se îndepărtă încet, apoi se întoarse și spuse:

– Așa m-ai găsit? Cu întrebări? Am citit în ochii ei amuzament, curiozitate, interes. Cum afli ceea ce afli?

N-am reușit să-i răspund. Mi se părea că munca mea de-o viață, toate gândurile și acțiunile mele, toate visele și idealurile mele se pierduseră în pulberea aruncată de mâna ei, care a strălucit scurt în lumină. Și mi-a plăcut acest sentiment.

– Poate de aceea Stăpânul nostru...

– De ce nu-i spui pe nume? Numele au forță. Spune-i *Akhenaton*.

Rostise cuvântul cu o inflexiune complicată, ca pe o frază muzicală. Am ghicit în glasul ei o melodie care-i trăda afecțiunea, dar și disonanțele și acutele unor emoții contradictorii. S-a retras și mai adânc în penumbra încăperii.

– Poate de aceea Akhenaton mi-a cerut tocmai mie să vă găsesc și nu s-a adresat șefilor Medjay din oraș.

– Nu el. Eu te-am chemat. Și te-am urmărit încă de când ai venit.

Parcă în fața mea s-ar fi deschis o ușă acolo unde cu o clipă în urmă nu exista nici una. Și-a întors

către mine chipul magnific, acum din nou în lumină. Aștepta calmă reacția mea, cercetându-mă cu ochi reci. M-am zăpăcit, încercând să potrivesc cuvintele ei cu informațiile pe care le adunasem până atunci, străduindu-mă de fapt să privesc misterul din perspectiva deschisă chiar de afirmația ei. Am simțit că amețesc. Seshat, fata ucisă? Dar Tenry și Meri-Ra? De ce această șaradă magnifică și oribilă?

Pisica se apropie de mine parcă alunecând și își frecă trupul zvelt de piciorul meu, provocându-mi un fior. Am mângâiat-o. Nefertiti a zâmbit și acum zâmbetul ei mi s-a părut mai sincer.

– Te place.

– Și eu o plac.

– Ba nu, tu ești bărbatul căruia nu-i plac pisicile.

Oare știa chiar totul despre mine?

– Lucrurile se mai schimbă. Cum ați știut că mă va găsi și mă va aduce aici?

Pisica se duse la stăpâna ei, îi sări în brațe și mă privi liniștită, apoi își strânse cuminte coada sub ea.

– N-am știut. Am sperat.

M-am simțit iar pierdut într-un teritoriu necartografiat, unde lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, unde adevărul are nenumărate chipuri și unde credința poate modifica realitatea. Unde nu mai știam dacă știu.

– Eram sigură că se va întoarce la mine. M-am gândit că poate o vei urma.

– Am sentimentul ciudat că sunt doar un personaj în povestea pe care ați scris-o.

– Cu toții facem parte dintr-o poveste. Trebuia să te chem pentru că nu știu cum se va termina. Tu ai dat drumul păsărilor să zboare, dar acum ne aflăm în mijlocul unei istorii complicate și doar

tu poți să-i afli sfârșitul – trăind-o până la capăt. Știu ce sfârșit îmi doresc, dar acesta nu mai e sigur. Și nici nu poate fi până nu este interpretat, împlinit, întrupat. Cartea Celor Vii, dacă vrei. Am nevoie de ajutorul tău.

Dovedea o abilitate fascinantă. M-au încântat nuanțele expresiilor ei în timp ce vorbea, fluxul și refluxul emoțiilor, oglindirea permanentă a inteligenței, a spiritului. Deodată mi-a trecut prin minte că urmăream o mare actriță care era adânc implicată în rostirea fiecărui cuvânt, dar care în același timp știa să se controleze într-un mod desăvârșit. Am început să simt și altceva: o pată întunecată în sufletul ei. Dorea cu disperare să se dezvăluie, să-și spună povestea, să-și expună motivele și poate chiar temerile. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Mi s-a părut deodată că e singură pe o barcă mică, în voia valurilor unei mări furtunoase. Da, îmi cerea ajutorul.

Sunt sceptic în ceea ce privește valoarea cuvintelor. Am învățat să nu am încredere în ele, fiindcă ne conduc adesea într-o direcție greșită sau acoperă, sub aparența unor afirmații sau negații simple, paradoxuri și adevăruri întunecate și neplăcute. Există amăgire și minciună în cuvinte. Dar mai există în ele o putere care uneori are o frumusețe inevitabilă. Nu e oare adevărat că o parte din istoria cuvintelor este metamorfoza lor din simple simboluri și semne în altceva, în povești pe care ni le spunem unii altora, despre lume ori despre noi înșine, despre vise pe care ni le amintim doar pe jumătate, despre tăceri care par de nepătruns? Trebuia să-i aflu povestea. Fiindcă, până la urmă, ajunsesem să fac parte din ea.

– Spuneți-mi ce doriți să fac. Și vă rog să-mi spuneți și de ce.

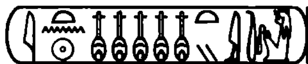
Se așeză în fața mea.

– E o poveste lungă.

– Sunt și eu în ea?

– Da, ești.

Mi-am silit mâinile să rămână nemișcate, deși doreau să se frământe. Am tăcut.

CAPITOLUL 29

– Trebuie să încep cu începutul. Majoritatea poveștilor încep cu nașterea și copilăria, nu-i așa? M-am născut în cutare loc, în cutare an și în cutare anotimp. Acestea sunt stelele norocoase sau nefaste care au fost martore la nașterea mea și care mi-au pecetluit soarta. Toate sunt foarte departe acum... Atât de departe încât nu mi le mai amintesc. Am avut noroc, cred, să cresc într-o familie care avea putere, influență și avere. Numai belșug! Uitasem cât de schimbător poate fi norocul.

O ascultam atent. S-a gândit câteva clipe și a continuat:

– În afară de frânturi care ar putea fi doar vise – o grădină înverzită, împărțită între soare și umbră; răsuflarea Mărețului Fluviu auzită dintr-o barcă, la asfințit; drumul spre casă, într-o seară, cu capul pe genunchii tatălui meu și stelele deasupra mea – prima mea amintire adevărată este călătoria la festivalul Opet, unde tata m-a dus pe calea procesiunilor de la Karnak. L-am luat de mână pentru că mă înfricoșa aleea sfincșilor: păreau niște monștri cu fețe însorite și nu puteam înțelege

de ce erau atât de mulți! Pe drum mi-a spus multe povești: despre Thutmosis care a împlinit profeția unui vis și a înlăturat nisipurile din jurul Sfinxului în schimbul tronului Marelui Domeniu; despre năprasnicul Amenhotep care iubea caii mai presus de orice și care-a atârnat la vedere cadavrele dușmanilor învinși pe zidurile orașului; despre nepotul lui, Amenhotep, Regele nostru cel Falnic, care plânge moartea neașteptată a primului său născut. Mi-a povestit că prințul a fost însoțit în Lumea de Dincolo de pisica lui favorită, pe care o numise „Fetița". Îmi plăcea să-mi închipui că stă cuminte lângă el, la prova Marii Bărci a Soarelui, și că se uită cu ochii ei verzi la misterele Lumii de Dincolo și la chipul lui Osiris însuși.

Când l-am întrebat pe tata ce s-a întâmplat după aceea, așa cum fac copiii când îi impresionează poveștile despre bărbații și femeile cu faimă și putere, mi-a răspuns doar atât: „Ai să vezi". Și, într-o bună zi, am văzut. Tata m-a chemat și mi-a spus: „Vreau să fii foarte curajoasă. Vei face asta pentru mine?" Era mereu atât de serios... M-am uitat la el și am zis: „Acum pot să-mi las părul lung?" El a zâmbit: „Da, e un moment potrivit". Am bătut din palme. Credeam că în sfârșit am devenit femeie. Așa că m-a dus la încăperile femeilor și ele m-au inițiat în secretele lor: alifiile, lingurițele, pieptenii, minciunile și bârfele. Îmi amintesc și de mama, care se uita la mine ca și cum aș fi fost departe, și de cuvintele care au rămas nerostite. Voia să-mi spună ceva, dar nu știa cum s-o facă.

A luat pisica în brațe și a pus-o pe podea, apoi s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră. Amintirile și plimbarea au făcut mereu casă bună.

– În dimineața următoare, femeile au adus multe veșminte și bijuterii. Erau tăcute și am simțit că

se întâmplase ceva. M-au îmbrăcat în straturi grele de haine cu fir de aur și argint și la sfârșit arătam ca un dar împachetat. A venit și tata, însoțit de un preot. Femeile au ieșit, iar preotul m-a învățat ce trebuia să fac, ce să spun și ce nu, când să vorbesc și când să tac. L-am privit nesigură pe tata, care m-a încurajat: „Azi e o zi mare pentru tine și pentru familia noastră. Sunt foarte mândru". Apoi m-a îmbrățișat, frații mei și mama m-au sărutat de rămas-bun și am plecat. Îmi amintesc arșița și zgomotul de pe străzile pline de lume. Toate carele și litierele au fost repede oprite, așa că am rămas pe drum numai tata și cu mine, în carul nostru. Auzeam păsările cântând deasupra acoperișurilor și toate păreau că mă salută cu respect. Pe mine! Am strâns mâna tatei. Mi-am dat seama că ne îndreptam spre palat, dar pe măsură ce ne îndepărtam de casă mi se părea că sunt o ființă tot mai neînsemnată, nu prințesa din poveste. La palat am fost purtată printr-un șir nesfârșit de curți și încăperi, toate pline de nobili și demnitari care mi se închinau în timp ce treceam. Lumea pe care o cunoșteam s-a retras și a dispărut în spatele meu.

Îmi amintesc că m-au oprit lângă o draperie. Tata mi-a zis: „Te afli acum în pragul unui viitor măreț. Te ofer noii tale vieți". Cred că am încercat să-l îmbrățișez și să mă ghemuiesc la pieptul lui, dar el mi-a desprins delicat degetele, m-a ținut de mâini și m-a îndemnat: „Nu uita ce mi-ai promis. Fii curajoasă! Și nu uita niciodată că te iubesc". Am văzut lacrimi pe fața lui. Nu-l văzusem niciodată pe tata plângând.

S-a oprit o clipă. Amintirea o copleșise.

– Eram gata să încep și eu să plâng, dar ceva mi-a atras atenția: pe coridor venea spre noi un tânăr firav, tot atât de îngreunat de veșminte ca și

mine. Și-a ridicat capul și m-a privit. Avea ochi mari și gânditori. Ce s-a întâmplat oare atunci, ce punte a fost aruncată între noi? Înțelegere, recunoaștere, complicitate? Simțeam că ne cunoaștem dintotdeauna și că viețile noastre erau strâns împletite. Apoi mi-au legat o panglică la ochi și lumea a dispărut din nou.

Zgomotul din încăpere s-a stins brusc. Am auzit apoi un clinchet, o litanie, bâzâitul sestrumurilor, un anunț oficial, mâinile tatălui meu m-au împins încet printre faldurile draperiei și am ajuns în altă cameră. M-am uitat în jos pe sub panglică și am văzut sub picioarele mele flori de lotus și pești și am pășit pe apa aceea pictată. Mâinile lui m-au primit la capătul călătoriei care mi s-a părut nesfârșită și m-au răsucit pe loc. Mi-au ridicat capul, mi-au dezlegat panglica și am văzut ca prin ceață o mulțime de oameni, sute sau poate mii. Toți se uitau la mine, toți cântăreau fiecare amănunt al ființei mele. Eram atât de împovărată de haine, încât nu puteam nici măcar să-mi ating ochii cu mâna, dar mă simțeam goală cu desăvârșire. Am încercat să întorc capul. Fața băiatului era prelungă și serioasă și ochii lui mă priveau cu blândețe. Era singurul meu camarad în lumea aceea stranie. Am simțit o licărire de bucurie în sufletul care-mi era strivit de teamă și mi-a mai venit inima la loc.

S-a oprit și a tăcut. Surâsul ei trist era plin de toată durerea și spaima pe care le trăise fetița de-atunci, și ele erau încă vii în inima femeii care îmi vorbea acum. Aș fi vrut să pot schimba trecutul, aș fi vrut s-o pot consola.

– Să nu-ți pară rău pentru mine, îmi spuse ea brusc. Nu am nevoie de mila ta.

A început iar să măsoare încăperea cu pasul, de parcă doar așa putea reînnoda firul poveștii.

– Nu-mi mai aduc aminte prea multe. Presupun că ceremonia s-a încheiat mulțumitor și cred că toți cei care au asistat la ea s-au întors iute la petrecerile, bârfele și glumele lor. L-am urmat pe soțul meu de-a lungul altor coridoare nesfârșite, în altă aripă a palatului. Țin minte că mergea cu câțiva pași înaintea mea, șchiopătând și sprijinindu-se în cârjă. Îmi plăcea: își transformase mersul chinuit și greoi într-un soi de alunecare grațioasă. Mi-l imaginam zâmbindu-mi tainic. Îmi mai amintesc că mă gândeam la el cu duioșie, așa cum te gândești la o ființă pe care trebuie s-o aperi, la gazela pe care leul a ales-o din turmă. Înțelegi, poate, cât de dezamăgită am fost mai târziu.

Nu doream să insist asupra acestui subiect. Nu încă.

– Înaintea lui, conducând procesiunea, mergea tatăl său, Mărețul Amenhotep. Mi-l imaginasem până atunci ca pe un mare erou, constructor de monumente și prieten apropiat al zeilor. Cine era bătrânul acela irascibil, care gemea sub greutatea trupului său uriaș, care se plângea de dureri îngrozitoare de dinți și blestema arșița zilei?

Am ajuns în cele din urmă într-o cameră păzită și m-am trezit înconjurată de noua mea familie. Amenhotep a venit la mine, m-a apucat de bărbie și mi-a întors capul într-o parte și-n alta, de parcă aș fi fost o vază de vânzare. „Ai idee, dragă copilă, câte tratative, discuții și certuri au avut loc înainte să fii adusă aici?" M-am uitat în ochii lui, dar n-am putut să-i răspund. Impresiile și gândurile se învălmășeau în mintea mea ca o furtună. Mă simțeam ca o frunză purtată de curentul unui fluviu puternic. „Vei înțelege repede cum merg lucrurile aici. Ai auzit versurile de laudă pe care ți le-au dedicat poeții?" Am dat din cap că nu. „Fii

demnă de laudele lor!" Soția lui, Tiye, noua mea mamă, ne privea în tăcere. Avea fața de piatră.

S-a așezat și a băut din paharul cu apă pe care i l-am oferit, apoi și-a continuat povestea.

– Imediat ce soarele a asfințit la orizontul acelei zile pline de schimbări, am fost dusă într-un templu cum nu mai văzusem vreodată. Nu era masiv, întunecat și rece, ci mai degrabă o curte deschisă luminată din belșug. După un timp, un disc de aur de pe unul din ziduri a strâns în oglinda lui razele târzii și s-a aprins. Îndemnați de Amenhotep, ne-am ridicat cu toții brațele în fața acelui foc spontan și am rămas așa până când, după o vreme, s-a micșorat și s-a stins. Cerul s-a colorat în albastru întunecat, apoi în stacojiu și în sfârșit în negru. Bătrânul mi-a spus: „Acum ai primit și tu neprețuitul dar al Zeului cel unic". A plecat clătinându-se. A fost ultima din mulțimea de întâmplări de neînțeles care m-au copleșit în ziua aceea.

Seara, am fost dusă la soțul meu. Nu știam la ce să mă aștept, dar nici el nu știa. Ne-am uitat unul la celălalt, nesiguri și speriați și, după ce ultimul consilier și ultima servitoare s-au retras, am rămas tăcuți multă vreme. Apoi am văzut pe o masă un papirus și el a observat că mă interesează și am început să vorbim. În prima noapte a noii mele vieți am stat de vorbă până în zori... Proaspătul meu soț mi-a spus o poveste ciudată, diferită de tot ce auzisem până atunci. Mi-a spus povestea Preoților Amun și a întinselor proprietăți din stăpânirea lor, temple, grădini și câmpii și case pline de funcționari, sclavi și servitori. Mi-am închipuit un tărâm minunat și veșnic verde, dar mi-a spus că greșesc. Pământul este fertil mulțumită zeilor, a zis el răspicat, dar oamenii aceia fățarnici, preoții, în ciuda cuvintelor de laudă

și adorare, se gândeau doar la putere și averi. Cum să le câștige. Cum să le fure. Mi-a spus: „Tatăl meu nu vrea să mai fie așa. Este datoria noastră sfântă să ferim Marele Domeniu de amenințarea puterii Preoților Amun".

Eram foarte tânără și credeam că în viață totul se împarte în alb sau negru. Acum văd lumea așa cum este: un joc complicat, un echilibru de forțe între preoți și ceilalți, între arme și bani, un joc cu compromisuri, cu negocieri, cu amenințări de folosire a forței – amenințări cu moartea. Pe-atunci credeam că e o luptă măreață între bine și rău.

Mi-am permis s-o întrerup:

– Mi-aduc aminte. A impus încheierea unui acord între cele două grupări rivale de preoți, cea din Amun și cea din Heliopolis. A fost o mișcare înțeleaptă. Și după ce echilibrul a fost restabilit, a început să construiască noile monumente de la Teba. Asta a fost în copilăria mea.

– Da, copilăria noastră.

– Și-atunci de ce să se schimbe totul? Ce rost au Marile Schimbări?

– Tu ce crezi?

Am ridicat din umeri:

– Știu doar ce-am auzit, că preoții Amun s-au îmbogățit și mai mult, că grânarele lor erau mai pline decât ale Regelui, că recoltele slabe și foametea au început să provoace frământări...

– Lipsea ceva. În timp ce discutam și înaintam mai adânc în noapte, gândul acela tulbure s-a transformat într-o idee îndrăzneață, mai presus decât reconcilierea și mult mai tăioasă. Ce au în comun toate popoarele, indiferent unde trăiesc ele? Care este experiența supremă a tuturor ființelor vii, zi de zi?

Aten, Lumina. În vâlvătaia ei ceilalți zei păliseră. Era un subiect fierbinte pentru amândoi și am așteptat să aud ce avea să-mi mai spună.

– Te întrebi probabil cum am ajuns aici, de ce am hotărât să construim orașul departe de Teba și de Memphis? Te întrebi de ce am ales să ne transformăm în zei și de ce am riscat totul pentru a înfăptui schimbările?

– Așa este.

A tăcut o vreme și am observat că în încăpere se strecurase un firicel slab de lumină care câștiga treptat lupta cu flăcările lămpilor.

– Am ajuns iar la povești. Pe care să ți-o spun? Să-ți povestesc cum am visat neîncetat la o lume mai bună și mai adevărată? Să-ți povestesc despre ziua când le-am poruncit supușilor noștri, mai-marilor palatelor, comandanților armatei, șefilor șantierelor, oficialităților și funcționarilor să ni se arate și să ni se prosterneze, să îngenuncheze în țărână și să ne adore așa cum noi înșine adorăm Lumina? Să-ți spun ce am văzut pe chipurile lor? Să-ți povestesc despre nașterea fericită a fiicelor noastre și despre durerea că nu am născut nici un fiu? Să-ți spun că printre prieteni se ascund dușmani care complotează împotriva noastră, oameni ai trecutului pe care am vrut să-i înlocuim cu tineri loiali? Sau să-ți spun cum te încântă eliberarea de vechile constrângeri, de vechile minciuni, de vechii zei? Cum e să cunoști puterea prezentului, dar și speranța viitorului? Am construit acest vis din lut, din piatră, din pământ și din sudoare, dar l-am construit și cu mintea noastră, din plăsmuirile noastre, ca pe o Carte a Luminii și nu ca pe o Carte a Umbrelor, l-am construit să poată fi citit ca o hartă a unei noi veșnicii.

Am privit-o fix. Unde voia să ajungă?

– Mă socotești nebună?

Fusese o întrebare sinceră și cât se poate de serioasă.

I-am răspuns cinstit:

– Nu, nebună, nu.

– Mulți sunt convinși că suntem nebuni. Știm ce șoptesc pe străzi, în casele sau în birourile lor. Dar ambiția noastră era *ankhemmaat* și nimic mai prejos: a trăi în Adevăr. Îți amintești poemul?

Tu deschizi nesfârșite căi,
Orașe, sate și câmpii, călătoria Mărețului Fluviu,
Toți ochii te văd în toate câte există
Fiindcă tu ești Aten al luminii peste lume
Și când pleci nimic nu mai e...

Mi-am amintit de bănuielile mele când vizitasem prima dată Marele Templu și îi văzusem pe credincioșii care își ridicau brațele și pruncii către lumina soarelui; mi-am amintit de bătrânii care asudau cu demnitate în timpul ceremoniei pentru numirea lui Meri-Ra, mi-am amintit de biata fată al cărei chip fusese zdrobit cu sălbăticie. Ce legătură aveau toate acestea cu adevărul?

Ea s-a întors și a pășit pe marginea ultimelor umbre care se târau pe podea.

– Acum știu că a înflăcăra sufletul omenesc dincolo de anumite limite, mai ales propriul tău suflet, este o greșeală îngrozitoare. Pasiunea pentru clădirea unei lumi mai bune poate ascunde o ură la fel de pasionată. Credințele care susțin că pot transforma oamenii sfârșesc prin a-i înjosi, a-i degrada și a-i transforma în sclavi. Asta cred acum. Mă rog să nu fie prea târziu.

Se înfioră și își strânse brațele la piept. Magia lămpilor fusese înlocuită de aura albastră și palidă

a zorilor. În lumina aceea părea mai puțin magnifică, mai puțin ieșită din comun, mai obișnuită și mai umană. Pe fața ei se vedeau ridurile provocate de tensiune și de oboseală. Își înfășură umerii cu un șal fin și călduros de lână, apoi se așeză lângă mine.

– Acum văd oroarea pe care am dezlănțuit-o. Este un monstru al distrugerii. Străzile se umplu într-o clipă de soldați, ușile caselor sunt doborâte, teama cucerește orașul ca o armată invadatoare... Am auzit că niște Medjay au dat foc unui sat, au profanat statuile din templu, au ucis și au mâncat animalele sacre din sanctuare și i-au alungat pe oameni în pustiu. Acesta să fie viitorul pe care l-am visat? Nu. E barbarie și obscurantism, nu dreptate și iluminare. Până și obiectele cele mai neînsemnate, borcănelele de parfum și de tămâie, vor fi declarate ilegale dacă pe ele sunt gravate simbolurile vechilor zei. Asta-i nebunie.

N-am vrut să rup tăcerea care a urmat. Avea dreptate. Eram însă nerăbdător să aud ce va mai spune și în cele din urmă a continuat:

– Dar Akhenaton nu gândește astfel. Soțul meu, Stăpânul Celor Două Tărâmuri, nu vede ce se întâmplă. E obsedat de viziunea lui, se amăgește singur că totul este cum ar trebui să fie și cade în plasa nenumăraților săi dușmani. Cere tot mai multă trudă, tot mai multă stăruință. Bineînțeles că oamenii au început să-l urască. I-a persecutat pe Preoții Amun mai mult decât era justificat și a poruncit ca numele și imaginile Zeilor lor să fie șterse de pe zidurile templelor, din altare și chiar din morminte. I-a aruncat pe drumuri și de-acolo ei îl amenință cu prăpădul și vor să se răzbune. Nu ia în seamă tulburările care se întețesc în alte părți ale Imperiului, i-a uitat pe aliații din nord care îl im-

ploră să-i ajute. Teritoriile devin instabile, caravanele sunt atacate, rezultatele trudei de generații pentru a extinde și a întări puterea noastră asupra statelor din jur s-au spulberat într-un singur an, războaiele locale se înmulțesc, poporul nu se mai simte în siguranță și nu mai muncește, câmpiile cad în paragină și sunt acoperite de buruieni, impozitele nu mai sunt strânse, cei credincioși nouă își pierd orașele și viețile din pricina unor tâlhari al căror unic interes este câștigul ușor și a căror unică metodă este masacrul... Dar mai ales nu crede că există bărbați puternici care vor să manipuleze coșmarul și haosul în propriul lor interes. Acum începi să înțelegi de ce a trebuit să plec?

Mă privi, rugându-mă parcă disperată s-o înțeleg. Am avut din nou senzația că amețesc, ca și cum m-aș fi aflat pe marginea unei genuni înfiorătoare pe care trebuia s-o străbat pe un pod nu din piatră, ci din cuvinte.

– Știu că se vorbește în oraș, am spus. Am auzit șoapte și zvonuri peste tot pe unde am fost, dar nimic nu s-a întâmplat încă.

– Nu, încă nu. Și tocmai de aceea trebuie să ne grăbim. Trebuie să punem totul în joc, nu doar viața mea și a fiicelor mele sau pe-a ta și a copiilor tăi. Nu e vorba doar de soarta acestui oraș și a adevărului său, ci de însuși viitorul Celor Două Tărâmuri. Tot ceea ce timpul a creat din nimic, toată slava aceasta verde se va pierde în haos și se va transforma în pustietate dacă nu intervine nimeni acum.

Am deschis singura cale de comunicare posibilă cu ea:

– Voi face tot ceea ce îmi cereți, nu numai din aceste rațiuni mai presus de noi, ci și pentru că vreau să mă întorc la viața mea, la casa și la familia mea. Nu pot să mă întorc dacă nu înaintez.

Îmi atinse mâna cu tandrețe.

– Îmi pare rău, știu că te temi pentru viața lor. Îmi pare rău că te-am implicat, dar poate că ai înțeles de ce.

Am stat acolo tăcuți, în timp ce umbrele albastre au devenit roșii, apoi s-au transformat într-un văl de aur care a luminat încăperea, semnele și simbolurile de pe pereți, fața ei. O nouă zi venise, mai promițătoare decât cele care trecuseră. Trebuia să-i pun cea mai importantă întrebare.

– Când ați dispărut?

S-a gândit câteva clipe.

– Sunt mulți cei care lucrează împotriva mea și mă amenință. Unii chiar din familie, alții din Medjay sau din armată și, firește, mai sunt și preoții care abia așteaptă să-l răstoarne pe noul Zeu și să profite ca altădată. Și mulți dintre cei aflați la putere acum mi s-ar opune fiindcă și-au pus viețile în slujba noului regim. Știi cum e să nu poți avea încredere în nimeni, nici măcar în propriii tăi copii? Iată de ce am ales să fug, nu să lupt. Iată de ce a trebuit să las în urmă viața mea, să uit de mine însămi, să-mi șterg urmele și să caut o cale de salvare pentru noi toți.

Nu m-am putut abține s-o întreb:

– Și fata? Seshat?

– Am auzit ce i s-a întâmplat.

– I-au zdrobit fața.

Mi-a aruncat o privire îndurerată.

– Știu. Îți închipui că am poruncit s-o omoare pentru a-mi ascunde dispariția?

– Recunosc că mi-a trecut prin minte.

– Chiar crezi că sunt în stare să ucid o fată nevinovată ca să mă salvez pe mine?

S-a îndepărtat, tremurând de mânie. Trebuia să recunosc că această ipoteză nu se potrivea cu fe-

meia pe care o cunoscusem. Mi-am dorit să nu fi spus nimic, o jignisem inutil.

– Ați aflat și despre moartea tânărului Medjay Tenry și a Marelui Preot Meri-Ra?

Îmi făcu semn că da și se așeză. S-a așternut tăcerea, dar știam prea bine că se întreba fără încetare, ca și mine, cine ar fi putut comite asemenea atrocități și în ce scop.

– De ce eu? am zis în cele din urmă.

– Ce vrei să spui?

– Doar atât: dintre toți oamenii pe care i-ați fi putut chema, de ce m-ați chemat tocmai pe mine?

Mi s-a părut că întrebarea a avut un ecou puternic, mult mai puternic decât mă așteptam. A clătinat din cap, a zâmbit trist și s-a uitat drept în ochii mei.

– Am auzit multe despre tine, ești aproape celebru. Am citit documente secrete despre succesele tale, despre familia ta, despre viața ta. M-au uimit metodele tale, mi s-au părut inteligente și – chiar dacă pare ciudat – frumoase. Am aflat că în Medjay sunt destui care aparțin vechii ordini și care nu te simpatizează. Tot citind, mi-am spus că n-o să-ți pese. Mi-am spus că îți va fi teamă, dar nu vei acționa din teamă. Ceva m-a făcut să am încredere în tine. Poți să explici de fiecare dată de ce ai încredere în cineva?

Întrebarea a rămas fără răspuns, fiindcă nu exista vreunul. Am avut totuși ceva de spus și nu am ezitat:

– Pentru că atunci când îi spunem unui om că avem încredere în el, îl obligăm să se ridice la înălțimea așteptărilor noastre.

Expresia ei amuzată confirma importanța pe care mi-o acorda.

– Da, firește. Te vei ridica la înălțimea așteptărilor mele?

– Ce altceva pot să fac?

A fost dezamăgită de răspunsul meu și parcă și-a pierdut vioiciunea și curiozitatea. Era ca și cum aș fi pierdut prostește un joc de senet.

– Există mereu o alternativă, dar nu asta am întrebat. Știi bine ce vreau să spun.

Acum venise rândul meu să-i spun o poveste. Mi-am ales atent cuvintele, ca să fiu sigur că va fi înțeleasă bine.

– Akhenaton m-a amenințat că-mi execută familia dacă nu vă găsesc înainte de Festival. Am scăpat din mai multe tentative de asasinat. Mahu mi-a spus că mă va tortura și mă va spânzura după ce-mi va lichida personal soția și fetele. Am fost ținut în arșiță în miezul zilei. Am fost condus la propriul meu mormânt. Am fost călăuzit de o pisică neagră printr-un subteran înspăimântător și am ajuns să cred că am murit, toate acestea pentru a-mi dovedi loialitatea față de o femeie care a dispărut. Știți că ideea de-a mă urca în prima barcă și de-a mă întoarce acasă începe să mi se pară foarte atrăgătoare? Am trăit cinci zile foarte pline și trebuie să vă mărturisesc, Stăpână, că nu-mi spuneți tot adevărul.

O clipă a părut uimită că fusesem în stare să-i vorbesc așa. Apoi, deodată, a început să râdă din toată inima, sincer, iar chipul ei s-a eliberat din strânsoarea încordării. A clătinat din cap, aproape cu încântare. Recunosc, nu mi-a fost ușor să mă abțin să râd și eu. Apoi, treptat, veselia s-a stins.

– Am așteptat multă vreme să-mi vorbească cineva astfel. Acum știu că ești omul pe care l-am căutat încă de la bun început.

O urmă de amuzament încă plutea între noi, ca un văl subțire. Acum mă privea altfel.

– Poate că într-adevăr ți-am ascuns anumite lucruri. O să-ți spun tot ce am voie să-ți spun, dar acum știi că n-am avut de ales.

Brusc, fața ei s-a întunecat. Parcă devenise de piatră.

– Am un plan și am nevoie de ajutorul tău. Pot să-ți promit doar atât: mă voi întoarce la timp pentru a-ți salva familia.

– Când? am întrebat.

– Înainte de Festival.

Am încuviințat. Încheiasem pur și simplu un acord. Politicianul din ea se trezise.

– Trebuie să știu acum dacă accepți sau nu. Dacă nu, ești liber, firește, să te întorci la familia ta. Dar îți mai spun atât: dacă pleci, viitorul va arăta într-un singur fel și te asigur că va fi întunecat. Dacă rămâi, mă poți ajuta să-i salvăm pe toți și vei avea un rol într-o poveste cum n-a mai fost alta. Vei putea scrie în jurnalul tău o poveste uimitoare și adevărată. Te-ai hotărât?

M-a surprins atâta răceală. Am început să calculez în minte opțiunile. Mai aveam câteva zile de grație înainte ca Akhenaton să pronunțe sentința de moarte a familiei mele. E drept, Mahu putea să acționeze la Teba în lipsa mea, dar aș fi putut să le trimit alor mei un mesaj ca să-i previn și poate că Mahu nu va îndrăzni să ia măsuri fățișe fără să aibă dovada eșecului meu. Ce puteam să spun despre Ay, al cărui nume îl pronunțasem atât de nechibzuit? Îmi era limpede că singura cale de a-mi proteja familia era să rezolv această chestiune, altfel n-am mai fi avut liniște și am fi văzut o amenințare în fiecare umbră.

– Ce vreți să fac?

S-a uitat la mine satisfăcută, de parcă i-aș fi putut răspunde și altceva.

– Trebuie să mă aperi când mă întorc, prin urmare trebuie să afli cine îmi vrea moartea.

– Pot să vă pun câteva întrebări?

– Iar întrebări, oftă ea.

– Să începem cu Mahu.

– Nu vreau să te influențez spunându-ți ce cred eu despre anumite persoane.

– Vă rog totuși să-mi spuneți.

– E credincios ca și câinele lui. Ne-a slujit bine. Mi-aș pune viața în mâinile lui.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Se înșela, desigur.

– A încercat să mă omoare. Mă urăște, îmi dorește moartea.

– Din cauza mândriei lui exagerate și pentru că s-a simțit insultat de prezența ta. Asta nu înseamnă că nu vrea să mă găsească și că nu este bine intenționat.

– Nu am încredere în el.

Nu mi-a răspuns.

– Și mai cine? am continuat. Ramose? Parrenefer?

– Ei sunt actorii principali și au destule motive să-mi dorească moartea. Ramose este un consilier înțelept: până acum nu a făcut nimic din răutate, răzbunare sau ambiție personală. Este un lucru rar. Pare o fortăreață – e puternic, aspru, perfect apărat, dar îi plac frumusețea și aparențele. Ai văzut ce bine se îmbracă? Cândva a fost Maestrul Garderobei. Zâmbi văzând cât eram de surprins.

– Și Parrenefer?

– Lui Parrenefer îi place ordinea. Are oroare de haos. Precizia este adânc înrădăcinată în inima lui și este foarte influent.

Mi-am încercat norocul:

– Și Ay?

N-a reușit să-și ascundă teama și o umbră a trecut iute peste chipul ei ca un animal hăituit. De ce oare? Ce corzi subtile atinsesem? Numele salvator... Numele pe care-l folosisem pentru a mă apăra de Mahu.

– Ce-mi puteți spune despre el?

– Este unchiul soțului meu.

– Și?

– Va veni la Festival.

Părea încolțită.

– Vă temeți de el?

– Vai, alte și alte întrebări. A clătinat din cap, vizibil neliniștită, apoi a continuat: Va ajunge curând în oraș. Atunci vor fi aici toți actorii acestei piese: comandanții armatei, șefii de triburi din nord și din sud, demnitarii din tot imperiul, plătitorii de tribut ai căror copii se află în palatele regale și ale căror fete sunt acum neveste în Harem... Pe scurt, toate persoanele din regat care se bucură de influență vor sosi în oraș în zilele următoare însoțite de familiile lor. Trebuie să-i lovesc decisiv pe dușmanii mei și să aflu ce fac prietenii mei, câtă vreme mai pot fi sigură că-mi sunt prieteni. Trebuie, cu alte cuvinte, să știu ce se pregătește în sprijinul sau împotriva mea.

– Cum și când vă veți întoarce?

– O să-ți spun când va veni timpul.

M-am înfuriat de-a binelea. Cum îndrăznea să nu-mi spună?

– Am petrecut fiecare zi căutându-vă. Acum vreți să mă întorc așa, la lumina zilei, să pun în joc tot ce am mai scump pe lume și să pășesc direct într-un cuib de șerpi veninoși fără să știu ce plan aveți?

Nu a fost deloc impresionată de furia mea.

– *Gândește-te*. Dacă te prind? Akhenaton ar face orice ca să mă aducă înapoi, sunt singura lui pavăză împotriva dezastrului. Dacă Mahu te torturează sau, și mai rău, îți torturează familia, poți să reziști? Mă îndoiesc. Ce nu știi nu poți spune.

– Ne-ar ucide oricum în chinuri.

S-a gândit câteva clipe la ce-i spusesem.

– Știu, dar ce pot face? Ai încredere în mine. Pot să te călăuzesc, să te informez și să-ți ofer ajutorul unui aliat credincios, ba chiar a doi aliați. Îți promit că o să-ți spun totul atunci când va fi posibil.

Mă întorsesem în punctul din care pornisem: eram obligat să aleg între singura opțiune rațională – plecarea din oraș – și cea inevitabilă – rezolvarea definitivă a problemei.

– Singurul aliat loial pe care-l cunosc este un bărbat care nu știe să facă diferența între un vin de calitate și apa chioară. Pe deasupra, loialitatea lui este discutabilă.

– Înțeleg.

Se îndreptă spre o ușă – pe care, am constatat surprins, n-o remarcasem până atunci – și bătu încet. În cameră a intrat un bărbat care mi s-a părut cunoscut.

– Bună dimineața, domnule, a zis el cu o expresie de amuzament puternic care se lupta să pară doar respect.

– Khety!

S-a înclinat în fața Reginei și ea m-a lămurit:

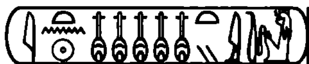
– Khety mi-a îndeplinit ordinele încă de când ai sosit. Mi-aș pune viața zălog pentru el. Am pus-o și pe a ta, deși nu aveai cum să știi. Te va conduce într-o casă sigură din oraș și îți va spune ceea ce trebuie să știi.

În clipa aceea nu știam ce doresc mai mult: să-l dobor cu un pumn sau să-l îmbrățișez. Jucase ro-

lul prostului destul de convingător. M-am întors la rândul meu către Regină și am făcut o plecăciune.

– Vom mai vorbi, a zis ea, dar acum trebuie să te odihnești înainte de a porni la drum împreună cu Khety.

Așa că m-am așezat și m-am apucat să scriu toate acestea în lumina dimineții și în arșița crescândă a unei zile noi. Știam ce aveam de făcut și de ce. Știam că era vie și că-mi pregătise un rol al cărui scop era mai îndrăzneț decât îmi puteam închipui. Sentimentul că fusesem înșelat s-a stins treptat odată cu trecerea ceasurilor și a fost înlocuit de nerăbdarea de a trece la acțiune și, trebuie să mărturisesc, de dorința copleșitoare de a aduce din nou zâmbetul pe chipul acela frumos. Oare chiar era posibil să-mi îndeplinesc misiunea? Ea și Khety erau singuri în fața unor inamici puternici care dispuneau de toate avantajele: informație, putere, bani și influență. Noi aveam unul singur: eram invizibili. Nimeni nu știa dacă ne aflăm pe lumea cealaltă sau în umbrele celei de-aici.

CAPITOLUL 30

Khety era enervant de satisfăcut de sine însuși.

– O, marele Cercetător de Mistere...

Mă tot înghiontea și-mi făcea cu ochiul ca un actor prost, de parcă între noi se instalase definitiv încrederea și nu doar asta, ci și o egalitate deplină.

– Chiar nu ți-ai dat seama? m-a întrebat a treia oară și a trebuit să-i dau un răspuns:

– Khety, ai interpretat atât de bine rolul idiotului, încât mi-a venit greu să cred că ai măcar un grăunte de rațiune. Poate m-ai înșelat din cauză că nu jucai mereu un rol. Poate că am avut dreptate să te cred așa.

A părut jignit, dar i-a trecut într-o clipă.

– Ei bine, ți-am spus multe despre mine care erau adevărul curat. Și, apropo, îmi place vinul, nu berea, și mănânc adesea migdale.

Mărturisesc că poate încercam să-mi reprim sentimentul că fusesem un prost. Nu sufăr să fiu amăgit. Câteva minute am fost morocănos ca un copil bosumflat.

Ședeam la umbră într-o curte închisă, pe care o apărau de arșiță copertine largi din pânză de in.

Păsările experimentau note înalte și triluri prelungi. În mijloc, apa curgea într-un bazin de piatră.

– Înțelegi gravitatea dilemei în care ne aflăm?

Kethy încuviință. Iar le știa pe toate.

– Cunoști zicala asta: Nu apuca frâiele unei călătorii al cărei sfârșit n-o să-l poți ține în frâu? Ei bine, exact asta trebuie să facem, pentru că nu avem încotro. Trebuie să-mi dai toate detaliile și nu pot înțelege de ce nu m-ai lămurit de la început, când știai cât de mare este miza. A încercat să mă întrerupă, dar i-am pus palma peste gură. Da, știu că ai jurat să nu-mi dezvălui nimic. Probabil că era vorba și de alte dileme, și mai serioase. Acum trebuie să-mi spui ce știi despre casa secretă și despre măsurile de securitate pentru Festival. Trebuie să închei socotelile cu Mahu.

– Cum pot să te ajut? Voi face orice este nevoie.

– Aș vrea să intru în arhivele Medjay. Mă poți ajuta?

– Da. Dar de ce?

– Au informații despre tot ce mișcă. Despre tine, despre mine, despre Ay și chiar despre Mahu însuși. Trebuie să pătrundem mai adânc în lumea ascunsă a acestor evenimente, așa încât trebuie să aflăm mai multe despre complotiști și despre conspiratori și poveștile lor secrete.

Se gândi la ce i-am spus.

– Am o cunoștință acolo, un scrib. Ar putea să ne lase înăuntru și să ne dea ce ne interesează.

– Putem să avem încredere în el?

– E fratele meu, se strâmbă el.

– În ziua de azi nu poți avea încredere nici în frați.

– E fratele meu mai mic.

– Și mai rău. Mezinii își trădează și-și omoară frații mai mari din pură rivalitate.

Khety râse:

– Îi plac muzica și cărțile și nu-l interesează politica. Doar cu forța îl poți scoate din bibliotecă. Te rog să ai încredere în mine.

Nefertiti s-a apropiat de noi. Între timp se schimbase într-un veșmânt simplu din pânză de in și recunosc că nu reușeam să-mi desprind privirea de la ea. Era ceva incandescent în simpla ei prezență.

– Casa asta nu e o ascunzătoare sigură pentru amândoi în următoarele zile. Khety știe o casă în cartierul muncitorilor. Mi-e teamă că nu e prea confortabilă, dar nimeni n-o să vă caute acolo. Sunt sigură că puteți să vă deghizați astfel încât să vă amestecați în mulțimea de nou-veniți.

Era un sfat de bun simț. Observasem și eu de multe ori că săracii sunt invizibili. Nimeni n-avea să se ostenească să ne arunce o privire.

– Vom fi, cum se zice, săraci în casa bogatului, am zis.

Nu erau uși sau ferestre către lumea exterioară în zidurile clădirii. Singurul drum înapoi era prin labirint. Ne-am luat repede rămas-bun și am coborât pe treptele de piatră ale unei scări în spirală. Acum drumul era luminat din belșug cu lumânări și torțe și am văzut pe ziduri imagini minunate: păsări, animale și grădini luminate de un soare și de o lună subterane.

– Khety, unde ne aflăm?

– Ți-aduci aminte că am fost în casa Reginei, unde te-ai așezat pe scaunul ei și te-ai uitat peste fluviu?

Structura aceea ca un mormânt, de pe malul celălalt. Știuse încă de la început.

– Dacă zâmbești din nou ca un prost, te împing pe scări.

Ecoul râsului său răsună prin galeriile care se pierdeau în beznă. Ultimele raze ale soarelui se strecurau chiar în locul în care ne aflam.

– Ei bine, zise el, mi-aduc aminte ce spune Rătăcitorul în cea de-a doua Poveste a lui Setna: „Toate drumurile duc undeva".

– E un gând foarte înțelept. Și eu îmi amintesc că în poveste Rătăcitorul nu s-a mai întors acasă. Care dintre drumurile acestea ne duc acolo unde vrem să mergem?

– Tunelurile sunt menite să-i prindă în capcană pe nepoftiți. Din fericire, le cunosc ca-n palmă.

Mi-a arătat în ce direcție trebuia să mergem, am luat fiecare câte o torță și am pornit la drum în tăcere, însoțiți de ecoul pașilor noștri și de umbre adânci. Am ajuns curând la o intersecție și Khety a ezitat.

– Ce s-a întâmplat?

– Încerc să-mi amintesc drumul.

A pornit cam prea hotărât într-o direcție, apoi s-a oprit brusc și m-am izbit de el.

– Și-acum încotro?

– Iertare, nu pe-aici.

– Tu ești cel care o să mă ajute să salvez lumea?

Tavanul tunelului era acoperit de picături de apă și am știut că ne aflam sub fluviu. O adiere slabă și călduță, aidoma brizei din lumea de deasupra, mușca din flăcările torțelor noastre, dar nu reușea să le stingă. Am văzut alte picturi pe ziduri: erau spiritele morților care se delectau cu încântările Lumii de Dincolo. Ne spunem unii altora povești despre fericirea și libertatea care ne așteaptă dincolo de moarte, dar construim temple și morminte întunecate și ne înfiorăm când auzim legende despre șerpi fantastici și numele lor tainice. În lumina vie a torțelor și în compania veselă a lui

Khety, subteranele care mă înspăimântaseră atât de tare cu o noapte înainte păreau acum inofensive.

Apoi, după un timp de mers în tăcere, am ajuns la o scară abruptă de piatră care urca spre un chepeng de lemn. Raze de lumină brăzdau scândurile îmbinate la repezeală, ca niște lame lungi de pumnal. Am ascultat atent, dar am auzit un târșâit , ca și cum deasupra s-ar fi aflat o trupă de dansatori nepricepuți. Cu o grijă infinită, Khety a ridicat chepengul și lumina ne-a lovit dureros ochii după ce petrecusem atâta vreme în beznă. S-a uitat atent în jur, apoi am ieșit amândoi. Am împins la loc capacul și m-am pregătit să mă îndepărtez repede, bucuros că nu mă mai aflam sub pământ.

Primul lucru care mi-a izbit simțurile a fost mirosul. Ne aflam într-o cocină. Noroiul plin de putreziciuni, de resturi de hrană și excremente de porc duhnea îngrozitor. Porcii, cu fălcile lor tremurânde și ochii inexpresivi, arătau ca o șleahtă de demnitari corupți și n-au încetat nici o clipă să mestece în timp ce ne priveau, întrebându-se fără îndoială dacă nu eram și noi comestibili. Cocina era joasă, așa că ne-am aplecat în timp ce ne grăbeam să ajungem la ieșire, ținându-ne de nas și încercând fără succes să nu ne murdărim picioarele. Dincolo de ușă era o uliță care duhnea aproape la fel de tare, îngustă și plină de tot felul de gunoaie și de excremente animale și umane care dădeau pe-afară din șanțurile săpate pe ambele laturi. Câțiva muncitori au trecut printr-un pasaj îngust care făcea legătura cu o stradă mai largă, dinspre care se auzeau zgomotele vieții de zi cu zi, de care mă dezobișnuisem. Vizavi de cocină era o intrare acoperită cu un rest de pânză putredă și Khety s-a repezit într-acolo. M-am luat după el și m-am po-

menit într-o magazie fierbinte și plină de praf, grămezi de gunoi, ulcioare murdare, burdufuri sparte și felurite resturi. O ușă interioară dădea spre altă încăpere, în care am găsit două culcușuri de paie, un vas mare cu apă și o cutie de lemn cu provizii modeste. O scară care abia se mai ținea, cu trepte lipsă, ducea spre acoperiș. Khety a blocat ușa dinspre stradă cu câteva lemne. „Nicăieri nu-i mai bine ca acasă", mormăi el.

În altă ladă am găsit haine de muncitori – niște biete fâșii de pânză și sandale ieftine din sfoară – și câte un rând de veșminte mai bune, aproape noi, fără să fie bătătoare la ochi. Puteam să ne schimbăm înfățișarea după cum era nevoie.

Înainte de toate trebuia să mă orientez puțin. Mi-am înfășurat repede o pânză destul de curată în jurul capului și al umerilor, am urcat pe scară și am împins chepengul de lemn. Am privit atent de jur împrejur. Era o altă față a capitalei, nouă pentru mine: o învălmășeală de acoperișuri din lut înghesuite unele în altele, construite alandala și de mântuială, un oraș al cocioabelor. Aici locuiau fără îndoială mulți dintre săracii invizibili care puneau mașinăria în mișcare și o mențineau în stare de funcționare.

Arșița făcea aerul să tremure, dar în rest nu se mișca absolut nimic. Era după-amiază, la ceasul când totul e amorțit, dar cartierul părea nelocuit și-i lipseau petele de culoare ale ciorchinilor de fructe și legume puse la uscat, cotcodăcelile găinilor care scurmau în țarcurile lor și rufele atârnate la uscat pe sfori care erau atât de obișnuite la Teba. N-am văzut nici copii la joacă. Doar câteva bătrâne se mișcau încet pe acoperișuri mai îndepărtate, cu capetele plecate, roabele trudei lor zilnice

în dogoarea cumplită a soarelui. Nici una nu m-a băgat în seamă.

Mi-am dat seama că aș fi fost și mai puțin suspect dacă m-aș fi așezat pur și simplu pe marginea acoperișului. De-acolo puteam vedea în toate direcțiile. Cea mai frumoasă scenă era cea a fluviului, mai ales docul cel lung de unde pornisem la vânătoare cu câteva zile în urmă. Acum, ambarcațiunile de divertisment, bărcile ușoare cu vele și femeile îmbrăcate în veșminte luxoase dispăruseră și portul era asaltat de traficul fluvial obișnuit. În larg, grupuri mari de bărci se înghesuiau, se împingeau și se luptau pe apă, încercând să ajungă primele la mal și să-și descarce mărfurile. Parcă asistam la o încăierare lentă și dezordonată din perspectiva stranie și îndepărtată a unei muște.

Cele mai multe barje aduseseră cherestea, piatră, fructe și grâne. Din alta însă, într-un cor de țipete și de triluri care au tot crescut până au devenit un vacarm infernal, și-au făcut apariția maimuțe urlătoare care bolboroseau și țipau de bucurie că pășeau din nou pe uscat, colivii cu păsări colorate mai frumos decât curcubeul, șoimi dresați purtați de sclavi cu mănuși speciale și, într-o ladă solidă din lemn, un babuin care privea cu dispreț această lume primitivă și zgomotoasă; le-au urmat gazele, antilope și zebre care se clătinau și alunecau în timp ce erau împinse cu brutalitate pe platformele de scânduri. Dintr-o altă corabie a apărut o trupă de pigmei din Punt care executau acrobații uimitoare, mergeau în mâini și se loveau unii de alții pentru a înveseli mulțimea. Tot acest haos era provocat de Festival. Darurile și tributurile, mărfurile de lux, băuturile și curiozitățile care veneau din tot Imperiul și de dincolo de granițele lui începuseră să-și facă apariția în

oraș pentru a satisface poftele acestei adunări unice în istorie. Era un eveniment de care nimeni nu se bucura, dar toți s-ar fi simțit adânc jigniți dacă nu ar fi fost invitați aici să-și ocupe locul printre mai-marii zilei, să simtă că statutul lor era apreciat la justa lui valoare. Și fiecare își adusese familia, suita, ambasadorii, funcționarii, secretarii, asistenții, asistenții asistenților și cohortele de servitori cu ierarhiile lor cu tot. Orașul nu părea pregătit pentru creșterea monstruoasă a populației sale și mi-am spus că mulțimea vizitatorilor va fi atât de mare, încât oamenii vor ajunge să doarmă în deșert, prin mormintele de pe coline, sau pe câmpurile cultivate, ca un roi de lăcuste.

Am auzit zgomot în spatele meu și Khety a apărut pe acoperiș și s-a așezat lângă mine.

– E o nebunie, nu-i așa? Asta ne trebuia acum, un Festival? Încă n-au trecut treizeci de ani de la începutul domniei, a zis el.

– Akhenaton dorește cu disperare să-și arate puterea și să inaugureze oficial noua capitală. Știe că în vremuri tulburi e bine să organizezi Sărbători sau să pornești războaie. Chiar dacă refuză să accepte adevărul, consilierii lui apropiați știu și ei că puterea se destramă și înăuntru, și afară. Recolta de anul trecut a fost slabă, oamenii nu-și primesc simbriile, sunt tot mai neliniștiți și, dacă nu e atent, până la urmă se vor răscula. Trebuie să-și afirme puterea, trebuie să primească în public supunerea tuturor, atât a inamicilor săi din Regat cât și a așa-zișilor aliați străini, trebuie să-și facă din nou cunoscute pretențiile și drepturile teritoriale asupra bucăților Imperiului. Tot acest spectacol ar putea primi lovitura de grație dacă Regina nu va fi găsită și adusă înapoi. Nu e de mirare că e așa de disperat.

Acest discurs mi-a reamintit întâmplări din trecut și am continuat să vorbesc:

– Eram doar un țânc când a avut loc ultimul jubileu, sub Amenhotep. Bătrânii povestesc că a fost complet diferit față de cele dinaintea lui. A poruncit să se facă lacul Birket Habu lângă palat unde, împreună cu Zeii și cu Familia Regală, putea organiza procesiuni pe corăbii. Îți poți imagina un lac artificial gigantic săpat în ani și ani de muncă grea și toate viețile sacrificate pentru o singură zi de sărbătoare? Tata mă ținea pe umeri ca să pot privi peste capetele oamenilor din mulțime. Totul s-a desfășurat la mare depărtare, dar mi-aduc aminte că am văzut un crocodil imens spintecând apa. Își unduia coada și spinarea pline de nestemate, pocnea din fălcile uriașe cu șiruri de dinți albi și avea ochi vii și strălucitori, de parcă erau făcuți din diamante. Fusese construit din lemn și fildeș, avea un dispozitiv inteligent de acționare și era fixat pe o barcă specială. Dar în ochii mei el era Sobek, Zeul Crocodil, manifestarea lui Ra strălucind peste ape. Eram îngrozit! Apoi a sosit Amenhotep, pe o corabie aurie imensă la care vâslea o armată de sclavi. Era așezat pe un tron înalt și purta două coroane. Abia dacă mai răsuflam de emoție. Ce putere stranie au unele imagini asupra noastră! Acum, dacă m-aș uita la același spectacol, aș ghici imediat iluzia, prefăcătoria, amăgirea. Nu aș vedea decât mecanismele brute, angrenajele puterii și banii care le pun în mișcare. Sunt mai fericit acum sau era mai bine când credeam?

Nu puteam să-mi răspund la întrebarea asta și, pe de altă parte, trebuia să ne gândim la probleme mai importante, nu la sărbătorile din trecut. Ne-am uitat din nou la panorama care se întindea la picioarele noastre. Printre ambarcațiunile care

acostau chiar atunci am remarcat una de o finețe deosebită, care se distingea prin eleganța formei, prin perfecțiunea suprafețelor din lemn de cea mai bună calitate și prin somptuozitatea velelor: era un vas militar de cea mai înaltă clasă. Transporta, desigur, o persoană foarte importantă. Docherii au prins frânghiile aruncate de marinari și vasul a fost adus cu pricepere la mal. Printre marinarii în uniforme am observat un bărbat de rang înalt, înconjurat de oficialități. Eram prea departe pentru a-l vedea bine, dar a fost tratat cu respectul suprem: a avut loc o ceremonie militară și garda oficială i-a prezentat onorul, fără îndoială după ce a fiert o vreme la soare în timp ce se desfășurau manevrele complicate de acostare. Sunetul muzicii se auzea slab, dar destul de limpede în aerul fierbinte și greu, iar bărbatul misterios a coborât de pe vas, îndreptându-se spre mulțimea de pe mal.

Khety și-a pus mâna la ochi ca să vadă mai bine: „Horemhab".

L-am studiat atent pe cel care căpătase deodată o mare importanță în gândurile mele. În timp ce-l priveam, a avut loc o a doua scurtă ceremonie, între comitetul de primire, bărbatul iute, eficient și direct și gărzile care îl urmau la o distanță respectuoasă. Apoi Horemhab a pornit prin mulțime înconjurat de soldați înarmați cu sulițe și bâte, care nu s-au sfiit să lovească pe oricine nu-și pleca la timp capul și nu se dădea la o parte.

Khety, care se putea mișca mai liber decât mine, a plecat să vorbească cu fratele lui și să aranjeze accesul nostru la arhive. După ce am rămas singur, am continuat să privesc de pe acoperiș șuvoiul neîntrerupt de mărfuri și oameni ce dispărea în pântecul orașului neterminat. În scurt timp nu va mai putea să-l înghită. Mi-am ridicat capul și am

contemplat o vreme păsările care se roteau în depărtare și provocarea infinită a deșertului.

M-am gândit la fetele mele și la Tanefert. Ce faceți acum? Mai întrebați oare despre tatăl vostru? Oare imaginația bogată a mamei voastre a mai născocit o poveste?

În timp ce reflectam la vulnerabilitatea vieții mele, pe un acoperiș din apropiere a apărut o siluetă fragilă. Femeia și-a dus mâna la ochi, s-a uitat în jur și, când m-a observat, m-a salutat cu o plecăciune. Am înclinat și eu capul în semn de răspuns. Apoi mi-a făcut semn să mă duc la ea. Nu strica să mai culeg ceva informații despre cartier, fiindcă secretele valoroase nu sunt apanajul exclusiv al palatelor, ci pot fi găsite și în cea mai mizeră cocioabă. Am pășit așadar peste parapet, am călcat cu grijă pe acoperișurile neîngrijite – pe alocuri snopurile de trestii uscate se desfăcuseră și lutul era crăpat – și m-am așezat lângă ea. Pielea ei era mai închisă decât a mea. Veșmântul ei simplu era ponosit dar curat, împodobit doar cu câteva accesorii ieftine. Pesemne că nu avea mai mult de treizeci de ani, dar truda o îmbătrânise: mâinile pline de bătături ca pielea de elefant, articulațiile noduroase și unghiile rupte înfățișau povestea unei vieți deloc ușoare. În schimb, zâmbetul ei era viu și plin de omenie.

– Eu vin din Mut, zise ea în loc de introducere.

Auzisem de locul acela, era o așezare din deșert, către sud-vest, lângă oaza Dhakla.

– Nu am fost niciodată pe-acolo, dar aveți un vin bun. Când ai sosit în oraș?

– A, în oraș. Își puse mâna la ochi și clătină ușor din cap. Soțul meu a auzit la piață o poveste minunată despre noua capitală și slujbele bune de-acolo. A venit acasă și mi-a spus: „Putem în sfârșit

să plecăm și să câștigăm mai bine". Mi-a fost teamă să părăsesc tot ce mi-era drag și să mă aventurez într-o călătorie atât de primejdioasă. Auzisem că cete de tâlhari și chiar soldații preoților Amun jefuiesc călătorii în timpul nopții, dar era hotărât să plece și acolo nu aveam nici un viitor. Prin urmare am dat puținul pe care îl aveam unei călăuze care ne-a promis o călătorie ferită de primejdii și ne-a ademenit cu povești despre un oraș plin de turnuri, grădini și palate, în care toți își găsesc locul. Până și eu m-am lăsat amăgită de vorbele lui. Ne-am luat copiii și i-am părăsit pe părinții, bunicii, frații și surorile noastre, știind că nu-i vom mai vedea niciodată. Am pornit la drum împreună cu alte patru familii.

Se opri câteva clipe, cu ochii înlăcrimați.

– Am călătorit zile și zile de-a rândul. Apoi, într-o seară, am fost înconjurați de Medjay. Ne-au obligat să mergem cu ei și, pe drum, au strâns alte cete de oameni disperați care se rătăciseră prin Tărâmul Roșu. Ne-au mânat ca pe vite.

Își împreună mâinile într-un gest de neputință.

– Până la urmă am ajuns la Mărețul Fluviu, dar toate apele lui dulci care curgeau în fața ochilor mei nu mi-ar fi potolit dorul de casă. Am fost duși pe fluviu până în oraș și am fost puși la muncă. Nu eram sclavi, dar nu eram nici liberi. În fiecare dimineață așteptam cu toții, bărbați și femei, să vină supraveghetorul și ajutoarele lui, care-i alegeau din grămadă pe cei care aveau să muncească și să primească hrană, lăsându-i pe ceilalți să rabde de foame. Erau aleși doar cei puternici și rezistenți. Norocoșii încercau să aducă de mâncare celorlalți, dar cei care nu fuseseră aleși mureau unul câte unul prin cocioabele murdare unde fuseseră lăsați la mila zeilor. Am trudit la construcții,

iar copiii mei amestecă acum lutul pentru cărămizi. Soțul meu este mai-mare peste un grup de muncitori, dar munca asta l-a acrit. Bea fără încetare, ne certăm și...

Făcu semn spre picior. Era bandajat.

– E rupt?

Desfăcu încet fâșia de pânză și-mi arătă rana. Mi-am dat seama că piciorul îi fusese strivit de un bloc de piatră. Carnea era un curcubeu grețos în nuanțe de albastru, roșu și galben, gamba era deformată și degetele încovoiate ca niște gheare. Oasele păreau zdrobite și mușchiul începuse să putrezească. Știa că va muri dacă nu i-l vor tăia. Și apoi?

– Sunt tot atât de nefolositoare ca o dansatoare șchioapă.

Ai fi putut încerca să citești pe fața ei demnă parabola suferinței și înțelepciunii, dar eu am văzut acolo doar lipsa de speranță și nimic mai mult.

– Aș vrea să nu fi venit, dar ce altceva puteam face? Tot ce mai aveam de vânzare erau propriile noastre ființe. Trăim într-o lume în care dacă nu mai ai nimic de vânzare te așteaptă doar moartea.

Cum puteam s-o ajut pe femeia asta? Lumea noastră de verdeață și aur, casele noastre răcoroase, grădinile noastre au fost clădite prin truda inevitabilă a mulțimilor de sărmani. Nu e un gând original, desigur. Am avut de multe ori ocazia să trec pe lângă realitățile veșnic dezgustătoare ale lumii, în adolescență am avut partea mea de vise idealiste, în tinerețe am urmărit cu interes răscoalele care izbucneau uneori în satele de muncitori. Credeam pe atunci măcar în dreptatea zeilor dacă nu în cea omenească. Prin natura meseriei mele vedeam de altfel în fiecare zi efectele sărăciei și știam că multe dintre crimele rămase nerezolvate erau

comise în disperarea provocată de aburii băuturii, în clipele acelea în care cântecele dulcege despre lipsa norocului se transformă în mânie și violență oarbă.

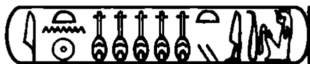
Am rămas așa o vreme, ascultând muzica pentru care păsările nu cereau nici un ban. Părea o glumă frumoasă pe socoteala ei, o mângâiere de care nu va mai avea parte vreodată, dar a închis ochii și a sorbit-o ca pe un vin dulce. I-am oferit tot ce puteam să-i ofer: o înghițitură de apă din ulciorul pe care-l luasem cu mine. A băut puțin, nu din cauză că-i era sete, ci din recunoștință pentru că i-o oferisem. Ne-am luat rămas-bun și ea s-a îndepărtate șchiopătând în după-amiaza arzătoare.

Khety s-a întors cu vestea că puteam intra în arhivă chiar în seara aceea și cu mintea plină de întrebări și de griji: cum vom trece de gărzi, cum vom găsi printre atâtea papirusuri informațiile care ne interesau, ce i s-ar întâmpla fratelui său dacă am fi prinși asupra faptului... Spre deosebire de el, în asemenea situații eu eram destul de liniștit.

– Nu mă face să-mi pierd timpul cu grijile tale. Concentrează-te asupra soluțiilor, nu asupra problemelor.

Nu i-a prea plăcut îndemnul acesta, așa că m-am văzut obligat să-l lămuresc:

– Ascultă, Khety, în meseria noastră sunt două metode de lucru. Prima este cunoașterea, adică planificarea din timp a acțiunii în cele mai mici amănunte. Cealaltă este improvizația, și prin asta înțeleg erorile, greșelile, gafele și zăpăceala generală în care se transformă inevitabil totul, inclusiv planul minunat pus la punct prin prima metodă. În concluzie hai să gândim un plan și, dacă nu iese bine, vom folosi metoda a doua, adică vom improviza pentru a ne salva pielea.

CAPITOLUL 31

Am plecat de-acolo îmbrăcați eu ca un scrib, iar el ca un ucenic. Pregătisem și o explicație: studiam domnia lui Akhenaton pentru a scrie o istorie oficială pe care avea s-o primească în timpul jubileului. Era o surpriză și secretul trebuia păstrat. Aveam la noi împuterniciri de la biroul Medjay din oraș pe care Khety le falsificase și pe care aplicase sigilii de aprobare destul de suspecte.

– Metoda numărul doi, improvizăm, a zis ridicând din umeri.

Aveam la mine autorizațiile Regelui, dar acum, când ne ascundeam de toți, nu ne mai erau de nici un folos.

– L-ai văzut pe Mahu?

– Mi-am programat atent vizita, nu era acolo. A întrebat de mine.

– Cred și eu că a întrebat. Mă întreb ce crede că faci tu în clipa asta? Doar am fost arestați după asasinarea lui Meri-Ra.

– A fost prea ocupat. Imaginea lui a suferit o lovitură serioasă și se căznește să găsească un țap

ispășitor. Presupun că e furios că ai dispărut din nou și cred că de-asta a vrut să mă vadă.

Mi-am acordat câteva clipe ca să gust satisfacția pe care mi-o provocaseră vorbele lui Khety și să mă bucur că Festivalul și problemele de securitate, mai ales după asasinarea lui Meri-Ra, erau griji mult mai urgente pentru Mahu. Familia mea era deocamdată în siguranță.

A fost o experiență stranie să merg din nou pe străzile orașului. Atitudinea hotărâtă a cetățenilor pe care o remarcasem în primele zile se transformase între timp într-un soi de nesiguranță, uneori vecină cu spaima, de parcă erau cu toții conștienți că vor avea loc evenimente importante. Aglomerația era în avantajul nostru, fiindcă ne pierdeam ușor în mulțime. Ne acoperisem totuși capetele, ca niște credincioși modești, dar nu ne acorda nimeni atenție. Am ieșit din cartier și am pornit spre nord, pe Calea Regală, acolo unde cu zile în urmă Thutmose sculptorul mă dusese în carul lui. Ne îndreptam acum spre centrul orașului și am ajuns lângă Templul lui Aten, asaltat de adoratori zgomotoși care se înghesuiau să treacă printre coloanele de la intrare. Am văzut din mers curtea plină de oameni cu brațele ridicate către nenumăratele statui ale Regelui și ale Reginei și către ultimele raze ale soarelui care stătea să apună.

Am mers de-a lungul marelui zid de nord al templului, luptându-ne cu mulțimea care se îmbulzea în cealaltă direcție. Ne-a luat destul timp până am trecut de Casa Vieții și am ajuns la Arhive. Acum eram cu adevărat într-un mare pericol: aici puteam fi recunoscuți, și nu numai fiindcă biroul lui Mahu se afla la o aruncătură de băț spre răsărit.

Khety înaintă sigur de sine pe o alee îngustă strivită între ziduri înalte, care trecea pe lângă birouri

în plină activitate birocratică. Am trecut pe sub o arcadă oficială, decorată cu însemnele șoimului de aur și cu omniprezentele mâini ale lui Aten și ne-am oprit într-o curte mică și întunecoasă. Aici am întâlnit primul cordon de pază. Khety a fluturat scurt autorizația, iar eu am încercat să adopt o atitudine cât mai semeață. O clipă am crezut că i-am păcălit. S-au uitat la noi oarecum bănuitori, au încuviințat, dar tocmai când eram pe punctul să ne continuăm drumul am auzit o voce tăioasă care ne-a poruncit să ne oprim. Khety mi-a aruncat o privire. Alt paznic, mult mai înfipt, se apropia de noi.

– Publicul nu are acces la arhive. Studie câteva clipe papirusul. Cine a semnat această autorizație?

Eram gata să deschid gura ca să improvizez o explicație, când a răsunat un glas ascuțit și limpede:

– Eu am semnat-o!

Tânărul slab care vorbise din pragul unuia dintre birouri avea chipul palid al celor care se feresc de soare.

– Au o întâlnire cu mine și mi s-a cerut să-i ajut. Este o mare onoare, nu știi că el este unul dintre cei mai talentați scriitori ai epocii noastre?

Se înclină în fața mea cu un respect exagerat. Am răspuns, dar mult mai discret, la salutul lui plin de considerație, încercând să imit gestul pe care-l văzusem la o ședință de lecturi publice susținută de un scriitor foarte admirat pentru presupusul său spirit și talent. De dragul lui Tanefert pierdusem acolo o veșnicie, minunându-mă neîncetat de afectarea lui grețoasă și de hainele lui scumpe, dar de prost gust.

Tânărul m-a invitat s-o iau înainte și, după ce ne-am îndepărtat de paznici, mi-a șoptit cu glas

înfiorat: „Din fericire pentru noi, nici unul nu știe să citească". Am răsuflat cu toții ușurați și am intrat în clădire. Am observat că „fratele mai mic" nu semăna deloc cu Khety, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să arate altfel decât el.

– Aș prefera să citesc despre toate astea într-o carte ieftină, nu să am de-a face eu însumi cu primejdia. Chiar nu-ți imaginezi ce pericol ne paște pe amândoi?

Khety se întoarse spre mine:

– Iertați-l, domnule. A dus o viață lipsită de griji.

Pe coridor a trecut un grup de ofițeri Medjay și n-am mai scos un cuvânt. Cred că l-am recunoscut pe unul dintre ei, care participase la partida de vânătoare. M-am uitat în altă parte și am continuat să merg. Mi-era teamă să privesc înapoi. Pașii s-au oprit o clipă – oare mă va striga? –, dar apoi și-au reluat ritmul și s-au stins în spatele nostru.

Fratele lui Khety s-a prezentat singur. Îl chema Intef.

– E numele pe care îl poartă Marele Vestitor al orașului, dar, spre deosebire de mine, el e poreclit și „Marele Iubitor", „Stăpânul Întregului Ținut al Oazei" și „Nobil de Thinis", ce-o mai fi însemnând și asta.

Împinse cu o mișcare teatrală o ușă și l-am urmat într-o încăpere uriașă, ai cărei pereți erau acoperiți cu rafturi înalte. În fața pupitrelor aliniate în șiruri lungi stăteau scribi care studiau papirusuri și manuscrise, profitând de ultimele raze ale soarelui care intrau printr-un luminator larg. Puțini și-au ridicat capul. Unii își strângeau ustensilele de scris, notele și documentele și se pregăteau de plecare. Am observat că multe alte coridoare duceau la această sală de lectură principală. Noroc că aici nu erau gardieni.

– Asta-i biblioteca principală, unde sunt păstrate toate documentele și înscrisurile publice care se referă la treburile curente ale orașului. Avem secțiuni separate pentru Afacerile Externe și Corespondență, pentru Documentarea Culturală, inclusiv pentru poezii, povești și Textele Sacre, fie ele eretice sau oficiale, pentru Arhivele Istorice și multe altele. Uneori e cam dificil să ne hotărâm în ce categorie trebuie să includem anumite documente.

– Și ce faceți atunci? l-am întrebat.

– Le trimitem mai departe să fie trecute la secret. Dacă nici așa nu merge, atunci le expediem în arhiva pe care am poreclit-o „De toate pentru toți, Documente Misterioase și Documente Dispărute". Uneori știm că documentul există, deși, dintr-un motiv sau altul, nu-l găsim în bibliotecă. În acest caz întocmim un raport despre așa-zisa lui lipsă și-l trimitem și pe acesta la „Documente Dispărute"... Alteori facem rapoarte despre informații secrete care încă nu au fost procurate, adică anunțăm ce știm că nu știm, ca să zic așa. Zâmbi.

– Cred că înțeleg. La „Documente Dispărute" țineți și numele persoanelor dispărute?

Se uită la mine, bănuitor, apoi la fratele lui.

– Ce căutați de fapt?

– Nu ce, pe *cine*. Nu cred că informația de care avem nevoie se află aici.

Se uită neliniștit la oamenii care se pregăteau să părăsească încăperea principală. Încuviință repede și ne făcu semn să-l urmăm. Am străbătut repede un coridor și am intrat într-un labirint al papirusurilor de-a dreptul impresionant. Nici o palmă de perete nu era liberă. Pe rafturile de lemn care se înălțau până la tavan erau înghesuite teancuri uriașe de documente și înscrisuri prăfuite: foi volante, foi rulate, colecții legate – unele chiar în

piele, până și cutii de lemn pline cu tăblițe de lut scrise cu diferite caractere.

– Ce limbă-i asta? am întrebat, ridicând o cutie pe care era gravat un șir de caractere înclinate.

– Babiloniană, limba internațională a diplomației, zise Intef. Mi-a smuls-o din mână și a pus-o repede la loc.

– Nu e de mirare că nu puteți păstra ordinea. Câți o pot citi?

– Atâția cât trebuie, răspunse el cu un aer nevinovat.

Apoi, după ce a aruncat o privire în susul și în josul coridorului, ne-a tras la o parte într-o anticameră mică, acoperită și ea cu rafturi de sus până jos și slab luminată. Începu să declame, ca un actor diletant care interpretează rolul unui complotist: SUNTEM ONORAȚI SĂ VĂ PRIMIM AICI. CE PUTEM FACE PENTRU ÎNĂLȚIMEA VOASTRĂ? Arătă cu degetul mare spre pereți, apoi ne făcu de câteva ori cu ochiul. M-am prins și eu în joc: STUDIEM GLORIOASELE FAPTE ALE STĂPÂNULUI NOSTRU... Intef mă invită să continui. ...ÎȚI CEREM SĂ NE ARĂȚI DOCUMENTELE REFERITOARE LA PRIMA PARTE A SLĂVITEI SALE VIEȚI... Khety îi dădu un papirus mic pe care scrisese numele celor pe care chiar doream să-i găsim. Intef ascunse repede papirusul sub haine. VĂ ROG SĂ MĂ URMAȚI. SUNT SIGUR CĂ AVEM O COMOARĂ DE INFORMAȚII DESPRE MARILE LUCRĂRI ALE STĂPÂNULUI NOSTRU...

Ne-a tras repede după el pe alt coridor și mi-a șoptit neliniștit:

– Nu-mi pot permite să dau de bucluc. Fac asta numai pentru că m-a rugat fratele meu. Trebuia să mă gândesc mai bine...

– Eu i-am cerut lui Khety să te caute. De ce nu citești lista de nume?

A citit lista și mi s-a părut că fața lui deja palidă s-a albit și mai tare, dacă era posibil așa ceva. Ținea papirusul în mână de parcă ar fi fost un șarpe veninos.

– Chiar nu-ți dai seama ce primejdie ne paște pe toți, ce primejdie de moarte? șuieră el.

– Ba da, am spus.

A rămas mut de spaimă. A făcut apoi vechiul semn al binecuvântării asupra propriei sale persoane și ne-a dus în altă încăpere, lungă, întunecată și îngustă, aflată în inima clădirii. S-a uitat în toate părțile, a ciulit urechile ca să asculte glasurile din depărtare, apoi ne-a condus pe o scară în spirală și am ajuns într-o cameră uriașă, plină de praf, scundă și întunecoasă ca un mormânt și care, ne-a explicat el în șoaptă, pe un ton conspirativ, adăpostea toate papirusurile secrete.

– Gărzile patrulează pe-aici la orice oră din zi și din noapte.

Rafturile înțesate de papirusuri, fiecare marcat la început cu o hieroglifă, se pierdeau în depărtare. Atâtea cuvinte și semne, atâtea informații și rapoarte... Dacă o torță mânuită neglijent ar fi atins vreun raft, dacă o lampă uitată ar fi căzut pe un teanc de papirusuri sau o scânteie ar fi fost purtată de-o adiere întâmplătoare și s-ar fi așezat ca un licurici pe colțul îngălbenit al unui document, biblioteca s-ar fi mistuit într-o clipă, cu toate tainele ei. Era tentant.

Mai întâi am căutat dosarul lui Mahu. Informațiile erau notate cu o precizie birocratică. Am văzut, firește, și dosarele altor cetățeni al căror nume începea cu M: Maanakhtef, Ministrul Agriculturii în timpul domniei bunicului lui Akhenaton; Maaty,

Înalt Funcționar la Trezorerie, Madja, „Concubina Casei"... Pe acesta l-am răsfoit din pură curiozitate și am citit câteva cuvinte: „informatoare în cartierul muncitorilor... lucrătoare erotică". Erau acolo mulți alții, ale căror nume și secrete se pierduseră în negura trecutului. Apoi l-am găsit: era o singură foaie de papirus într-o legătură simplă din piele lucrată îngrijit. Cum semăna legătura cu biroul lui în stil minimalist... Conținutul nu era însă pe măsura copertei. Papirusul conținea doar informații succinte: data și locul nașterii (Memphis), originea familială (obișnuită), și lungi liste de distincții, de acțiuni de urmărire și capturare reușite, de însoțire sub escortă a tâlharilor la judecată, de sentințe executate și așa mai departe... apoi cuvintele: DOCUMENT SECRET X. Probabil că le scrisese el însuși. De fapt, nici nu mă așteptam la altceva. Care șef al poliției și-ar fi păstrat tainele în arhivă, unde ochi indiscreți ar fi putut să le citească oricând?

A venit la rând Meri-Ra. Am răsfoit repede alt teanc de dosare: Merer, grădinar; Merery, Preot la Tempul Dendera din Hathor, cea de-a Șasea regiune, și Gardianul Turmelor; Mereruka, Vizir al Regelui Teti, căsătorit cu fiica Regelui, Guvernator al Memphisului, Inspector al Profeților... Iată-l și pe Meri-Ra.... Părinți: Nebpehitre, Mare Preot al lui Min la Koptos și Hunay, Primă Doică a Stăpânului Celor Două Tărâmuri... Era interesant să constați că aceleași câteva familii se mențineau neîncetat în apropierea Casei Regale. Koptos era un oraș îmbelșugat, cu mine de aur, cariere de piatră și cel mai important punct pe drumul comercial spre mările din răsărit, pe scurt, o sursă uriașă de venit pentru țară. Min era un zeu asociat cu Amun și riturile Tebane, dar era și Protectorul Deșertului

de la Răsărit. Rolul lui cel mai important era să asiste la ceremoniile de încoronare și la sărbătorile oficiale, dar era și zeul care asigura puterea Regelui. Prin urmare, familia lui Meri-Ra își schimbase credința după cum bătuse vântul și reușise să obțină poziții la fel de înalte în vechea și noua ierarhie. Se pare că lui Meri-Ra i se oferise șansa – sau fusese mai degrabă amenințat? – să jure credință totală lui Akhenaton și cultului lui Aten. M-am uitat prin biografia lui, care la început nu avea nimic ieșit din comun: educat în aceleași școli, admis în aceleași funcții ereditare și de merit. Cu o singură excepție: la un moment dat se pare că se aliase fără echivoc cu Akhenaton, la puțin timp după moartea lui Amenhotep. Venise printre primii în noul oraș și devenise principalul consilier al lui Akhenaton în probleme de politică internă. În felul acesta putuse, firește, să-și păstreze și să-și sporească averea. Ei bine, acum nu mai putea. Acum era mort. De ce? Era evident că asasinarea proaspăt-numitului Mare Preot era o lovitură puternică, îndreptată cu bună știință spre temelia puterii lui Akhenaton. Momentul fusese și el bine ales. Cine ar fi avut de câștigat? Presupun că bogățiile lui urmau să fie preluate de Trezorerie. Și Ramose avea o motivație serioasă, și-ar fi înlăturat astfel principalul rival. Dar felul în care murise Meri-Ra nu se potrivea cu personalitatea lui Ramose, care ar fi fost mai subtil și mai discret și ar fi avut grijă ca ancheta să nu conducă la el într-un mod atât de evident. Nu, crima avea scopul să destabilizeze și mai tare regimul, cât mai eficient și cât mai public cu putință.

Intef era din ce în ce mai neliniștit și tresărea de fiecare dată când pașii paznicilor se apropiau. M-am prefăcut că nu-l bag în seamă și am trecut

la Horemhab. Harmose, „Muzician, Bardul lui Senenmut, Ministru – Notă: înmormântat împreună cu lăuta sa", Hat, „ofițer de cavalerie, informator". Am trecut în grabă peste Hednakht, Hekanefer, Henhenet, și peste alte nume, scribi, consorți regali, șambelani, cântăreți, preoți, perceptori, preparatori de tămâie, funcționari, o defilare interminabilă de titluri și funcții înalte sau neînsemnate, de succese și trădări, până când l-am găsit.

Detaliile biografice erau interesante. Era vlăstarul unei familii distinse din Ținutul Deltei. Mai era cunoscut și ca Paatenemheb, un alt nume al lui Aten. Era interesant că și le păstrase pe amândouă, un fel de alianță nepărtinitoare cu prezentul și cu trecutul, dar îl folosea doar pe acela care nu avea legătură cu ritul lui Aten. Studiase la Școala Militară din Memphis și absolvise printre primii, apoi urcase repede în ierarhia armatei și la numai douăzeci și cinci de ani devenise adjunctul șefului militar din Nord. Urmaseră campaniile din Nubia, Mitanni și Asiria și căsătoria cu Mutnejmet. Această înrudire politică îl propulsase drept la vârful puterii. Ultima lui promovare era proaspătă: fusese numit Comandant al Armatei Celor Două Tărâmuri, o poziție-cheie. Acum îi raporta direct lui Ramose și poate chiar lui Akhenaton însuși. Am întors foaia, dornic să citesc mai departe, dar urma un papirus gol.

Am trecut la Ay. L-am găsit lângă Auta, „Sculptor, homosexual... a primit comanda și a executat reprezentarea cioplită în piatră a Prințesei Baketen..." Dosarul lui Ay era și el interesant pentru că erau consemnate acolo câteva informații despre familia lui: era fiul celor mai influente persoane de la curtea lui Amenhotep al III-lea și mama lui era sora lui Amenhotep, Tey; el însuși se căsătorise cu

Tey, „Doica Reginei Nefertiti". Apoi am citit aceste cuvinte, scrise cu spații mari între ele pe o foaie de papirus de cea mai bună calitate:

Purtător al Evantaiului pe mâna dreaptă a Regelui
Supraintendent al Cailor Regali

Părintele Zeului
Făcător de Bine

Primele titluri erau importante, dar nu din cale-afară. Erau doar marca statutului său nobiliar. Dar ce însemnau oare cel de-al treilea și cel de-al patrulea?

În timp ce îmi băteam capul cu aceste înscrisuri enigmatice și încercam să ignor agitația crescândă a lui Intef, teancul de documente mi-a alunecat deodată din mâini. Am încercat să le prind din zbor, dar au căzut și s-au risipit pe jos. Am înlemnit. Pașii de-afară s-au oprit. Khety a gesticulat alarmat de la capătul celălalt al șirului de rafturi. În clipa aceea am observat o pană care ieșea pe jumătate dintre foile dosarului lui Ay. Era din aur, lucrată cu finețe și realism, poate de vultur sau de șoim. Am luat-o și am răsucit-o în lumina lămpii.

Pașii paznicilor se apropiau cu repeziciune. Am pus pana la cingătoare, am cules de pe jos papirusurile și am alergat în fundul încăperii, unde ne-am ascuns după un șir de rafturi înalte și am stins imediat opaițul. Ascunzătoarea nu era prea bună, pentru că rafturile se sfârșeau într-un zid și nu aveam unde să ne retragem. Am rămas complet nemișcați. La celălalt capăt al șirului au apărut doi gardieni, ținând lămpile ridicate și privind chiar în direcția ascunzătorii noastre. Lumina nu ajungea până la noi. Spre norocul nostru, arhitec-

ții bibliotecii nu fuseseră zgârciți cu spațiul, gândindu-se fără îndoială că viitorul va aduce alte informații. Am încercat să ne facem invizibili și să ne ascundem cât mai adânc în spațiile acelea lungi, orizontale și goale, de parcă puteam să ne transformăm în papirusuri. Apoi, printre spațiile libere dintre documente, am văzut înspăimântat că o foaie rămăsese pe podea și lumina aproape cădea pe ea. Mi-am blestemat neglijența. Dacă o vedeau, aveau dovada că intrase cineva acolo... Pașii s-au apropiat și lumina lămpilor a strălucit mai tare. Foaia de pe jos era acum perfect vizibilă. O clipă m-am întrebat a cui viață era scrisă pe ea... Apoi un picior a călcat-o și mi-am ținut răsuflarea. În aceeași clipă s-a auzit un clopot în depărtare. Unul din paznici a mormăit ceva și celălalt a ridicat lampa, bănuitor. Peretele era acum complet luminat. Dacă mai făceau doar doi pași către noi, ne-ar fi văzut cu siguranță. După câteva clipe care mi s-au părut o veșnicie, s-au întors și zgomotul pașilor s-a stins în depărtare. O vreme a domnit tăcerea.

Am atins brațul lui Intef și mi-am dat seama că tremura ca varga.

– Schimbă garda, șopti el. Avem doar un minut ca să ieșim de-aici.

Am luat foaia de pe jos și am pus-o la loc (invers, spre satisfacția mea personală). Ne-am furișat până la marginea șirului de rafturi. Nici urmă de paznici. Apoi mi-a venit o idee: dacă tot mă aflam acolo, puteam să citesc propriul meu dosar. I-am făcut semn lui Khety să mă urmeze. „Hai, am văzut tot ce trebuia să vedem", a zis el tăios, dar nu l-am băgat în seamă și am început să răscolesc în vraful care care era marcat cu hieroglifa mea. Rameses Menpehytra, ofițer, vezi Horemhab; Rahotep, scrib regal; Raia, muzician; Ramose, Vizir și

Ministru, născut Athribis, mama Ipuia…" Stai, unde era dosarul meu? Am verificat iar documentele. Nimic. De ce? O clipă am fost tentat să cred că nu existasem vreodată, așa că mi-am pus imediat întrebarea: cine a sustras dosarul și în ce scop? Nefertiti spunea că-l citise. Poate că îl păstrase sau poate că era în biroul lui Mahu. În orice caz, explicația era simplă.

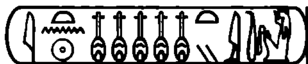
Khety m-a tras de-acolo și mi-a făcut semn să tac și să-l urmez imediat. Am coborât tiptil scara în spirală și, la capătul ei, am auzit alți pași care veneau spre noi chiar pe culoarul prin care intraserăm. Intef a tresărit și ne-a condus iute într-o cămăruță întunecoasă. Khety și cu mine ne-am uitat unul la celălalt și am încercat să ne ținem respirația. Am auzit patrula trecând prin fața ușii, am așteptat puțin și ne-am strecurat afară. Am refăcut în sens invers traseul de la venire, urmărindu-l pe Intef care aproape alerga prin biblioteca acum goală și tăcută. Ne-am oprit o clipă în curte și am făcut o plecăciune în fața lui Intef, care părea răvășit de emoțiile prin care trecuse. Apoi Khety și cu mine ne-am acoperit capetele, am trecut pe lângă paznicii de la intrare și ne-am întors în haosul sonor al străzii, care ni s-a părut asurzitor.

– Cu ce ne-am ales din aventura asta? m-a întrebat Khety.

I-am arătat pana de aur.

– Am găsit-o în dosarul lui Ay. Nu știu ce înseamnă.

Am răsucit între degete obiectul acela frumos și straniu, care strălucea în lumina târzie.

CAPITOLUL 32

După căderea întunericului, mulțimea vizitatorilor a luat cu asalt străzile. Orașul îmi plăcea mai mult așa. Din loc în loc se desfășurau mici spectacole improvizate, demonstrații de magie, dansuri sau jonglerii și pe fiecare bucățică de teren liber se iviseră ca din senin cârciumi și prăvălii temporare, adăpostite sub copertine viu colorate și luminate cu torțe. Apăruse și o piață de noapte unde negustorii ofereau maimuțe, păsări, haine, bijuterii și hrană – mai ales fructe și condimente exotice aranjate în piramide, care formau un peisaj culinar geometric și multicolor. Atmosfera era veselă, aerul vibra de zgomote, de strigăte și chemări, bărbați și femei din tot Imperiul se înghesuiau să cumpere câte ceva sau pur și simplu să caște gura. Demnitarii și familiile de vază se grăbeau să ajungă la dineuri, recepții și întrevederi oficiale, afișându-și ostentativ luxul, privind drept înainte și demonstrându-și superioritatea.

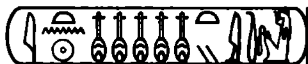
Pe terenurile mai întinse răsăriseră ca din pământ corturi, care se înmulțiseră neîncetat și ajunseseră până la marginea fluviului. Pe apele

întunecate plutea o adevărată flotă de bărci. M-am simțit atras acolo de răcoarea dulce a brizei nocturne. Bărcile, care fuseseră mai toate închiriate de la un întreprinzător local, brăzdau lent apa neagră și lampioanele lor de hârtie formau arhipelaguri mișcătoare de lumini.

Lăsasem în urmă palatele, templele, birourile și bibliotecile, care păreau toate niște închisori infernale. M-am întrebat dacă din toate acele construcții ridicate într-un timp atât de scurt va mai rămâne vreo urmă sau dacă se vor întoarce cândva în nisipurile deșertului, măcinate de trecerea timpului.

Ne-am întors la magazia noastră din cartierul muncitoresc, mergând mai mult pe marginea drumului. În jurul nostru răsunau strigătele chefliilor care cereau băutură și zgomotul vaselor de la cină pe care femeile le spălau la fântânile publice. Am găsit pe pipăite grămada mea de paie și m-am pregătit de culcare. Khety voia să discutăm despre puținele informații noi pe care le aflasem, dar n-aveam nici un chef. Erau neliniștitor de misterioase și neconcludente și timpul trecea necruțător. Am răsucit pana de aur în fața ochilor și am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Akhenaton și dilemele lui. Mahu care mă ura. Îndoielile Reginei. Asasinarea lui Meri-Ra. Ay, de care tuturor le era frică. Horemhab, tânărul ofițer ambițios. Soția lui de sânge regal care plânsese un an fără întrerupere.

M-am rugat ca noaptea să-mi dezvăluie în vis firul conducător pe care mintea mea nu-l descoperise la lumina zilei.

CAPITOLUL 33

M-am trezit cu numele lui Horemhab în minte. Am contemplat o vreme praful care juca în razele de lumină ce se strecurau prin găurile din acoperișul de trestie. Salteaua de alături era goală. Am auzit pași afară și am pus mâna pe pumnal. Ușa s-a deschis scrâșnind și în prag a apărut Khety, ținând într-o mână o legătură de pânză. Cum de nu m-am trezit când a plecat? Fără îndoială că nu mai sunt atât de verde pe cât îmi place să cred.

– Micul dejun!

Am mâncat fructe și pâine dulce, apoi am împărțit o carafă de bere și un pumn de migdale.

– Vreau să-l vizitez pe Horemhab, am spus. Cum procedăm?

Trebuia să rămân invizibil, dispărut, mort. Am continuat să ronțăim migdale și să ne gândim. În cele din urmă Khety a propus o soluție:

– Dar dacă el habar n-are că ai dispărut? De unde să știe, cine să-i fi spus? Ce-ar fi să soliciți o audiență, să te prezinți, să-i spui că Akhenaton ți-a poruncit să cercetezi un mister foarte important și că trebuie neapărat să-i vorbești?

Iată un plan care avea meritul simplității. Numele lui Akhenaton va fi parola deschizătoare de uși. În timpul întrevederii aș putea să mă port natural, să fiu cine sunt de fapt și să încerc să aflu în slujba cui lucrează. L-aș putea informa despre dispariția Reginei și i-aș surprinde reacția. Aș putea afla în ce relații este cu Mahu fără să compromit și mai mult siguranța familiei mele. Pe de altă parte, m-ar putea aresta. Dar merita riscul.

Khety aflase că Horemhab locuia, oarecum surprinzător, undeva în suburbia din nord – nu în cea din sud, așa cum mă așteptasem cunoscându-i rangul. Poate că astfel era mai aproape de palatele din nord, reședințe regale mai puțin oficiale și mai discrete. Am hotărât să evităm străzile aglomerate, în ciuda faptului că astfel ne-am fi pierdut în mulțime și, fiindcă nu puteam să mergem nici pe malul fluviului, unde grădinile regale se întind până la malul apei, am închiriat o bărcuță. Am ieșit din port, care era și acum, dimineața devreme, destul de aglomerat. Am văzut o mulțime de vase și bărci de toate felurile care acostaseră în timpul nopții și care se legănau și se loveau unele de altele de parcă ar fi fost un oraș lacustru.

Pluteam încet pe fluviu. Era o dimineață frumoasă și primele raze ale zorilor care treceau peste colinele de la răsărit dezvăluiau Tărâmurile Roșii și jucau pe apele leneșe, împletindu-se cu luminile care se strecurau printre copacii de pe mal. Colinele, cu mormintele lor cioplite în stâncă și cu brigăzile lor de constructori, rămăseseră cufundate într-o umbră cenușie. Șadufurile[1], acele noi ma-

---

1 Șaduf, dispozitiv folosit pentru irigații în Egipt și alte țări din Orient; o găleată la capătul unei prăjini suspendate care are o contragreutate la celălalt capăt.

șinării ingenioase, lucrau fără încetare sub copaci, scoțând apă pentru a întreține verdeața palatelor și vilelor. Pe malul de apus, muncitori și sclavi egipteni și nubieni trudeau neîntrerupt, aplecați pe câmpuri, pentru a potoli foamea infinită și monstruoasă a orașului.

Am tras barca la un ponton și am legat-o de un stâlp. Aici era mai puțină lume, deși un vas de marfă descărca materiale de construcție și provizii și nenumărate ambarcațiuni mai mici transportau muncitorii agricoli și roadele recoltei de pe un mal pe celălalt al fluviului. Am pornit în sus pe Calea Regală. Spre sud se vedea în depărtare Templul cel Mare al lui Aten, care se înălța semeț deasupra celorlalte clădiri din zonă, cu flamurile unduind în briza slabă a dimineții. La nord, pe ambele laturi ale drumului se înșirau vile apărate de ziduri înalte din cărămidă. Dintre ele răsăreau alte clădiri, mai înalte și mai complicate. Khety mi-a spus că în partea de nord a orașului se afla Palatul Rivierei, al cărui turn pătrat era ridicat chiar pe malul fluviului, acolo unde colinele din nord se arcuiau până întâlneau apa. La sud era alt palat.

– Cine locuiește acolo?

– Nu știu, e gol. Se spune că e plin de picturi minunate cu animale și păsări.

La est se aflau altarele din deșert, cu fața la soarele care tocmai răsărea, dominate de alte morminte săpate în stâncă.

– Ale cui sunt?

Khety ridică din umeri:

– Ale celor bogați.

În restul zonei am văzut o amestecătură de clădiri mai scunde. Tâmplarii lucrau la umbră în atelierele lor, fierarii ciocăneau întruna, pe stradă plutea mirosul acru al rumegușului, al cărbunilor

încinși și al metalului bătut. Peste tot, în fiecare spațiu dintre case, tronau mormane de resturi, ca niște temple ale gunoiului la care se închinau pisicile de pripas și păsările sălbatice: oase, cărămizi sparte, cioburi de ceramică și de sticlă, sandale rupte, zdrențe.

La fel ca multe alte vile, cea a lui Horemhab era adăpostită într-un dreptunghi de ziduri înalte, crenelate, din cărămizi de pământ, dar avea o singură poartă de intrare. N-am mai văzut nici o altă ușă de acces, nici măcar o ferestruică. Grinda de deasupra porții nu purta inscripții – probabil că nimeni nu luase încă în posesie casa în mod oficial, deși cineva plătise prețul exorbitant al construcției. Finisarea exterioară era perfectă și strălucea de nouă ce era.

Mi-am spus numele și i-am arătat paznicului de la intrare autorizațiile. Omul purta uniformă. L-am întrebat din ce unitate face parte. M-a măsurat din cap până în picioare, de parcă aș fi fost prea moale și lipsit de vigoare ca să-mi permit o asemenea îndrăzneală, și mi-a răspuns cu tonul acela de politețe ostilă obișnuit la militarii noștri: „Unitatea Amun, domnule“.

Am fost conduși pe o alee și am trecut pe lângă un templu de casă în care am văzut mai multe statui mici înfățișându-i pe Akhenaton și pe Nefertiti. M-am oprit și m-am înclinat ostentativ, cu un respect exagerat.

– Vă duceți la ceremoniile religioase?

Omul a părut iritat.

– Ne ducem de câte ori ni se poruncește să ne ducem. Glasul lui mi-a spus și restul: „Dar nu ne place deloc“.

Am făcut la dreapta, am trecut printr-o grădină, unde începuse să se lase arșița, și am ajuns în

sfârșit la umbra binecuvântată a unei curți mici, cu ziduri înalte. Aici am fost preluați de alt gardian. Primul ne-a salutat scurt și a dispărut. Celălalt ne-a condus la o scară și am intrat în corpul principal al clădirii.

O terasă mare, răcoroasă și aerisită, se deschidea spre încăperi impunătoare și luminoase, cu ferestre înalte și pilaștri. Mirosea a vopsea proaspătă și a rumeguș. Pe podeaua de piatră care strălucea ca oglinda nu erau nici zgârieturi, dar nici picturi. Mobila arăta de parcă fusese adusă chiar în dimineața aceea. Bărbații în uniforme care treceau pe acolo cu treburi aveau și ei, fără excepție, același aer proaspăt și eficient. Erau soldați de carieră, nu recruți sau mercenari. Discuțiile purtate în șoaptă erau însoțite de semne scurte, înclinări ale capului, zâmbete reținute și priviri precise. Câțiva nubieni de rang înalt se adunaseră pentru o ședință la capătul îndepărtat al terasei.

Un secretar așezat în spatele unui birou ne-a aruncat o privire. Khety i-a explicat încet de ce ne aflam acolo. Omul a clătinat din cap în semn de refuz. Khety a insistat și i-a arătat în cele din urmă autorizațiile de la Akhenaton. Secretarul s-a dat bătut și a pornit cu pas ritmat pe coridor. Ne-am așezat pe două scaune elegante, cu brațe arcuite care sfârșeau cu capete de sfincși aurite.

Cât timp am așteptat, m-am uitat la bărbații aceia cu fețe hotărâte, siguri de ei, și am observat precizia croielii și calitatea veșmintelor și uniformelor, mândria liniștită cu care își afișau originea rasială sau socială, dar, mai presus de toate, profunda lor înțelegere a codurilor secrete ale comunității care se putea citi în fiecare gest și cuvânt. Atunci am început să-mi dau seama că așa va arăta și viitorul, că el nu va însemna adorarea Zeului-Soare sau

construirea unor orașe gigantice printr-o cheltuială uriașă de bogății și trudă omenească. Nu, viitorul avea să fie militar. Aceasta era următoarea generație a fiilor Regelui, a familiilor egiptene de viță nobilă. Mulți fuseseră luați zălog din țările lor și crescuți în grădinițele Măreței Case, iar acum erau niște tineri ambițioși, educați, lucizi, care încercau să folosească toate ocaziile de promovare care li se ofereau. Cine știe ce credințe, dorințe și ambiții personale îi însuflețeau? Arătau ca niște oameni care își cunoșteau scopul, aveau un plan și așteptau doar momentul potrivit. Păreau niște oameni care nu se tem de nimic.

Apoi secretarul s-a întors și mi-a șoptit că audiența fusese acceptată. Lăsându-l pe Khety să mă aștepte, l-am urmat pe alte coridoare cu podea de piatră lustruită, până am ajuns la o ușă discretă. A bătut și am intrat într-un mic birou mobilat cu zgârcenie: un pupitru și două scaune. Nu era nimic acolo care să trădeze rangul și ambiția ocupantului, de parcă acesta refuzase conștient toate semnele superficiale ale puterii.

Bărbatul care aștepta la fereastră era uimitor de arătos. Nu era nemaipomenit de bine legat sau robust – în nici un caz nu era un uriaș –, iar capul lui, așezat pe umeri destul de înguști dar puternici, nu avea un aer prea aristocratic. În schimb, trupul lui era numai mușchi îndelung exersați și nu avea nici un *deben*[1] de grăsime, iar privirea lui exprima o concentrare absolută, o luciditate complet lipsită de sensibilitate care nu avea nimic în comun cu lăcomia de carnivor al lui Mahu. M-am gândit că nu ar ucide din plăcere, dar ar face-o ori-

---

1 Unitate de măsură a greutății echivalentă cu 91 de grame.

când din rațiuni proprii și fără să simtă vreo remușcare. Am simțit că inima lui era un simplu mușchi bine antrenat care avea unicul rol de a-i pompa sângele în vine.

S-a desprins de la fereastră, mi-a strâns mâna scurt, cu fermitate, și m-a fixat cu privirea. Nu avea nici o urmă de nesiguranță în ochi. Ne-am uitat unul la altul un timp, apoi a citit hotărârea din ochii mei și mi-a făcu semn să mă așez. Mi-a oferit de băut, dar am refuzat. S-a așezat și el de cealaltă parte a biroului, cu atitudinea semeață a unui leu pe care-l sâcâia un șacal.

– Cu ce îți pot fi de folos?

Am reformulat în minte întrebarea lui: „Scopul vizitei?“

I-am prezentat în linii mari obiectul anchetei. Cât timp mi-a ascultat povestea, n-a încetat nici o clipă să mă țintuiască cu privirea și să-mi cerceteze fața. Când am terminat, s-a uitat pe fereastră, și-a întins picioarele și și-a încrucișat mâinile la ceafă. Înfățișarea lui plăcută continua să mă contrarieze, pentru că nu o puteam desprinde dintr-o trăsătură anume, ci părea să fie rezultatul intersecției tuturor elementelor fizice, care, în sine, nu erau deloc remarcabile. Mi-am amintit că unul dintre scriitorii preferați ai lui Tanefert spunea că majoritatea oamenilor au destule trăsături pentru a alcătui mai multe chipuri. Se înșela. Omul acesta avea o singură față.

Apoi s-a întors cu spatele la mine.

– Mi-ai spus o poveste interesantă, plină de pericole, dar nu înțeleg ce cauți aici. De ce ai vrut să-mi vorbești? S-a ridicat în picioare și s-a aplecat spre mine.

– Pentru că sunteți înrudit cu Regina și Regina a dispărut.

– Crezi că am ceva de-a face cu dispariția ei?

Privirea lui era rece și provocatoare.

– Trebuie să stau de vorbă cu toți cei care o cunosc pe Regină. Este o parte necesară a anchetei mele.

– De ce?

– Încerc să reconstitui circumstanțele dispariției Ei. Nu doar detaliile fizice, ci și împrejurările emoționale și politice.

– Și din toate astea vei deduce vinovatul?

Nu era o întrebare. Am încuviințat.

– Metoda ta este greșită, spuse el cu nonșalanță.

– De ce?

– Pentru că nu te va conduce la miezul problemei. Discuțiile nu rezolvă niciodată nimic, sunt pierdere de vreme. Și nu mai ai mult timp la dispoziție. Dacă regina nu apare la timp pentru Festival, pentru tine totul s-a sfârșit.

– Mai am timp.

Continuă după o scurtă tăcere:

– Ești un Medjay. Eu fac parte din armată. De ce-aș vorbi cu tine?

– Pentru că am împuternicri de la însuși Akhenaton și ele șterg granițele ierarhice dintre noi.

Mi-a făcut semn că aveam dreptate.

– Pune-mi o întrebare.

– Care este relația dumneavoastra cu Regina?

– Este cumnata mea, după cum bine știi.

– Desigur. Altceva am vrut să spun: erați apropiați?

S-a lăsat pe spate și m-a fixat cu privirea:

– Nu.

– Sprijiniți Marile Schimbări?

– Da.

– Netăgăduit?

– Firește. Nu ai dreptul să mă întrebi așa ceva. Nu are legătură cu chestiunea în discuție.

– Cu respect...

– Întrebarea ta nu e respectuoasă. Face aluzie la trădare.

– Deloc. Dar cine a răpit-o pe Regină are motivații politice.

– Sprijin fără șovăire suprimarea corupției și incompetenței.

Ceea ce nu era exact același lucru și o știam amândoi. Ajunsesem rapid într-un punct mort.

– Mă acuzi sau nu mă acuzi că aș avea vreun rol în dispariția Reginei?

Ochii lui mă sfredeleau.

– Nu vă acuz de nimic. Încerc să înțeleg faptele.

– Dar nu reușești. Nu prea m-ai impresionat în calitate de anchetator. Mi-e teamă pentru Regină. Viața ei e în mâini incompetente. Aș vrea să te pot ajuta mai mult, dar acum trebuie să-mi văd de treburi. Mai sunt multe de făcut pentru Festival.

– Și anume?

– Nu e treaba ta.

Se ridică, deschise ușa și mă pofti afară. Trebuia să intervin. Am scos pana de aur și am pus-o pe birou, între noi. Probabil că i-a stârnit interesul, pentru că a închis încet ușa.

– De unde o ai?

– Puteți să-mi spuneți ceva despre ea?

O ridică și o răsuci între degete.

– Este o cheie. Deschide multe uși.

– Cum poate o pană să deschidă uși?

– Nu propriu-zis. Deschide uși către încăperi care nu există și către vorbe care nu sunt spuse.

Interesant, Horemhab nu părea să aibă o asemenea cheie. Mi-am dat seama, din felul cum se

juca cu ea, mișcând-o cu grijă în lumină, că părea să-l atragă în mod deosebit.

– Cine ar mai putea avea una?

O puse jos, cu vădită părere de rău.

– Cred că există doar șapte.

– La cine sunt?

– În sfârșit o întrebare bună.

Am așteptat.

– Nu am de gând să muncesc în locul tău, a zis în cele din urmă.

– Lăsați-mă să vă mai spun ceva. Să zicem că sunt câțiva oameni puternici care se opun schimbărilor.

– Atunci vorbim despre o revoluție. Trebuie să folosești cu grijă cuvintele.

– Sunt oameni care pot pierde averi și putere, oameni care au moștenit lumea, generație după generație.

– Continuă.

– Familii apropiate de Akhenaton, familii care, dintr-un motiv sau altul, nu vor avea de câștigat de pe urma Marilor Schimbări.

– Poate.

– Și care sunt conduse de un singur om.

Mă privi enigmatic. În clipa aceea m-am hotărât să-mi joc cartea.

– Ay.

Am lăsat cuvântul să cadă încet, aidoma unei pene.

Mi-a zâmbit complice. Parcă reușisem să câștig o tură de senet împotriva lui Thoth însuși, Babuinul cel Înțelept. Victoria mea nu a durat prea mult.

– Vorbești fără să gândești, zise el încet. Nu i-ar plăcea deloc să audă așa ceva. E foarte apropiat de Rege, sunt ca două degete de la aceeași mână.

M-am întrebat dacă-l auzisem bine, atât de încet și straniu rostise cuvintele. Eram gata să mă ridic în picioare, fiind sigur că întrevederea luase sfârșit, când mă opri din nou:

– Hai să-ți ofer un indiciu înainte de plecare. Frăția Cenușii.

Tonul lui era plin de implicații și malițios. Îmi servise informațiile doar ca să mă împingă să acționez în favoarea lui.

– Frăția Cenușii? Asta ce mai e?

– Un mister.

Ridică pana, o răsuci câteva clipe în lumină și mi-o înapoie.

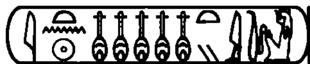
M-am îndreptat spre ușă. Zâmbea așa cum zâmbesc oamenii care nu știu ce înseamnă un zâmbet. În timp ce treceam pe lângă el, l-am întrebat brusc:

– Ce mai face soția dumneavoastră?

Pentru prima dată în cursul întrevederii noastre a fost luat pe nepregătite. De fapt, părea mai degrabă dezgustat. Mi s-a părut că văd în ochii lui și o umbră de durere, care a dispărut repede.

– Soția mea nu te privește.

Ușa mi s-a închis în nas.

CAPITOLUL 34

În timp ce mergeam pe stradă, Khety m-a îndemnat să-i povestesc cum a fost. Am constatat că-mi vine greu să redau exact discuția, de parcă adevărul din spatele ei – cel din cuvintele nerostite – era amăgitor. L-am întrebat dacă știe ceva despre Frăția Cenușii. Nu auzise de ea.

– Pare a fi ceva aristocratic. Pesemne că e vorba de întruniri la care trebuie să fii invitat și la care oamenii își strâng mâna într-un fel anume.

– Cred că are legătură cu pana de aur.

– De ce, mă rog?

– Fiindcă i-am arătat pana și imediat după aceea mi-a vorbit despre Frăție.

Khety căzu pe gânduri.

– Ceva îmi sună cunoscut, dar nu reușesc să-mi amintesc ce...

Cunoșteam senzația. Va mai trece un timp, dar până la urmă își va aminti.

Căldura era cumplită și dinspre nord nu venea nici o adiere. Mergeam încet și tăcuți pe Calea Regală, la umbra clădirilor. Căruțe și care se luptau să câștige dreptul de trecere, într-un cor de strigă-

te și blesteme. Traficul permanent aglomerat era un semn că se apropia Festivalul. Plutea în aer un soi de încordare pe care aproape o puteai simți pe limbă: avea gust de aramă, de praf și de încă ceva, poate de frică. Mi-am amintit de entuziasmul meu când aflasem că voi cerceta un mister la nivel înalt, de bucuria aproape copilărească pe care o simțisem. Fusesem naiv, pe-atunci nu bănuiam nimic.

Am ieșit din zona rezidențială. Ne aflam în apropierea unui palat ciudat, pătrat, scund și întunecat ca un cufăr ferecat. Împins de curiozitate, m-am îndreptat spre el, iar Kehty m-a urmat nesigur la câțiva pași în spate. Clădirea părea abandonată. Porțile uriașe se loveau ușor una de cealaltă. Mi s-a părut că aud înăuntru țipete de copii, dar mi-am dat seama că nu erau omenești. M-am înfiorat. Apoi a răsunat trilul ezitant al unui flaut, care s-a transformat într-o melodie.

Am împins cu grijă poarta, care s-a deschis mai ușor decât mă așteptam. Înăuntru nici țipenie. Am intrat, am urcat câteva trepte de marmură și am ajuns într-o curte mare, deschisă. În mijloc era o fântână secată, mânjită cu ceva alb-cenușiu care părea a fi găinaț vechi de secole. Din ea plecau patru jgheaburi pline cu apă stătută, de un verde grețos. Deasupra curții se întindea o rețea de sfori pe care ici-colo erau prinse fâșii de pânză care cândva fuseseră viu colorate, dar acum erau aproape albe. Sub arcade atârnau colivii. Multe erau goale, în câteva am văzut păsări mici. Deodată, un papagal vorbitor cu aripi strălucitoare a țâșnit în aer, strigând ceva de neînțeles. Acțiunea lui a stimulat păsările captive și aerul s-a umplut de glasuri în diferite tonalități. Peste vacarm s-a înălțat un strigăt:

– Cine e?

Un bătrân s-a ridicat încet de pe o bancă și a venit spre noi, târându-și picioarele.

– Am auzit țipete... Poarta era deschisă.

– Așa că v-ați gândit să intrați.

– Cine locuiește aici?

– Nimeni. De un an nu mai locuiește nimeni. Cineva trebuia să aibă grijă de păsări, nu-i mai pasă nimănui de ele.

Strigă, și papagalul, o furtună de nuanțe de albastru și galben, coborî de pe o stinghie și ateriză pe umărul lui. Îi ciuguli drăgăstos urechea, apoi se uită la noi și emise o arie îngrozitoare, care probabil că imita glasul vreunui cântăreț care dăduse spectacole acolo.

– Atunci cine a locuit aici? am întrebat din nou.

– O regină. A fost aproape ca o regină, dar prea puțin timp. Mă întreb dacă-și mai aduce cineva aminte de numele ei, de vreme ce acum nu mai e favorită.

– Care era numele ei?

– Kiya.

Papagalul repetă numele, cântându-l trist, de parcă era un iubit înșelat. Nu auzisem de ea.

– Ce i s-a întâmplat?

– A căzut în dizgrație. Bătrânul dădu din umeri. Puterea e ca focul, distruge tot. Și, când se stinge, lasă în urmă doar cenușă.

Vorbea de parcă ne aștepta pe toți aceeași soartă, de parcă ne puteam transforma într-o clipă în cenușă, în umbră, în nimic. Ce repede devine prezentul trecut! M-am înfiorat. L-am lăsat acolo cu păsările lui și țipetele lor s-au stins în depărtare.

Ne-am întors la barcă și am pornit-o pe fluviu în sus, către centrul orașului. Briza din nord nu se făcea simțită și razele soarelui, amplificate de strălucirea apei, ne ardeau creștetele și fețele. Ne-am

ferit ochii cu mâinile cât am putut mai bine și am încercat să ne menținem aproape de malul de răsărit, care ne mai oferea din când în când umbra copacilor aplecați peste ape.

Când ne-am apropiat de docul central, am văzut că un șir de bărci din papirus pline cu soldați în uniformă barase traficul în acea direcție. Apele din dreptul portului fuseseră eliberate de haosul naval și am zărit cu greu, printre scânteierile orbitoare ale apei și puzderia de bărci trase spre maluri, un vas oficial splendid care străbătea spațiul acela gol și strălucitor.

Era enorm, de vreo cincizeci de cubiți lungime și avea două punți. Pe prima erau care de luptă și două grajduri pentru caii de tracțiune. O scară în spirală – scări pe o corabie, o zei! – urca deasupra lor, unde spațiul generos era împărțit prin arcade susținute de coloane zvelte. Era un palat plutitor. Chila uriașă se arcuia într-o linie elegantă și avea pe margini boboci de flori de lotus aurii care se terminau în vârf cu nimbul lui Aten. Un mare ochi protector al lui Horus era pictat la provă. Flamuri mari fluturau peste tot. Pe fiecare parte erau cel puțin treizeci de vâslași și capetele lor asudate abia se zăreau deasupra copastiei. Vela imensă și albastră era decorată cu stele aurii și prinsă pe un catarg cu două vergi, aproape la fel de înalt cât era vasul de lung. În vârful catargului trona un șoim de aur. Pe punte erau aliniați preoți care țineau în mâini cârje aurii și evantaie. O orchestră ascunsă vederii cânta o melodie lentă, care plutea spre noi peste ape.

Știam că flota noastră avea câteva corăbii de acest fel. Le mai văzusem și înainte, iar la Teba mă plimbasem o dată pe „Preaiubitul Celor Două Tărâmuri" când acostase în port. Corabia asta le întrecea însă

pe toate. Doar un om important, foarte important, putea călători cu ea: Ay. El era, fără îndoială.

Vasul, înconjurat de o flotilă de bărci care roia în jurul lui, a executat perfect manevra de acostare. Doream cu disperare să văd cum arăta acel bărbat învăluit în mister, care lăsa în urma lui atâta spaimă. Pe punte se înghesuiau nu numai preoți și marinari, ci și demnitari și oficialități care urcaseră la bord imediat după ce vasul trăsese la mal. Am observat că printre ei se afla un om în fața căruia toți făceau plecăciuni, dar nu am reușit să-l văd bine. La naiba! Va mai dura mult până când haosul de bărci de pe râu să dispară. Am încercat să îndrept barca spre mal fără să atrag atenția soldaților care, oricum, erau captivați de spectacolul acelei sosiri triumfale.

Țărmul se afla la mai puțin de douăzeci de cubiți și speram că vom trece pur și simplu pe lângă mulțimea de spectatori fără să fim observați. Am legat în sfârșit barca de trunchiul unui palmier și am sărit în apa caldă și tulbure.

– Nu-mi place să-mi ud picioarele, spuse Khety.

– Atunci trebuia să rămâi la birou.

Am înaintat repede pe o alee paralelă cu un pârâu care se vărsa în fluviu, mărginită de un zid scund. Acolo, sub frunzișul copacilor, lumea era tăcută și nemișcată.

– Unde suntem?

– Chiar sub grădinile principale ale Măreţului Palat.

– Grozav. Sunt soldați peste tot. Cum putem ajunge pe Calea Regală fără să fim văzuți?

– Așa... Și, dintr-o mișcare, a sărit ca o maimuță peste zid. Mi-am spus, și nu prima oară, că securitatea în acest oraș era formidabilă. Am sărit și eu, dar, recunosc, nu cu aceeași eleganță.

Mi-am dorit imediat să nu o fi făcut, pentru că m-am umplut de praf și, mai rău, când m-am uitat în sus, am văzut doi paznici care se holbau la noi. Am aruncat o privire în jur: în apropiere nu mai era nimeni, în afară de un copil care se juca cu o minge de piele. Khety s-a uitat la mine, eu m-am uitat la el și, ca și cum am fi exersat ani de zile această mișcare, ne-am aruncat simultan asupra gardienilor. Forța primei lovituri l-a prins pe picior greșit pe adversarul meu, care s-a dezechilibrat și s-a oprit în zidul din spatele lui. L-am lovit în stomac, apoi în cap. A parat pe jumătate a doua lovitură și am simțit o durere vie în frunte: mă lovise cu bastonul de lemn. Am încercat să ignor durerea și, fără să-i las timp să se dezmeticească, i-am smuls bastonul și am început să-l lovesc în cap și în coaste. N-a rezistat mult. S-a ghemuit și a început să țipe. Am auzit cum îi trosnesc oasele degetelor în timp ce încerca să se apere de lovituri. Sângele a țâșnit și a stropit zidul și țărâna, țipetele s-au transformat în gemete slabe și în cele din urmă s-au stins. Am tresărit când Khety m-a apucat de braț. S-a aplecat, și-a șters cuțitul de hainele celuilalt și mi-a spus: „Destul, destul, hai să plecăm de-aici..."

Am părăsit cele două trupuri pradă muștelor și soarelui și am alergat în sus pe alee. Știam că nu era înțelept să-i lăsăm acolo, dar ce puteam face? Copilul cu mingea dispăruse.

Aleea ducea la unul din drumurile de acces către Calea Regală. Ne-am acoperit iar capetele și am intrat în mulțime. Toții mergeau în aceeași direcție, toți voiau cu orice preț să asiste la spectacolul sosirii lui Ay. Am ajuns pe Calea Regală într-un punct aflat între Fereastra Aparițiilor și Marele Templu al lui Aten. Drumul, absolut pustiu, părea

straniu, așa cum sunt toate spațiile aglomerate după ce au fost golite pentru o ceremonie. Mulțimea era adunată pe margine și alți spectatori se înghesuiau pe balcoane, la ferestre și pe acoperișuri. Erau acolo mii de oameni, dar atât de tăcuți, atât de liniștiți, încât am auzit ciripitul păsărilor. În dreapta noastră, aerul a început să vibreze și deodată a apărut un grup de care trase de cai puternici care loveau la unison pământul cu copitele. Trompetele au sunat asurzitor, de parcă ar fi dat semnalul începerii unei bătălii și mulțimea de gură-cască ar fi fost armata inamică. Kehty și cu mine ne-am făcut loc cu coatele printre oameni ca să ajungem mai în față și, când cavalcada s-a oprit, am văzut în carul din mijloc un bărbat înalt, semeț, îmbrăcat într-o tunică albă împodobită discret cu câteva bijuterii din aur.

Avea o față colțuroasă și fiecare por al ei părea să emane infatuare și un dispreț profund pentru lumea în care fusese obligat să coboare. Procesiunea se oprise. Praful plutea în aerul fierbinte. Ay s-a întors încet și a fixat dușmănos Fereastra Aparițiilor, care era goală. Cu o neplăcere abia mascată, în timp ce fața lui încordată se chinuia să mimeze respectul, și-a ridicat încet brațele către spațiul pustiu și a rămas nemișcat. Mii de perechi de ochi priveau toate în aceeași direcție.

Apoi, brusc, la Fereastră a apărut Akhenaton însoțit de fetele sale. Meritaten ținea locul Reginei. Mulțimea a observat imediat această schimbare. Un bărbat i-a șoptit soției sale: „Vezi, n-a apărut încă. În locul ei a venit fata". Femeia i-a făcut semn să tacă, de parcă șoaptele lui ar fi fost o blasfemie primejdioasă.

Cei doi bărbați s-au privit câteva clipe și mi s-a părut că își trimiteau fără cuvinte mesaje compli-

cate. Akhenaton a întârziat o vreme să facă gestul ritual de recunoaștere a brațelor ridicate întru adorare. „Sunt ca două degete de la aceeași mână“, spusese Horemhab. Nu era chiar așa.

Regele se uita fix la Ay, care își menținea postura, dar care acum își plecase capul respectuos, fără să clipească. Cei doi bărbați erau nemișcați și mi s-a părut cât se poate de ciudat acest echilibru de forțe între Marele Akhenaton și bătrânul curtean exigent. În cele din urmă Akhenaton a luat un colan splendid de pe o pernă, s-a aplecat peste marginea ferestrei și l-a pus cu o mișcare ostentativă în jurul gâtului slab al lui Ay.

Fanfara a dat semnalul și Ramose a înaintat și a început să recite textul sacru. La un moment dat am privit din întâmplare în jos și am observat că aveam pete de sânge pe sandale. În clipa următoare Khety m-a înghiontit și mi-a făcut semn să mă uit spre dreapta. O patrulă înainta spre noi prin mulțimea tăcută, iar în urma ei, cocoțat pe umerii unui bărbat – probabil tatăl lui – era băiețașul cu mingea. Copilul se uita atent la oameni. M-a văzut tocmai când întorceam capul și m-a arătat cu degetul.

În clipa aceea litania s-a sfârșit și procesiunea a pornit spre Marele templu al lui Aten, în sunet de trompete, tropot de copite și urale asurzitoare. Ne-am croit drum prin pădurea de brațe ridicate, în care, din fericire, eram feriți de privirile urmăritorilor, și am scăpat ca prin minune. M-am uitat în urmă: băiatul a rămas o clipă cu gura căscată, apoi a strigat ceva, dar glasul lui a fost înăbușit de zgomotul general. Ne-am mișcat repede, nu atât de repede – credeam noi – încât să atragem atenția, dar am citit pe fețele oamenilor că ne purtam

ciudat. Până la urmă nu ne-a oprit nimeni. Am ajuns la o alee laterală și am luat-o la fugă.

– Unde mergem? m-a întrebat Khety.

– La magazie!

Am aruncat o privire peste umăr: băiatul și soldații ajunseseră la capătul aleii. Copilul a întins din nou brațul în direcția noastră și țipătul lui puternic a stârnit ecouri între zidurile apropiate. Acum alergam de-a binelea. Khety cunoștea bine străzile lăturalnice, dar planul geometric al orașului ne dezavantaja. Unde erau labirinturile infernale ale Tebei când aveam nevoie de ele? Oamenii se întorceau spre noi și ne priveau bănuitori. Nu mai fusesem niciodată pradă, fiindcă de obicei Medjayii sunt cei care aleargă după alții, dar acum eram obligat să fug și fugeam ca să-mi salvez viața.

Am alergat un timp printre casele din mahalaua muncitorilor și mi s-a părut că am scăpat de urmăritori. Aleea noastră era pustie. După ce ne-am uitat în stânga și-n dreapta, ne-am strecurat pe sub pânza zdrențuită și am intrat în cealaltă încăpere. Am ferecat imediat ușa și ne-am așezat pe jos, încercând să ne venim în fire și să ne liniștim răsuflarea. Pieptul mă durea și-mi tresălta ca o pereche de foale: făceam mult prea mult zgomot în tăcerea care ne asculta.

– Și acum? a zis Khety.

M-am întors spre el: nu-l mai văzusem niciodată atât de înspăimântat.

– Habar n-am! i-am răspuns cu sinceritate.

Ne-am uitat unul la celălalt, rugându-ne la zei să ne trimită vreun gând salvator. N-am primit nimic. Trebuia să ne descurcăm singuri.

– Ne-am putea duce la ai mei. M-a privit speriat, dar hotărât. Îi eram recunoscător pentru intenția onorabilă de a-mi fi făcut o asemenea ofertă.

Familia lui ne-ar fi ascuns, dar riscul ar fi fost prea mare pentru ei. Prinderea noastră ar fi însemnat moartea în chinuri pentru bărbați, mutilarea și sclavia pentru femei. Nu puteam să-i expun la o soartă atât de sălbatică, chiar dacă miza era uriașă.

Mi s-a părut că văd o mișcare în umbră, dar mi-am spus că era doar imaginația mea. În clipa următoare un vârf de topor din bronz a spart tăblia din mijloc a ușii. A rămas înfipt acolo și-am auzit blestemele bărbatului care încerca să-l desprindă și comenzile lătrate de ofițerul lui. Am urcat pe scară la timp, fiindcă toporul reușise să spargă ușa. Când am ajuns pe acoperiș, am auzit alte țipete de alarmă, de data aceasta din stradă. M-am furișat până la margine și am aruncat o privire jos: strada gemea de soldați înarmați până-n dinți și toate casele erau percheziționate. Am recunoscut-o pe femeia cu piciorul zdrobit, care vorbea cu soldații și gesticula, arătând spre acoperișul unde stătusem de vorbă. Nu o puteam învinovăți, voia pur și simplu să supraviețuiască. Apoi toporul se ridică, străluci o clipă în soare și căzu. Ușa s-a prăbușit cu un trosnet și soldații au năvălit înăuntru.

Am gonit pe acoperișuri, folosind zidurile despărțitoare drept trambuline, agățându-ne de sforile cu rufe, sărind de pe o casă pe alta. Câteva femei ne-au urmărit cu privirea, dar nu s-au mișcat. Mă lăsasem în voia lui Khety, care avea, ca întotdeauna, un simț infailibil al direcției. Am privit înapoi și am văzut că acoperișurile erau pline de soldați care alergau după noi.

– Să ne despărțim! am strigat.

– Unde ne vedem? m-a întrebat, oprindu-se o clipă.

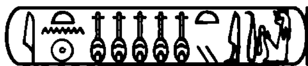
– Știi tu!

– După ce se înnoptează, a adăugat. Mi-a făcut semn să fug într-o direcție, a rânjit de parcă era doar un joc pasionant și a luat-o în altă direcție. Urmăritorii s-au împărțit în două grupuri.

Am fugit o vreme de unul singur. Când am sărit peste mica prăpastie dintre două acoperișuri m-am dezechilibrat, dar m-am agățat de marginea unui zid și m-am ridicat, zgâriindu-mi mâinile și genunchii. Am observat că soldații se apropiaseră. Nu l-am văzut pe Khety și ăsta era un semn bun: poate că ajunsese pe stradă și reușise să scape de ei. Am continuat să fug, aruncând în spate tot ce-mi cădea în mâini: ulcioare, lemne de foc, legături de fructe, cărămizi. Am sperat câteva clipe că voi reuși să ajung iar pe stradă și să mă amestec în mulțime, dar pe acoperișul din fața mea au apărut câțiva Medjay urmați de o siluetă familiară, mai înaltă decât ceilalți, cu părul de un cenușiu metalic, cu ochi de tigru și un zâmbet de anticipare pe chipul rece.

M-am oprit și m-am uitat la el. Mai aveam o șansă. Dacă participam amândoi la o rundă de senet, Mahu stătea pe ultimul pătrat, ca Osiris, cu singura deosebire că era cheia trecerii mele în lumea următoare în cel mai rău fel posibil. Regula cerea să mă las prins. Oare mă vor duce în altă parte sau mă vor executa pe loc? Stăteam aproape de marginea acoperișului. Puteam să-mi iau viața în propriile-mi mâini și să fac un salt în necunoscut. Nu aveam cum să mă apăr de Mahu. Dacă mă prindea, mă îndoiesc că aș mai fi scăpat viu.

Înainte de a-mi fi terminat gândul, am început să alerg și, fără să știu unde voi ajunge, am sărit.

CAPITOLUL 35

Mergeam încet pe stradă, către casă, cu geanta în mână, cu jurnalul în geantă și cu inima cântându-mi în piept ca o pasăre veselă. Eram acasă, în sfârșit. Îmbătrânisem. Oare câți ani trecuseră? Nu știam și acum nu mai avea importanță. Timpul era un fluviu lung care curgea leneș. Soarele aproape de asfințit desena umbre lungi în aerul limpede. Oamenii se întorceau încet să mă privească și-mi făceau semn, de parcă lipsisem foarte mult timp.

Am intrat pe poartă și am deschis ușa dinspre curte. Jucăriile copiilor erau împrăștiate peste tot. Am intrat și am strigat: Tanefert? Sekhmet? Fetelor! Nu mi-a răspuns nimeni. Am trecut prin camera de zi. În bucătărie, fructele putrezeau într-un vas de lemn și pe oale era praf de mai multe zile. Camera fetelor, cea în care le îmbrățișasem și le sărutasem în semn de rămas-bun, era pustie și paturile erau nefăcute. Foile uneia dintre poveștile lui Sekhmet – scrisese zeci de povești – acopereau podeaua. M-am aplecat și am ridicat una. Am văzut îngrozit pe papirus o urmă grosolană de sanda. Au început să-mi tremure mâinile.

Am alergat prin încăperi, strigându-le pe nume, răsturnând scaune, deschizând uși, scotocind prin dulapuri... Dar știam că nu mai erau și că le pierdusem pentru totdeauna. Atunci am auzit în depărtare, în beznă, un urlet ca de animal rănit.

Urletul acela straniu m-a trezit. Erau chiar țipetele mele disperate și ascuțite. Pe față îmi curgeau dezonorant lacrimi calde. M-am chinuit să-mi revin din amărăciunea și buimăceala coșmarului. Voiam să dorm adânc, să nu știu și să nu simt nimic, dar un glas îmi spunea că nu era bine, că trebuia să mă trezesc. Apoi m-a înspăimântat gândul că mi s-ar întâmpla ceva îngrozitor dacă aș adormi la loc.

Acolo unde mă aflam nu pătrundea lumina zilei. Zeul-Soare mă trădase și mă părăsise. Nu vedeam nimic. Trupul meu era altundeva și am încercat să-l aduc înapoi. Mi-am amintit că aveam mușchi pe care puteam să-i folosesc. M-am gândit că am mâini și ceva s-a mișcat, ceva rece, îndepărtat și greu, care zgâria. Mi-am amintit de degete și de data asta le-am simțit, am simțit încheieturile, tendoanele, brațele care trăgeau o greutate uriașă, rece și umedă. În jurul încheieturilor aveam cătușe grosolane, umede. Când mi-am adus mâinile una lângă alta, mi-am dat seama că erau legate cu un lanț. Am încercat din răsputeri să le ridic la gură, pentru că gustul era singurul simț în care puteam avea încredere. Am lins metalul, o senzație ciudată, dar familiară și reconfortantă.

Continuă să gândești.

Cătușele îmi zdreliseră pielea – probabil că în somn mă luptasem să mă eliberez și mă rănisem. Am pipăit locul unde ar fi trebuit să-mi fie chipul. Da, acolo erau ochii, nasul, gura, bărbia, gâtul. *Mergi înainte!* Pieptul. Sfârcurile. Brațele: julituri,

durere vie. Răni? *Continuă! Regăsește-te!* Pântece, coapse și o amintire: picioare care mă loveau în vintre, agonie, ură, vomă. Acum gura își amintea de propriul ei gust stătut, amar, scârbos. Deodată am simțit nevoia să beau, să beau mult, întruna. Apă! Mâinile mele înlănțuite au scormonit disperate, ca niște șobolani înfometați. Un vas de lemn. L-am ridicat la buze și conținutul lui s-a revărsat peste mine, usturător acolo unde a întâlnit tăieturi. L-am aruncat în beznă: era urină rece. Încheieturile îmi pulsau de durere. Mi s-a făcut greață, dar am scuipat cu greu doar picături de fiere amară.

Apoi mi-am amintit: Mahu, acoperișul, săritura. Era opera lui. El era de vină. Lanțurile au zornăit din nou, rănindu-mi mâinile, și mi-am dezlănțuit furia ca un animal înnebunit, izbind pereții nevăzuți din jur.

S-au auzit comenzi și strigăte, o ușă s-a trântit de perete și cineva a aruncat peste mine o găleată de apă. Șocul luminii, răceala apei și frica m-au făcut să mă ghemuiesc într-un colț al celulei. Pe ziduri erau scrijelite semne stranii, mesajele disperate ale condamnaților care trecuseră pe acolo în drumul lor spre moarte și uitare. Acum eram unul dintre ei.

Doi inși m-au ridicat brutal în picioare. Cătușele atârnau grele și reci la glezne și la încheieturile mâinilor. Eram gol, dar n-am primit nici măcar o fâșie de pânză. Am încercat să vorbesc și am auzit un soi de croncănit ca de cioară. Paznicii au râs și unul dintre ei mi-a dat să beau. Am luat ulciorul. Mâinile îmi tremurau și prea puțină apă a ajuns în gura mea. Paznicul mi-a smuls ulciorul.

Am rămas acolo mult timp, nu pot să spun cât. Eram foarte obosit, voiam să mă ghemuiesc și să dispar, dar mă forțau să stau în picioare și mă

sprijineau cu bastoanele când mă clătinam ca un bețiv. Îmi amintesc că mă stropeau cu apă și mă înfioram, apoi mă scuturau spasme îngrozitoare.

În cele din urmă în ușă a apărut o siluetă solidă, care s-a apropiat încet, fără zgomot, de parcă vizita un mormânt. S-a aplecat să intre în celulă. Mahu. S-a uitat la mine nepăsător. Gărzile încremeniseră în poziție de drepți. M-am aruncat asupra lui, dorind cu disperare să-i zdrobesc fața cu mâinile goale, cu picioarele, cu orice aș fi putut, dar lanțurile scurte m-au oprit ca pe-un câine priponit și am căzut neputincios în fața lui. În clipa aceea l-am urât mai mult decât am urât vreodată o ființă omenească. I-aș fi sfâșiat gâtul cu dinții, i-aș fi zdrobit coastele și m-aș fi delectat gustând din măruntaiele și din inima lui. A zâmbit.

Nu am scos nici un sunet, am încercat să-mi potolesc răsuflarea întretăiată și furtuna de ură din suflet. A dat din umeri și-a așteptat liniștit, ca orice torționar cu experiență. S-a aplecat spre mine și mi-a scrutat fața. Îi simțeam mirosul rânced.

– Nu știe nimeni că ești aici.

M-am uitat și eu în ochii lui.

– Te-am prevenit, doar tu ești de vină. Mă bucur că suferi. Dacă suferința te-a învățat să mă urăști, mă bucură și asta. E o febră care-ți va infecta și-ți va măcina sufletul.

– Te voi ucide.

Râse scurt, un fel de lătrat disprețuitor, rostogolindu-și capul ca o bilă pe gâtul lui solid. Făcu un semn, gărzile mă luară de brațe, iar el îmi apucă părul de la ceafă cu mâinile lui cărnoase, obligându-mă să mă uit în sus. Respirația lui fierbinte și scârboasă mă sufoca. Avea dinții murdari și vinișoare roșii pe pielea unsuroasă a nasului. Când a vorbit m-a împroșcat cu scuipat:

– Ura te macină, îți pătrunde în cap și-ți roade mintea.

Apoi își vârî liniștit două degete în ochii mei și apăsă până când pe cerul craniului meu se aprinseră stele de agonie. Credeam că îmi va zdrobi creierul cu mâinile. M-am zbătut în lanțuri, l-am scuipat, am încercat să-l lovesc, dar n-am reușit să scap din strânsoarea lui puternică.

– Înainte să-ți pierzi mințile, vreau răspunsuri. Unde e Regina?

Am refuzat să-i răspund. A apăsat și mai tare. În creier mi s-au aprins vâlvătăi uriașe de durere.

– Unde e Regina?

Vorbise mai încet și mai hotărât decât înainte. Eram hotărât să tac. M-am întrebat dacă avea de gând să-mi scoată ochii. Deodată presiunea a dispărut și am clipit, dar vedeam un vârtej de culori și forme învârtejite. Am scuturat din cap.

M-a lovit direct în față. Am simțit șocul până în creier și gura mi s-a umplut cu fiere acră. Din buza spartă mi-a picurat în gură sânge grețos de dulce. Simțeam cum mi se umflă gingiile. L-am auzit cu greu, printr-un vuiet asurzitor, cum mă întreabă din nou, fără să-și schimbe tonul:

– Unde e Regina?

– Unde spune Cartea Ieșirii la Lumină.

– Ce?

– Unde spune Cartea Ieșirii la Lumină.

– Nu-mi plac ghicitorile.

– Unde spune Cartea Ieșirii la Lumină.

De data asta am zâmbit eu.

Mi-a șters zâmbetul de pe față cu un pumn.

– Am să-ți sfărâm fiecare os de la mâini dacă e cazul. Cum o să mai scrii în jurnal? N-o să poți nici să-ți apuci socoteala când te piși.

Am așteptat o vreme, apoi cu toată puterea pe care o mai aveam (dureros de puțină):

– Oare te duci în mormânt, cobori în Lumea de Dincolo?

Fața i s-a schimonosit de furie. Bine. Apoi, clătină din cap cu părere de rău, ca și cum ar fi fost obligat să pedepsească un copil neascultător, îmi apucă degetul mic și, cu o mișcare fulgerătoare, îl dădu peste cap. Pârâitura mi-a răsunat în creier. Am țipat.

Se uită atent în ochii mei, sorbind spectacolul durerii. Îi vedeam cercurile negre ale pupilelor și în ele chipul meu micșorat și deformat.

– De data asta nu te mai salvează nimeni. E prea târziu. Nici măcar Akhenaton nu știe că te afli aici. Ai dispărut fără urmă. Nu mai ești nimic. Nimic.

Durerea îmi cânta prin cap și-mi venea să vărs, dar mă luptam din răsputeri să-mi curăț mintea și să nu mă mai gândesc la ea. Am reușit să vorbesc:

– Mai ai foarte puțin timp ca s-o găsești pe Regină. Dacă dai greș, Festivalul va fi o catastrofă pentru Akhenaton, pentru tine și pentru oraș. Sunt singura ta salvare. Nu ai interesul să mă ucizi.

– Nu trebuie să te ucid, or să se ocupe alții de asta. Dar trebuie să-ți fac rău, mult rău. Putem să ne distrăm așa destul de mult timp.

– Nu contează ce-mi faci, dar nu uita: n-o să-ți spun ce știu. Mai degrabă mor.

– Nu tu vei muri. Înțelegi?

M-am uitat în ochii lui. Mai auzisem această amenințare. Hathor, Zeiță din Apus, iartă-mă acum, am făcut singurul lucru posibil.

– Ea este lumina din întuneric și noaptea din lumină.

Ochii lui s-au întunecat, de parcă în ei se așternuse noaptea. M-a apucat de mână. Mă pregăti-

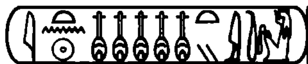
sem, spunând în minte o rugăciune. Tot trupul îmi tremura. A așteptat câteva clipe, gustând din suferința mea și pregătindu-și următoarea mișcare. Apoi îmi apucă degetul mijlociu, delicat, aproape cu afecțiune. Îmi amintesc că am văzut strălucirea inelelor lui.

– Spune-mi unde este.

M-am uitat fix la el și i-am răspuns cu toată îndârjirea de care mai eram capabil:

– *Nu*.

S-a pregătit să-mi frângă încă un os.

CAPITOLUL 36

Un glas calm, dar autoritar, a sfâșiat tăcerea încordată:

– Ce se întâmplă aici?

Intrase neobservat. Mahu și cu mine eram prea prinși în jocul înfruntării, al sângelui și al suferinței, iar el se mișca fără zgomot, ca o umbră, ca și cum ar fi fost alcătuit din aer. Ay. Până și numele lui era ușor. Aerul părea într-adevăr materia care i se potrivea cel mai bine. Dar oare fragilitatea îl făcuse pe Mahu să sară în picioare și să bâlbâie scuze?

– Eliberați-l din lanțuri, șopti Ay, de parcă voia să ne pună la încercare atenția. Mahu a transmis mai departe ordinul și gărzile s-au grăbit să-l îndeplinească. Mi-am frecat ușor încheieturile rănite și sângerânde. Ay se uita la mine cu o concentrare lipsită de emoții. Iată un bărbat care nu avea probleme cu plămânii, cu inima sau cu sufletul.

– Acest om este gol, spuse el oarecum mirat.

Se uită întrebător la Mahu, care gesticulă vag, neștiind ce să-i răspundă. Pe chipul lui Ay se vedea acum ceva care la alții s-ar fi putut numi zâmbet. Buzele se deschiseră, dezvelind dinți albi

imaculați și perfect regulați, dinții unuia care mănâncă doar hrană sănătoasă. Ochii lui cenușii nu zâmbeau deloc.

– Poate că ar trebui să-i dăruiești propriile tale haine, adăugă el încet.

Mahu a fost atât de surprins, încât aproape că mi-a venit să râd. Mâinile lui au alunecat peste veșmânt, ca și cum era gata să execute ordinul absurd, dar Ay l-a oprit cu un semn și a poruncit să mi se aducă haine, ceea ce gardienii s-au și grăbit să facă. M-am îmbrăcat cât de repede am putut, deși degetul mă durea îngrozitor, și m-am simțit deodată mai puternic, mai asemănător cu ceilalți. M-am întrebat ce urma să se întâmple în continuare. Ay l-a lăsat pe Mahu să se perpelească o vreme, apoi l-a întrebat:

– Oare omul acesta nu ți-a spus limpede că se află sub protecția mea?

Am fost surprins, deși crezusem că nimic nu m-ar mai putea mira. Mahu s-a uitat la mine.

– În schimb, ce văd aici? Șeful poliției se joacă personal de-a ancheta? Sunt uimit.

– L-am reținut în cursul unei misiuni și cu autoritatea lui Akhenaton însuși.

– Înțeleg. Prin urmare Regele știe că-l torturezi?

N-a fost în stare să răspundă.

– Nu cred că ar fi de acord cu tratamentul aplicat acestui coleg, căruia Regele însuși, în adânca sa înțelepciune, a hotărât să-i dea o misiune. S-a întors spre mine și m-am uitat în sfârșit în ochii lui cenușii și înghețați. Mi s-a părut atunci – ce ciudat – că erau plini de zăpadă.

– Vino cu mine.

Trebuia să amân răzbunarea pe mai târziu. M-am abținut din toate puterile să-l lovesc pe Mahu în

față cu mâna sănătoasă în timp ce treceam pe lângă el. A simțit-o și el.

Am urcat pe o scară în spirală. Ne aflam într-un puț larg căptușit cu cărămizi, adânc poate de optzeci de cubiți, un fel de fântână fără apă care avea să rămână seacă de-a pururi. Pe margini erau scări și la fiecare nivel se deschideau încăperi în toate direcțiile. Intrările erau zăvorâte, dar am văzut în trecere trupurile moarte ale unor ființe omenești vii, grămezi scofâlcite de piele și oase înghesuite în cuști atât de mici, încât n-ar fi fost bune nici pentru câini. Am mai văzut oameni îngropați până la nas în vase mari de lut umplute cu nisip, care semănau cu babuinii și caprele pe care le aduceam ofrandă în catacombele sacre. În ochii lor se citea nebunia și disperarea. Fuseseră abandonați acolo și nu mai puteau vorbi pentru a se apăra sau căi. Tăcerea era copleșitoare. La fundul puțului strălucea o pânză de apă neagră care duhnea cumplit. Trupul umflat al unui tânăr plutea cu fața în sus. Avea ochii holbați, dar nu mai vedea cercul de lumină albă mai îndepărtat decât cerul.

Ay părea să nu vadă această realitate oribilă și continua să urce metodic, treaptă cu treaptă, fără urmă de efort. L-am urmat, cu mintea copleșită de gânduri, până când, într-un târziu, cu răsuflarea tăiată, am ieșit din abisul acela de suferință și mizerie și am pășit în lumina zilei. Brusc, lumea mi s-a înfățișat din nou așa cum o știam: soare, arșiță și paznici plictisiți la umbra unei colibe din trestie, care au sărit imediat în picioare.

Ay s-a urcat într-o litieră purtată de cărăuși în uniformă și mi-a făcut semn să mă așez lângă el. Acoperindu-mi ochii cu mâna ca să mă feresc de lumina orbitoare, mi-am dat seama imediat unde ne aflam: în afara orașului, la sud de altarele din

deșert. Era târziu, umbrele dispăruseră și pământul dogorea. M-am simțit deodată foarte obosit. Ay îmi întinse un ulcior cu apă și am băut încet în timp ce litiera înainta pe unul din drumurile folosite de Medjay. A tras perdelele de pe partea mea, cu un gest straniu, aproape afectuos, dar cred că pur și simplu nu suferea soarele. Nu reușeam să gândesc, tot ce puteam să fac era să simt îngemănarea celor două lumi, una îngropată adânc și alta deschisă, și să mă văd trecând prin ele, din fericire către cea bună.

Am ajuns la marginea orașului, apoi pe străzile din centru, pline de oameni care își vedeau de treburile lor zilnice fără să le pese de atrocitățile comise în imediata lor apropiere. Erau prea multe umbre în orașul acesta însorit. Parrenefer îmi vorbise despre un oraș încântător, dar acum mi se părea o bătaie de joc, o deziluzie amară. Ay privea spectacolul străzii, clădirile în construcție, mulțimile de artizani și muncitori care se mișcau febril pe zidurile înalte, grăbiți să termine la timp pentru Festival. Părea sceptic. În cele din urmă a observat că-l priveam.

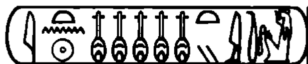
– Credeți că vor fi gata pentru ceremonii? am zis.

– Ne aflăm într-un paradis al nebunilor clădit din lut și paie. Se va prăbuși curând, va fi măcinat și va deveni materie primă pentru altceva.

Am trecut de Templul Cel Mic și de Mărețul Palat și am continuat să mergem pe Calea Regală până când am ajuns la port. Am încercat să analizez situația. Eram în compania unui bărbat care avea o putere uriașă, care mă salvase din mâinile lui Mahu și ale oamenilor lui, dar ce urma? Ce voia de la mine? Mă eliberase dintr-o capcană ca să-mi întindă alta? Aș fi putut să mă dau jos din litieră și să-mi iau tălpășița. Dar apoi? Știam că nu avea

nevoie de forță pentru a mă obliga să rămân cu el: mă putea găsi oriunde m-aș fi dus.

Mi-a făcut semn să mă urc într-o barcă și abia apoi am văzut corabia lui magnifică ancorată în apropiere. Deci acolo mă ducea, în palatul lui plutitor, în centrul lui de putere mobil. L-am ascultat, așa cum fusese convins că voi face.

CAPITOLUL 37

Vasul părea să plutească pe apă conform propriilor lui reguli, altele decât cele pe care le cunoșteam. Flamurile fuseseră strânse, preoții și orchestra dispăruseră și acum, când mă aflam pe o punte liniștită și pustie, l-am simțit mai limpede și mai grațios. Ay s-a adăpostit repede la umbră, de parcă nu suporta lumina. Mi-a făcut semn să-l urmez și mi-a spus:

– Doctorul îți va trata rănile, apoi vom lua prânzul.

Ca din pământ au apărut servitori care m-au condus într-o încăpere cu un pat scund, cu așternuturi noi. Mi-au spus că trebuia să mă dezbrac ca să mă spele, dar am refuzat. Preferam să mă descurc singur. Degetul rupt îmi zvâcnea. Am reușit cu greu să-mi scot hainele și mi-am curățat cu grijă rănile și roșăturile de la încheieturile mâinilor și de la glezne. Mahu și gașca lui făcuseră o treabă frumoasă: aveam vânătăi negre și tăieturi de cuțit încrucișate pe partea interioară a coapselor și la subsuori. M-am spălat apoi pe față și pe gât. În timp ce mă ștergeam am auzit o bătaie la ușă și a

intrat un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o tunică scumpă, dar de bun-gust. Avea o față ciudată, cu buze foarte subțiri, lipsită de expresie. Îmi aducea aminte de o casă părăsită.

– Sunt Doctorul Șef al Părintelui Zeului, spuse el cu o voce aproape fără intonații. Tebuie să te examinez. Nu-mi venea să-l las să mă atingă și a simțit asta.

– Trebuie.

Am încetat să mă împotrivesc. M-a palpat în diferite locuri, apoi a cercetat tăieturile și rănile și le-a stors pentru a vedea dacă apar umori otrăvite. Mi-a ridicat mâna să examineze degetul beteag și, fără să mă prevină, l-a mișcat într-o parte și-n alta. Durerea a fost cumplită și am tresărit puternic. Nu m-a luat în seamă, dar a dat din cap, de parcă abia acum se convinsese că degetul era rupt.

A deschis un dulăpior plin de borcane cu leacuri minerale și vegetale și un instrumentar chirurgical variat: cârlige ascuțite, ace lungi, foarfeci și clești înfiorători. Ce asemănătoare erau cu instrumentele folosite la mumificare! Mi-am amintit de Tenry, de ochii lui de sticlă, de vasele canopice și conținutul lor înspăimântător. M-am întrebat dacă nu cumva...

Se întoarse repede spre mine, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, dar în mâinile lui nu erau instrumente de tortură, ci atele și bandaje. Mintea mea, tulburată de experiența din închisoare, începuse s-o ia razna.

– Privește spre perete, te rog. Dacă te doare prea tare, ridică cealaltă mână.

Glasul lui era calm, apropiat, liniștitor. Avea o tonalitate de medic veritabil. Mi-a întins un vas adânc.

– Pentru ce? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. M-am întors cu fața la perete. Am simțit că îmi întinde degetele pe o placă de

lemn, dar pe cel rupt l-a așezat într-o parte, de parcă se pregătea să-mi facă manichiura. Apoi m-a fulgerat o durere ascuțită care a urcat prin braț până la umăr, am ridicat fără să vreau celălalt braț și am vomat în vas. Când mi-am revenit, îmi lega degetul în atele și-l bandaja. Suferința dispăruse brusc și-n locul ei rămăsese o durere surdă.

– Va mai dura până se vindecă, dar ți l-am pus la loc. Bandajul și atelele trebuie îndepărtate în câteva săptămâni.

Mă salută și ieși, închizând ușa fără zgomot.

Apoi am fost condus la salonul oficial, mobilat cu o masă întinsă, canapele aurii și bănci lungi și împodobit cu piese de artă hitite. M-au lăsat să aștept destul de mult. Puseseră deja pe masă o pânză de in imaculată, farfurii și pahare elegante care străluceau în lumina filtrată prin copertinele de la ferestre. Muream de foame și perspectiva unui prânz bun îmi răscolea stomacul, oricât de tensionată ar fi fost situația. Mă apucasem să studiez mai atent minunatele obiecte care mă înconjurau, când am simțit un curent de aer și l-am văzut pe Ay.

Ne-am așezat la masă și am fost serviți de un singur slujitor, tăcut și atent, care s-a descurcat perfect, fără să dea impresia că e prezent cu adevărat. Ne-a adus o mulțime de mâncăruri delicioase, cum nu mai gustasem de luni de zile, dar m-a uimit un pește înfășurat în frunze de papirus, fiert în vin alb, cu verdețuri și migdale. Nu-mi imaginasem că poate exista un asemenea fel de mâncare.

– Peștele e considerat mâncarea săracului, dar dacă-i pregătit cum trebuie întrece cu mult carnea, care are fibre, zgârciuri, sânge. În comparație cu el, carnea cea mai fină pare primitivă. În fond, peștele provine chiar din sufletul Mărețului Fluviu, care ne dă viață tuturor.

– Și care duce departe gunoaiele și câinii noștri morți.

Se gândi la ce spusesem și în cele din urmă clătină din cap, hotărând să-mi ignore îndrăzneala.

– Peștele este o creatură impresionantă. Trăiește într-un alt element, e tăcut și pur. Are secrete, dar nu le poate împărtăși.

Curăță coada cu delicatețe, înlătură capul și șira spinării și le puse pe-o altă farfurie. L-am imitat, dar mai neîndemânatic. Cele două capete strălucitoare, pe care lumina desena curcubee de culoare, zăceau pe-o parte, parcă ascultându-ne atente conversația.

A luat câteva îmbucături din carnea fină, apoi a pus cuțitul pe masă.

– Te-am adus aici pentru că știu că ai găsit-o pe Regină. Altfel te-aș fi lăsat în grija lui Mahu, care te urăște.

Nu i-am răspuns. Oricum n-aș fi putut, fiindcă aveam gura plină.

– Voi folosi alte cuvinte. E o femeie inteligentă și nu te-ar fi lăsat să ajungi la ea dacă nu ar fi vrut să fie găsită. Nu-i așa?

Nici acum nu i-am răspuns. Trebuia să mai aștept, să văd unde vrea să ajungă. Mi-am amintit de teama animalică de pe chipul ei frumos atunci când rostisem numele lui Ay.

– Prin urmare ea are un plan care depinde într-o oarecare măsură de participarea ta. Și, bineînțeles, acest plan înseamnă că va apărea din nou cu ocazia Festivalului. Din ce alt motiv s-ar fi sechestrat de una singură?

Nu era o întrebare care aștepta un răspuns.

– Nu am găsit-o și nu știu unde se află.

Se pregătea să ridice un pahar, dar se opri. Ochii lui reci mă fixau.

– Știu că ai găsit-o. Știu că e vie. Știu că se va întoarce. Rămâne o singură întrebare: ce va urma? Ea nu știe răspunsul.

La un semn al lui Ay, servitorul ne luă farfuriile și ne puse în față altele, curate.

– Și ce legătură au toate acestea cu mine?

– Tu ești curierul ei. Dacă astfel stau lucrurile, te rog să-i duci un mesaj.

– Nu sunt purtător de mesaje. M-am ridicat de la masă.

– Stai jos.

– Pot sta în picioare.

– Mesajul este acesta: să vină la mine și voi face ordine. Spectacolul acesta ieftin este lipsit de sens. Există soluții rezonabile și corecte pentru noi toți. Nu are rost să se lupte cu toată lumea pentru a restabili ordinea în Cele Două Tărâmuri.

Credeam că va continua, dar mă privea cu sprâncenele ridicate, așteptând o reacție.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot ce aș vrea să afle.

– Nu-i o ofertă prea grozavă.

Deodată se înfurie.

– Nu îndrăzni să comentezi ce nu te privește! Ai noroc că ești încă în viață!

L-am urmărit cu interes: o izbucnire scurtă, dar intensă, care-i dezvăluia puterea.

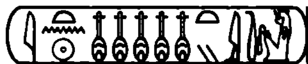
– Spuneți-mi, vă rog, ce este Frăția Cenușii?

Tăcu, dar se uită lung la mine.

– Și penele de aur?

Fața lui a rămas inexpresivă. În clipa următoare s-a ridicat de la masă și a ieșit fără să-și ia rămas-bun.

M-am așezat și mi-am terminat prânzul. După ce trecusem prin atâtea, meritam măcar o masă bună.

CAPITOLUL 38

M-am întors pe mal cu degetul oblojit, cu burta plină și amețit de vin.

M-am oprit să mă uit încă o dată la vasul impunător. Ay părea un miraj: când era viu, când dispărea dacă te uitai la el dintr-un unghi greșit. Era într-adevăr un bărbat cu o putere imensă sau era doar un magician care folosea oglinzi și fum?

Era deja după-amiaza târziu, iar soarele, lipsit de remușcări, dădea în fiert oala orașului și nu mă ajuta deloc să-mi limpezesc mintea. Nici mulțimile de oameni asudați care umpleau portul și străzile nu-mi erau de ajutor. Contururile obiectelor și ființelor păreau gata să înceapă să curgă. După ceasurile petrecute pe vas și mai ales în celulă, mă simțeam greu și obosit de parcă înotam în miere. Nu doream decât să fac o baie și apoi să dorm pe săturate.

Dar trebuia s-o văd. Nu pentru că trebuia să-i duc mesajul lui Ay – deși știam că efectul acestuia pe chipul ei avea să fie fascinant – ci pentru că aveam ceva de spus. Frânturi de povești. Știam că ea le-ar împleti mai bine decât mine.

M-am dus la cimitir, având grijă să mă asigur că nu sunt urmărit. Nici urmă de pisică. M-am apropiat a doua oară de propriul meu mormânt și am intrat în mica încăpere de piatră. În lumina amiezii părea mai puțin misterioasă, mai puțin convingătoare. Vasele de ofrandă dispăruseră. Hieroglifele fuseseră șterse. Numele meu la fel. Statuia mea zăcea pe jos, spartă, cu brațele smulse și capul sfărâmat. Acum se simțea la fel ca mine. M-am aplecat și am ridicat o bucată din fața mea: un ochi deschis și o parte din obraz. Ochiul mă fixa.

Am cercetat Poarta Spiritului prin care intrasem noaptea în Lumea de Dincolo. Era sigilată. Nu mai aveam pe unde și în ce să intru. Cum puteam atunci să ajung la ea? De ce fusese distrus mormântul? Era, firește, o acțiune deliberată. Nu dorea să mai ajung la ea? Undeva ajunsesem totuși: într-un punct mort.

Deodată m-am înfuriat. Ce voia de la mine? Am aruncat pe jos bucata de statuie și am plecat în goană de acolo. Întâi m-am dus la cocina de porci și am tras ca un nebun de chepeng, în timp ce animalele mă miroseau, dar a refuzat să se deschidă.

Când am ieșit, m-am simțit observat. M-am uitat în susul și în josul aleii, însă era pustie. Poate că cineva mă urmărise totuși și se ascunsese în umbră. Nu aveam altă soluție: am alergat spre Mărețul Fluviu, pe străzile și aleile aglomerate, când strecurându-mă pe vreo scurtătură, când întorcându-mă pe urmele pașilor mei. Mă tot uitam peste umăr, simțind până-n măduva oaselor că aveam dreptate, dar n-am văzut nimic suspect. Am măturat mulțimea cu privirea, dar nimeni nu mă băga în seamă. Probabil că irealitatea orașului începuse să-mi afecteze mintea. E drept, acum erau și mai mulți cei care ar fi avut de câștigat urmărindu-mă.

Nu-mi puteam permite să greșesc. M-am prefăcut că pornesc spre nord, unde erau Templele lui Aten, și m-am alăturat mulțimii de pe Calea Regală. Apoi m-am întors spre est și, profitând acum de planul străzilor în formă de grilă, am făcut la dreapta și din nou la dreapta, întorcându-mă de unde venisem și cercetând atent în drum fiecare colțișor. În cele din urmă m-am strecurat din nou pe Calea Regală și am luat-o spre vest, spre port.

Am ales o barcă veche și cât mai puțin bătătoare la ochi și l-am trezit fără menajamente pe barcagiu din somnul lui de după-amiază. Omul s-a frecat la ochi și a început să tragă la rame fără să facă nazuri. M-am uitat înapoi spre portul aglomerat: o mulțime de alte bărci porneau la drum, dar era greu de crezut că mă urmărea cineva.

Am traversat fluviul în tăcere. Bărbatul m-a privit la început cu o oarecare curiozitate, apoi și-a concentrat atenția asupra apei. Traficul era iar dificil și am trecut pe lângă corăbii mari, bacuri, flotile de bărci de agrement și chiar pe lângă o turmă de bivoli de apă care se chinuiau să traverseze fluviul, înfruntând curentul și crocodilii.

Am sărit pe celălalt mal și deodată lumea a devenit din nou simplă și liniștită. Păsări, câțiva copii care se jucau în apă, strigătele femeilor care lucrau pe câmp... Nu se apropiase nici o barcă. Soarele care cobora încet spre creasta colinelor m-a călăuzit spre mormântul misterios. Trasând o linie imaginară de la casa Reginei, pe care o puteam zări de-acolo, mi-am dat seama unde îl puteam găsi. Am luat-o direct prin lanurile de orz. Erau frumoase și bine îngrijite, de parcă și câmpurile deveniseră zei adorați.

În fața mea au apărut câțiva bărbați călare pe catâri. M-au salutat și și-au continuat drumul fără

să mă privească prea insistent. Cărarea dintre lanuri a ajuns la o potecă mai lată care ducea spre nord, de-a lungul apei, și trecea pe lângă o îngrămădire de cocioabe din lut. Când am ajuns mai aproape de ele am văzut că oamenii trăiau la un loc cu animalele lor, așa cum făceau din timpuri străvechi. Toți, chiar și pruncii și bătrânii, s-au oprit și s-au uitat la mine. Parcă aș fi coborât din cer. Mi-am dat seama că erau simbriași foarte săraci care probabil că nu traversaseră niciodată Mărețul Fluviu. Pentru ei orașul era o legendă, tot atât de folositoare ca nisipul din deșert.

Am străbătut alte lanuri, apoi livezi de smochini. Unde mă aflam? În cele din urmă, asudat și enervat, m-am pomenit la granița dintre pământul negru și cel roșu. În spatele meu se vedeau doar nuanțele de galben-verzui, verde turcoaz și verde crud ale lumii cultivate. La numai un pas în fața mea începea pustiul cumplit care ne înconjoară: o câmpie plată, mărginită de un șir tremurător de stânci roșii măcinate de vreme, dincolo de care se întindea Tărâmul Roșu: etern, sacru, nesfârșit.

În dreapta mea era clădirea pe care o căutasem, cu ziduri solide, care nu lăsau să se vadă nimic în interior. Bineînțeles că nu avea porți sau ferestre, dar mi-am zis că nu aveam ce pierde dacă strigam. Stăteam la umbra zidului de est și, cu toate că m-am simțit ca un nătărău, m-am apucat să urlu. N-am primit nici un răspuns. Am încercat din nou. De data asta mi-a răspuns batjocoritor o pasăre.

Ce mai puteam face? Am dat ocol clădirii, dar nu se vedea nici o cale de acces. Cărămizile de lut s-au sfărâmat când am încercat să mă cațăr pe zid. Am renunțat. Blestemată să fie! De-ajuns! Era momentul să uit de toate și să plec acasă înainte să

fie prea târziu. Puteam să închiriez o barcă și să părăsesc orașul imediat. Destul!

M-am întors pe același drum, dar, cum am pus piciorul pe potecă, am auzit ceva în fața mea. Până și păsările tăcuseră. Lanul de orz foșnea în bătaia unui vânt slab. Mi s-a ridicat părul la ceafă. M-am aruncat la pământ și m-am târât prin lan, apoi m-am oprit. Nu peste mult timp am auzit picioare care mărșăluiau și roți care scrâșneau pe pământul uscat: o trupă de pedestrași a trecut prin dreptul meu, urmată de un car în care se aflau doi ofițeri Medjay. Se îndreptau cu siguranță spre micul mormânt-fortăreață.

Am pornit în sens opus, mergând aplecat, și am înconjurat sătucul. Se lăsase seara și colibele neluminate păreau pustii. Am ajuns repede la marginea fluviului, dar trebuia să găsesc o cale de a-l traversa. Ceva mai încolo câțiva soldați păzeau un bac militar legat de trunchiul unui palmier. În fața mea curgea Mărețul Fluviu, pe malul celălalt clădirile orașului străluceau aurii și, în depărtare, colinele fuseseră acoperite de vălul roșu al înserării. Cum să trec dincolo? Și, odată ajuns acolo, să plec sau nu?

Apoi am văzut o barcă aproape nemișcată care lupta împotriva curentului și trecea aproape neobservată în umbrele de la marginea apei. Barcagiul părea să cerceteze malul. M-am ghemuit printre copaci, dar mi-am dat seama că silueta din barcă și felul în care se mișca aveau ceva familiar. M-am uitat mai atent, însă omul când apărea, când dispărea. Dacă era unul dintre dușmanii mei, de ce se străduia să rămână nevăzut și ce căuta aici?

Am pus mâna pe o piatră și am aruncat-o în direcția bărcii. După o clipă de tăcere am auzit un plescăit slab. L-am văzut pe cel din barcă întorcând

repede capul și privind în direcția mea. A vâslit spre mine, dar s-a oprit prea departe și atunci am mai aruncat o piatră. S-a luat imediat după zgomot. Fiindcă ne aflam pe malul de vest, copacii aruncau umbre lungi pe apă, însă orașul strălucea încă în lumina asfințitului. Acum știam cine era barcagiul.

Am așteptat ca soldații să-și reia discuția și, când le-am auzit iarăși murmurul glasurilor, am luat-o la fugă spre barcă, încercând să stau cât mai aplecat.

Era Khety. M-am așezat lângă el cât mai ușor posibil. Nu mi-a zâmbit, și-a dus degetul la buze și-apoi a lăsat barca să plutească în voia curentului, spre nord. Când am ajuns la o distanță sigură, ne-am întors unul spre altul în același timp, gata amândoi să punem întrebări. Cea mai presantă era:

– Unde e?

– O să te duc la ea, dar mai întâi trebuie să-mi spui ce-a fost cu Ay.

– Cum ai aflat?

– Te-a dus pe corabia lui. Ai vorbit?

Nu folosise niciodată până atunci tonul acesta încordat și imperativ.

– O să-i spun Reginei.

– Întâi o să-mi spui mie, altfel nu te duc la ea.

Părea ferm hotărât. Își asumase o nouă autoritate.

– Nu mai are încredere în mine?

– Nu, îmi răspunse sincer.

– Știai că m-a prins Mahu?

– Da, și am crezut că totul s-a sfârșit. Apoi am aflat că ai fost eliberat, că Ay te-a eliberat. Asta înseamnă un singur lucru…

– Ce? Că am trădat-o? Că sunt în slujba lui Ay? Asta crezi despre mine după ce am trecut împreună prin atâtea?

E greu să gesticulezi furios când te afli pe o bărcuță în mijlocul apei. M-am mulțumit să-i spun răspicat:

– Du-mă la ea. Acum!

Mă privi lung, se hotărî și încuviință. Întoarse barca cu îndemânare și începu să vâslească printre vârtejurile puternice ale fluviului. Vântul de seară era aspru, zgomotos și fierbinte, diferit de briza răcoroasă din nord. Venea din sud, din deșert. O lună aproape plină răsărise deasupra orașului. Umbrele stranii ale norilor lungi se prelingeau ca niște văluri murdare peste clădiri. Fațade albe răsăreau ici și colo deasupra frunzișului întunecat al copacilor.

Am traversat apele tremurătoare, lăsând în urma noastră o dâră argintie. Khety a tras barca la un chei nou din piatră. La început nu mi-am dat seama unde ne aflam, dar apoi am văzut că treptele duceau într-un loc cunoscut: o terasă largă, acoperită de o viță minunată, care o ascundea de priviri indiscrete și o ferea de vânt; un jilț frumos, plasat în așa fel încât cel care se așeza pe el să poată privi peste apă și să poată gândi în liniște. Mi-am amintit de nepotrivirea dintre trupul meu și cel al femeii dispărute, de diferența dintre formele și contururile noastre. Acolo stătea ea, de data aceasta reală. Degetele ei băteau încet labele de tigru cu care se terminau brațele jilțului și mintea ei părea tot atât de limpede ca apa dintr-un pahar.

Am coborât din barcă. Pisica a sărit din poala ei, s-a întins, a venit la mine și s-a frecat de picioarele mele.

– Ea încă te iubește.

Glasul ei era încordat.

– Are încredere în mine, am zis.

– Așa e firea ei.

Nu i-am răspuns. Khety, care între timp dispăruse, a adus un scaun și apoi s-a retras, poate pentru a sta de pază. M-am așezat în fața ei. Pisica a sărit în poala mea și a început să toarcă.

– De unde începem? am întrebat.

– De la adevăr?

– Credeți că am venit aici ca să vă mint?

– De ce nu-mi spui povestea ta? Lasă-mă pe mine să hotărăsc dacă te cred sau nu.

– Iar povești...

A așteptat să încep, privindu-mă în ochi.

– M-am dus să descopăr conspirații. Am găsit destui oameni care doresc să dispăreți pentru totdeauna și câțiva care au motive să dorească întoarcerea dumneavoastră. Am găsit și penele de aur ale Frăției Cenușii. Vă spune ceva numele acesta?

– E unul din numele pe care bărbații le inventează atunci când iau ceva mult prea în serios.

– Și?

– Nu știu mai multe decât tine.

– Cumnatul dumneavoastră mi-a spus că pana este o cheie care deschide uși nevăzute. Mi s-a părut că-l interesează mult.

– Vezi? Bărbaților le plac la nebunie enigmele și cifrurile. Îi fac să se simtă inteligenți și importanți.

– Cam așa a spus și soacra dumneavoastră. La fel și Ay.

O urmărisem atent. Ceva tresărise în privirea ei la auzul numelui. A schimbat subiectul.

– Te-a prins Mahu.

Nu era o întrebare. I-am arătat degetul în atele. Arăta stupid.

– N-am vorbit. Nu prea mult. I-am spus despre lumina din întuneric și despre cimitir, dar, ciudat, nu părea să mă creadă.

– Nu are imaginație.

– Pare că ia totul destul de literal.

– Dar nu mi-e clar un lucru: cum ai scăpat? zise ea, revenind la aceeași problemă, neliniștită ca o pisică închisă într-o cameră din care știe că nu poate ieși.

– Prietenul dumneavoastră Ay a vorbit cu el și l-a convins că ar trebui să mă lase în pace și să-mi dea drumul. Apoi Ay m-a invitat să iau prânzul cu el și am acceptat, desigur. A fost destul de interesant.

Voiam s-o mai țin o vreme în tensiune. Voiam să mă întrebe ea.

– Presupun că Mahu a încercat să-ți rănească inima și sufletul. Presupun că ți-a amenințat familia.

Nu s-a străduit să-și arate simpatia.

– Mă mai amenințase și înainte, doar știți asta. Când eram închis am avut un coșmar. A fost mult mai rău decât orice ar putea el să facă.

– Vise... Povestește-mi visul, șopti ea.

Am privit în depărtare, dincolo de fluviu. De ce i-aș fi povestit? Însă, de fapt, doream să-i povestesc totul.

– Am visat că ajunsesem în sfârșit acasă, după foarte mult timp. Eram fericit. N-am mai găsit pe nimeni.

În tăcerea care a urmat am mângâiat pisica fără încetare, de parcă astfel puteam să-i transmit suferința mea, dar fără să-i fac rău. M-a privit liniștită. În ochii stăpânei ei abia mă puteam uita.

– A fost un vis înspăimântător, zise ea.

– Da. Doar un vis.

– Frica este o amăgire puternică.

– Pe unii dintre noi îi face mai umani.

Mă înfuriasem brusc. Cine era ea să-mi vorbească despre frică? Dar se înfuriase și ea:

– Crezi că eu nu știu ce e frica? Crezi că nu sunt o ființă omenească?

– Văd frica în ochii dumneavoastră atunci când rostesc numele lui Ay.

– Ce ți-a spus? Nu voia să renunțe la subiectul ăsta cu nici un preț, neliniștită de răspuns aidoma unei pisici în fața unei păsări moarte.

– A fost destul de rezonabil. Mi-a cerut să vă transmit un mesaj.

A încremenit. Mintea ei pornise la vânătoare: puteam să-i simt foamea, nerăbdarea, dorința de a afla.

– Spune-mi mesajul lui, m-a îndemnat ea mult prea nepăsătoare.

– Știe că sunteți în viață și că doriți să vă întoarceți. Vă întreabă: Și apoi? Mesajul lui e simplu: întâlniți-vă cu el. Veți restabili împreună ordinea.

A clătinat din cap, neîncrezătoare și oarecum dezamăgită. De pe buze i s-a desprins un sunet între un suspin și râs.

– Și ai considerat că e de datoria ta să-mi aduci mesajul?

– Nu sunt mesager. V-am spus ce mi-a spus. Părea rezonabil.

– Ești atât de naiv...

Mi-am înăbușit mânia și am încercat să adopt o altă metodă:

– Cu ce vă are la mână?

– Cum? Nimeni nu mă are la mână cu nimic.

– Nu vă cred. Fiecare dintre noi cunoaște un om care-l înspăimântă. Poate șeful, poate tatăl, poate dușmanul de moarte sau fiara de sub pat. Am impresia că vă este frică de el. Straniu este că și lui îi e frică de dumneavoastră.

– Gândești prea mult, zise ea repede.

– Oamenii nu gândesc cât trebuie, ăsta e necazul.

Ea nu spuse nimic. Știam că am atins un nerv sensibil, misterios, un fir de adevăr. Ceva secret care-i lega. A schimbat din nou subiectul, încercând să răstoarne sensul întrebărilor mele.

– Prin urmare nu ai descoperit nimic sigur despre complotul împotriva mea, în schimb mi-ai adus un mesaj prostesc și i-ai condus din nou la mine. Ai fost o momeală. M-am pregătit și pentru asta.

Nu aveam de gând s-o las să schimbe direcția discuției.

– Mi-e limpede ce se întâmplă. Mâine începe Festivalul. Stăpânul este asaltat de necazuri și acasă, și afară. Aceste necazuri se adună acum într-un eveniment care, speră el, le va rezolva pe toate. De ce? Fiindcă absența dumneavoastră distruge iluzia pe care are nevoie s-o întrețină cât mai mult timp. Întoarcerea dumneavoastră va da naștere la schimbări uriașe. Asta prevăd mulți, inclusiv Ay și Horemhab, care așteaptă amândoi să vadă ce se va întâmpla. Presupun că vor să întoarcă această ocazie în folosul lor. După ce m-ați aruncat în cușca cu lei, mă considerați un trădător când mă întorc cu informațiile pe care am reușit să le culeg, iar pentru asta am plătit destul. Cel mai interesant este că Ay are dreptate. Cred că nu știți ce se va întâmpla după aceea.

M-am pomenit, după acest discurs ținut pe un ton răstit, că patrulam pe terasă, că pisica fugise și Khety stătea alarmat în pragul ușii. Apele Mărețului Fluviu păreau să aștepte cu sufletul la gură răspunsul ei. În cele din urmă veni, foarte liniștit și enigmatic:

– Ai dreptate. Nu am nici cea mai palidă idee despre ce se va petrece. Mă rog ca mâine să fie pace și să restabilim ordinea pentru binele tuturor. Privi peste apele întunecate.

– Am o singură rugăminte.

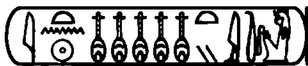
Se apropie de mine, căutându-mi ochii cu privirea. Mărturisesc că mi se oprise inima în piept.

– Mă vei însoți mâine, când mă întorc? Vei face asta pentru mine, fără să te mai gândești la ce-a fost?

Nici nu era cazul să mă gândesc. Voiam să fiu acolo.

– Da.

Mi-am dat seama, în timp ce rosteam unul dintre cele mai simple cuvinte, că voiam să înfrunt viitorul nesigur alături de ea, oriunde m-ar fi dus. Am simțit deodată că apa neagră curgea chiar sub picioarele mele, de parcă terasa și orașul acesta ciudat, mulțimea de lumini și suflete pâlpâitoare pluteau în beznă, duse de curenți puternici și de visul lichid și tulbure, adânc și veșnic al fluviului însuși.

CAPITOLUL 39

În ciuda necazurilor din ultimele zile, chiar de mi-ar fi dat tot aurul din pustietățile Nubiei tot n-aș fi putut adormi. Durerea din deget pulsa în ritmul inimii mele, de parcă ținea morțiș să nu pun geană pe geană. Probabil că-mi pedepsea restul corpului pentru aparenta lui bunăstare. Poate că mă avertiza astfel că nu trebuia să fiu liniștit. Soarta iubitei mele Tanefert și a fetelor mă chinuia și mă răsuceam neîncetat de pe-o parte pe alta.

Am încercat să evaluez situația: imediat ce ziua avea să se încheie și imediat ce schimbările pe care le aducea – oricare ar fi fost ele, bune sau rele – vor fi înfăptuite, voi lua prima barcă spre sud, spre casă. Aș fi vâslit singur tot drumul împotriva curentului, într-o bărcuță de papirus dacă era nevoie. Nesiguranța în care se aflau mă rodea și mi-am jurat că n-o să le mai las niciodată singure. Și, de parcă frământările nocturne nu erau de-ajuns, vremea se stricase, rafale de vânt aspre și rele loveau pereții cu nisip și praf. Am auzit cum s-a trântit o ușă, ca un avertisment. Liniștea care a urmat era,

într-un fel, și mai rea. Vântul a continuat să chinuie lumea întunecoasă.

Mă zbăteam și mă răsuceam astfel când, deodată, am auzit pași care treceau prin fața ușii mele. Primisem o cameră care dădea pe un coridor și, atunci când străbătusem casa tăcută cu câteva ceasuri înainte și ne uraserăm noapte bună, mi se păruse pustie. Ușile erau închise, mobila acoperită. Avusesem grijă să nu aprindem lămpi și să ne facem simțită prezența față de lumea de-afară. Ea avea dreptate într-un fel, nimeni nu ne-ar fi căutat tocmai aici, dar nu strica să fim prudenți. Și tocmai acum auzisem pașii... Au ezitat în fața ușii mele. Mi-am ținut respirația și am rămas complet nemișcat. Apoi s-au dus mai departe, ușori, și curând s-au pierdut în noapte.

M-am îmbrăcat repede și am deschis ușa cât de încet am putut. Nici țipenie. Coridorul era întunecos, luminat slab de ceața argintie care venea de pe terasă. Toate camerele păreau goale. Am ajuns la capătul lui și m-am uitat pe terasă. Lumina lunii se strecura prin labirintul de frunze negre al viței și se așternea pe pietre. În mijloc stătea o siluetă cunoscută. Părea că face parte din peisaj, ca și cum fusese pictată peste filigranul complicat de lumină și întuneric.

M-am îndreptat spre ea, devenind acum și eu parte din pictură. Am rămas tăcuți un timp, uitându-ne mai mult la fluviul luminat de lună decât unul la altul.

– Nu poți dormi? mă întrebă în cele din urmă.

– Nu. Am auzit pași.

– Am putea juca o partidă de senet, sugeră ea.

– Pe întuneric?

Simțeam că zâmbește. Ne-am așezat în fața tablei de joc și acum ne despărțeau treizeci de

pătrate, trei rânduri a câte zece fiecare, ca un șarpe unduitor, ca Șarpele Vieții.

– Roșii sau verzi?

– Să aruncăm bețișoare și să vedem.

Aruncă cele patru bețișoare plate, care aterizară toate cu fața în sus pe partea neagră: un început propice. Le-am aruncat și eu și am obținut două albe și două negre. Ea alese piesele verzi.

– Îmi plac micile piramide.

Am luat doi pioni roșii în formă de turn și, având grijă să nu ne atingem mâinile, ne-am așezat fiecare cele paisprezece piese, alternativ, pe cele paisprezece pătrate ale tablei.

A aruncat bețele și a mutat prima dansatoare de pe pătratul central care înfățișa Casa Renașterii. Am jucat în tăcere o vreme, aruncând bețele, mutând dansatoarele înainte, eliminând din când în când piesele celuilalt și punându-le din nou pe pătratul unde se aflaseră la începutul jocului, unde stăteau cuminți la „Închisoare", așteptând o aruncare norocoasă pentru a-și relua drumul vieții pe tabla de joc. Uneori vântul întrerupea tăcerea, înverșunându-se asupra terasei. Am urmărit-o cum se gândea, cum studia mutările și configurația schimbătoare a turnurilor și piramidelor. Era frumoasă, de nepătruns, și am simțit ușor amuzat că jucam de fapt împotriva unui spirit din Lumea de Dincolo, iar miza era supraviețuirea propriului meu suflet.

Am ajuns repede la ultimele patru pătrate ale jocului, cele speciale. A aruncat și a ajuns în Casa Fericirii. Mi-a aruncat un zâmbet amar:

– Dacă aș fi superstițioasă, m-aș gândi că zeii au simțul ironiei.

Am aruncat și eu și prima mea piesă ateriză pe următorul pătrat, Casa Apei.

– Dacă aș fi superstițios, aș fi de acord cu dumneavoastră, i-am spus, luând dansatoarea de pe tablă și așezând-o din nou în Casa Renașterii.

– Aici se înfruntă două forțe: strategia și norocul. Eu sunt mai degrabă norocul. Cred că dumneavoastră reprezentați strategia.

S-a uitat la mine, dar n-a zâmbit

– Ai și tu strategiile tale.

– Da, le am, dar rareori le pot controla. Le folosesc împotriva haosului și uneori par să dea rezultate.

A aruncat și a mutat piesa.

– Prin urmare crezi că lumea este haos? zise ea, de parcă întrebarea era altă mutare.

– Dumneavoastră nu credeți asta?

Se gândi o clipă.

– Cred că depinde ce crezi despre experiența de a trăi.

Nu spunea niciodată ceea ce mă așteptam, dar părea că spune întotdeauna exact ceea ce voia să spună. Aruncă trei fețe albe, exact ce-i trebuia pentru a-și scoate de pe tablă prima piramidă. Părea satisfăcută că norocul îi surâdea. Voiam să câștige.

– Discuția noastră a început să semene cu cele pe care le auzi într-o cârciumă, târziu în noapte...

Am aruncat și am mai pierdut o piesă.

– Nu am fost niciodată într-o cârciumă.

Parcă o vedeam: femeia misterioasă așteptând pe cineva care nu mai venea, sorbind rareori din cupă, așa cum beau oamenii când sunt singuri, ca să țină mai mult.

– Nu ați pierdut nimic.

– Ba da, am pierdut.

Aruncă din nou și mai dădu o piesă jos de pe tablă. Avea să câștige fără prea mare efort. Vântul

se liniștise și noaptea era acum stranie și plăcută. Luna se îndepărtase, plutind pe cerul strălucitor.

– Aș vrea să vă pun câteva întrebări, am spus.

– Iar întrebări. De ce pui atâtea întrebări?

– Asta mi-e meseria.

– Nu. Așa ești tu. Pui întrebări fiindcă ți-e teamă că nu știi totul, așadar ai mereu nevoie de răspunsuri.

– Dar ce au răspunsurile de nu sunt bune?

– Uneori pari un băiețel de cinci ani, care tot întreabă *de ce, de ce, de ce...*

Aruncă din nou și mută alt pion în Casa Celor Trei Adevăruri, penultimul pătrat. Am aruncat și eu: patru bețe negre. Prima piesă a ajuns pe ultimul pătrat, Casa lui Re-Atum.

– Pentru că a venit vorba despre răspunsuri, ce este între dumneavoastră și Ay?

Se trase înapoi și oftă.

– De ce mă tot întrebi despre el?

– Pentru că vă așteaptă.

– Știu. Poate că mi-e frică de el. Gândește-te ce i s-a întâmplat lui Kiya.

– Ce i s-a întâmplat?

– Ei bine, iată un răspuns pentru tine: a dispărut.

– Pentru că așa a hotărât Ay?

M-a privit în ochi. Mă gândisem mult la asta. O Soție Regală, o concurentă a Reginei Nefertiti, de care se debarasaseră din ordinul lui Ay, pentru că el avea puterea să tragă sforile și chiar să asasineze pe cineva din Palat. M-a urmărit atentă în timp ce reflectam.

– O poveste care s-a dovedit benefică pentru dumneavoastră.

– Poate. Dar la ce ți-a folosit întrebarea? Ai aflat adevărul? Ai înțeles mai mult? Nici vorbă. A stâr-

nit și mai multe întrebări. În capul tău e un labirint din care nu ai scăpare. Trebuie să faci ceva și să ieși din el.

– Dar ce se află dincolo de labirint?

A făcut un gest larg:

– Viața, Rai, viața.

Nu-mi mai rostise numele până atunci. Mi-a plăcut. Fața ei era jumătate în lumina lunii, jumătate în umbră. S-a ridicat încet în picioare.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să câștig.

– Ați câștigat prin propriile dumneavoastră forțe.

Ne-am uitat unul la altul mai multă vreme. *Ochii*, *ochii*. Nu mai era nimic de adăugat.

Ne-am despărțit chiar atunci, lăsând piesele pe tablă, de parcă urma să ne întoarcem dimineața și să sfârșim jocul. În fața camerei sale mi-a urat noapte bună, sau ce mai rămăsese din ea. Știam că era înspăimântată. A lăsat ușa deschisă, dar nu puteam trece peste prag. Am tras un scăunel și m-am așezat ca o piesă pe un pătrat din frumosul joc de senet, dar pe o tablă de mărimea acelui oraș straniu, cu pătratele lui norocoase sau nenorocoase, cu șansele și comploturile lui, așteptând să văd cum va arunca soarta.

CAPITOLUL 40

M-a trezit Khety, care m-a găsit pe jos, sprijinit de perete lângă camera ei. Zâmbea iar în felul acela enervant.

– Poți să-ți ștergi rânjetul de pe față.

Eram obosit și nervos, de parcă nu aș fi dormit deloc. M-am ridicat și am bătut la ușa dublă. O vreme nu s-a auzit nimic, apoi ușa s-a deschis și a apărut Senet, la fel de liniștită ca de obicei. Mi-a zâmbit, dar nu-i făcea plăcere să mă vadă. Arăta la fel de imaculată ca întotdeauna, dar acum nu purta mănuși.

– Bună dimineața. Regina este gata.

– Aș vrea să-ți pun o întrebare.

Aruncă o privire peste umăr.

– Nu avem timp, Regina este gata.

– E o întrebare simplă.

Ieși din cameră și închise cu grijă ușa. Fața ei era întrebătoare.

– Probabil că nu are nici o importanță, i-am spus. Te-ai dus la Harem ca să transmiți instrucțiuni din partea Reginei unei femei, unei anumite femei.

Era greu să-i descifrezi reacția.

– Da.

– După cum știi, probabil, femeia a fost ucisă chiar în noaptea aceea.

– Da, mi-ați spus.

– Te rog să-mi spui cine trebuia să urmeze instrucțiunile Reginei.

Acum era nesigură.

– Nu am citit instrucțiunile. Erau sigilate.

– Înțeleg.

Așteptam amândoi ceva.

– Pot să-ți spun numele femeii care a murit.

– Nu vreau să-l aflu.

– Era o fată pe nume Seshat.

Se uită țintă la mine, cu gura căscată. Parcă era o păpușă din sticlă pe care o spărsesem în mii de cioburi. Nu mai avea mult și leșina. Am apucat-o de braț.

– O cunoșteai?

– Mi-e teamă că nu am cunoscut-o niciodată pe fata asta, zise ea destul de sigură acum, dar lacrimile care îi împăienjeniseră ochii o dădeau de gol. Apoi își trase brațul și dispăru repede înăuntru. Am rămas acolo, gândindu-mă.

Apoi ușile s-au deschis și a apărut o ființă acoperită cu aur. Părea o statuie. Se oprise în cadrul ușii, iar lumina de la ferestrele din spatele ei o îmbrăca într-o aură tremurătoare. Nimeni n-a scos un cuvânt. Papucii ei erau acoperiți cu nestemate, veșmântul cu aur. Cingătoarea din jurul taliei subțiri era de un roșu regal, iar în jurul gâtului purta un colier cu simbolul Ankh. Pe umeri avea o capă stranie și minunată pe care nenumărate nimburi ale lui Aten formau o constelație strălucitoare, iar sub ea mai purta un șal care semăna cu penele de aur ale lui Horus. Pe cap avea coroana roșie și înaltă a Tărâmului de Jos, cu cobra ei gata de atac. Chiar și unghiile și buzele erau aurii. Doar mesdemetul

verde, culoarea renașterii, și liniile negre alungite din jurul ochilor ei mari contrastau cu auriul.

Deodată m-am gândit la Tanefert și cum îmi cerea ea părerea înainte să ieșim seara, cum își aranja veșmântul nou cu un aer neliniștit, de parcă nu era sigură de frumusețea ei. Am observat că fetele au același obicei atunci când se îmbracă. Tanefert îmi place mai mult atunci când nu se folosește prea mult de această artă, atunci când rămâne ea însăși. Un semn de naturalețe, oricât de mic, îmi face mai mare plăcere decât toate artificiile sofisticate ale timpului nostru. N-aș da o buclă care s-a desprins pe toată perfecțiunea căutată cu atâta încordare și pe care oricum nu o poți atinge.

Acum, femeia cu care vorbisem până noaptea târziu se transformase într-o ființă care nu mai avea aproape nimic omenesc: devenise ce trebuia să fie, adică o zeiță. Era Cea Desăvârșită. Între ea și noi se lăsase tăcerea și se așternuse distanța. O clipă am simțit că trebuia să mă prosternez, dar mi-am dat seama imediat că ar fi fost o prostie: în ochii ei verzi se mai vedea încă licărirea unui surâs. Știam însă că acum totul era complicat, că alte gânduri îi stăpâneau mintea. Obligații. Responsabilitate. Putere.

Festivalul urma să înceapă cu rugăciuni și ofrande la Măreţul Templu al lui Aten. Akhenaton și fiicele lui se aflau probabil în carele lor regale, cingătorile lor roșii fluturau în adierea dimineții. Treceau acum pe lângă mulțimile care se înghesuiau să asiste la acest moment istoric, pe lângă regi, viziri, comandanți, diplomați, șefi de triburi, guvernatori și miniștri, care se prosternau cu toții în fața lor... Dar Regina nu va fi acolo, așa cum vor constata singuri foarte curând. Parcă-l vedeam, ferm, hotărât, furios că nu-i adusesem ce-i trebuia mai

mult. Parcă auzeam comentariile șoptite, glasurile bănuitoare și încordate ale adunării organizate de cea mai mare putere din lume: *Ea lipsește și Akhenaton a dat greș. E moartă. Cine a ucis-o? De ce?*

– E timpul, zise ea și am știut că nu va mai adăuga nimic până când se va sfârși totul, bine sau rău.

Ra, în a sa corabie orbitoare, urcase mai sus pe cerul albastru. Ne-am urcat și noi pe corabia noastră strălucind de aur, însoțiți de douăzeci de femei, toate îmbrăcate în veșminte aurii, și de un nubian înalt. Corabia a plutit încet pe apele strălucitoare și neobișnuit de albastre ale Măreţului Fluviu. Nefertiti stătea semeață și nemișcată pe puntea micii corăbii ceremoniale a Celor Două Tărâmuri, care era așezată pe un catafalc. Ținea în mâini cârja și sceptrul încrucișate și purta acum barba falsă a regalității. Lumina era amplificată de aurul din jur și de pe veșmântul ei. Era imposibil s-o privești. Părea că plutește pe o vâlvătaie aurie.

În timp ce navigam lent, pe maluri au început să se strângă spectatori, la început câțiva, apoi o adevărată mulțime, și toți își duceau mâinile la ochi, arătând spre noi. Se vedea bine că imprevizibila apariție a Celei Desăvârșite îi uimise. Vântul bătea cu putere, nemilos, acoperind toate celelalte zgomote cu urletul lui amenințător. Acolo unde mă aflam, la marginea punții, auzeam totuși valurile înspumate care izbeau chila decorată cu frunze aurii și vâslele roșii și verzi, în timp ce vasul se lupta să înainteze împotriva curentului.

Probabil că oamenii de pe mal vedeau o apariție divină, dar de-aproape adevărul ieșea lesne la iveală: frânghiile îndelung folosite erau roase, vâslașii legați la ochi și asudați se chinuiau să păstreze ritmul necruțător al celor doi toboșari, iar frunzele aurii și lustruite ale învelișului exterior

se cojiseră din loc în loc și dezvăluiau lemnul nevopsit de dedesubt.

Ne apropiam de port și zgomotul se întețea. Acum era un vuiet sălbatic, neîncetat și amplu, un amestec de venerație, mânie și aprobare. Era imposibil de descifrat. Corabia a tras la mal și bărbați îmbrăcați în haine aurii au țâșnit din cala navei și au ridicat pe umerii lor lați corabia ceremonială. Dezechilibrată de mișcarea bruscă, Regina s-a sprijinit de balustradă, încercând să-și păstreze postura.

Am părăsit liniștea rece a apelor și am coborât în haosul fierbinte al uscatului. Mulțimea monstruoasă s-a dat la o parte și ne-am îndreptat spre Calea Regală, încet, pas cu pas. În fața noastră, departe, zidurile albe și nesfârșit de lungi ale Marelui Templu al lui Aten se pierdeau în depărtare, ca un orizont fals. Acum tot mai mulți strigau rugăciuni și urale și mulțimea se revărsa aidoma unei inundații printre zidurile clădirilor, de pe fiecare stradă și alee. Cele douăzeci de femei deschideau alaiul, aruncând flori galbene și albe în fața Reginei, care nu părea să vadă și să audă nimic. Am privit din nou Templul: zidurile lui proaspăt văruite erau deja pline de praf și stindardele fluturau nebunește în bătaia vântului care aducea nori de nisip din Tărâmul Roșu. Vremea mă îngrijora, dar mai puțin decât pericolul la care ne expuneam acum, când eram atât de vulnerabili în fața dușmanului necunoscut și gata de atac. Deși de-a lungul drumului oamenii se prosternau ca unul, trupele Medjay erau pregătite să lovească.

Aerul era greu de mirosuri: pâine caldă, carne friptă, smirnă și flori, și mulți tineri din mulțime erau beți. O nebunie colectivă pusese stăpânire pe oraș, un delir în care se amestecau entuziasmul, teama, speranța, de parcă orice devenise posibil.

Viitorul prindea formă chiar în acele clipe și noi făceam parte din el.

În timp ce ne apropiam de Templu, am văzut ridicându-se deasupra carelor, a cailor, a soldaților și a invitaților de toate națiile capetele și trompele lungi ale elefanților. Erau animale uriașe, cu pielea cenușie care părea la fel de veche ca stânca, acoperite cu valtrapuri în culori vii și purtând coifuri complicate care semănau cu cele ale dansatoarelor. Câteva clipe am crezut că santinelele aveau ordin să oprească convoiul și am auzit o discuție aprinsă, dar în cele din urmă au privit cu venerație statuia vie a Reginei, și-au plecat capetele și au deschis larg porțile.

Corabia ceremonială a trecut printre coloanele masive și a intrat în amplul spațiu deschis al Templului. Regina se uita drept înainte. Din vasele uriașe de bronz pline cu smirnă se ridicau nori parfumați de fum în aerul și așa peste măsură de greu. Pe altare erau îngrămădite toate bunătățile pământului: buchete uriașe de lotus și crini, șofran și maci, piramide roșii de rodii, snopi de spice de grâu și vase cu ulei și parfum. Veniseră sute de delegații din toată lumea, care-și așteptau rândul să fie prezentate celui mai puternic om din lume. Toate își aduseseră tributurile pentru a le așeza la divinele picioare ale lui Akhenaton. Scuturi și arcuri, piei de animale și mantii din pene, mirodenii și parfumuri, grămezi de inele și alte nimicuri din aur și o menajerie întreagă: maimuțe zvăpăiate, gazele înspăimântate, leoparzi care-și arătau colții și chiar și un leu timid și tulburat, cu urechile clăpăuge și tremurânde.

Mult mai departe, dincolo de marea de siluete prosternate și de capete plecate, se aflau Akhenaton și fiicele lui, statuete din aur nemișcate sub o

copertină uriașă decorată cu o mulțime de panglici. Când Regina și-a făcut apariția, mulțimea uriașă din curte parcă și-a schimbat polaritatea și s-a întors dintr-o singură mișcare spre ea. A urmat un vuiet de uluire, punctat cu țipete ascuțite și gemete. Unii s-au prosternat imediat, alții și-au ridicat brațele spre cer, iar mulți se uitau când la Rege, când la Regină, fără să știe ce să facă: nu înțelegeau dacă era o statuie alcătuită din substanța acestei lumi sau dacă era o ființă vie care le fusese înapoiată din Lumea de Dincolo.

Apoi Akhenaton însuși tresări și se întoarse ca să vadă ce se întâmplase. Cele două statui de aur se priveau acum peste spațiul tăcut care le despărțea. Nimeni nu se mai mișca. M-am uitat în jur și am văzut arcași gata să tragă la ordinul Regelui.

S-a petrecut apoi ceva și mai uimitor: Nefertiti, profitând de șansa acelei clipe, s-a trezit la viață. S-a auzit un suspin prelung când mulțimea a văzut-o cum își ridică mâinile și scutură sistrum-ul pentru a chema zeii. Apoi a început să cânte și vocea ei limpede și sigură a umplut Templul. Ca și cum ar fi primit semnalul să intre în acțiune, trompetiștii Templului i se alăturară. Cântăreții s-au simțit încurajați să intre în cor și să bată din palme și în cele din urmă toate instrumentele – lire, lăute, tobe și harpe duble – și-au amestecat tonalitățile și ritmurile în marea armonie a întregului. Glasul ei se ridica acum deasupra valurilor sonore ale orchestrei și muzica părea să metamorfozeze fețele oamenilor, de parcă dragostea și rațiunea luaseră conducerea și instauraseră deja o nouă ordine.

Apoi, în acordurile muzicii, corabia ceremonială a fost purtată în față, și Nefertiti, care-și ridicase acum brațele către Aten, părea că plutește pe marea de chipuri omenești. Razele soarelui se aprin-

deau parcă și mai tare pe veșmintele ei. Parcă nu era alcătuită din carne și oase, ci dintr-o incandescență imposibilă și fără substanță. Cea-care-era-Moartă se întorsese triumfătoare în chip de zeitate vie, îl întrecuse pe inteligentul ei soț și își bătuse dușmanii. Cine ar mai fi cutezat acum s-o înfrunte? Cei mai puternici oameni din lume, sute sau poate mii, care se adunaseră într-un loc și într-un moment unice, încremeniseră în chip de martori ai unui miracol. Dar nu erau proști. Știau cât era spectacol în ceea ce vedeau și așteptau să vadă ce va urma. Aveau dreptate, sfârșitul nu venise încă.

Muzica se opri și se așternu o tăcere mormântală. În loc să se alăture Regelui, Nefertiti se apropie de piatra sacră Benben din centrul templului, pe a cărei coloană înaltă trona o piramidă strălucitoare de aur, un far arzător în plină amiază. Se aplecă, o atinse cu mâna și deveni una cu piatra, de parcă lumina trecea prin ele. Apoi – oare cum reușise? – ceva se desfășură în aer, ieșind parcă din măruntaiele coloanei. O pasăre din aur bătu din aripile ei lungi și elegante, se smulse din piatră, se ridică deasupra capului Reginei, își luă zborul spre colinele de la răsărit și se pierdu în zare. O pasăre din aur, cu pene de aur. Renaștere. Zeița care se ridică din cenușă. Era ceva desăvârșit.

Nefertiti rămase în picioare câteva clipe, înconjurată de miile de oameni care o venerau acum cu și mai mult zel, dar care de obicei erau doar niște bieți cinici. Rămăseseră toți cu gurile căscate aidoma unor copii. M-am îndreptat spre fața catafalcului. Am văzut acum siluete familiare în grupul din preajma lui Akhenaton. Era acolo Ay, cu fața lui împietrită și privirea scrutătoare. Ramose, într-un costum magnific, pe chipul căruia se citea uimirea. Horemhab cel calculat, care-o privea când

pe femeia de lumină, când pe Akhenaton și tot așa. Parrenefer, în rândul al doilea, ale cărui sprâncene ridicate spuneau: „Ai reușit..." Și, cinstitul nobil Nakht, care îmi trimise un salut. Mă așteptam să-l văd și pe Mahu, dar, cu toate că îi simțeam prezența ca pe un ghimpe în ceafă, nu-l vedeam nicăieri. Frăția Cenușii. Cine dintre cei prezenți avea o pană de aur? Cine nu avea, dar își dorea arzător una?

M-am uitat peste acoperișurile templului și am văzut sute de arcași pregătiți să tragă la ordin. De-a lungul zidurilor interioare se aflau gărzi Medjay înarmate. Intrasem într-o capcană uriașă. Nu puteam să-l exclud pe Akhenaton – trebuia doar să miște din cap – dar dacă era Ay? Poate Horemhab? Cine avea să dezlănțuie o ploaie ucigătoare de săgeți?

Când m-am întors, am văzut că Akhenaton se uita fix la Nefertiti. Se aflau la același nivel în raport cu capetele asistenței, dar din orice alt punct de vedere ea era mult deasupra lui. Știam că Regele era copleșit de emoții contradictorii, chiar dacă reușea să dea impresia că se controlează perfect. Prințesele încercau să stea nemișcate, dar ochii li se umpluseră de lacrimi și erau fără îndoială sfâșiate între sentimentul datoriei față de tată și impulsul de a se arunca în brațele mamei lor pe care o crezuseră pierdută.

Ea, însă, nu dădea nici un semn de afecțiune maternă. Continua să-l privească mândră pe soțul ei. Păreau doi șerpi gata de atac, necruțători și înghețați. Deodată, el întinse brațul, ea strigă o poruncă, și nava se puse în mișcare. Mulțimea a unduit ca un val care atinge malul și se spulberă printre stânci. Regina a pășit pe Rampa Ofrandelor și s-a așezat încet pe tron, lângă Akhenaton. Lumea privea o imagine unică: familia regală reunită

în fața asistenței din întregul Imperiu. Cu o singură diferență, însă: era vorba despre o Regină care se întorcea, ca nici o alta înaintea ei, tocmai din Lumea de Dincolo. Și-a ridicat brațele de parcă ar fi fost aripile aurii ale lui Horus și razele soarelui s-au reflectat în nimburile lui Aten de pe șalul ei, măturând cu cercuri de lumină zidurile templului și chipurile vrăjite ale mulțimii. Un triumf total.

Urmăream atent acele chipuri. Ce vor face acum? Deodată, ca într-un singur glas, dirijate de Ay, miile de oameni adunați acolo au căzut în genunchi și s-au prosternat de șapte ori în semn de credință. Nefertiti și fetele ei s-au întors și și-au înălțat brațele în semn de ofrandă. Urmându-le exemplul, mulțimea s-a ridicat și ea. Trompetele s-au dezlănțuit și orchestra a reluat melodia. M-am uitat la ea, m-am uitat la femeia cu care discutasem și jucasem senet și cu care mă certasem, dar era departe acum, în altă lume. Restabilise *maat* și preluase în același timp puterea. Am simțit că misiunea mea se terminase, dar nu într-un fel pe care să-l fi putut anticipa. O adusesem înapoi pe Regină în Cele Două Tărâmuri și la familia ei. Mă consola ideea că voi putea părăsi în sfârșit acest labirint al puterii și acest oraș al umbrelor, că mă voi întoarce acasă.

Tocmai atunci, vântul care fusese domesticit și convins să se aștearnă la picioarele Reginei începu din nou să sufle. La început a fost doar un foșnet, apoi s-a înfuriat, de parcă fusese trezit din somn fără voia lui, și a spulberat imediat fumul de smirnă. Femeile s-au grăbit să-și aranjeze veșmintele și părul, bărbații și-au pus mâinile la ochi și s-au uitat îngrijorați la cerul albastru peste care trecea sfidător un nor cenușiu-roșiatic, care prevestea apropierea armatei tunătoare a lui Seth, Zeul

Furtunilor și Tărâmului Roșu deopotrivă. Nisipul ne-a lovit deodată fețele și ne-a intrat în ochi. O piramidă de rodii s-a prăbușit cu zgomot tunător pe masa de ofrandă și fructele s-au risipit pe jos.

Oamenii și-au acoperit fețele și au început să se retragă. Curând se îngrămădeau și încercau înnebuniți să se pună la adăpost de vântul care devenise necruțător și care arunca nori groși de nisip și praf peste zidurile templului. Flamurile se zbăteau, șfichiuind violent aerul înnebunit, de parcă voiau să-i țină piept. Aten însuși, căruia îi fuseseră dedicate orașul și ceremonia, păli brusc și se micșoră până când deveni un simplu disc roșu înconjurat de un cerc alb subțire. Forța lui secase tocmai în ziua Festivalului, chiar la apogeul triumfului, învinsă de puterea întunecată a Haosului.

Știam ce urmează. Văzusem multe furtuni și ar fi trebuit să iau în serios semnele prevestitoare, dar întârziasem și acum mai aveam la dispoziție foarte puțin timp. Nefertiti, fetele și Akhenaton nu se mișcaseră. El părea derutat, dar fața ei era o mască a neliniștii: știa ce primejdie ne paște. Le-a luat de mână pe fete și a alergat spre mine. Mulțimea se împrăștiase și se îmbulzea acum la singura ieșire. Rodiile căzute mai devreme se transformaseră într-un terci roșu. Oamenii care alunecau pe pasta lipicioasă și cădeau dispăreau apoi sub valurile celor care alergau spre poartă. Strigăte de ajutor și urlete de durere se amestecau cu vuietul vântului. Am văzut bătrâni neputincioși care erau doborâți cu pumnii și călcați în picioare de cei mai puternici.

Nu aveau sorți de scăpare. Poarta era îngustă și dopul uman care s-a format foarte repede a oprit șuvoiul oamenilor înnebuniți de panică și incapabili să gândească. Soldații de la poartă au încer-

cat o vreme să țină piept presiunii și să restabilească ordinea, dar și-au dat seama că era zadarnic și s-au grăbit ca toți ceilalți să-și salveze viețile.

M-am uitat în jur, căutând o cale de scăpare sau măcar un adăpost, și atunci l-am văzut pe Horemhab care le făcea semn soldaților postați pe margini să înainteze spre Familia Regală. Voia să-i protejeze sau să-i atace? În clipa următoare am văzut pe chipul lui satisfacția celui care se pregătește să folosească o ocazie neașteptată. Nu mi-a plăcut deloc.

– Mai e vreo cale de ieșire de-aici? am strigat din răsputeri spre Regină, încercând să domin vacarmul asurzitor. Ea mi-a făcut semn că da și am pornit împreună împotriva curentului mulțimii. Aerul părea un zid mișcător de nisip și le apăram pe fete cu propriile noastre trupuri. M-am uitat peste umăr la Horemhab și am văzut că arăta spre noi. Apoi, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, am observat deodată în marea de oameni care se unduia sub loviturile puternice ale vântului o siluetă solitară, nemișcată ca o statuie, nepăsătoare la haosul dezlănțuit în jurul ei: Ay. Ne privea fix. Pe fața lui a trecut ceva asemănător unui zâmbet, de parcă ar fi spus: „Prin urmare asta urma să se întâmple". Apoi silueta dispăru.

Nu aveam timp de el. Misiunea mea urgentă era să-i duc la adăpost, departe de Horemhab, apoi să mă gândesc la următoarea mișcare. M-am uitat la Senet, care ținea în brațe pruncul. Era îngrozită. Privea și ea spre locul unde îl văzusem pe Ay. De ce? Khety apăru ca din pământ lângă mine și o luă în brațe pe una dintre fete, eu am luat-o pe cealaltă și, trăgând-o pe Senet după noi, ne-am străduit să înaintăm împotriva vântului. Nefertiti mergea înaintea noastră ținându-l de mână pe

Akhenaton, care se chinuia să-și păstreze coroana pe cap și se clătina în furtuna care-l doborâse împreună cu lumea lui cea nouă.

Am ajuns într-o porțiune ceva mai ferită de vânt, în partea de răsărit a templului. Furtuna îi împinsese pe toți către capătul de vest. Cei mai mulți soldați fugiseră și ei într-acolo, dar Khety și cu mine am văzut prin pâcla cenușie bărbați înarmați care-i împingeau în lături pe cei câțiva bătrâni rătăciți și orbi care mai stăteau în picioare. Alergau în direcția noastră. Mi-am ridicat privirea și am observat că greul abia venea: valul furtunii ajunsese deasupra orașului. Eram prinși în capcană.

– Cum ieșim de aici? am strigat, acoperind urletul vântului.

– Prin altar, mi-a răspuns ea.

M-am uitat dinnou spre vest și l-am văzut alergând prin furtună și lovindu-i pe toți cei care-i stăteau în cale. Silueta lui masivă și părul tuns scurt îmi erau de-acum familiare. Mahu.

Am intrat în perimetrul interzis al altarului. Într-un punct al zidului de piatră, acolo unde era pictat chiar chipul ei, Nefertiti împinse o ușă joasă și îngustă pe care n-o observasem până atunci. Am privit înapoi și am văzut că Mahu se apropiase. Striga ceva, dar n-am auzit ce. Nu aveam nici un motiv să-l rog să repete. I-am împins pe toți înăuntru și am închis ușa după mine, trăgând zăvorul greu de lemn. Dintr-odată, glasul infernal al furtunii s-a stins. Însemnele aurii și glorioase ale familiei regale păreau uscate și decolorate, de parcă fuseseră scoase dintr-o ladă cu haine vechi. Akhenaton părea un bătrân amețit și nu putea să se uite în ochii nimănui. Fetele erau înspăimântate, tușeau și se lipeau de mama lor, care le aranja părul și le săruta ochii înroșiți.

Afară, vântul și Mahu loveau și urlau, încercând să intre. Khety și cu mine am schimbat un zâmbet complice la gândul că însuși șeful poliției încerca să doboare o ușă.

Era aproape întuneric. Prin fața ochilor îmi jucau constelații fantastice. Apoi cineva a scos o cremene, a urmat o scânteie și o lumină palidă luci apoi învie. Ne-am strâns în jurul acestei speranțe. Akhenaton se uita furios la Nefertiti. A deschis gura să spună ceva, dar ea i-a pus un deget la buze și i-a făcut semn să tacă. Chiar și acum rămăsese la conducere.

Lumina lămpii ne-a dezvăluit trepte care dispăreau în beznă. Nefertiti, femeia coridoarelor și lumilor subterane, ne-a condus și noi am urmat-o, bucuroși că ne mișcam, că ne îndreptam spre ceva. Nimeni nu avea chef de vorbă și când una dintre fete s-a plâns de oboseală, ea a liniștit-o imediat. Am ajuns la o bifurcație, dar Nefertiti a ales direcția fără să șovăie. După un timp nesfârșit – acum copilele se plângeau în cor de oboseală – am ajuns la altă scară, pe jumătate acoperită cu nisip, care se termina sub un chepeng de lemn. Am împins chepengul, dar abia s-a mișcat. Am încercat din nou, luptându-mă cu greutatea surprinzător de mare. De vină era pesemne nisipul: știam că după asemenea furtuni nu mai puteai recunoaște peisajele din ziua precedentă. Mai știam că era posibil să nu putem ieși de-acolo. M-am uitat la flacăra lămpii: se micșorase. Khety mi s-a alăturat și am început să împingem din răsputeri, umăr la umăr. Ușa s-a mișcat cam un cubit, apoi un torent de nisip s-a revărsat înăuntru. Ne-am înecat și am tușit. Chepengul s-a trântit la loc. Am împins din nou, gemând ca niște atleți care dau un spectacol, și de data asta nisipul adunat deasupra a opus mai

puțină rezistență și a început încet-încet să curgă peste creștetele noastre. Lumina puternică ne-a orbit. Nisipul se adunase în dune impresionante în jurul ieșirii. Un torent proaspăt a acoperit din nou chepengul.

Ne aflam pe o câmpie pustie, la est de oraș, în dreptul unui altar. Din fericire nu era nimeni în jur. Mi-am pus mâna la ochi: peisajul se schimbase, dar nu în mod hotărâtor. M-am uitat spre oraș și am văzut că furtuna, care între timp se potolise, doborâse acoperișuri și adunase mormane de resturi lângă zidurile clădirilor. Adevăratul dezastru se va vedea pe străzi și puteam să-mi imaginez haosul de-acolo. Iată-l pe arhitectul acestei furtuni, Akhenaton, șchiopătând și împleticindu-se, înaintând pas cu pas prin pustiu, cu visele spulberate în vânt.

Nu puteam rămâne acolo la nefârșit. Aveam nevoie de adăpost, apă, hrană și un plan de acțiune. Toți profitorii se vor grăbi să pună dezastrul pe seama justiției divine și să câștige cât mai mult din eșecul catastrofal al Festivalului și din lovitura fatală primită de Akhenaton. Mi-am amintit de hotărârea de pe fața lui Horemhab. Parcă-l vedeam cum se înfruptă.

În fața noastră era deșertul și în el nu puteam găsi decât spirite malefice și moarte. Singura noastră soluție era să ne refugiem într-unul din mormintele săpate în stâncă, unul cât mai apropiat de apă, și apoi să folosim fluviul drept cale de scăpare. Dar unde să ne ducem? Nu era momentul potrivit pentru asemenea gânduri. Puteam să mă ocup de ele mai târziu.

– Muncitorii de la morminte trebuie să aibă rezerve de apă și hrană. Măcar ne-am putea odihni acolo, am spus.

Am pornit pe un drum lăturalnic, aproape acoperit cu nisip, spre stâncile din nord. Khety, Senet și cu mine purtam fiecare o copilă pe umeri, iar celelalte două fete mai mari mergeau singure. Nefertiti le cânta acum așa cum trebuie să facă o mamă, dar tatăl lor își târa picioarele și mormăia de unul singur. Meritaten mergea posomorâtă lângă el. Așa arăta Familia Regală în seara acelei zile.

Soarele coborâse la o palmă deasupra stâncilor din vest când am ajuns la morminte. Umbrele noastre prelungi ne urmau, poticnindu-se printre bolovani. Fetele erau obosite și însetate și cea mai mică dintre ele adormise. Ne aflam acum la picioarele dunelor de nisip de sub intrările mormintelor, care la rândul lor se aflau la aproximativ cincizeci de cubiți mai sus, pe fața stâncilor. Khety și cu mine le-am coborât cu grijă de pe umeri pe fetele adormite și am urcat să verificăm dacă mai era cineva acolo. Am cercetat locul cameră cu cameră: nimeni, doar unelte, resturi de mâncare și, din fericire, niște vase cu apă destul de proaspătă.

– Alegeți un mormânt, i-am spus Reginei.

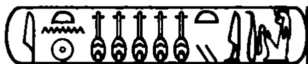
S-a uitat la mine fără să zâmbească și mi-a arătat mormântul cel mai îndepărtat dinspre apus.

Intrarea lui era îngropată până la înălțimea genunchilor în nisip. Am trecut pe sub grinda încă neinscripționată și am intrat într-o încăpere pătrată și largă, înaltă cam de douăzeci de cubiți. Impunătoare, cu proporții echilibrate, era săpată direct în stâncă și acolo trudiseră fără îndoială ani în șir nenumărați meșteri și sclavi. Tavanul se sprijinea pe o pădure de coloane solide, cu excepția porțiunii centrale, împodobite cu reliefuri pictate.

Pereții erau decorați cu scene neterminate care înfățișau bogăția și abundența vieții veșnice: bărbați și femei, cu toții foarte fericiți, strângeau recolta și

vânau în mlaștini. Pe fețele lor se citea doar plăcere. Erau frumoasele imagini ale Lumii de Dincolo, unde necazurile din viața prezentă dispar în Lumina Desăvârșită a Morții. Dar imaginile dominante de pe fiecare perete erau cele ale Familiei Regale adorându-l pe Aten și adorată la rândul ei de alte două siluete îngenuncheate: un bărbat și o femeie. M-am uitat atent la bărbatul care avea să se odihnească o veșnicie în acel loc. Figura lui îmi era cunoscută. Deodată am înțeles al cui era mormântul: al lui Ay.

M-am întors spre Nefertiti. Stătea cu spatele la perete și se uita la intrarea în mormânt, prin care soarele își trimitea ultimele pâlpâiri. Ea alesese locul acesta. Ea dorise să vină aici. De ce?

CAPITOLUL 41

Ultimul strop de lumină s-a stins într-o mare de întuneric. Stătea afară în costumul ei ceremonial de un auriu palid, brăzdat acum de dâre de praf și nisip, cu brațele pe umerii fetelor care moțăiau. Senet se așezase lângă ea și tremura, deși era o seară fierbinte. Meritaten nu dormea și stătea ceva mai departe, dar nu se uita la culorile frumoase ale apusului, ci în pământ. Mama ei îi aruncă o privire, dar hotărî s-o lase în pace. Akhenaton rămăsese în camera mormântului, ghemuit pe o grămadă de paie într-un colț întunecat.

Khety și cu mine am găsit lămpi și un braț de bețe strâmbe.

– Ei pun și sare în ulei, îmi explică Khety.

Vorbeam în șoaptă, cu toate că nu aveam nici un motiv.

– De ce?

– Ca să nu fumege fitilul și să strice lucrarea de pe tavan. Uite!

Și, urcându-se pe o scară sprijinită de o coloană neterminată, ne dezvălui în lumina lămpii motivul splendid al unei căi presărate cu stele aurii,

domeniul ceresc al Zeiței Nut, zugrăvit peste pânza indigo a nopții. O clipă a fost un zeu tânăr și plin de praf rătăcit printre constelații, legănând în mână un soare miniatural, cu fața luminată de un zâmbet de uimire în fața propriei lui creații. Mi-am scuturat capul ca să alung amăgirea. Am văzut că Akhenaton se întorsese cu fața în sus și se uita atent la pictura de pe tavan. A șoptit:

Mamă a mea, Nut, acoperă-mă astfel încât să mă număr și eu printre stelele nepieritoare și să nu mor niciodată.

Glasul lui tremura. După un moment respectuos de tăcere, i-am spus lui Khety:

– Dă-te jos de-acolo.

Lumina coborî printre cei vii și Khety deveni din nou el însuși.

– Avem lemne de foc pentru câteva ceasuri, avem apă și puțină pâine, dar n-am găsit nimic altceva, i-am zis.

Khety își întoarse capul spre silueta lui Akhenaton care abia se distingea în colțul întunecos de lângă perete.

– Și ce facem cu...

Am ridicat din umeri. Nu aveam nici cea mai palidă idee. În clipa aceea era o problemă mult prea dificilă pentru mine.

– Adu-mi niște apă, strigă Akhenaton din întuneric.

I-am dus un vas și a trebuit să-l ajut să se ridice, ca pe un bolnav. Ceva se frânsese în el. A băut încet, cu înghițituri mici.

– Trebuie să ne întoarcem imediat în oraș, spuse el deodată, de parcă abia atunci îi venise ideea.

Părea hăituit de teamă, ca și când ar fi știut de-acum că nu mai era posibil și certitudinea neputinței sale l-ar fi impulsionat și mai puternic. Se

chinui să se ridice în picioare, sprijinindu-se în superba lui cârjă ceremonială.

– Vreau să ne întoarcem *imediat*...

Nefertiti se duse la el și-l convinse să se întindă la loc pe saltea, încercând să-l ajute să stea cât mai confortabil. M-am îndepărtat. Era ceva intim, dar și îngrozitor în felul în care îl liniștise și în privirea lui, în care se citea dezgustul.

Toate fetele se întinseseră pe jos, dar cea mai mare privea scena înfățișându-i pe mama și pe tatăl ei sculptată pe peretele de lângă ea. Avea în ochi o strălucire stranie.

– Asta sunt eu, zise ea, arătând o siluetă mai înaltă în grupul de la picioarele Regelui și Reginei care stăteau la Fereastra Aparițiilor pentru a primi binecuvântarea suflului vieții. Apoi se întoarse și privi scena reală și foarte diferită în care mama ei îl liniștea pe tatăl ei. Mi s-a părut deodată mai matură și mai înțeleaptă, de parcă ar fi înțeles prea multe într-un timp prea scurt.

– Nu ne întoarcem acasă, nu-i așa? mă întrebă ea încet.

– Nu știu.

– Ba da, știi. Se vor schimba toate acum.

Îmi întoarse spatele cu semeție și continuă să privească peretele mormântului. M-am gândit că avea dreptate și am văzut-o așa cum era: o copilă care purta greutatea întregii lumi pe umerii ei firavi.

M-am ridicat. În lumina lămpilor scena părea desprinsă dintr-o poveste. Dar nu era o poveste. Unde puteam să ne ducem? Tot ce puteam face era să rezistăm cât mai mult, însă nu aveam speranțe prea mari.

M-am dus afară să mă gândesc și să stau de pază. Khety se ghemuise într-o scobitură din stâncă și

stătea și el de gardă. Nefertiti s-a așezat lângă noi și ne-am uitat cu toții la câmpia care se așternea la picioarele noastre. În aerul limpede al nopții puteam zări o mulțime de luminițe mișcătoare: paznici și soldați care se adunau la răscrucile drumurilor. Am văzut alte șiruri de lumini care se apropiau, se adunau, se împrăștiau și se îndreptau spre punctele de ieșire din oraș, pierzându-se apoi în deșert.

– Nu știu dacă e mai bine să plecăm de-aici noaptea sau ziua.

Nu mi-a răspuns. Oare mă auzise? M-am uitat la ea. Tăcerea se adâncise între noi, deși ne despărțeau doar câțiva cubiți. M-am uitat la stelele nepieritoare și mărețe și am oftat. Apoi ea a recitat:

Pământul întunecat parcă a murit.
Dormim în camerele noastre, cu capetele acoperite.
Un ochi nu-l poate vedea pe celălalt.
Chiar de ni s-ar fura toate bunurile pământești,
Până și cele de sub capetele noastre,
Nu ne-am putea trezi.
Ființele nopții stau în fața Lunii
Și toți șerpii mușcă.

– Mulțumesc, i-am spus. Este foarte încurajator.

A zâmbit și s-a uitat în depărtare.

– Ce-i cu poezia asta?

– Este Imnul lui Aten. Este scris înăuntru, nu l-ai văzut?

Cum se putea gândi acum la poezii?

– Sună ca un avertisment, i-am spus.

– E un avertisment înțelept.

Am privit stelele din nou.

– Crezi că mai sunt și alte lumi sub ceruri? întrebă ea deodată.

– Pot să-mi imaginez altele mai bune, mai ales în noaptea asta.

– Și eu pot să văd una în care sunt lanuri verzi nesfârșite, în care nisipurile s-au transformat într-o mare grădină. Copacii sunt aurii și râurile coboară de pe coline și scaldă zidurile unor orașe minunate.

– Vedeți peste tot paradisuri. Eu văd altceva.

– De ce?

– Pentru că trăiesc într-un ținut unde domnesc răul, teama și rușinea. Văd vieți distruse, speranțe deșarte, vise spulberate, crime și mutilări. Văd nedreptăți înfăptuite cu autoritatea legii. Și pentru ce? Doar pentru bani, faimă și putere. Dar trăim într-o țară bogată, întinsă, puternică, aspră, mândră, așa că toate astea nu mai contează.

M-a surprins și pe mine ardoarea propriului meu discurs.

– Am avut un vis înainte să vin aici. Mi-am dat seama că trebuie să vi-l povestesc.

– Ești un adevărat visător, deși ești atât de sceptic, zise ea cu blândețe.

– Mă rătăcisem într-un loc înghețat. Totul era alb. Erau acolo păduri ciudate, întunecoase, și copacii fără frunze erau negri ca tăciunii. Totul era nemișcat. Apoi ceva nespus de fin a început să cadă din cerul alb. Zăpadă. Asta-i tot ce-mi amintesc, dar tristețea pe care am simțit-o atunci mi-a rămas în suflet. E ca o pierdere pe care n-o pot umple.

Încuviință, înțelegătoare.

– Am auzit despre zăpadă.

– Am auzit și eu povestea unui om care i-a adus Regelui un dar foarte prețios. O cutie cu zăpadă. Când a deschis-o, zăpada dispăruse.

Mi s-a părut că povestea îi stârnise interesul.

– Dacă mi s-ar face un asemenea dar, nu aș deschide cutia.

– Cum, nu ați vrea să vedeți ce e înăuntru?

– Nu trebuie să deschizi niciodată o cutie plină cu vise.

M-am gândit o vreme la cuvintele ei.

– Dar atunci nu veți ști niciodată dacă era plină sau goală.

– Da, nu aș ști, spuse ea blând. Niciodată nu știm.

În cele din urmă gândurile mele s-au întors în prezent.

– Ce aveți de gând să faceți acum? Am putea căuta o barcă, i-am sugerat.

– Și unde să ne ducem? Trebuie să ne întoarcem în oraș. Toate ființele nopții s-au adunat să comploteze. Parcă văd cum șerpii își ascut dinții și-și umplu gurile cu venin. Lumea întreagă ne strigă și n-o putem refuza.

Avea dreptate, desigur. Mai mult decât orice altceva, furtuna stricase prestigiul familiei și o făcuse vulnerabilă în fața atacurilor. Dacă voiau să supraviețuiască, trebuiau să se arate și să-și exercite din nou autoritatea. Dacă se mai putea. Și cu ce risc?

– Dați-mi voie să vă întreb: Cum vom proceda? Vor spune cu toții că zeii și-au îndreptat mânia asupra amândurora.

Râse, dar foarte puțin.

– Tocmai fleacul la care nu te gândești niciodată este cel care năruie toate visurile, planurile și viziunile mărețe.

Ochii ei străluceau, dar nu din amuzament. Tot ceea ce făcuse până atunci părea inutil. Tot ce împlinise se spulberase în vânt, de parcă furtuna curățase tabla de joc, deschizând calea pentru mutări neașteptate.

– Poate că ar trebui să-i cereți unui poet să scrie povestea întâmplărilor de azi în așa fel încât furtuna să facă parte din mărețul dumneavoastră plan. Eu l-aș intitula „Poemul Triumfului Asupra Furtunii". Regina se întoarce glorioasă din Lumea de Dincolo, Zeul Haosului încearcă să o strivească, dar nici măcar puterea lui nu poate s-o înspăimânte sau să distrugă Orașul lui Aten.

– Acum sunt înspăimântată.

S-a uitat în ochii mei o vreme, de parcă îi era rușine că mărturisise adevărul. Stătea pe jos, ghemuită, cu brațele în jurul genunchilor, încercând să se încălzească sau să-și stăpânească tremurul. Inima mea a început deodată să bubuie la fel de nestăpânită ca a unui băiețandru. Era atât de aproape. Puteam să-i simt căldura prin aerul rece al nopții care ne despărțea, puteam să-i văd ochii verzi, deși nu îndrăzneam să mă uit la ea. Am întins mâna, încet, foarte încet, și am atins-o pe-a ei. Credeam că se vor prăbuși stâncile și stelele peste mine, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a mișcat. Acum aș vrea să cred că i s-a tăiat o clipă răsuflarea. Am stat așa mult timp, apoi și-a tras lin mâna de sub a mea.

Chiar atunci am auzit cum se preling firișoare de nisip și pietricele pe pantă, sub noi. Mi-am spus că era doar un iepure de deșert, dar mă înșelam. Khety îmi făcea disperat semne să mă uit în jos și abia atunci mi s-a părut că văd o umbră. M-am ridicat încet, cu spatele spre intrarea în mormânt, încercând s-o apăr pe Regină de amenințarea care venea dinspre deșert.

Apoi am auzit limpede un pas, un picior care căuta sprijin chiar sub buza pantei, dar încă nu puteam distinge silueta străinului. Mă aflam acum chiar în fața intrării. Mormântul ne-ar fi oferit un

oarecare adăpost, chiar dacă ne lipseau cele trebuincioase în asemenea situații: nu aveam decât pumnale să ne apărăm. Am împins-o pe Regină înăuntru și am așteptat.

Două umbre s-au ridicat în fața mea, și una dintre ele gâfâia. Am recunoscut imediat silueta mătăhăloasă, forma capului, tunsoarea. Am recunoscut câinele masiv care îl urma peste tot, credincios și mut.

– În ce loc ciudat ai ales să-ți petreci noaptea...

Glasul lui Mahu era încordat și nesigur. Încerca să nu arate că abia mai răsufla.

– Priveam stelele, am zis.

– Doar ele te mai pot ajuta.

Nu m-am chinuit să-i răspund.

– Ei unde se află? Sunt în siguranță?

– De ce mă întrebi pe mine?

Apoi Nefertiti trecu pe lângă mine cu o lampă în mână. Mahu răsuflă ușurat și se lăsă greoi în genunchi, ca un monstru care se închină unui copil.

– Rugăciuni de mulțumire lui Aten pentru întoarcerea cu bine a Reginei și...

– Spune-mi ce știi, îl întrerupse ea tăios.

– Pot să-i raportez și Stăpânului nostru?

– Se odihnește.

Lui Mahu nu i-a plăcut răspunsul.

– Dar...

– E bine, insistă ea.

Mahu fusese descumpănit de tonul ei rece și amenințător. A urmat un moment de încordare tăcută și în cele din urmă el s-a dat bătut. Dar nu se predase.

– Bărbatul acesta trebuie să plece.

Făcu semn spre mine, cu ochii arzând de ură. Îl rodea încă amintirea întâmplării cu Ay. Perfect.

– De ce? M-a apărat și m-a salvat, a pus Familia Regală la adăpost, și-a îndeplint foarte bine misiunea. Tu ce ai făcut? Ce ai să ne spui și el nu trebuie să audă?

Am reușit să-mi stăpânesc un hohot de râs, deși nu încercasem prea tare. Capul lui Mahu s-a legănat pe umerii masivi. Era ca un babuin prins în capcană și se zbătea să scape. Continua să fie un pericol pentru mine, dar ea a rămas pe poziții, implacabilă și nemiloasă.

– Vorbește! îi porunci.

– Orașul e cuprins de nebunie. Măreţul Fluviu este plin de bărci. Toţi cei care pot pleca se grăbesc s-o facă. Corturile au fost luate de vânt, schelele s-au prăbușit, străzile sunt blocate. Multe prăvălii au fost distruse. Fântânile s-au umplut cu nisip. Rezerva de apă nu mai e sigură. Mulţi au murit alergând să scape cu viaţă.

Ezită. Partea cea mai rea a raportului abia venea.

– Altceva?

– Oamenii s-au răsculat.

– Adică?

– Nu mai există autoritate. Avem puţini soldaţi și nu putem controla orașul. Depozitele din temple au fost jefuite și toate rezervele de grâne, vin și fructe au fost golite de gloată. Au măcelărit chiar și animalele sacre. Oamenii au devenit fiare peste noapte. Pe străzi s-au dat lupte pentru adăpost și hrană. Ambasadorul din Mitani și întreaga lui suită au fost uciși de mulţime. Nu i-am putut apăra. Bănuim că e mâna hitiţilor. Am adăpostit alte familii importante în Măreţul Palat și am pus sub pază Micul Templu al lui Aten.

– De ce nu ai putut să ţii frâiele puterii în oraș în numele nostru?

Chipul lui Mahu se întunecă.

– Horemhab a luat puterea peste autoritatea mea și a forțelor Medjay. Și-a desfășurat soldații în oraș și a cerut întăriri care urmează să ajungă aici în câteva zile. A luat puterea până când...

Se opri. Venise clipa când trebuia să spună ceea ce nu putea fi spus.

– Vorbește!

– Până când veți binevoi să vă întoarceți și să vă întâlniți cu el.

Chipul ei rămase fără expresie, deși primise vești care ar fi rebuit s-o înspăimânte.

– Te-a trimis aici ca pe un biet curier?

Mahu se uită furios la ea: mândria îi întuneca respectul.

– Nu sunt curier. Sunt ceea ce am fost și voi fi mereu: un slujitor credincios. Am venit să vă previn.

Ea își îngădui să se relaxeze întru câtva.

– Credința ta este mai prețioasă decât aurul.

Era ciudat să vezi puterea câtorva cuvinte de laudă asupra acestui om.

Încuviință, de parcă toată îndârjirea lui fusese ștearsă definitiv. Acum Regina vorbea repede, însuflețită de cerințele imperative ale situației.

– Mă voi întoarce, dar nu ca să negociez cu Horemhab, ci ca să conduc.

Această declarație nu păru să aibă efectul scontat sau dorit asupra lui Mahu. Mai era ceva ce nu-i spusese. Ce ascundea oare? O dispută? Vești rele? Un cuțit criminal, poate? Regina privi scurt spre mine, observase și ea. M-am hotărât să mă apropii.

– Stai acolo! strigă Mahu.

Ea mi-a făcut un semn imperceptibil și am rămas pe loc.

– Vorbește deschis. Nu-mi ascunde nimic, altfel mă întorc în oraș cu informații greșite și fără să înțeleg ce se petrece.

L-am căutat cu privirea pe Khety, însă dispăruse. Asculta și el, fără îndoială. Mahu se hotărî și începu să vorbească, dar cu o nesiguranță de care nu-l credeam capabil.

– Mai este… ceva.

– Spune! Nu te aștepta să-ți interpretez tăcerile!

Apoi în noapte s-a auzit un șuierat, urmat de un zgomot înăbușit. Și ea, și eu am încercat să vedem ce nu se putea vedea. Cine mai era acolo? Mahu tăcuse. M-am uitat la el. Era uimit, de parcă uitase ce trebuia să spună. Din colțul buzelor i s-a prelins un firicel de sânge. Și-a ridicat mâna să-l atingă și s-a uitat mirat la degetul înroșit. Apoi a clătinat din cap, s-a lăsat în genunchi, ca un bivol prea împovărat, și a căzut cu fața în nisip.

Ne-am aplecat și am alergat la el. O săgeată i se-nfipsese în șira spinării, chiar între omoplați. Am cercetat-o repede. Purta o hieroglifă pe care o mai văzusem: cobra.

L-am întors pe-o parte cât am putut de blând. Încă respira, foarte slab, de parcă aerul din jurul lui devenise apă. Ultimul chip din viața asta pe care avea să-l vadă era al meu, și părea să-și dea seama de această ironie.

– Fii blestemat... scrâșni printre dinții înroșiți, din gâtul gâlgâind de sânge. Ai avut dreptate...

M-am lăsat în genunchi lângă el. A tușit și a scuipat. Un norișor de picături roșii mi-a stropit haina. A încercat să râdă și a scuipat din nou, mai mult sânge, mai gros și mai întunecat.

– Mor, a zis strâmbându-se acru, de parcă moartea era o mică surpriză. Câinele i-a lins fața. L-am împins.

– De ce am avut dreptate?

Am simțit că ne privea cineva de sus. Era Akhenaton, care părea un biet bătrân trezit dintr-un

somn adânc. Ținea în mână o lampă și așa cum stătea acolo, îmbrăcat în alb, era o țintă sigură pentru arcași. M-am repezit la el și l-am tras afară. A încercat să strige, ultragiat, dar i-am pus mâna peste gură. Acum eram toți trei strânși în jurul lui Mahu, care-l vedea în sfârșit pe Stăpânul său. Mi s-a părut? Trecuse oare o umbră de dezamăgire finală peste ochii lui când mâna morții le-a schimbat lucirea de topaz în ceva asemănător unei sticle încețoșate?

L-am prins pe Akhenaton de braț și ne-am adăpostit cu toții, ca niște câini de pripas, în mormânt. S-a împotrivit, încercând să mai arunce o privire la trupul lui Mahu. Câinele stătea lângă el, derutat. A trebuit să-l trag pe Stăpânul Celor Două Tărâmuri după mine prin țărână.

Ne-am ascuns în cameră și răsuflările noastre iscau norișori în aerul acum înghețat al deșertului. Lămpile abia mai aruncau o licărire peste siluetele pictate și în pădurea întunecată de coloane albe. Fetele se treziseră și se strângeau lângă mama lor care le șoptea să nu scoată vreun cuvânt. Am așteptat, ascultând atent. Știam că acestea erau poate ultimele clipe ale viețilox noastre. Eram prinși în capcană și nu aveam nici o scăpare. Oricine putea intra acum în încăpere și ne putea măcelări ca pe niște animale. Ca un semn rău prevestitor, l-am auzit pe câinele lui Mahu cum a scheunat ascuțit, apoi a tăcut.

– Nu vă ascundeți de mine.

Cuvintele fuseseră rostite încet și nu păreau să vină dintr-o direcție anume. Apoi peste pietrele scăldate în lumina argintie a intrării a apărut o umbră prelungă și a început să se miște piezis peste perete și apoi în cameră. A fost urmată de silueta unui bărbat slab și elegant. Ținea o lampă care-i

lumina fața osoasă, parcă și mai slabă în umbrele pâlpâitoare.

Ay era însoțit de soldați care s-au postat la intrare. Arcurile lor străluceau în lumina lunii, la fel și vârfurile de argint ale săgeților. M-am uitat spre Nefertiti. Arăta de parcă se confrunta în sfârșit cu cea mai adâncă teamă pe care o simțise vreodată.

Ay le făcu semn arcașilor să ne percheziționeze și aceștia mi-au luat pumnalul. Pe doi dintre ei îi cunoșteam: unul participase la partida de vânătoare, celălalt era tânărul arhitect de pe corabie, cel care proiecta latrine. Mă urmăriseră de la început. Falsul arhitect mă privi drept în ochi, de parcă mi-ar fi spus: „Uite că ne întâlnim din nou". Apoi Ay le ordonă amândurora să aștepte afară și se apropie de noi. Regina și cu mine am pornit în direcții diferite, mișcându-ne prin pădurea de coloane albe.

– Ce ciudat și totuși ce bine că ați ales propriul meu mormânt drept adăpost. Regret că a trebuit să stați în condiții atât de nepotrivite. Dar poate că acest decor vi se pare amuzant și astfel compensează celelalte neplăceri.

Se juca cu noi. Zâmbea asemeni unei pisici din necropolă.

– Suntem muritori cu toții. Cu excepția celor dintre noi care au devenit zei, firește. Sau, cel puțin, așa li se pare lor. Uite, așa stă scris aici, pe piatră. Citi o coloană de hieroglife cu o viteză și o acuratețe demne de respect, dar poate că le știa pe dinafară: *O închinare adoratului Aten, cel care trăiește de-a pururi, Măreţul și Viul Aten, Stăpânul tuturor, Aten, Stăpânul Ceresc, Stăpânul Pământului. Stăpânul Casei lui Aten din Akhetaten, al Regelui Sudului și Nordului, trăind în Adevăr, Stăpânul Celor Două Tărâmuri, Fiul Soarelui, Stăpânul Diademelor, Akhenaton, măreț în durată, și al Măreței Soții Nefer-Neferuaten-Nefertiti,*

care are în ea viață, sănătate și tinerețe veșnică... Și tot așa... Da, aici este descrierea mea: *Purtătorul de Evantai în mâna dreaptă a Regelui, Supraveghetorul Tuturor Cailor Majestății Sale, cel care dăruiește mulțumire în tot regatul, Favoritul Zeului Celui Bun, Părintele Zeului, AY CARE SPUNE: Răsăritul tău e frumos peste orizontul ceresc, o, Viule Aten, care dai viață; când te ridici pe orizontul din răsărit, umpli de frumos toate lumile.*

Făcu o scurtă pauză ca să guste ironia clipei.

– Ei, nu chiar, așa cum s-a dovedit în cele din urmă...

Dar atunci se auzi o altă voce din întuneric. Era vocea lui Akhenaton, tremurătoare și ciudată:

– *Fiindcă ești splendid, măreț, radios și mai presus decât oricare dintre lumi… Tu ești Soarele, îndepărtat, dar care se arată pe Pământ, și când apui la orizontul din vest, Pământul coboară-n întuneric și-n asemănarea morții...*

Glasul lui Akhenaton tuna în timp ce intona versurile; își ridicase brațele slabe ca o reflecție în oglindă a propriei imagini sculptate pe peretele de lângă el, către un soare inexistent. Se opri brusc, de parcă nu dorea să rostească cuvintele care urmau. Ay îl privi fără nici o reacție pe acest spirit al puterii pierdute.

– Într-adevăr, *asemănarea morții*... Am comandat acest mormânt costisitor, dar nu am avut niciodată timp să-l vizitez și să verific cum progresează lucrarea. Acum sunt mult mai scumpe aceste Case ale Morții și totuși nu avem timp să ne ocupăm în timpul vieții de lucrurile care contează cu adevărat. Ne grăbim, greșim, ne repezim să le îndreptăm și nu ne gândim cât ar trebui la trecut și la viitor.

Nu-mi dădeam seama unde vrea să ajungă. Nefertiti era ciudat de tăcută.

– Vreți să vă spun o poveste despre trecut sau despre viitor?

– Hai să ne preocupăm de viitor, spuse într-un târziu Nefertiti din marginea îndepărtată a încăperii.

Ay porni spre ea, dar Regina dispăru repede în beznă. Nu-i mai puteam vedea silueta.

– Desigur. O să-ți spun ce văd. Văd că urmează o epocă de calamități. Văd cum se prăbușește lumea și cum se fărâmițează Imperiul. Văd cum preoții vor ataca templele lui Aten, văd cum tezaurul se golește, văd ura din ochii oamenilor, văd cum dușmanii cuceresc orașele noastre și ne distrug zeii. Văd cum se usucă lumea noastră verde, văd cum Mărețul Fluviu refuză să ne dea belșugul lui, văd pământ uscat și recolte veștejite și văd cum lăcustele strică tot ce-a mai rămas. Văd grânare pline de praf, văd cum vântul timpului suflând dinspre Tărâmul Roșu aduce foc și distrugere, văd cum tot ce am durat se preface în cenușă. Îi văd pe copii cum îi învață pe părinți ce e barbaria și-i văd pe barbari cum sărbătoresc în templele noastre. Văd coroane regale pe creștetele babuinilor și în locul statuilor văd maimuțe clevetitoare. Văd cum fluviul își schimbă cursul și curge în sens invers și-l văd pe Ra cum se răcește. Văd copii morți în morminte fără nume.

– Nu ar trebui să iei cina așa de târziu, îți deformează imaginația, spuse ea cu grijă.

El o ignoră enervat și continuă:

– Văd lucrurile așa cum sunt și așa cum vor fi. Dacă nu acționăm decisiv acum. Trebuie să revenim la situația dinainte. Trebuie să ne păstrăm obiceiurile și tradițiile. Trebuie să părăsim acest oraș și să aruncăm zeul Aten într-o cutie și s-o îngropăm adânc în deșert, de parcă n-ar fi fost. Apoi

trebuie să fim practici. Trebuie să negociem înțelegeri cu noua armată și cu preoții lui Amun. Trebuie să le înapoiem preoților din Teba o parte din averile și pământurile lor și să le îngăduim să se întoarcă la temple. Și mai trebuie să arătăm lumii că noi, familie și țară, suntem mai puternici ca oricând și că zeii ne binecuvântează. Și pentru a reuși să facem toate acestea avem nevoie de un conducător care să le spună oamenilor și zeilor deopotrivă: *Eu sunt trecutul și viitorul; eu văd prin timpuri; numele meu pășește pe calea zeilor. Eu sunt stăpân peste veșnicie.*

– Nu există un asemenea conducător.

– Eu cred că există, spuse el repede. Cred că a venit timpul să-l cunoaștem.

Lăsă propunerea să plutească în aer. O ofertă. O posibilitate. Dar cine era Ay, cu toată autoritatea lui, pentru a face o asemenea propunere? Era oare făuritor de regi, creator de zei, conducător a toate cele ce vor veni sau nu?

Apoi Akhenaton vorbi cu convingerea neclintită a unui nebun:

– Asta e trădare și voi porunci să fii prins și ucis ca un hoț de rând.

Ay îi râse-n față. Era pentru prima oară când aveam dovada că poate produce acest sunet atât de omenesc.

– Și cine va auzi porunca asta, cine o va aduce la îndeplinire? Nimeni. O să-ți iau regatul, puterea și bogățiile. Ești un om pierdut, un falit. Sfârșitul tău e aproape. Dacă ai noroc, vei scăpa cu viață.

Glasul lui era liniștit și necruțător. Akhenaton se duse repede spre intrare, dar în față i se postară doi gardieni.

– Lăsați-mă să trec! porunci el. Eu sunt Akhenaton!

Cei doi au rămas nemișcați și tăcuți. Neputința lui era tristă. Îi lovi cu pumnii, ca un copil care se dă în spectacol. Loviturile lui erau slabe și zadarnice, iar ei pur și simplu nu l-au luat în seamă. S-a întors spre Ay, arzând de furie.

– Regelui nu i se poate refuza nimic! Mi-ai furat regatul. Mi-ai înșelat încrederea. Te blestem și împreună cu zeii ne vom răzbuna!

– Nu, nu eu. *Tu* ai trădat încrederea regatului. M-ai trădat și pe mine. Ți-ai bătut joc de moștenirea acestei lumi. Blestemele tale nu mai au nici o putere. Cum vei hrăni oamenii? Cum vei restabili maat? Nu poți. Cum mai poți să te arăți sub semnul lui Aten? Nu poți. Oamenii te urăsc, armata te disprețuiește și preoții complotează să te ucidă. Ți-am dat lumea asta cu toate bogățiile și puterea ei și ce-ai făcut? Ai construit o jucărie prostească din lut și paie. Oare poate măreția să fie durată din asemenea materiale? Nu. Se macină și se prăbușește, se face pulbere. Curând aici nu va mai rămâne nimic din acest oraș și din măreția unui rege nebun, doar umbre, oase și nisip. Spiritul tatălui tău moare a doua oară – de rușine. Acum trebuie să-mi dai coroanele. Îngenunchează.

Akhenaton se uita fix la Ay. Pierduse.

– În fața ta? Niciodată.

Se întoarse cu spatele.

Nefertiti apăru din beznă. Inima mi-a sărit din piept când i-am văzut chipul.

– Tu ești Părintele Zeului, dar nu poți fi rege.

Ceva s-a schimbat pe chipul lui Ay. Mai văzusem expresia asta pe fața unui jucător înrăit care avea de gând să dubleze miza.

– Habar n-ai cine sunt eu.

Cuvintele lui făceau să se înfioreze și aerul din jur. Nefertiti rămase nemișcată, derutată. Trebuia să înfrunte orice dezvăluire ar fi urmat.

– Ce secret ascunzi? Nu ești Ay?

El se duse spre coloane, apărând și dispărând printre lumină și umbre, vrăjindu-se pe sine.

– Nu-ți amintești?

Regina tăcu și așteptă.

– Amintirile sunt ciudate. Cine mai suntem dacă le pierdem? Nimeni. Mă bucur că ai uitat. Așa am și vrut, am vrut să nu te influențeze frământările sufletești.

– Asta nu se poate. Inima este totul.

Dădu din cap cu gravitate.

– Nu, nu este. Credeam că ai învățat adevărul cel mai important. Puterea este totul. Nu dragostea și nici emoțiile, doar puterea. Și eu ți-am dat-o ție.

– Nu mi-ai dat nimic.

Acum se enervase, în sfârșit. El zâmbi, de parcă mai câștigase o victorie, și apoi îi dădu lovitura finală, încet, cu blândețe:

– Eu ți-am dat viață.

El îi urmărea chipul și ea încerca să se obișnuiască cu implicațiile acestor cuvinte. Era ca un criminal care și-a înfipt cu precizie cuțitul în inima victimei și care-i urmărea ultimele reacții.

Ea vorbi cu un glas ciudat de calm, de parcă ce fusese mai rău se întâmplase deja și nimic nu o mai putea răni.

– Ești tatăl meu?

– Da. Acum mă recunoști?

În vocea ei era mai multă milă decât groază.

– Văd cum ești. Văd că în loc de inimă ai un pustiu. Ce s-a întâmplat cu inima ta? Unde ți-e dragostea?

– Astea sunt cuvinte sentimentale, draga mea fiică. Iubire, milă, compasiune. Scoate-ți-le din inimă. Acțiunea este cel mai important lucru.

Se apropie de el, curioasă, deși era îndurerată.

– Dacă îmi ești tată, cine e mama mea? El făcu un gest de respingere.

– Spune-mi cine este mama ma.

– O ființă lipsită de importanță. Fără nume. A murit când te-ai născut.

Asta a rănit-o și mai mult, mai mult decât orice până atunci. Își încrucișase mâinile pe piept, de parcă-și ținea în pumnii strânși cioburile sufletului.

– Cum ai putut să-mi faci asta?

– Nu mă încerca cu vorbe ușuratice și cu argumente dulcege. Nu mai ești un copil și nu e cazul să vorbești copilării.

– Nu am fost copil niciodată. Mi-ai luat și bucuria asta.

Se întoarse și dispăru. Ay se plimba printre coloane, așteptând liniștit întoarcerea ei. În timp ce trecea pe lângă mine, i-am scos iute pumnalul din cingătoare și i l-am pus la gât, atingându-i cu tăișul pielea rece, și cu cealaltă mână i-am țintuit brațele la spate. Parcă țineam ceva inexistent, atât era de nemișcat.

Gărzile s-au repezit spre noi, dar am spus încet:

– Stați pe loc sau îi tai gâtul.

Khety i-a dezarmat într-o clipă.

Nefertiti s-a apropiat. Am apăsat tăișul mai tare peste vena care-i pulsa slab și am fost bucuros să simt un fior de nesiguranță.

– Acum pot să-l omor sau pot să-l duc în oraș. Pot să-l arestez și să-l acuz de trădare și de crimă.

Ea mă privi cu tristețe, apoi îmi făcu semn să-l las liber.

– Lasă-l în pace.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

– Cine credeți că l-a torturat pe Tenry? Cine credeți că i-a dat foc lui Meri-Ra? Poate că nu cu mâna lui a comis aceste fapte, dar le-a plănuit și le-a poruncit. Omul acesta nu v-a adus decât suferință. Vreți să-l las liber? *De ce?*

– Pentru că așa trebuie.

Am aruncat cuțitul pe jos, dezgustat. Ay alunecă din strânsoarea mea și mă lovi puternic peste față cu mănușa lui de piele roșie. Nu am simțit nimic.

– Asta pentru că ai avut îndrăzneala să mă atingi.

Mă lovi încă o dată.

– Și asta pentru că ai îndrăznit să mă acuzi de fapte josnice fără să ai dovezi.

M-am uitat fix la el.

A început să se plimbe prin mormânt.

– Vezi, fata mea este o femeie inteligentă. Ea înțelege cum stau lucrurile. Apoi zâmbi. Uram zâmbetul lui.

– Aveți tot ce vă puteți dori, și totuși vă roade o furie sălbatică. Oricare ar fi obiectul ei, furia asta nu va reuși să vă satisfacă vreodată.

Se aplecă și culese o mână de țărână pe care o studie nepăsător.

– Nu mi-a plăcut niciodată locul acesta și nu cred că mai vreau să mă înmormânteze aici. Dar uită-te în jur, privește aceste imagini frumoase din viața cealaltă: uite cum ne înfățișăm noi speranțele de și mai multă viață. Cu și mai multe câmpii și sclavi care să le lucreze, cu și mai multe onoruri și titluri, cu și mai multe bogății... Tot ce are lumea mai bun și tot ce putem apuca cu mâinile. Nu sunt decât niște biete picturi. Știm cu toții ce se întâmplă după ce murim. Nimic. Devenim oase, apoi pulbere. Nu există viață eternă. Dulcile păsări ale

veșniciei cântă doar în mințile noastre. Sunt doar povești pe care ni le spunem ca să ne apărăm de adevăr. Nu putem supraviețui timpului. Doar zeii sunt nemuritori. Și ei nu există.

Apoi lăsă țărâna să se scurgă pe jos și se întoarse spre Nefertiti.

– Sunt chestiuni urgente care trebuie rezolvate imediat. Uite ce-ți propun: vino la Teba și voi negocia un nou acord cu toate părțile interesate. Vei fi de acord să ne întoarcem la vechile obiceiuri. Îl vei adora în mod public pe Amun în templele de la Karnak, în fruntea unei adunări de preoți. Este o necesitate absolută. În schimb, fetele tale vor fi lăsate în viață și soțul tău va putea să-și păstreze coroana, dar nu va mai avea nici o autoritate. Poate rămâne în orașul lui caraghios, poate adora soarele la amiază și chiar și nisipul, ce-mi pasă, de vreme ce este un lunatic și nimic mai mult. Nu va afla nimeni. Îi vom lăsa slujitori care să-l servească.

– Și tu?

– Eu sunt Părintele Zeului, Făcătorul de Bine. Voi rămâne aici.

– Sunteți Frăția, am spus. Frăția Cenușii. Ce nume potrivit. Bărbații de cenușă.

Zâmbi în felul acela calculat.

– E și acesta un spectacol, o ceremonie, dacă vrei. Dar funcționează. Oamenilor le place puterea secretelor. E interesant să vezi ce vor face, cât vor plăti pentru a afla marele secret al puterii. Șapte pene de aur din pasărea renașterii. Cred că ai și tu una. Dă-o acum posesorului ei de drept.

– Mi-ați lăsat-o mie atunci.

Încuviință, de parcă-mi mulțumea politicos că pricepusem. Am căutat în geantă, am găsit pana și i-am dat-o Reginei. Se uită la ea de parcă abia acum

vedea viitorul, abia acum știa cum se va termina povestea. Și nu era sfârșitul pe care și-l dorise.

– Bine, spuse Ay. Mă voi pregăti pentru mâine. Oamenii te iubesc. Strategia ta a fost admirabilă. Te-ai întors din Lumea de Dincolo. Ne vom folosi de acest fapt. Ești o stea printre noi, simpli muritori de rând.

– Și dacă refuz propunerea ta?

Râse încet.

– Hai să nu mai pierdem timpul. Mă voi ocupa de toate și te vom aștepta la palat pentru o ceremonie publică. Gărzile vor rămâne aici ca să te conducă pe drumul de întoarcere după ce vei lua hotărârea. Dacă n-o vei lua, îmi vor urma ordinele. Poți să ghicești care vor fi ele. Mâine este o nouă zi.

– Ți-ai ucide nepoatele?

Se întoarse spre ea:

– Nu uita, dragostea nu există. Doar puterea. Până și camerista ta știe asta. Nu-i așa, Senet? Întreab-o! Întreab-o și despre scarabeu. Îmi place să las semne, așa să știi.

Apoi se întoarse și plecă. Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Senet tremura.

– E atât de puternic, murmură ea cu ură și durere.

– Hai să-ți spun povestea ta, i-am zis, cât mai blând cu putință.

Se uită la mine și încuviință.

– Tu ai ucis-o pe Seshat.

Nu m-a contrazis, așa că am continuat:

– Tu i-ai zdrobit fața, tu i-ai pus scarabeul în veșminte. Purtai mănuși ca să-ți ascunzi rănile de pe mâini. M-ai făcut să cred că lipsea una dintre bijuteriile Reginei. M-ai făcut să cred că scarabeul aparținea Reginei, dar ți-l dăduse Ay. A zis că lasă semne. Era semnul lui. Avea dreptate, a ieșit din

baliga lumii, e din cea mai joasă speță, dar scoate la lumină regi și regine. Scarabeul lui Ay.

Regina o privea enigmatic.

– I-ai urmat instrucțiunile. Ai dus-o pe fată pe fluviu și, când nu se aștepta, ai lovit-o. A fost nevoie de mai multă forță și stăpânire de sine să-i zdrobești fața.

S-a uitat în ochii mei.

– Durează o veșnicie să omori pe cineva. Nu mi-a fost greu să-i dau prima lovitură, dar n-a murit atunci. Gemea, deși nu mai avea gură. Am lovit-o până când a tăcut. Mi-a luat mult timp.

Încăperea se cufundase în tăcere. Am continuat povestea:

– S-a îmbrăcat cu hainele pe care le-ai luat din camera Reginei. Purta o eșarfă, așa cum indicau instrucțiunile. Nu ai știut, până când nu ți-am spus pe cine ai omorât. Știai doar că e o femeie. Pe Ay nu-l interesa cine trăiește și cine moare, dar ție îți păsa. Ai mutilat și ai ucis o femeie nevinovată. Familia ei o iubea mult.

Tresări. Fața ei se făcu albă ca laptele.

– Și eu o iubeam, spuse ea cu mândrie.

Mi-a căutat ochii cu privirea. Se iubiseră. O simplă cheie care deschidea lacătul adevărului.

– Arată-mi părul, i-am cerut.

Încuviință și își dezveli pletele-i roșcate. Vorbi din nou, de data asta, adresându-se Reginei:

– Știa tot. Îmi citea gândurile și visurile. Mi-a spus că va da în vileag legătura noastră, a mea cu Seshat, și că nu veți afla doar dumneavoastră, Stăpână, ci lumea întreagă. Puteam să îndur asta. Dar apoi mi-a spus că o va ucide dacă nu fac ce îmi poruncește. Mi-a spus ce trebuia să fac. Mi-a spus să duc instrucțiunile scrise și hainele la Harem, ca și cum ar fi venit din partea Reginei. Mi-a spus că

au să-mi aducă o femeie. Mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu ea. Mi-a spus unde s-o duc și cum să fac ceea ce-mi ceruse. Cum puteam să mă împotrivesc? Dumneavoastră ce ați fi făcut?

Se uita la mine, dar tot ce puteam să fac pentru ea era s-o privesc cu înțelegere. Deodată urlă îngrozită, se clătină și începu să se lovească cu pumnii în cap.

– Hathor, Stăpână a Cerurilor, zeița Destinului, cea care ești Puternică, iartă-mă. Am omorât femeia pe care o iubeam. Am făcut asta din dragoste și spaimă. Acum totul e doar moarte.

Nefertiti îi atinse umărul cu blândețe.

– Dacă mi-ai fi spus adevărul, te-aș fi apărat.

Camerista o privi îndelung.

– El este deasupra noastră a tuturor. El este Moartea însăși. Știți că m-a sărutat? Pe buze. Atunci am fost condamnată.

Apoi ridică pumnalul pe care-l aruncasem pe jos, ieși din mormânt și dispăru în noapte. Știam că n-o mai putea salva nimeni și știam că n-o vom mai vedea niciodată. Speram ca zeița Nut s-o acopere și să-i găsească un loc printre stelele nepieritoare.

Khety și cu mine așteptam afară. Era ceasul cel mai întunecat al nopții și luna coborâse spre orizont. Semănam cu două statui posomorâte și tăcute.

– Credeam că o cunosc bine pe Senet. Când ți-ai dat seama? întrebă el.

– Știam că povestea ei șchioapătă și că nu-mi spusese totul. Durerea ei a trădat-o.

Clătină din cap:

– Omul acela este un monstru.

– Nu cred în monștri. Ar fi prea simplu pentru toți. E la fel ca noi.

– Atunci e și mai rău, zise el.

Am fost de acord cu el.

Nefertiti ieși din cameră. Khety se retrase respectuos mai departe, lăsându-ne singuri. Acum aveam câteva lucruri de spus.

– Mi-ați spus o poveste foarte interesantă despre tatăl dumneavoastră și despre familia dumneavoastră atunci când v-am întâlnit prima oară. M-ați păcălit frumos.

Se uită liniștită la mine.

– Când te naști fără părinți, îți petreci tot timpul imaginându-ți cum arătau. Îi consideri perfecți. Începi să visezi întâmplări care par adevărate. Până într-o zi...

– Adevărul.

– Da. Mi-l imaginam pe tatăl meu ca pe un om bun, minunat, blând. Speram că într-o zi va veni să mă salveze. Credeam că mă va lua în carul lui și vom rămâne împreună pentru totdeauna.

– Tocmai puteam să-l ucid pentru dumneavoastră.

– Da, puteai să-l omori, dar ar fi rămas în mine și-n mintea mea pentru totdeauna. Probabil că așa e și mai rău. Probabil că tot ce pot face e să-l iert, să-l iert pentru ce mi-a făcut mie și pentru ce le-a făcut altora. Dacă reușesc asta, nu va mai avea putere asupra mea.

Eram iar uimit și îngrozit.

– Să-l iertați? A transformat viața lui și pe cea a propriului său copil într-un joc pentru putere și v-a amenințat cu moartea. Nu există dragoste în el.

– Asta nu înseamnă că nu-l pot ierta. Dragostea naște dragoste. Ura naște ură. Răzbunarea naște ură. Alegerea îmi aparține.

Nu puteam hotărî eu asta.

– Prin urmare îi veți accepta cererile? Veți păstra pana de aur?

A tăcut un timp.

– Trebuie. Nu am de ales. Ar însemna să distrug tot ce am înfăptuit, ar fi sfârșitul unui vis pentru o lume mai bună. Te-am avertizat: lumea ne cere asta, mi-o cere mie și nu pot spune nu. Am destulă putere să-i salvez pe cei pe care îi iubesc și să influențez mersul lucrurilor. Am o datorie față de viitor.

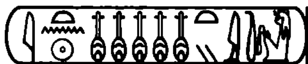
Apoi îmi veni în minte un gând foarte limpede.

– N-am să vă mai văd…

Mi-a luat mâna în mâinile sale.

– Nu te voi uita.

Am rămas așa o veșnicie.

CAPITOLUL 42

Cu mult înainte de zorii zilei, ca să nu fim văzuți când ne întoarcem, am coborât de pe stânci și am pornit pe jos spre oraș și spre un viitor necunoscut. Luna era acum mai mare și se pregătea să plece. M-am uitat la Cea Desăvârșită care mergea alături de mine. Părea mai hotărâtă și mai calmă și privea drept înainte. Poate că e mai bine să cunoști adevărul în toată oroarea lui decât să trăiești în nesiguranță. Fetele mai mari se poticneau lângă noi, pe jumătate adormite, iar Khety și cu mine le purtam pe umeri pe cele mici și ele se legănau în visele lor ciudate și dulci. Akhenaton șchiopăta, privind solul întunecat și arid. Gărzile lui Ay ne urmau la mică distanță. Mă uitam în spate din când în când, ca să mă asigur că mai sunt acolo.

Nefertiti se hotărâse să meargă la Palatul din Nord, reședința de odihnă a familiei care se afla în afara orașului. Nu era prea bine fortificat și nu avea încăperi pentru soldați, așa că paza era mai slabă acolo, dar mi-a spus că are motivele ei și, în fond, izolarea era un avantaj. Fetele, care se treziseră brusc, ne-au anunțat cu glasuri de clopoțel că și

ele vor neapărat să meargă la Palatul din Nord ca să-și vadă gazelele favorite.

De la distanța la care ne aflam, tot ce puteam vedea din palat erau ziduri nesfârșite din cărămizi de lut care încercuiau o suprafață uriașă, până la Mărețul Fluviu.

Zidurile nu aveau ferestre și porțile solide din lemn erau bine închise. Am bătut în poartă cât de tare am putut. Sunetul a răsunat până departe, neobișnuit de puternic în tăcerea dinaintea zorilor. În cele din urmă am auzit un zornăit, un geamăt, și oblonul mic din poartă s-a deschis. Un bătrân a clipit prudent, apoi, recunoscându-i pe vizitatorii atât de matinali îmbrăcați în veșmintele lor regale prăfuite, a început să se roage. Era mai multă teamă decât respect în ochii lui. Nu aveam timp pentru asta și am bătut în poartă până când a deschis-o. S-a prosternat și a continuat să se roage, dar am trecut pe lângă el și am intrat în curtea palatului. S-a ridicat repede și ne-a urmat, arătându-ne prin semne că nu mai era nimeni acolo, că doar el apăra cu onoare, de unul singur, întregul palat. „Doar eu mai sunt aici, ceilalți au fugit, dar eu știam, *știam* că veți veni, așa că v-am așteptat." Se uita la noi ca un funcționar care așteaptă bacșișul. Nefertiti i-a mulțumit liniștită pentru credința lui.

Lângă zidurile groase se strânsese nisipul și toate ușile și ferestrele interioare erau închise cu obloane. Regina a luat-o înainte, a deschis uși și a trecut prin săli de recepție pline de ecouri și absolut goale. Khety și cu mine ne uitam în toate părțile pentru că nu puteam fi siguri că nu ne pândesc dușmanii, poate oamenii lui Horemhab, care ar fi putut ocupa lesne palatul. Nu am găsit nici țipenie de om. Palatul părea într-adevăr pustiu.

Khety și cu mine făceam de gardă în curtea principală, oamenii lui Ay la poartă, iar Nefertiti

le-a dus pe copile în dormitoare să se odihnească și să se pregătească pentru ziua care venea. Am privit cum se sting ultimele stele și cum lumina albastră a zorilor începe să umple cerul. Luna se cufunda încet în Lumea de Dincolo. Cocoșii cântau și câinii lătrau în depărtare, iar corul păsărilor din copacii de la marginea fluviului a prins și el glas. Viața se trezea.

Apoi Akhenaton apăru la ușă. Se uita la zeul lui, la Aten, care acum era doar o fâșie roșiatică peste coamele colinelor dinspre răsărit. Pe chipul lui nu se vedea nici bucuria, nici adorația. Își ridică brațele, închinându-se tăcut. Părea o nebunie inutilă. Ne-am uitat într-o altă parte, cât de respectuos am putut, sperând că nu trebuia să ne luăm la întrecere cu el.

– Vino, vreau să-ți arăt ceva, mi-a spus.

Vorbea cu greutate. Se întoarse și șontâcăi pe coridorul plin de praf și l-am urmat, lăsându-l pe Khety de pază. Am mers în urma lui o vreme, până când am ajuns la o ușă dublă sculptată cu măiestrie. A deschis-o cu grijă și m-a invitat să intru primul. M-am pomenit într-o cameră pătrată, înaltă, deschisă spre cer, care avea doar trei pereți. Pe ei un artist zugrăvise imaginea perfectă a vieții: apă și pescăruși surprinși în plin zbor, care tăiau aerul nemișcat cu aripile lor colorate în negru și alb sau se scufundau în inele de apă limpede sau coborau peste creștetele plecate ale tulpinilor de papirus de două ori mai înalte decât un stat de om. Apoi s-a întâmplat un lucru straniu: o siluetă nedeslușită care avea aripi a țâșnit cu un țipăt ascuțit în cameră, apoi a dispărut tot atât de iute într-un perete. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Akhenaton bătu din palme și râse cu o bucurie copilărească de uimirea mea.

– Cuiburi zidite în pereți! Până și păsările pot fi amăgite de arta iscusită. Ele cred că se află lângă un râu adevărat!

Era încântat de lumea lui imaginară, dar pentru mine era o dovadă în plus că orașul lui din lut, perfect, plin de iluzii, de picturi, de lumini și de umbre, era doar atât și nimic mai mult. Văzusem fața lui ascunsă, știam cum funcționează și înțelesesem că, mai presus de toate, nu fusese construit pentru frumusețe și nici măcar pentru putere, ci pentru a inspira teamă.

– Și asta nu e tot. Mai sunt și altele, a zis el, ținându-mă de braț, cu ochii strălucitori ai unui bătrân nebun. Încăperea se deschidea spre o lume verde secretă: un parc plin de arbori fructiferi, de flori și canale cu apă. La fel ca Lumea de Dincolo, nu părea să aibă nici început și nici sfârșit, era doar un cerc veșnic care conținea totul în el însuși. Într-un țarc am văzut gazele tinere care așteptau lângă jgheabul pentru hrană. Era gol. Nimeni nu mai hrănise bietele animale. Am găsit o magazie cu paie și le-am umplut troacele, deși habar n-aveam de ce făcusem asta. Oricum nu puteau supraviețui prea mult după ce fondurile pentru palat aveau să sece. L-am privit pe Akhenaton care le mângâia febril, vorbindu-le în șoaptă.

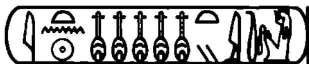
Apoi am înaintat mai adânc în lumea lui cea verde și mi-a arătat cu cârja din aur felurite animale și păsări, rostindu-le numele de parcă le-ar fi creat chiar el pe toate, odată cu lumea aceea minunată. Ne-am plimbat așa o vreme, fără să vorbim, apoi s-a înfuriat din nou.

– Eu am făcut lumea asta, eu am făcut orașul și grădina! Acum vor să distrugă totul!

Soarele trecea în Casa Zilei. Mi-am luat bun-rămas de la el. M-a prins de braț, s-a uitat drept în ochii mei și a vorbit încet. Iată ce a spus: *Fie ca tu*

să respiri vântul dulce din miazănoapte și să ajungi în cer pe brațele Luminii vii ale lui Aten, cu trupul păzit și cu inima mulțumită în veci și de-a pururi.

Era o binecuvântare izvorâtă din inima lui și m-a impresionat mai mult decât mă așteptam. Apoi mi-a făcut cu mâna și a dispărut în lumea lui verde. Atunci l-am văzut ultima oară.

CAPITOLUL 43

Nefertiti călătorea în carul ei aurit și prințesele o urmau în care mai mici. Eșarfele lor roșii cu fir de aur străluceau, fluturând ca niște aripi în briza moale a dimineții. Khety și cu mine trebuia să le urmăm în spate, flancați încă de gărzile lui Ay cu arcurile lor argintii. Ziua era paradoxal de frumoasă, de parcă furtuna ar fi primenit lumea și i-ar fi redat înfățișarea din clipa facerii. Apele scânteiau și păsările cântau. Râul licărea în spatele copacilor. Dar, în timp ce înaintam în oraș, lumea oamenilor ni s-a arătat cu totul altfel. Incendiile distruseseră mari porțiuni din suburbii, lăsând în urma lor doar ruine fumegânde. Câteva depozite mai ardea încă. Oamenii rătăceau fără țintă și aveau chipurile albe ca cenușa. Pe străzi zăceau leșuri de care nu se ocupase nimeni. Am văzut soldați care aruncau cadavre în cărուțe, unele peste altele, fără pic de grijă sau respect. Pe-acolo treceseră distrugerea și moartea.

O trupă de soldați de-ai lui Horemhab controla accesul în centrul orașului și ridicase bariere de-a curmezișul drumului. Când au văzut-o pe Regină

și pe cei doi oameni ai lui Ay, s-au dat la o parte și am trecut fără să ne controleze.

De-a lungul Căii Regale se strânseseră mici grupuri. Oamenii se opreau din îndeletnicirile lor – măturau dărâmăturile inutile sau vegheau micile focuri improvizate în jurul cărora se adunaseră ca să se apere de groaza și întunecimea nopții – și se holbau fără expresie la carul Reginei. Când trecea prin dreptul lor, unii se ridicau și i se închinau cu respect și adorație, alții strigau cu disperare, cu mâinile încleștate în semn de implorare. Ea îi saluta.

Când am ajuns în apropierea templelor, i-am găsit pe soldații lui Horemhab păzind toate colțurile sau strângându-i pe cei care rătăceau de colo-colo. Curățaseră o fântână și un șir lung de oameni așteptau cu oale și ulcioare să-și primească rația de apă proaspătă. Erau și câteva tarabe care vindeau pâine, probabil la prețuri nebunești. Toți oamenii pe care i-am văzut păreau amețiți, îngroziți, și descurajați de nenorocirea care se abătuse asupra lor și nu pricepeau ce se întâmplase de fapt. Se poticneau și se opreau deodată din mers, de parcă ar fi uitat unde se duceau sau ce aveau de gând să facă.

Când o vedeau pe Nefertiti trecând în carul ei, fețele li se luminau, ca și cum regăsiseră ceva pierdut. Atunci ea îndemna caii la pas și răspundea strigătelor de ajutor și uralelor. Oamenii, uitând de soldați, uitând să se teamă, se înghesuiau să ajungă pe marginea Căii Regale. Curând s-a adunat o adevărată mulțime, dar nu una bine orchestrată, care striga cu fals entuziasm, precum cele care-l întâmpinaseră cu venerație pe Akhenaton cu câteva zile în urmă. Uralele lor veneau din inimă. Ea le-a răspuns și am crezut și eu, în clipa aceea,

că mai putea salva ceva. M-am simțit îmbărbătat și viitorul mi s-a părut mai puțin amenințător.

Apoi, în vuietul copleșitor al uralelor și rugăciunilor de binecuvântare rostite într-un talmeș-balmeș de graiuri străine, peste care pluteau acordurile orchestrei care ne întâmpinase, am intrat în curtea uriașă a Măreţului Palat. Fusese măturată și se făcuse ordine. Statuile lui Akhenaton și Nefertiti se înșirau pe marginea imensului spațiu deschis care era acum ocupat până la refuz de demnitari, ambasadori și conducători, cu scribii și asistenții lor, cu servitori și purtători de evantaie sau de umbrele, care se întorceau cu toții s-o vadă și să fie martori la ce va urma. Păreau că așteaptă de mult timp. După vacarmul de afară, aici totul era tăcere. Auzeam doar foșnetul miilor de pânzeturi fine de in care înveleau trupuri venite din toate colțurile lumii. Nici Ay, nici Horemhab nu erau acolo.

Nefertiti se opri și, cu frâiele cailor în mâini, arătând splendid cu coroana albastră pe cap, le vorbi oamenilor direct din carul ei auriu:

– Noaptea trecută a fost lungă și întunecată, dar acum a răsărit un nou soare peste o nouă zi. Ne-am adunat aici să fim martori și să ne bucurăm. Umbra Măreţului Palat ne dăruiește adăpost și alinare, nouă tuturor. Ne vom întoarce aici. Vă invităm să vă alăturați nouă.

Anunțase, fără să spună acest lucru în mod limpede, că adorarea lui Aten luase sfârșit. Anunțase că Akhenaton lipsește, dar că ea e prezentă și că avusese loc o schimbare de putere. Anunțase că ea însăși era această schimbare. Ea era noul soare. Ea era noua zi.

Se lăsă o lungă tăcere. Apoi, treptat, un murmur de aprobare și de apreciere se răspândi prin mulțime. Oamenii încuviințau și se uitau unii la

alții. Asta voiau și asta trebuia să audă. Înțelegeau absența lui Akhenaton și mai înțelegeau și forța lui Nefertiti. Aplauzele și ovațiile au crescut și s-au transformat în urale prelungi, hotărâte, puternice. Până aici era bine.

Apoi ea coborî din car și se îndreptă împreună cu prințesele spre clădirea principală, de parcă ar fi spus: „Suntem o dinastie de femei puternice, puterea suntem noi!" Mulțimea de bărbați a urmat-o înăuntru.

Înconjurați din toate părțile de oameni, încercam să ținem pasul cu ea, luptându-ne să ne croim drum pe coridoarele aglomerate ale palatului. În ciuda nebuniei generale, a reușit să-i salute discret pe scribii, administratorii și supraveghetorii palatului – erau toți acolo, alături, tați și fii, martori ai revenirii ei – în timp ce mergea în fruntea sutelor de bărbați.

În cele din urmă am intrat într-o sală mare, aflată aproape de malul apei. Nu mai văzusem până atunci o încăpere cu atâtea coloane grațioase. Sala s-a umplut rapid – în pasajele laterale și în anticamere se înghesuiau și mai mulți – și Nefertiti, însoțită de fiicele ei, se arătă la Fereastra Aparițiilor și cuprinse mulțimea cu privirea.

– M-am întors. Mă arăt vouă nu ca zeiță, ci ca femeie. Sunt făcută din carne și oase, am o inimă și sunt adevărată. Ascultați spusele mele și spuneți-le și celor de-acasă. Am venit să vă dau adevărul. Aflați cu toții: adevărul va învinge! Dreptatea va învinge! Oricine va amenința pacea noastră cu războaie, cu lăcomie sau cu înșelăciune se va face vinovat de crimă împotriva adevărului și împotriva Celor Două Tărâmuri. Acesta este Adevărul Divin, Adevărul Zeiței Maat și Adevărul Casei Mele Regale.

Încăperea era cufundată într-o tăcere desăvârșită și toți încercau să priceapă fiecare nuanță a cuvintelor ei și ceea ce se afla în spatele cuvintelor.

– Iar acum îi vom răsplăti, ca să vadă și să ne stea martoră întreaga lume, pe cei pe care îi iubim și care ne-au dat dragostea lor, mai zise ea.

L-a văzut printre coloane pe Horemhab, care s-a apropiat. Avea chipul la fel de calm și de atrăgător cum mi-l aminteam. S-a urcat pe platformă lângă ea, și-a plecat capul arogant și a primit un colan de aur. S-a dat înapoi, a făcut o plecăciune, apoi a coborât. A făcut toate acestea cu exact atâta respect cât era necesar, dar gesturile lui erau artificiale.

Apoi a înaintat și Ramose. A primit și el un colan, dar reacția lui a fost cu totul alta: părea sincer mișcat și parcă răsuflase ușurat. Au urmat și alții, figuri importante din ierarhia puterii, de loialitatea cărora voia să se asigure public înainte de a trece la negocieri.

Apoi, brusc, mi-am auzit numele. Poate că mă înșelasem. Am auzit din nou: „Rahotep, Cercetător de Mistere". Era chiar glasul ei, care mă chema. Eram mai tulburat ca niciodată, propria mea răsuflare îmi tuna în urechi și inima îmi bătea cu putere. Am văzut ca prin vis cum mulțimea îmi face loc și m-am strecurat printre șiruri de fețe pe care se citea curiozitatea. M-am urcat pe platformă și am privit-o, încadrată cum era de însemnele puterii. Fiecare amănunt devenise în acea clipă greu de înțelesuri: lumina limpede din părul ei strălucitor, nestematele care licăreau pe marginea pernei de piele, panglicile roșii atârnate la fereastră, friza cu capete de cobră de deasupra creștetelor noastre, tăcerea plină de așteptare din încăpere și ochii ei reci care mă priveau ciudat. Știam că am regăsit-o și înțelegeam că am pierdut-o. Știusem

dintotdeauna că va fi astfel. Era sfârșitul. Ajunsese acolo unde trebuia. Avea din nou puterea în mâini. Am simțit cum îmi crește în suflet tristețea. Nu era o tristețe bună și limpede ca apa, ci era întunecată și grea ca un vin amar, bogat și roșu ca sângele.

Mi-am imaginat-o atunci ca pe o cutie cu zăpadă. Comoara mea. Voi păstra amintirea, dar nu voi deschide cutia niciodată. Apoi ea s-a aplecat și mi-a pus colanul de aur în jurul gâtului. Am inspirat adânc, fiindcă voiam să mă umplu de parfumul ei, fiindcă ea era deja de neatins. A șoptit un singur cuvânt: *Adio.*

M-am îndepărtat, cu greutatea aurului și onorurilor pe umeri: un dar pentru un viitor mai bun, singurul dar adevărat pe care mi-l putea oferi. Mă răsplătise cu aur și cu respect și o făcuse în fața întregii lumi. Și îmi vorbise.

M-am întors la locul meu, iar acum vedeam interes și chiar admirație și aprobare pe chipurile celor din jur. Totul se schimbase din nou. Zeul rangului, un zeu straniu și frivol, dacă ar exista vreunul, îmi zâmbise. Am observat că stăteam lângă Nakht. Gesticulă spre colan: „Bravo ție!" În clipa următoare chipul i s-a întunecat și m-am întors să văd ce se întâmplase.

Apăruse Ay, aducând cu el aerul rece al nopților din pustiu și misterul lui nepământean. Era ultimul dintre cei chemați. A urcat pe platformă și în sală s-a lăsat iar liniștea, de parcă nimeni n-ar fi îndrăznit nici măcar să respire. Câteva clipe s-au privit în ochi, apoi ea a coborât colanul pe gâtul lui ca și când ar fi fost un lanț, nu o răsplată. Încerca să-l subjuge și părea că reușește. Ay a făcut un gest de respect și s-a retras câțiva pași, dar și-a ridicat capul și, cu un zâmbet slab care mi

s-a părut imediat suspect, a bătut din palme. Atunci s-a întâmplat ceva uimitor.

Printr-o ușă laterală a intrat băiatul ciudat și subțiratic pe care-l văzusem o singură dată când mă chemase Akhenaton. Se poticnea și în același timp înainta grațios, ajutându-se cu cârja lui de aur sprijinită în subsuoara brațului drept. Sunetul acela ritmic, toc-toc-toc, răsuna aproape asurzitor în sala încremenită. Fața lui era osoasă dar puternică. Părea să fi fost printre noi, cei vii, de mult mai multe ori. M-am înfiorat fără să vreau. Am privit-o pe Nefertiti. Era surprinsă și poate speriată, de parcă în fața ei se afla un duh. Băiatul s-a apropiat de Fereastră și Ay l-a invitat să se așeze lângă el. Nefertiti nu avea de ales, l-a onorat și pe el cu un colan. Acum stăteau toți trei împreună, Regina privind în jos la Ay și la băiat. Viitorul începea să prindă contur în fața noastră.

– Cine e băiatul? i-am șoptit lui Nakht.

– Numele lui e Tutankhamon.

– Bine, dar cine e?

– E Fiul Regal. Unii spun că tatăl lui e Akhenaton, alții că nu ar fi el.

– Și mama?

– Nu știu. Dar ar fi important să aflăm, pentru că Ay i-a scris băiatului un rol în Cartea Timpului. Ține bine minte ce-ți spun!

Apoi Ay o invită pe Regină să coboare. Și ea făcu întocmai, urmată de fiicele ei. La capătul sălii se deschise o ușă mare. Încăperea pe care am văzut-o era întunecoasă, plină de umbre. Se auzi un foșnet și un freamăt și oamenii le-au făcut loc să treacă. Știa că trebuie să pășească prin sala nesfârșită plină de bărbați și să intre mândră și demnă în camera aceea întunecată. A pornit, urmată de procesiunea de bărbați: Ay și Horemhab, Ramose și

băiatul care se poticnea. Mi-a venit în minte din nou Frăția Cenușii. Mă întrebam cine mai avea la el vreo pană de aur și cine aștepta în camera plină de umbre?

Trecu pe lângă mine, mândră și demnă sub măreața coroană albastră. Mi-am adus aminte de chipurile minunate cioplite în piatră din atelierul lui Tuthmosis și mi s-a părut că cel mai frumos dintre ele prinsese viață chiar sub ochii mei. Părea liniștită și stăpână pe sine, dar am zărit, în timp ce trecea pe lângă mine, fulgii aceia aurii de spaimă în ochii ei verzi. Apoi ușa s-a închis și ea a plecat pentru totdeauna. Tăcerea a mai durat o clipă înainte ca în sală să izbucnească hărmălaia glasurilor.

O durere copleșitoare mi-a cuprins inima și Nakht a observat.

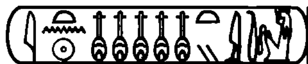
– Hai să ieșim.

În timp ce ne îndepărtam de mulțime, încercam să-mi liniștesc răsuflarea. Aveam nevoie să mă gândesc și să pornesc, așa cum făcuse și ea, spre propriul meu viitor. Voiam să evadez din durerea acelei clipe.

– Cum mai merge grădina? m-am trezit că întreb, zăpăcit de irelevanța întrebării.

Zâmbi, înțelegător. Uitasem ce mult îmi plăcea de el.

– Se luptă cu deșertul, ca întotdeauna. Dar acum mă întorc la Teba și toate se vor schimba. De ce nu vii cu mine?

CAPITOLUL 44

Și așa se face că noi doi, Khety și cu mine, am rămas singuri pe chei, în timp ce barca lui Nakht se pregătea de plecare. Orașul se golea. Portul era înțesat cu corăbii și mărfuri, dar totul părea condus de un nou simț al ordinii. Oamenii știau, din nou, în ce pot avea încredere. În ce mă privea, abia așteptam să părăsesc acel loc al amăgirilor.

Nu mai era nimic de spus. Ne-am îmbrățișat.

– Caută-ți familia, du-te acasă, trimite-mi vești. Sunt sigur că ne vom revedea, am zis.

– Să ajungi și tu cu bine la familia ta.

– Mulțumesc. Nu uita să umpli casa cu copii.

– Ne vom da silința.

Zâmbi. Îmi plăcea Khety.

– Ne vom aminti într-o zi despre toate astea la un pahar cu vin bun din Dhakla.

Încuviință și mă îmbrățișă. Ce ciudate sunt despărțirile, când cuvintele nu sunt de-ajuns. Am plecat așadar pe Mărețul Fluviu care ne poartă pe toți către destinațiile și destinele noastre diferite. Corabia s-a desprins de lumea aceea stranie și ireală, iar el mi-a făcut cu mâna și s-a tot micșorat până

când, la un cot al apei, a dispărut împreună cu orașul. M-am întrebat o clipă dacă mă voi întoarce vreodată acolo și, dacă da, ce voi găsi atunci. Apoi am început să privesc spre Teba.

Nu am multe de povestit despre călătoria mea spre casă, doar că a fost prea înceată și că vântul din nord ne-a ajutat să navigăm împotriva curentului care ne ținea piept cu îndârjire. Nu mai aveam răbdare, nu mai puteam dormi. Inima îmi bătea prea tare. Vedeam lumea neschimbată cum trece pe lângă mine și lumina roșie a apusului alunecând peste mlaștini și peste hățișurile de papirus, peste vitele care se adăpau la marginea apei, peste femeile care spălau oale și rufe, peste copiii care se jucau cu nimic din care meștereau ceva și care ne făceau cu mâna și strigau plini de veselie spre noi. Cerul era de același albastru limpede, câmpurile de același verde tulbure care acum bătea în auriu, iar apa același mister desăvârșit în nuanțe argintii, verzui, cenușii, aurii. Sub toate se afla întunecimea adâncurilor neștiute.

Mi-am amintit cum călătorisem în sens invers doar cu câteva zile în urmă și cum jurnalul meu era aproape gol și nu aveam habar ce se va întâmpla. Acum, iată, stau aici în lumina zorilor și mă îndrept spre Teba și nu mai simt nimic din ce simțeam atunci, pentru că sunt în pragul concluziilor. Când ne apropiem de gloriosul haos din orașul vieții mele, cu strigătele, străzile, aromele, frumusețile și necazurile lui, descopăr că mă bucur, dar și că mă tem. Zeii mi-au îngăduit să mă întorc teafăr de unde am plecat, dar oare chiar ne întoarcem cu adevărat când revenim din asemenea călătorii? Ne întoarcem de unde am plecat, dar ne-am schimbat. Nu mai suntem aceiași. *Cum știi că știi ce știi?* mă întrebase ea. Nu e decât un singur răspuns:

Pentru că s-a întâmplat. Și acum ea a plecat pentru totdeauna. Acesta este adevărul unei povești adevărate. Ceva s-a pierdut și ceva s-a regăsit. Ceva s-a pierdut din nou...

Mi-am luat rămas-bun de la Nakht.

– Ne vom revedea, îmi spuse. Sunt sigur că viitorul ne pregătește ceva. Vino să mă vezi cât mai curând și hai să vorbim despre lume, despre grădini, despre schimbări.

Credeam într-adevăr că așa va fi. L-am îmbrățișat cu afecțiune și recunoștință pe omul acela în care puteam avea încredere.

Acum merg spre strada mea în lumina dulce a dimineții, străbat aceleași pasaje și piețe, trec pe lângă prăvăliile care vând maimuțe și piei de girafă, ouă de struț și colți de elefant, pe lângă tarabele de pe Aleea Fructelor, pe lângă atelierele de tâmplărie care deschid pentru o nouă zi, pe sub acoperișurile pe care aleargă copiii și cântă păsările care nu cunosc întunecata Lume de Dincolo. Mă duc spre casa și spre viața mea.

Ajung la ușă. Ofer o rugăciune micului zeu care știe că nu cred în el, apoi intru. Curtea e măturată și curată, măslinul se ridică argintiu și verde. Ascult tăcerea. Apoi aud din bucătărie un glas care pune o întrebare și altul care-i răspunde. Intru și sunt toate acolo, fetele mele, Tanefert a mea, cu părul de culoarea miezului de noapte, cu ochii plini de lacrimi. Le țin pe toate în brațe mult timp și nu îndrăznesc să cred că viața mi-a dat atâta fericire.

Mulțumiri

Țin să le mulțumesc lui Broo Doherty, agenților mei Peter Straus și Julia Kreitman, lui Bill Scott-Kerr și minunatei echipe de la Transworld, care au transformat un manuscris în realitate și, înainte de asta, l-au îmbunătățit considerabil.

Le mulțumesc de asemenea lui Carol Andrews și Lorna Oakes de la Birkbeck College, precum și lui Raafat Ferganie, care mi-au împărtășit cu atâta generozitate din cunoștințele lor de experți în domeniu, și Patriciei Grey pentru ajutorul pe care mi l-a dat în privința hieroglifelor. Cum se întâmplă totdeauna, greșelile și erorile în interpretarea informațiilor îmi aparțin în exclusivitate.

Pentru comentarii și sfaturi în privința anumitor detalii, țin să le mulțumesc lui Walter Donohue, Mark Stuart și Bevis Sale.

Strălucitoarelor fete Siofra, Grainne, Cara și părinților Dominic Dromgoole și Sasha Hails, dragostea și mulțumirile mele pentru inspirație și însuflețire.

Și, mai ales, mulțumiri lui Paul Rainbow, care m-a însoțit în acestă călătorie, care a citit, a recitit și a găsit mereu cuvintele potrivite la momentul potrivit. Așa cum spune un cântec din vremea Noului Regat, „Mi-ai bucurat inima".

NEFERTITI. CARTEA MORȚILOR

O anchetă modernă în Egiptul antic

Nefertiti. Cea mai frumoasă femeie din univers. „Cea Desăvârşită.“ Egiptul este însă departe de perfecțiunea ei. Soțul reginei, faraonul Akhenaton, a instaurat o nouă religie şi a construit în deşert o capitală magnifică. Echilibrul fragil al puterii stă pe muchie de cuțit. Şi, lovitură de teatru, chiar înainte de inaugurarea fastuoasă a noii capitale, Nefertiti dispare fără urmă. Răpire? Crimă? Trădare? Rai Rahotep, detectiv al poliției Medjay din Teba, renumit pentru metodele sale originale, primeşte misiunea s-o găsească pe regină. Are zece zile la dispoziție. Dar în labirintul giganticului oraş, printre asasini, zei şi societăți secrete, nimic nu este ceea ce pare a fi. Nici măcar Cartea Morților...

„Romanul lui Nick Drake este surprinzător încă de la primele rânduri. Cititorul va pătrunde într-o lume a misterelor şi aparențelor.“

EVENING STANDARD

„Drake foloseşte cu abilitate puținele fapte atestate istoric... O cursă cu sufletul la gură.“

THE TIMES

„Nefertiti îi va încânta în egală măsură pe fanii romanelor de suspans şi pe cei ai romanelor istorice.“

BOOKS QUARTERLY

ISBN 978-973-50-1768-2

thriller & mystery
www.thriller.ro